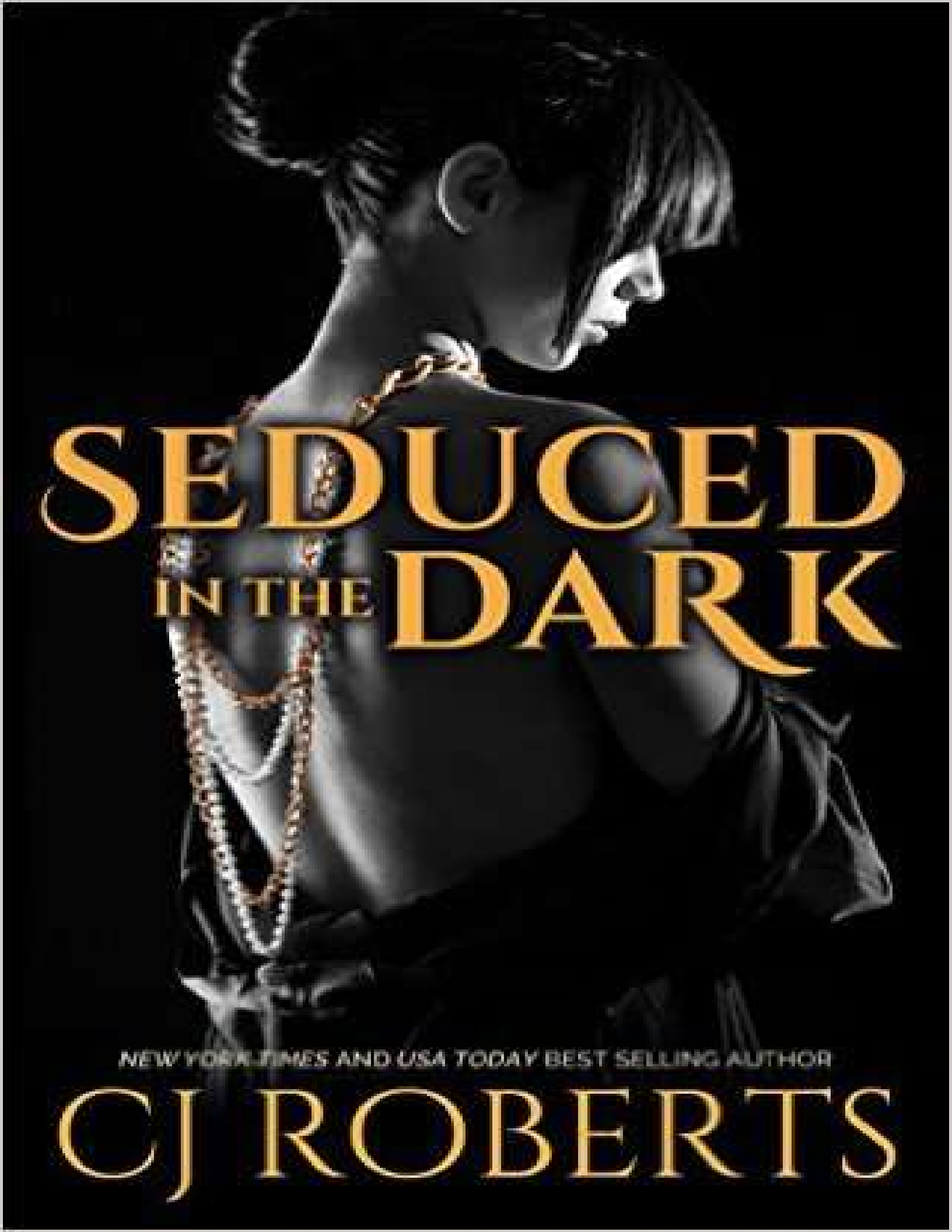
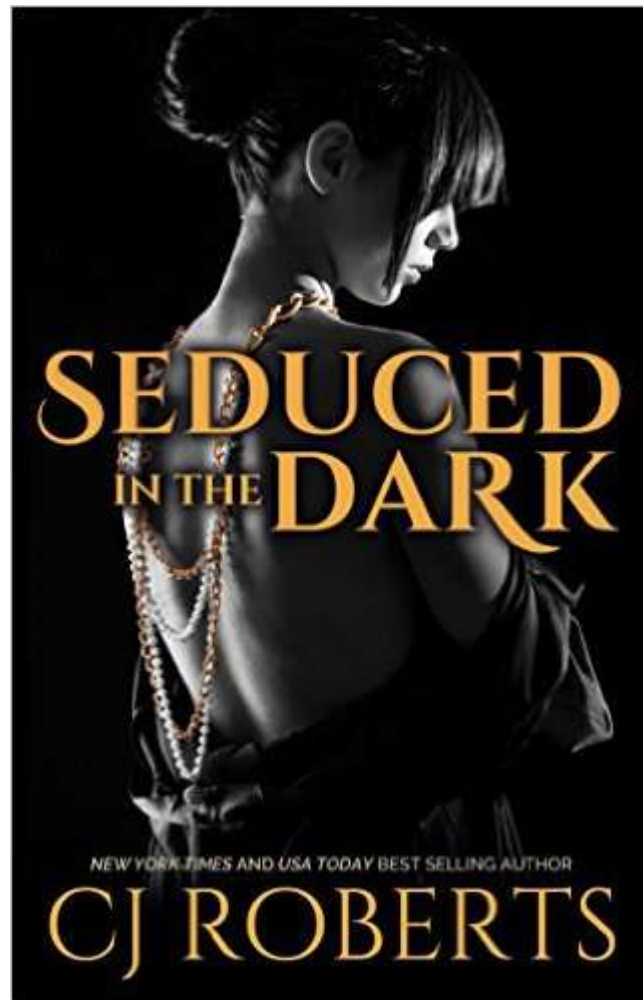

SEDUCED IN THE DARK

NEW YORK TIMES AND USA TODAY BEST SELLING AUTHOR

CJ ROBERTS

Seduced in the Dark

Tác giả: C.J. Roberts

Người dịch: **Dian**

Thể loại: Truyện phương Tây, Hiện đại, BDSM, Dark, Abuse.

Rating: 18+

Số chương: 27 chương + phần kết

Nguồn ebook: <http://cungquanghang.com>

Warning

Truyện có chứa nội dung nhạy cảm, các tình huống gây khó chịu và ngôn ngữ bạo lực.

Nếu không thích những điều trên, bạn có thể bỏ qua quyển sách này.

Nếu chưa đọc [quyển 1 \(Captive in the Dark\)](#) hãy quay lại đọc để hiểu rõ nội dung truyện.

GIỚI THIỆU

Đoạn kết đầy phấn khích, kịch tính và tràn ngập hành động của *Captive in the Dark*

Cái giá của sự cứu rỗi là gì?

Được cứu thoát khỏi kiếp nô lệ tình dục bởi một sĩ quan Pakistan bí ẩn, Caleb mang trên mình gánh nặng của một món nợ phải được trả bằng máu.

Một hành trình dài và đầy biến động, nhưng với Caleb và Livvie, tất cả đang dần đi đến hồi kết.

Liệu hắn có thể từ bỏ người phụ nữ mình yêu vì mục tiêu báo thù?

Hay hắn sẽ chấp nhận sự hi sinh cuối cùng?

Trích dẫn:

Dường như với Caleb, bản chất của loài người luôn xoay quanh một sự thật muôn thuở: chúng ta khao khát điều mình không thể có được. Với Eve, đó chính là trái cấm. Với Caleb, đó là Livvie.

*** Vài lời nhắn nhủ từ người dịch:**

- Đây là quyển thứ 2 trong một series gồm hai quyển, và quyển này không phải một chuyện tình lãng mạn, đẹp đẽ, mộng mơ như những quyển tiểu thuyết khác. Nếu bạn trông đợi một điều gì đó "nung chảy" tim bạn như những câu chuyện lãng mạn thường thấy, đây không phải quyển sách dành

cho bạn. Riêng với mình, đây là một series hay, hay đến độ mình đã quyết định phải dịch cho bằng được dù rằng nó khó dịch muốn chết >"<

- Không phải lần đầu mình dịch truyện, nhưng là lần đầu dám đăng truyện do mình dịch trên một diễn đàn. Hi vọng các bạn có thể góp ý để mình cải tiến khả năng dịch thuật này nọ.

- Một lần nữa, cảm ơn và chúc vui vẻ!

Mục Lục

[GIỚI THIỆU](#)

[CHƯƠNG 1](#)

[CHƯƠNG 2](#)

[CHƯƠNG 3](#)

[CHƯƠNG 4](#)

[CHƯƠNG 5](#)

[CHƯƠNG 6](#)

[CHƯƠNG 7](#)

[CHƯƠNG 8](#)

[CHƯƠNG 9](#)

[CHƯƠNG 10](#)

[CHƯƠNG 11](#)

[CHƯƠNG 12](#)

[CHƯƠNG 13](#)

[CHƯƠNG 14](#)

[CHƯƠNG 15](#)

[CHƯƠNG 16](#)

[CHƯƠNG 17](#)

[CHƯƠNG 18](#)

[CHƯƠNG 19](#)

[CHƯƠNG 20](#)

[CHƯƠNG 21](#)

[CHƯƠNG 22](#)

[CHƯƠNG 23](#)

[CHƯƠNG 24](#)

[CHƯƠNG 25](#)

[CHƯƠNG 26](#)

[CHƯƠNG 27](#)

[PHẦN KẾT](#)

“Tôi đã làm việc này lâu lắm rồi - điều khiển người khác theo ý mình. Đó là lý do em nghĩ mình yêu tôi. Bởi tôi đã làm em tan vỡ để rồi hàn gắn em lại và khiến em tin như thế. Đây không phải một tai nạn. Một khi đã bỏ mọi chuyện lại phía sau...em sẽ thấy được điều đó.” – Caleb

CHƯƠNG 1

Chủ Nhật, 30 tháng Tám, 2009

Ngày thứ 2:

Bị mổ sống. Đó là cụm từ duy nhất tôi có thể nghĩ ra để mô tả cảm giác của mình - bị mổ sống. Như thể ai đó đã xẻ tôi ra bằng một con dao mổ, đau đớn không xảy ra cho đến khi da thịt bắt đầu bị chia tách và máu sùng sục trào ra. Tôi có thể nghe thấy tiếng răng rắc khi khung sườn bị mở phanh. Từ từ, nội tạng của tôi, ướt nhẹp và nhờn dính, bị lôi ra một lượt. Cho đến khi tôi trống rỗng. Trống rỗng và, trong đau đớn khủng khiếp - vẫn còn sống. Vẫn. Còn. Sống.

Phía trên tôi là những ngọn đèn huỳnh quang công nghiệp vô trùng. Một trong số đó đang có nguy cơ bị tắt, nó nhấp nháy, kêu ro ro và cố giữ mình cháy sáng. Tôi đã chờ người trước mã Morse của nó suốt một giờ đồng hồ vừa qua. *Chóp-tắt-ro ro-ro ro-chóp-tắt.* Mắt tôi đau nhói. Tôi vẫn tiếp tục nhìn. Theo sau đó là mã Morse của riêng tôi: *Đừng nghĩ về anh ấy. Đừng nghĩ về anh ấy. Caleb. Đừng nghĩ về anh ấy.*

Từ đâu đó, tôi đang bị quan sát. Lúc nào cũng có người ở đây. Lúc nào cũng có người chỉnh sửa cho máy đường dây gắn trên người tôi. Một là để theo dõi tim tôi, một để theo dõi nhịp thở và một là để giữ cho tôi tê liệt. *Đừng nghĩ về anh ấy.* Dây cáp. Chúng được gắn trên tay tôi để truyền dịch và thuốc. Chúng truyền nhịp tim từ lồng ngực tôi sang máy theo dõi. Đôi khi tôi thử nín thở để xem nó có dừng không. Thay vào đó nó lại đập mạnh và nhanh hơn trong lồng ngực, khiến tôi phải hỏn hển hít thở. *Vooooo voooo-chóp-tắt.*

Có người cố đút tôi ăn. Cô ta giới thiệu tên nhưng tôi chẳng quan tâm. Cô ta không quan trọng. Không ai quan trọng hết. Không có gì thực sự quan trọng cả. Cô ta hỏi tên tôi, cứ như sự tử tế và dịu dàng có thể khiến tôi lên tiếng vậy. Tôi không trả lời. Tôi cũng không ăn.

Tên tôi là Mèo Con và chủ nhân của tôi đã đi rồi. Còn gì có thể quan trọng hơn thế nữa?

Ở một góc tâm trí, tôi nhìn thấy anh, đang quan sát tôi từ trong bóng tối. “Em thật sự nghĩ van xin có thể có hiệu quả à?” Bóng Ma Caleb hỏi. Anh mỉm cười.

Tôi bật khóc. Thật lớn, thật ghê gớm, những tràng âm thanh vụt thoát khỏi tôi, dữ dội đến độ khiến toàn thân tôi rung lên. Tôi không dừng được. Tôi muốn Caleb. Thay vào đó tôi lại bị tiêm thuốc. Thức ăn được truyền qua đường ống trong khi tôi ngủ.

Lúc nào cũng có người canh chừng.

Luôn là thế.

Tôi muốn rời khỏi chỗ này. Chẳng có gì bắt ồng với tôi hết. Nếu Caleb có ở đây. Tôi sẽ bước ra khỏi nơi này, vui vẻ, tươi cười và toàn vẹn. Nhưng anh đã đi rồi. Và họ không để tôi được bình yên đau buồn vì anh.

Ngày thứ 3:

Tôi nhắm mắt rồi chậm chậm mở ra. Caleb đang đứng ngay phía trên tôi. Tim tôi đập nhanh và những giọt nước mắt của niềm vui dâng tràn. Cuối cùng anh cũng đến đây. Cuối cùng anh cũng đã đến vì tôi. Gương mặt anh đầy âu yếm, nụ cười rộng mở. Có một sự quen thuộc trong cái cách anh nhếch môi, và tôi biết anh đang nghĩ đến điều gì đó rất hư hỏng.

Cơn râm ran thường thấy lan ra trong bụng tôi rồi dần dần trườn xuống nơi bí mật bên dưới, khiến nó sung phồng và đập rộn lên. Tôi đã không có cơn cực khoái nào nhiều ngày rồi, mà tôi thì đã quá quen với việc sống cùng với chúng.

“Tôi có nên để em đi không? Trông em thật quá gợi cảm lúc bị trói,” anh nói với một nụ cười. “Em nhớ anh,” tôi cố lên tiếng. Miệng tôi khô khốc không tin nổi. Lưỡi có cảm giác nặng trĩu và tê dại. Môi tôi cũng không khá khẩm hơn. Chúng nứt nẻ, và khi lướt lưỡi trên môi dưới, tôi không thể nào không nghĩ tới giấy nhám được.

Chiếc ống họ dùng để cho tôi ăn bị nhét vào lỗ mũi bên trái và dẫn xuống cổ họng. Thật ngứa ngáy. Tôi không thể gãi được. Đau quá. Tôi không thể giữ nó ra được. Mỗi lần nuốt vào tôi đều cảm thấy nó, đầy mùi chất khử trùng.

“Tôi xin lỗi,” Caleb nói.

“Vì điều gì?” Tôi thì thầm. Tôi muốn anh nói xin lỗi vì đã không nói ra sớm hơn...rằng anh yêu tôi.

“Vì sự trói buộc,” anh nói.

Tôi cau mày. Anh thích trói buộc lắm kia mà.

“Ngay khi đã xác định được tình trạng tâm thần của cô, chúng tôi sẽ tháo chúng xuống.”

Thế này là sai rồi. Thật sự sai rồi.

Là do thuốc.

“Cô có biết tại sao mình lại ở đây không, Olivia?” một người phụ nữ hỏi, rất nhẹ nhàng.

Mình không phải Olivia. Mình không còn là cô gái đó nữa.

“Tôi là Tiến sĩ Janice Sloan. Tôi là nhân viên pháp lý của Cục điều tra liên bang,” cô ta nói, “Cảnh sát đã nhận diện được cô từ báo cáo về người mất tích. Bạn của cô, Nicole đã trình báo về việc cô bị bắt cóc. Chúng tôi đã tìm kiếm cô. Mẹ cô đã vô cùng lo lắng.”

Tôi rất muốn lên tiếng, để nói với cô ta rằng hãy câm miệng lại đi. Da tôi sờn hết gai ốc lên rồi. *Dừng lại! Đừng có nói chuyện với tôi nữa.* Nhưng cô ta không làm thế. Sẽ có thêm nhiều câu hỏi nữa, những câu hỏi y hệt nhau, và lần này có thể tôi sẽ phải trả lời chúng. Đó là cách duy nhất họ chịu thả tôi ra. Họ đã trói tôi xuống và tiêm đầy thuốc vào người tôi; họ nói tôi đã cố khiến y tá riêng của mình bị thương. Tôi nói rằng chính họ mới cố tổn thương tôi trước. Tôi chưa bao giờ yêu cầu được đưa tới bệnh viện. Máu không phải là của tôi, và chủ nhân của nó sẽ chẳng nhớ nó đâu. Tôi khá chắc rằng gã đã chết. Dĩ nhiên là tôi biết – tôi đã giết gã mà.

“Tôi biết chuyện này không dễ dàng với cô. Những gì cô đã trải qua...” Tôi nghe cô ta nuốt xuống. “Tôi thật không thể tưởng tượng nổi,” cô ta nói tiếp. Thật sặc mùi thương hại, mà tôi thì không muốn điều đó. Không phải từ cô ta. Người phụ nữ vươn tới chạm vào tay tôi và ngay lập tức tôi rút người lại. Tiếng leng keng chói tai khi tay tôi đập vào chấn song ở thành giường nghe như nguy cơ bùng phát bạo lực. Tôi thì còn hơn cả sẵn sàng sử dụng bạo lực nếu cô ta còn cố chạm vào tôi lần nữa.

Cô ta giơ hai tay lên và bước lùi lại. Hơi thở tôi bắt đầu ổn định hơn và quần đen vấy lấy tầm nhìn của tôi tan đi, cho đến khi cả thế giới trở nên rõ ràng và đầy màu sắc một lần nữa. Lúc này, khi cô ta đã lôi kéo được sự chú ý của tôi, tôi nhận ra cô ta không đơn độc. Có một người đàn ông đi cùng cô ta. Anh ta nghiêng đầu nhìn trân trân như thể tôi là một câu đố cần được giải đáp. Ánh nhìn đó quen thuộc đến đau đớn.

Tôi xoay đầu về phía cửa sổ, quan sát thứ ánh sáng tràn vào phòng qua tấm màn nằm ngang. Dạ dày tôi quặn thắt. *Caleb.* Tên anh khẽ vang lên trong tâm trí tôi. Anh đã từng nhìn tôi như thế. Tôi luôn tự hỏi tại sao, bởi

anh dường như có thể đọc được suy nghĩ của tôi. Toàn thân tôi đau nhức. Tôi nhớ anh. Tôi nhớ anh nhiều lắm. Nước mắt một lần nữa lại lăn dài khỏi khóe mắt tôi.

Tiến sĩ Sloan không hề bỏ cuộc, “Cô cảm thấy thế nào rồi? Tôi đã được hướng dẫn tường tận bởi một nhân viên công tác xã hội, người đã có mặt trong suốt thời gian kiểm tra bước đầu của cô, cũng như trong sự vụ mà Cơ quan Cảnh sát Laredo đã chứng kiến.”

Tôi nặng nhọc nuốt vào. Những kí ức ào ạt kéo đến, nhưng tôi cố chống lại chúng. Đây chính là điều tôi không hề muốn.

“Tôi biết chuyện có vẻ không giống như bản chất của nó, nhưng tôi ở đây là để giúp cô. Cô đang bị cáo buộc vì đã tấn công các sĩ quan tuần tra biên giới liên bang, sở hữu vũ khí trái phép, chống lại lệnh bắt giữ, và bị nghi ngờ phạm tội giết người. Tôi đến đây là để xác minh năng lực của cô, nhưng đồng thời cũng để hỗ trợ cô. Chắc hẳn cô phải có lý do nào đó để giải thích những chuyện đã xảy ra, nhưng tôi không thể giúp được gì nếu cô không chịu nói chuyện. Làm ơn, Olivia. Hãy để tôi giúp cô,” Tiến sĩ Sloan nói.

Hoảng loạn dâng cao. Lồng ngực tôi nhấp nhô và thế giới như tối dần đi. Nước mắt khiến cổ họng tôi nghẹn ứ. Nỗi đau đớn trong thế giới hậu-Caleb là vô tận. Tôi biết là sẽ như thế.

“Mẹ cô đang cố gắng tìm người trông nom các em trai và em gái cô để có thể đến đây gặp cô,” cô ta nói.

KHÔNG! Tránh ra đi.

“Bà ấy sẽ đến đây trong ngày mai hoặc hai ngày tới. Cô có thể nói chuyện với bà ấy qua điện thoại nếu muốn.”

Tôi khóc thút thít. Tôi muốn cô ta dừng lại. Tôi muốn tất cả họ đi hết đi - người phụ nữ này, người đàn ông trong góc phòng, mẹ tôi, anh chị em của

tôi, kể cả Nicole nữa. Tôi không muốn nghe tiếng họ. Không muốn nhìn thấy họ. *Đi đi, đi đi, đi đi.*

Tôi cắt tiếng thét ghê gớm kinh khủng. Tôi sẽ không quay lại đâu!

“Caleb!” Tôi hét. “Cứu em với!” Cơ thể tôi muốn cuộn tròn lại nhưng không được. Tôi đang bị trói, như một con thú trong lồng bị đem đi triển lãm vậy. Họ muốn biết có chuyện gì không ổn, nhưng họ sẽ không bao giờ, và cũng không thể nào hiểu được. Tôi sẽ không nói cho họ biết. Nỗi đau này là của riêng mình tôi giữ.

Tôi thét, thét và thét, cho đến khi có ai đó xông vào và bấm hàng loạt các hàng nút kì diệu.

Thuốc ngủ giành quyền kiểm soát.

Caleb.

Ngày thứ 5:

Tôi hoàn toàn biết rõ mình đang ở trong khoa thần kinh của bệnh viện. Tôi đã được nghe nói rất nhiều lần rồi. Thật không thể nhin cười trước sự mỉa mai đó. Họ sẽ để tôi đi một khi tôi đã có thể lên tiếng yêu cầu được thả ra. Song tôi sẽ không nói gì hết. Nói theo đúng nghĩa đen là tôi đang tự cầm tù bản thân. Có thể tôi *thật sự* điên rồi. Có lẽ tôi thuộc về nơi này.

Những vết bầm trên cổ tay và cổ chân tôi mang sắc tím giận dữ. Có vẻ như tôi đã chống trả rất quyết liệt. Tôi nhớ đám dây trói. Theo một cách nào đó, chúng cho phép tôi tự do lăn lộn và quấy đạp. Chúng cho tôi một điều gì đó và một ai đó để chống lại. Không có chúng...tôi cảm thấy mình giống như kẻ phản bội vậy. Dù không còn là một tù nhân, dường như tôi vẫn cho phép chúng giữ tôi lại đây.

Tôi ăn khi họ mang thức ăn tới để không phải mang cái ống chết giẫm đó trong mũi nữa. Tôi tắm khi được họ yêu cầu. Tôi quay về giường như một bé gái ngoan ngoãn. Tôi trôi bồng bồng dưới tác dụng của thuốc. Ôi, tôi mới yêu đám thuốc men đó làm sao.

Nhưng họ lại chẳng bao giờ để tôi một mình. Luôn có ai đó ở đây, quan sát tôi như một mẫu vật thí nghiệm. Mỗi khi màn sương của thuốc tan đi, họ sẽ lại xuất hiện: Tiến sĩ Sloan, hoặc “đồng minh” của cô ta, Đặc vụ Reed. Anh ta rất thích nhìn tôi chòng chọc. Tôi cũng nhìn lại.

Kẻ quay đi trước là kẻ thua cuộc.

Thông thường đó sẽ là tôi. Ánh nhìn của anh ta thật rợn người.

Trong mắt Reed, tôi có thể nhìn thấy vẻ kiên định quen thuộc cùng sự không ngoan mà tôi không bao giờ có thể bì được.

“Em có đói không?” hắn hỏi, dịu dàng và chậm rãi.

Tôi cảm giác như thể anh ta đang nói rằng tôi chẳng còn lựa chọn nào khác ngoài đầu hàng. Cuối cùng thì anh ta cũng sẽ lấy được thứ mình muốn từ tôi mà thôi. Tôi trêu ngươi anh ta bằng sự im lặng. Đôi khi anh ta lại cười khẩy với tôi. Và rồi, bóng ma của Caleb dường như rõ ràng hơn.

Khi tôi không thể trả lời, những ngón tay bên phải của hắn lại lướt qua bên dưới bầu ngực phải của tôi.

Riêng hôm nay, anh ta là người quay đi trước và hướng sự chú ý trở lại với chiếc máy tính xách tay trước mặt. Anh ta gõ gõ rồi lướt qua mớ thông tin tôi không thể thấy.

Tôi đột ngột hít vào và tránh người khỏi sự đụng chạm của hắn, áp chặt đôi mắt nhắm nghiền lên cánh tay bị trói phía trên đầu.

Chầm chậm, anh ta với tay lấy chiếc cặp da đặt dưới sàn, bên cạnh ghế ngồi và lôi ra vài bìa hồ sơ màu nâu. Anh ta mở một trong số đó ra và ghi

chép trong khi cau mày.

Môi hăn mơn trớn vành tai tôi...

Tôi biết.

Tôi biết Caleb không có ở đây. Đầu óc tôi loạn hết rồi. Thật sự mà nói, tôi thấy rằng Đặc vụ Reed là một người đàn ông rất ưa nhìn. *Không điển trai như Caleb*. Nhưng anh ta vẫn tạo cho tôi ấn tượng mạnh mẽ tương tự như thế. Mái tóc đen nhánh dường như hơi dài nếu tính đến nghề nghiệp anh ta đang làm, song nó vẫn được chải chuốt ngay ngắn không chê vào đâu được. Anh ta vận trang phục đúng chất nhân viên FBI hạng A: sơ mi trắng, com-lê đen, cà vạt tối màu. Dù vậy nó vẫn vô cùng phù hợp với anh ta, cứ như không cần phải yêu cầu thì anh ta cũng sẽ mặc nó vậy. Tôi tự hỏi trông anh ta sẽ thế nào nếu không có nó –

Caleb đã khiến tôi thành thế này. Anh đã thừa nhận điều đó. Tôi là tất cả mọi thứ mà anh muốn tôi trở thành. Và đến giờ chót, tôi nhận lại được gì chứ?

Tôi biết hăn đang mỉm cười dù không thể nhìn thấy. Một cơn run rẩy, dữ dội đến độ cả người tôi muốn bỏ nhào về phía hăn, chạy dọc xuống cột sống tôi.

“Mẹ cô sẽ đến đây hôm nay,” Đặc vụ Reed nói. Giọng anh ta đều đều, nhưng mắt vẫn liếc nhìn tôi. Anh ta đang háo hức trông chờ phản ứng của tôi.

Tim tôi chấp chới, song sự ngạc nhiên nhanh chóng chấm dứt và một lần nữa, tôi lại...chẳng cảm thấy gì hết. Bà ta là mẹ tôi; tôi là con gái bà ta. Đó là sự thật không thể chối cãi. Cuối cùng rồi thì tôi cũng sẽ phải gặp bà thôi. Tôi biết khi đó mình sẽ phải nói ra hết. Tôi sẽ phải nói với bà rằng tôi không muốn quay về với bà nữa. Tôi sẽ phải nói với bà rằng hãy quên hết mọi thứ về tôi đi.

Tôi thấy biết ơn về sự trì hoãn, nhưng thật đấy - mất tận năm ngày bà ta mới đến được đây sao? Có lẽ bảo bà ta hãy rời bỏ tôi đi sẽ dễ dàng hơn tưởng tượng. Cảm giác của tôi về vấn đề đó thật nhập nhằng.

“Nói cho tôi biết cô đã ở đâu trong suốt gần bốn tháng. Nói xem cô lấy súng và tiền ở đâu, và tôi sẽ xem xét để mẹ cô đưa cô ra khỏi đây vào hôm nay.” Reed nói. Giọng điệu anh ta thật thô thiển, cứ như anh ta muốn tôi tin điều anh ta đang nói vậy.

Không, cảm ơn. Bọn họ biết về số tiền – không mất nhiều thời gian lắm. Tôi nhìn anh ta với đôi mắt bối rối và cái nghiêng đầu ngây ngô. *Tiền sao?* Anh ta nhìn tôi chăm chăm trong một giây, sau đó nhìn xuống tập tài liệu và viết viết gì đó rất bí ẩn. Đặc vụ Reed không tin vào trò nhảm nhí của tôi. Anh ta không bị ấn tượng. Ít ra anh ta không phải một tên ngốc hoàn toàn.

Môi hẳn mong trốn vánh tai tôi, “Em có trả lời không? Hay tôi lại phải cưỡng ép lần nữa?”

Tíc-tắc – tôi không thể lần trốn phía sau sự im lặng vĩnh viễn được. Có một số lời buộc tội vô cùng nghiêm trọng đang nhắm vào tôi. Có lẽ một người không thể chỉ đơn giản bước chân vào Mỹ từ Mexico là xong. Tôi biết mình nên hợp tác, nên kể cho anh ta nghe toàn bộ câu chuyện và kéo anh ta về phe mình, nhưng tôi không làm được. Nếu phá vỡ sự im lặng, tôi sẽ không bao giờ có thể bỏ lại chuyện này phía sau nữa. Toàn bộ cuộc đời tôi sẽ vĩnh viễn bị phủ bóng bởi bốn tháng vừa qua. Hơn nữa, tôi cũng chẳng biết cái đích gì để nói! Tôi có thể nói gì chứ? Lần thứ một trăm trong ngày hôm nay, tôi nhớ Caleb.

Có gì đó rỉ xuống cổ và tôi nhận ra mình đang khóc. Tôi tự hỏi Đặc vụ Reed đã quan sát mình bao lâu rồi, chờ đợi tôi gục ngã và đầu hàng. Tôi cảm thấy lạc lối, và nét quan tâm thoáng qua của anh ta chột như một sợi dây cứu đắm. Thật khó để không nhìn thấy Caleb, thay vì là anh ta.

“Có,” tôi lắp bắp, “Tôi đói.”

Mất nhiều giây dài đằng đằng, đầy căng thẳng trước khi anh ta phá vỡ sự im lặng không hồi kết. “Cô có thể không tin tôi, nhưng tôi biết rõ những điều cô quan tâm. Nếu cô không cố gắng giúp chúng tôi, giúp chính mình, mọi chuyện sẽ vượt khỏi khả năng kiểm soát của cô. Rất nhanh.” Anh ta dừng lại. “Tôi cần thông tin. Nếu cô lo sợ, chúng tôi có thể bảo vệ cô, nhưng cô phải cho chúng tôi thấy dấu hiệu của sự tin tưởng. Mỗi ngày trôi qua cô không chịu nói, thì khung cửa cơ hội của cô sẽ càng thu hẹp lại.” Anh ta nhìn tôi chăm chăm, và tôi có thể cảm thấy anh ta đang ra lệnh cho tôi, bằng đôi mắt đầy uy quyền, đen tối, phải đưa ra câu trả lời mà anh ta đang tìm kiếm. Trong một khắc, tôi muốn tin rằng anh ta thực sự muốn giúp đỡ mình. Liệu tôi có thể tin tưởng một người lạ không?

Hắn muốn gì ở tôi mà không lấy đi cho xong chứ?

Miệng tôi há ra, từ ngữ treo lơ lửng trên đầu lưỡi. *Anh ta sẽ hại anh ấy nếu cô nói ra.* Miệng tôi lập tức ngậm lại.

Trông Đặc vụ Reed có vẻ chán nản. Tôi cho là anh ta cũng nên như thế. Anh ta hít sâu một hơi nữa rồi nhìn tôi bằng ánh mắt nói rằng, ‘Được rồi, là cô yêu cầu đấy.’ Anh ta cúi xuống và cầm lên tập hồ sơ màu nâu đã xem trước đó. Anh ta mở nó ra, nhìn vào đó, rồi nhìn sang tôi.

Hắn nghiêng người tới và giờ mẫu thức ăn thơm ngon trước mặt tôi.

Trong một giây, trông anh ta hơi do dự, nhưng rồi chuyển sang quyết tâm hơn. Anh ta lấy ra một trang giấy từ tập hồ sơ và bước về phía tôi, mảnh giấy nằm lỏng lẻo trên tay. Tôi gần như không muốn xem nó là gì, nhưng lại không thể kiềm được. Tôi phải nhìn. Tim tôi chao đảo! Mọi tế bào trong cơ thể bắt chợt hát vang. Nước mắt khiến mắt tôi đau nhói, và một âm thanh vui buồn lẫn lộn vụt thoát khỏi miệng trước khi tôi kịp ngăn lại.

Là một bức ảnh của Caleb! Là bức ảnh gương mặt đẹp đẽ, khắc nghiệt của anh. Tôi muốn nó ghê gớm đến độ vươn tay ra, những đầu ngón tay

đuổi thẳng để tiến gần hơn với hình ảnh của anh.

Với nỗi nhẹ nhõm không chút xấu hổ, tôi há miệng ra nhưng hắn đã giật tay lại.

“Cô biết người đàn ông này chứ?” Đặc vụ Reed hỏi, nhưng giọng điệu cho thấy rõ là anh ta biết tôi có biết. Đây là trò chơi của anh ta. Một trò hay ho. Qua những tiếng nước nở nghẹn ngào, tôi lại với tay về phía bức ảnh. Đặc vụ Reed giữ cho nó vừa ngoài tầm với của tôi.

“Đồ khốn kiếp,” tôi thì thào bằng giọng khàn khàn, nhìn trân trân vào mảnh giấy kia. Nếu tôi chớp mắt, liệu nó có biến mất không?

Rồi hắn lại đưa tới lần nữa.

Tôi không với lấy tấm ảnh nữa, nhưng lại không thể thôi nhìn nó. Caleb trong hình có vẻ trẻ hơn, nhưng không nhiều lắm. Anh vẫn là Caleb của tôi. Mái tóc vàng của anh bị thổi bay về phía sau, và đôi mắt xanh màu biển Caribbean thật rực rỡ khi chúng cúi kính nhìn vào ống kính. Khuôn miệng anh, thật đầy đặn và hoàn hảo để hôn, đang kéo thành một đường khó chịu trên gương mặt hoàn mỹ. Anh mặc một chiếc sơ mi cài cúc màu trắng, cơn gió thổi gọn rõ ràng đã tạo nên một cảnh tượng trêu ngươi khi khiến cho phần cổ rám nắng của anh lộ ra. Đó là Caleb của tôi. Tôi muốn Caleb của tôi. Tôi nhìn trừng trừng Đặc vụ Reed. Với cơn thịnh nộ thẩm thấu từng âm tiết, tôi phá vỡ lời thề im lặng. “Đưa. Cho. Tôi.”

Hai mắt Đặc vụ Reed mở lớn trong một phần giây. Vẻ tự mãn hiện lên trên đó rồi biến mất. Hiệp một, Đặc vụ thắng. “Vậy là cô có biết anh ta?” anh ta giễu.

Tôi giận dữ nhìn anh ta.

Anh ta bước tới, giơ bức ảnh ra.

Rồi lần nữa.

Tôi chớp lấy và anh ta giật lại.

Mỗi lần như thế, tôi lại trườn đến gần hơn, cho đến khi cả cơ thể ép giữa hai chân hắn, hai bàn tay đặt ở hai bên người hắn.

Caleb đã dạy tôi vài điều về việc khơi mào trận chiến tôi không thể thắng. Anh sẽ muốn tôi sử dụng đầu óc và khai thác mọi thứ mình có để đạt được điều tôi muốn. Tôi buộc bản thân phải đóng vai điềm tĩnh và thất vọng. Buồn bã thì đến rất dễ dàng.

“Tôi...tôi *từng biết* anh ấy.” Tôi cố ý nhìn xuống và để nước mắt tuôn rơi.

“Từng biết anh ta?” Đặc vụ Reed hỏi vẻ tò mò. Tôi gật đầu và để cho tiếng nức nở tràn ngập căn phòng.

“Chuyện gì đã xảy ra với anh ta?” anh ta hỏi. Tôi muốn anh ta phải tò mò.

“Đưa bức ảnh cho tôi,” tôi thì thầm.

“Nói cho tôi điều tôi muốn biết,” anh ta đáp lại. Tôi biết mình đã đưa anh ta đến đúng chỗ tôi muốn.

“Anh ấy...” Tôi đang kiệt sức vì khổ sở. Không cần phải bịa ra nỗi đau...tôi chính là nỗi đau. “Anh ấy đã chết trên tay tôi.” Tâm trí tôi lập tức nhớ về Caleb, vẻ mặt trống rỗng, toàn thân dính đầy bụi bẩn và máu. Đó là khoảnh khắc tôi mất anh. Chỉ mới vài giờ trước đó, anh còn ôm tôi trong vòng tay, và tôi đã nghĩ mọi chuyện cuối cùng rồi sẽ ổn thỏa cả. Vậy mà chỉ một tiếng gõ cửa...và tất cả đều thay đổi.

Đặc vụ Reed ngập ngừng bước tới một bước, “Chuyện này không hề dễ dàng với cô, tôi có thể thấy điều đó, nhưng tôi cần biết như thế nào, Cô Ruiz.”

“Đưa bức ảnh cho tôi,” tôi nức nở. Anh ta bước thêm bước nữa.

“Nói cho tôi biết như thế nào đi,” anh ta thì thầm. Rõ ràng là anh ta đã từng chơi trò này trước đây.

Tôi nhìn lên và quắc mắt với anh ta từ bên dưới hàng mi đầm nước mắt, “Bảo vệ tôi.”

“Khỏi cái gì?” Anh ta bước lại gần hơn, quá gần, và quá háo hức.

“Khỏi, Rafiq.”

Không nói thêm lời nào, Đặc vụ Reed quay đi để lấy một bức ảnh khác từ tập hồ sơ rồi xoay nó về phía tôi, “Người đàn ông này sao?”

Tôi rít lên. Thật sự rít lên. Cả hai chúng tôi đều thấy sốc trước phản ứng của tôi. Tôi chưa từng biết mình có thể hung hãn đến thế. Thà như vậy còn hơn. Tôi cảm thấy mình có thể làm mọi chuyện.

Thình lình, tôi quán đôi tay mình quanh bàn tay hấn và bao phủ ngón tay hấn bằng miệng mình nhằm cướp lấy mẫu thức ăn kia. Ôi trời ơi, ngon quá.

Đặc vụ Reed đang ở rất gần và không hề đề phòng gì khi tôi tóm lấy cổ áo anh ta rồi đè nghiêng cái miệng chết giấm của anh ta lên miệng mình. Anh ta thả rơi tập tài liệu.

Của tôi!

Mặc dù bị sốc, Đặc vụ Reed vẫn vật được tôi lên giường. Anh ta bập chiếc còng vào cổ tay tôi và còng tôi với khung giường. Trước khi tôi kịp với tới tập tài liệu, anh ta đã nhanh chóng giật mất.

Hắn di chuyển rất nhanh, mấy đầu ngón tay tìm thấy lưỡi tôi và véo mạnh, trong khi bàn tay còn lại bấu vào hai bên cổ tôi.

Về bối rối và giận dữ vặn xoắn nét mặt anh ta. “Cô nghĩ mình đang làm cái quái quỷ gì vậy hả?” anh ta thì thầm rồi chậm chậm quẹt môi, nhìn vào

mấy ngón tay mình như thể câu trả lời được viết trên đó vậy.

Mẫu thức ăn rơi từ giữa môi tôi xuống sàn và tôi rú lên trên những ngón tay của hắn trước sự mất mát đó.

Tôi cố lên tiếng, nhưng thay vào đó lại thét lên trong thất vọng, những giọt nước mắt giận dữ dâng đầy hai mắt.

“Cô rất kiêu ngạo và ương bướng, và tôi sẽ đánh cô như tử gấp đôi.”

Khi người y tá hồi hả chạy vào, hoang mang đặt tay lên tim mình, Đặc vụ Reed đã lịch sự bảo cô ta hãy ra ngoài.

“Khá hơn chưa?” anh ta hỏi tôi, một bên mày nhướng lên.

Tôi nhìn chăm chăm lên hai bàn tay bị còng. “Không hề...”

Bị mổ sống. Chóp-tắt-ro ro-ro ro-chóp-tắt. Caleb, em nhớ anh.

“Hãy giúp tôi bắt gã, Olivia.” Anh ta dừng lời; vẻ mặt thận trọng, song anh ta cũng cần điều gì đó. “Tôi biết tôi không phải một người tử tế, nhưng có lẽ cô cần ai đó giống tôi ở phía mình.”

Caleb.

Đi đi, đi đi, đi đi.

Tim tôi đau nhói. “Làm ơn...đưa bức ảnh cho tôi đi,” tôi nài xin.

Đặc vụ Reed bước vào tầm nhìn của tôi, song tôi chỉ ngón trỏ trỏ vào cà vạt của anh ta. “Nếu tôi đưa cho cô bức ảnh, cô sẽ kể cho tôi chuyện gì đã xảy ra chứ? Cô sẽ trả lời các câu hỏi của tôi?”

Tôi cắn môi dưới, lướt lưỡi trên đó trong khi giữ nó ở giữa hai hàm răng. Là bây giờ hoặc không bao giờ, mà không bao giờ thực sự không phải một lựa chọn tốt. Điều không thể tránh được sẽ dựa vào tôi. “Mở còng cho tôi.”

Ánh mắt của người Đặc vụ lướt qua tôi. Tôi biết tâm trí anh ta hẳn đang chạy đua với những ý nghĩ về việc làm sao để khiến tôi nói chuyện. Tin tưởng là một con đường hai chiều. Cho tôi thấy thứ của anh, và tôi sẽ cho anh thấy thứ của tôi. Anh ta bước về phía tôi, chậm chậm, và cẩn trọng tháo còng khỏi cổ tay tôi. “Sao nào?” anh ta nói.

“Tôi sẽ kể cho anh nghe. Chỉ một mình anh thôi. Đổi lại, anh sẽ phải đưa cho tôi bất kì bức ảnh nào của anh ấy mà anh có và đưa tôi ra khỏi đây.” Tim tôi đập dồn trong lồng ngực, nhưng tôi vẫn cố thu hết mọi can đảm mình có. Tôi là một kẻ sống sót. Tôi đưa tay ra. “Đưa bức ảnh cho tôi.”

Khuôn miệng của Đặc vụ Reed méo mó đầy thất vọng vì biết không thể thắng được tôi ở điểm này. Một cách miễn cưỡng, anh ta gom tập tài liệu lại rồi đưa cho tôi bức ảnh của Caleb. “Cô sẽ phải nói cho tôi những gì cô biết trước, sau đó tôi sẽ nói chuyện với cấp trên và đưa ra một thỏa thuận. Tôi hứa sẽ làm bất kì điều gì để bảo vệ cô, nhưng cô phải bắt đầu nói chuyện đi. Cô phải giải thích tại sao dường như cô dính dáng đến chuyện này nhiều hơn bất kì thiếu-nữ-mười-tám nào có quyền dính vào.”

Không còn ai tồn tại khi tôi nhìn vào gương mặt Caleb. Tôi khóc sụt sùi và lần theo những đường nét thân quen trên mặt anh. *Em yêu anh, Caleb.*

“Tôi sẽ đi lấy cà phê,” Đặc vụ Reed nói, giọng điệu nhún nhường hơn nhưng vẫn kiên định, “nhưng khi quay lại, tôi muốn những câu trả lời.” Tôi không chú ý lúc anh ta rời đi, cũng chẳng quan tâm. Song tôi biết anh ta đang cho tôi thời gian được đau khổ trong bình yên.

Hắn ta bước ra khỏi phòng và đóng cửa lại. Lần này, tôi nghe thấy tiếng khóa xoay vặn.

Lần đầu tiên trong suốt năm ngày, tôi được ở một mình. Tôi ngờ rằng đây sẽ lần cuối cùng, trong một thời gian dài nữa, Caleb và tôi có được để bên nhau. Với đôi môi run rẩy, tôi hôn anh.

CHƯƠNG 2

Dường như với Caleb, bản chất của loài người luôn xoay quanh một sự thật muôn thuở: chúng ta khao khát điều mình *không thể* có được. Với Eve, đó chính là trái cấm. Với Caleb, đó là Livvie.

Đêm nay quả là một đêm thất thường. Livvie cứ thút thít và run rẩy trong giấc ngủ, và lồng ngực Caleb dường như liên kết với từng âm thanh đó. Hắn đã tiêm cho cô nhiều morphine hơn và sau một lúc, cơ thể cô gần như đã dịu lại dù có vẻ vẫn có những cử động không kiểm soát được phía sau mí mắt của cô. Ác mộng, hắn cho là vậy. Không hề sợ khó xử hay xấu hổ, hắn cảm thấy mình buộc phải chạm vào cô. Hắn ôm cô sát lại và xoa dịu cho cả hai, song lại không thể xóa bỏ tin nhắn của Rafiq ra khỏi tâm trí:

Ông sẽ đáp xuống ở Mexico sớm cỡ nào?

Ông sẽ phản ứng thế nào với Livvie và tình trạng tuyệt vọng của cô?

Hắn còn ở bên Livvie được bao lâu trước khi cô bị tước đoạt khỏi hắn?

Bị. Tước. Đoạt. Những từ ngữ kì quặc, kinh khủng và xa lạ. Hắn nhắm mắt lại và đưa tâm trí quay về thực tại. *Mày sẽ trao cô ta đi.* Hắn mở mắt ra. *Càng sớm càng tốt.*

Hắn không thể chống lại sự lô-gíc. Chính nó đã giữ hắn sống sót lâu hơn hắn có thể nhớ. Hắn lạnh lùng và làm việc hiệu quả. Hắn chẳng màng lẩn tránh những câu hỏi về đạo đức. Vậy mà, hắn vẫn *muốn* chống lại sự lô-gíc. Hắn muốn tìm ra nguyên nhân của điều hắn đang cảm nhận để xoa dịu người đàn ông cứng rắn trong đầu mình. Hắn kéo Livvie đến gần hơn nữa, cẩn thận không đè nghiền xương sườn của cô hay bên vai bị thương, rồi vùi mũi vào mái tóc dài, cố hít ngửi mùi hương của cô.

Hắn từng nói rằng mình không phải Bạch Mã Hoàng Tử của cô, nhưng điều hắn đã không nói đó là hắn ước mình có thể như thế. Ngày xưa ngày xưa, hắn có thể đã...rất bình thường. Trước khi bị bắt cóc, trước khi bị đánh đập, bị cưỡng hiếp và phải giết chóc - hắn đã có thể là một điều gì đó khác hơn hắn của hiện tại. Hắn chưa bao giờ suy nghĩ thế này, chưa bao giờ tự hỏi về những con đường đã chọn hay không chọn. Cuộc đời hắn chỉ biết có hiện tại mà không hề có lo lắng về những ảo tưởng. Nhưng lúc này hắn lại mơ tưởng. Hắn mơ tưởng được làm người đàn ông có thể cho Livvie tất cả những gì cô mong muốn. Người đàn ông cô có thể...

Nhưng mày không phải người đàn ông đó, phải không?

Caleb thở dài, biết rõ câu trả lời. Những ảo tưởng của kẻ khác chưa bao giờ khiến hắn băn khoăn, nhưng ảo tưởng của riêng bản thân lại khiến hắn không bằng lòng với cuộc sống đã chọn và thậm chí là tận hưởng hết lần này đến lần khác. Hắn muốn nó biến đi, nổi khao khát, và cảm giác hối hận. Hắn muốn sống để săn đuổi và giết chóc – đó từng là điều duy nhất có ý nghĩa với hắn trong suốt một thời gian dài. Kể cả trong những giờ khắc tối tăm đó, khi nỗ lực của hắn yếu đi và hắn nghi ngờ khả năng tìm ra Vladek - hắn cũng chưa bao giờ nghĩ đến việc được là bất kì điều gì khác ngoài chính mình.

Thế nhưng, chỉ trong ba tuần rưỡi với Livvie, mà hầu hết thời gian cô đều bị nhốt trong một căn phòng tối, tất cả dường như đều tan biến hết. Thật ngu ngốc, ngây ngô và nguy hiểm. Một con người không thể nào thay đổi bản chất trong một thời gian ngắn như thế được. Hắn không hề khác đi. Ấy thế nhưng, hắn lại *cảm thấy* rất khác, và kể cả lô-gíc cũng không thể thay đổi được chuyện đó. Giá như đã không có những kí ức đó, những kí ức kinh khủng, chết giẫm về Narweh, đánh đập và cưỡng bức hắn. Giá như hắn đã không nhìn thấy Livvie, dính đầy máu, bầm dập và run rẩy trong vòng tay tên lái mô tô kia - hắn sẽ không cảm thấy như cả thế giới đang đè bẹp mình.

Trời ạ! Điều hắn đã làm để bắt bọn chúng trả giá. Đó là con thịnh nộ mà lâu lắm rồi hắn không cảm thấy. Hắn chẳng thấy hối hận gì hết. Hắn đã vô cùng thỏa mãn trước vẻ mặt của đám lái mô tô đó khi hắn đâm dao vào người Tí Hon, và máu của gã bắn khắp người Caleb, tường nhà, tất cả mọi thứ.

Trả thù! Đó chính là mục đích của hắn.

Cảm giác thật tuyệt khi có một mục đích. Hắn chắc chắn mình sẽ cảm thấy thôi thúc đó lần nữa. Hắn sẽ cảm thấy nó vào giây phút đôi mắt Vladek ánh lên nhận thức, và điều đó sẽ kéo dài cho đến khi Vladek trút hơi thở cuối cùng. Caleb rung mình. Hắn muốn cảm nhận sự thỏa mãn trong giờ phút đó. Hắn muốn cảm nhận nó hơn bất cứ điều gì. Hắn muốn nó hơn cả muốn cô gái nữa.

Cô ấy sẽ cắn hận mày. Vĩnh viễn. Cô ấy sẽ muốn báo thù.

“Tôi biết,” Caleb thì thầm trong bóng tối của căn phòng. Không thể cưỡng lại sự tê liệt mà giấc ngủ mang đến, hắn để bản thân mình chìm vào bóng đêm.

Cậu bé không chịu đi tắm.

“Caleb, ta sẽ không nói lại đâu! Cậu hôi lắm! Cậu hôi kinh khủng. Đã nhiều ngày rồi và cậu vẫn dính đầy máu. Ai đó sẽ nhìn thấy cậu và cậu sẽ gặp rắc rối thật sự đấy, cậu nhóc.”

“Tôi là *Kéleb*. Con chó! Tôi đã xé xác chủ nhân của mình. Tôi đã nếm được vị máu và tôi thích nó! Tôi sẽ không rửa nó đâu. Tôi muốn mang nó vĩnh viễn, như một huy chương danh dự.”

Gương mặt ngăm đen của Rafiq cau lại, hai mắt nheo nheo. “Đi tắm. Ngay.”

Cậu bé căng vai và nhìn trừng trừng người chủ mới. Rafiq vô cùng điển trai, hơn nhiều, rất nhiều so với Narweh, tên điểm nam được huấn luyện bên trong cậu bị kích động trước hành động đó. Rafiq cũng mạnh hơn Narweh nữa, có thể gây ra sự tàn phá, nhưng cậu bé sẽ không cho phép mình lo sợ, hèn nhát trước người đàn ông dự định sẽ trở thành ông chủ mới của cậu. Bây giờ cậu đã là một người đàn ông, một người đàn ông! Cậu có thể tự đưa ra những quyết định của riêng mình về việc có rửa sạch máu me khỏi mặt hay không.

“Không!”

Rafiq đứng dậy. Đôi mắt ông cứng rắn và đầy đe dọa. Cậu bé nuốt xuống nặng nhọc, và dù đã cố gắng hết sức, cậu vẫn không thể chối bỏ nỗi sợ hãi mình đang cảm thấy. Khi Rafiq tiến đến, cậu bé kiềm nén mong muốn rúm người lại. Bàn tay chai sạn của Rafiq áp chặt lên sau cổ của cậu bé và siết mạnh đến độ khiến cậu nhăn nhó, song vẫn chưa đủ để làm bùng lên bản năng đánh lại hay bỏ chạy của cậu.

Rafiq nghiêng tới và găm gù vào tai cậu bé, “Đi tắm ngay, bằng không ta sẽ lột trần cậu rồi kì cọ cho đến khi cậu không bao giờ dám mơ tới việc thách thức ta lần nữa.”

Nước mắt làm đôi mắt cậu bé đau nhói. Không phải vì cậu thấy đau, mà là vì đột nhiên cậu thấy rất sợ và ước gì Rafiq không giận dữ với mình. Cậu chẳng còn ai cả. Cậu vẫn còn nhỏ, chưa thực sự có khả năng tự lo liệu. Dòng giống và vẻ ngoài đã đặt cậu vào thế vô cùng bất lợi so với dân địa phương. Trừ khi cậu muốn quay lại làm điểm, bằng không Rafiq là tất cả những gì cậu có.

“Tôi không muốn.” Cậu cầu xin bằng một lời thì thầm. Bàn tay ở phía sau gáy nói lỏng ra đôi chút và cậu bé nhắm nghiền hai mắt để ngăn dòng nước mắt chực trào. Cậu nhất định không khóc.

“Tại sao?”

“Tôi muốn biết rằng hấn ta đã chết. Chuyện kết thúc quá nhanh, Rafiq. Nó đã kết thúc quá nhanh và hấn...hấn đáng phải chịu đau khổ! Tôi muốn hấn phải đau khổ, Rafiq. Tất cả mọi đau đớn mà hấn bắt tôi trải qua, tất cả những chuyện đó...tôi muốn hấn phải cảm nhận tất cả. Nếu tôi rửa sạch máu đi...” Đôi mắt cậu bé van xin Rafiq.

“Sẽ giống như chuyện đó chưa từng xảy ra?” Rafiq nhẹ nhàng nói.

“Phải.” Đó là một âm thanh tắt nghẹn.

Rafiq thở dài. “Không ai hiểu cảm giác của cậu bằng ta đâu, Caleb. Nhưng cậu *không thể* tiếp tục chống cự ta; cậu không thể tiếp tục hành xử như một cậu nhóc hồn dỗi! Cậu không còn là *Kéleb* nữa. Tắm rửa đi. Ta hứa với cậu, Narweh vẫn sẽ chết lúc cậu tắm xong.”

Cậu bé đẩy người ra khỏi gọng kiềm nơi gáy mình. “Không! Không! Không! Tôi không làm đâu.”

Gương mặt Rafiq chuyển từ ấm áp cẩn trọng sang lạnh lẽo như đá cuội. “Cứ làm theo ý cậu, *Kéleb*.” Cái siết tay của ông ở gáy cậu bé chặt hơn khiến cậu nhăn nhó vì đau và cố vùng vẫy để tránh khỏi Rafiq, bàn tay kia của ông giáng xuống với một tiếng thịch nặng nề trên mặt cậu bé.

Caleb không hề lả lẫm gì với đau đớn, cậu có thể dễ dàng chấp nhận một cú tát thô bạo lên mặt, song lại thấy vô cùng sợ hãi. Cậu loạng choạng cố tránh khỏi Rafiq, nhưng lại bị giữ chặt trong gọng kiềm của người đàn ông lớn tuổi hơn.

“Tắm!” Rafiq gầm ghe với sức lực đủ để khiến đầu của Caleb rung lên.

“Không!” Caleb hét, nước mắt tràn xuống mặt.

Rafiq gập người xuống rồi đẩy vai vào bụng của Caleb và nhấc bổng cậu lên vai. Lờ đi những cú đâm liên hồi trên lưng, ông sải bước đầy quả quyết vào phòng tắm và ném cậu bé xuống bên trong. Ông phớt lờ những

tiếng hét giận dữ và những lời nguyên rủa thậm tệ phát ra từ khuôn miệng méo mó của Caleb, và vặn khóa vòi để nước lạnh xả vào bồn tắm.

Cơ thể Caleb giật nảy trước cảm giác nước lạnh làm quần áo cậu ướt đầm và chạm vào da thịt cậu. Không thể chống cự và vô cùng tức giận, cậu xoay sở để đắm được vào mặt Rafiq rồi trườn nửa đường ra khỏi bồn tắm. Song cậu chỉ làm bùng lên thêm cơn thịnh nộ của Rafiq. Cậu cảm thấy nắm tay của Rafiq trong tóc mình, tiếp đó là cơn đau nơi da đầu và cổ khi bị lôi ngược trở lại. Bồn tắm ngập nước bao lấy cậu khi Rafiq ấn cậu xuống đáy bồn.

Sợ hãi và khiếp đảm siết chặt cậu.

“Cậu sẽ nghe lời ta, cậu nhóc! Cậu sẽ làm thế! Hoặc ta sẽ dìm chết cậu, tại đây và ngay lúc này. Cậu thuộc về ta. Hiểu chưa?”

Miệng và mũi Caleb ngập đầy nước. Cậu không thể nghe rõ những lời kia mà chỉ có thể nghe thấy tiếng la hét giận dữ phát ra từ người đàn ông đang giam giữ mình trong nước. Cảm giác cái chết gần kề khiến cậu tê liệt vì sợ. Bất kì điều gì. Cậu sẽ cho đi bất kì điều gì để không phải cảm nhận thứ sợ hãi này nữa.

Không khí!

Caleb thở dốc và nôn khan khi được kéo lên, hai cánh tay cậu quờ quạng tìm điểm tựa và tìm thấy vai của Rafiq. Cậu lao mình tới hơi ấm và sự an toàn nơi cơ thể Rafiq. Cậu chống lại đôi cánh tay đang cố đẩy mình ra. Caleb chẳng nghĩ tới gì khác ngoài tiếng hét hoảng loạn của mình, cậu chỉ muốn ra khỏi bồn tắm mà thôi. Cậu chỉ muốn được hít thở và được ấm áp.

Hai cánh tay mạnh mẽ siết lấy vai cậu và lắc.

“Bình tĩnh, Caleb. Bình tĩnh, Thở đi,” Rafiq nói. Giọng của ông đầy dịu dàng mặc cho sự cương quyết trong đó. “Bình tĩnh lại, Caleb. Ta sẽ không

nhấn cậu xuống nước nữa nếu cậu sẵn sàng lắng nghe. Yên nào!”

Caleb cố gắng làm theo lời Rafiq yêu cầu. Cậu bám chặt lấy vai của Rafiq, tự nhủ hết lần này tới lần khác rằng mình sẽ không bị ném vào bồn nước chừng nào còn bám trụ. Caleb dịu lại và run lẩy bẩy, hít vào hơi thở bình tĩnh đầu tiên. Cậu hít thở lần nữa rồi lần nữa, cho đến khi, cuối cùng chỉ còn lại cơn giận dữ. Chầm chậm, cậu thả vai Rafiq ra rồi ngồi sụp xuống trong bồn tắm. Cậu rùng mình vì lạnh, môi run run nhưng lại không chịu xin Rafiq mở nước nóng.

“Tôi ghét ông,” Caleb phun ra, răng va lập cập.

Hai mắt Rafiq điem tĩnh và đầy tự chủ. Với một nụ cười khẩy, ông đứng dậy và rời khỏi phòng.

Nước mắt khiến mắt Caleb đau nhói, và vì đang ở một mình nên cậu để mặc cho chúng rơi. Chắc chắn Rafiq sẽ không quay lại, cậu xoay vòi nước sang chế độ nước nóng rồi rúc người lại gần, hi vọng nó sẽ khiến cậu ấm lên nhanh hơn. Kéo đám quần áo ướt sũng qua khỏi đầu, cậu ném chúng thành một đống trên sàn phòng tắm với vẻ thỏa mãn trước mớ lộn xộn mình gây ra.

Cơn giận nguyên thủy vừa được giải phóng chạy xuyên suốt người cậu như một vật thể hữu hình. Co chân lại dưới cằm, cậu cắn lên phần da thịt trên đầu gối, cạ cạ chúng bằng răng của mình. Nước mắt sẽ không vơi đi! Chúng vẫn tiếp tục rỉ ra từ mắt cậu. Cậu cảm thấy yếu đuối và đáng khinh. Cậu không thể ngăn Rafiq làm thế này với mình. Cậu cắn mạnh hơn nữa, mong muốn nỗi đau thể xác sẽ giải phóng mình khỏi sự khổ sở.

Cậu muốn hét lên.

Cậu muốn đánh thứ gì đó.

Cậu muốn giết chóc lần nữa.

Cậu cào móng tay lên cánh tay mình, vừa thấy đau đớn, vừa thấy nhẹ nhõm khi da cậu rách toạc và những giọt máu nhỏ rỉ ra. Cậu lặp lại quá trình đó – đau đớn nhiều hơn - nhẹ nhõm nhiều hơn. Dưới làn nước, máu của Narweh hòa với máu của chính cậu. Cậu không biết phải cảm thấy thế nào trước cảnh tượng đó. Sự tê liệt bao trùm lấy cậu. Cậu nhìn chăm chăm, sống sờ khi máu của gã đàn ông đã hành hạ cậu suốt một thời gian dài, tan vào dòng nước quanh cậu.

Bây giờ cậu là ai?

Cậu không còn là *Kéleb* nữa, không còn là *Con Chó* của Narweh nữa. Đó là cái tên duy nhất mà cậu biết, là thứ duy nhất mà cậu từng làm.

Gã chết rồi. Gã thật sự đã chết rồi.

Ý nghĩ của cậu quay về lại Tehran, quay về với cái đêm cậu hạ sát chủ nhân của mình, kẻ tra tấn mình, và kẻ trông nom mình. *Kéleb* đã giơ súng lên và gương mặt của Narweh đã biểu lộ sự kinh ngạc, sau đó là sợ hãi chỉ trong một khoảnh khắc. Rồi hắn đã trao cho *Kéleb* ánh nhìn đó - ánh nhìn gợi nhắc rằng cậu còn thấp kém hơn cả con người trong mắt Narweh – và thế là *Kéleb* siết cò. Cậu bị quăng ngược lại vì lực bắn của thứ vũ khí mạnh mẽ.

Cậu đã để lỡ nó.

Cậu đã để lỡ giây phút Narweh chết.

Vài vệt máu bắn lên tóc, mặt và ngực cậu, nhưng cậu không hề để ý. Cậu lồm cồm bò lại chỗ cái xác. Không có tiếng òng ọc, không có tiếng thở gấp...chỉ có một xác chết mà thôi. Và cậu thấy...buồn bã. Narweh chưa bao giờ cầu xin. Gã chưa bao giờ quỳ dưới chân *Kéleb* để cầu xin sự thương xót và tha thứ của cậu.

Không, Narweh chưa từng cầu xin, nhưng gã đã chết rồi. Và bên dưới nỗi đau buồn đó là sự nhẹ nhõm thiêng liêng.

Nhưng giờ cậu đã có một chủ nhân mới rồi, đúng không? Caleb.

Cậu nhắm nghiền hai mắt lại trong một giây và hít vào một hơi thật sâu. Sau đó, cậu làm theo lời Rafiq bảo, rửa sạch cuộc đời cũ khỏi da thịt mình.

Caleb thức giấc, hoảng hốt và lo lắng. Hắn với tới giấc mơ khi nó nhanh chóng tăng tốc bỏ lại tâm trí tỉnh táo của hắn. Có điều đó...điều gì đó rất quan trọng. Nó biến mất rồi.

Chán nản, mất một giây hắn mới nhận ra đôi mắt của mèo con đang quan sát mình. Trông cô thật kinh khủng. Những vết bầm trên mặt cô hiện lên rõ ràng hơn đêm trước. Hai mắt cô sưng húp và thâm tím nổi bật trên làn da nâu đỏ. Mũi cô, không được băng bó, trông cũng tấy đỏ không kém. Bên dưới sự tàn phá đó, hắn vẫn có thể thấy Mèo Con, sống sót bất chấp tất cả.

Tim hắn một lần nữa dường như thất lại trong lồng ngực. Hắn giữ cho điều đó không hiện ra trên mặt mình. Hắn chật vật tìm lời để nói. Sau chuyện xảy ra giữa họ đêm qua và cảm giác quay cuồng vì tin nhắn của Rafiq, hắn có thể nói gì chứ? Tất cả những gì hắn có thể mang đến chỉ là thêm nhiều tin xấu hơn thôi.

Cuối cùng hắn chọn nói ra điều hiển nhiên nhất, “Trời sáng rồi.”

Đôi mày của Mèo con cau lại và cô nhăn mặt vì nỗ lực đó. “Em biết. Em dậy được một lúc rồi,” cô nói một cách rầu rĩ.

Caleb quay nhìn đi, vờ như rất hứng thú với không gian xung quanh. Suýt nữa thì hắn đã phá hỏng mọi chuyện – suýt nữa thì hắn đã chiếm lấy cô. Việc đó *không bao giờ* được xảy ra. Cảm giác cấp bách lấp đầy hắn. Họ phải rời khỏi chỗ này, sớm nhất có thể, nhưng hắn lại không thể ép mình nói ra. Đêm qua thật vô cùng mãnh liệt.

“Em đang...bị đau à? Có ngồi dậy được không?” Caleb thì thầm.

“Em không biết. Em đau quá không dám thử,” Mèo Con khẽ khàng đáp lại.

Họ nhìn nhau, hơi quá lâu, ánh mắt vô cùng gần gũi trước khi cả hai mau chóng, gần như là điên cuồng, dời mắt đi, chọn nhìn vào bất cứ đâu trừ đối phương.

“Hoặc có thể em quá kinh hãi khi nghĩ về những gì sẽ xảy ra vào ngày hôm nay. Hay ngày mai. Có thể em chỉ muốn đi ngủ trở lại rồi thức giấc và thoát khỏi đời mình.” Đau đớn hiện diện trong giọng nói của cô, và hẳn biết nó không thuộc về thể xác. Caleb liếc nhìn về phía cô và nhận ra cô không khóc. Cô chỉ đơn giản là nhìn chăm chăm vào hư không, quá tê liệt để rơi nước mắt, Caleb cho là vậy. Hẳn hiểu rất rõ cảm giác đó.

Và giờ là chuyện này. Sự lấp lửng. Một trạng thái tồn tại hẳn chưa từng trải qua. Hẳn thấy sững sờ trước những gì đã xảy ra, trước mọi thứ, bởi dù trước đó có hỗn loạn thế nào, hẳn vẫn ở thế tự chủ và tách biệt. Còn bây giờ, tình cảnh của họ thật không thể tranh cãi gì. Tiếp tục tồn tại bên cạnh nhau chỉ gây thêm đau đớn và khổ sở. Caleb gãi gãi mặt, ấn những ngón tay lên hàm râu lởm chởm của mình, cứ như sự xao nhãng sẽ giúp hẳn tránh không phải nhìn Mèo Con lần nữa, không phải nói với cô rằng họ phải rời đi, và rằng mặc cho chuyện đêm qua...cô vẫn là tù nhân của hẳn. Hẳn vẫn là chủ nhân của cô.

“Mặc xác đi,” cô gắt gỏng nói, giọng điệu mạnh mẽ như thể vừa bùng tỉnh khỏi trạng thái tê liệt để trở nên đầy khí thế và ngang ngạnh vậy, “hãy kết thúc chuyện này đi Caleb. Chuyện gì sẽ xảy ra ngay lúc này?”

Caleb. Hẳn chỉ nhìn cô. Lại một lần nữa tên hẳn được dùng. Hẳn biết mình nên sửa lời cô, buộc cô phải gọi mình là Chủ Nhân, và lập lại giới hạn, ranh giới giữa họ, nhưng hẳn lại không thể nào làm được điều đó. Hẳn mệt mỏi lắm rồi! Vô cùng mệt mỏi.

“Ăn sáng, tôi cho là vậy. Sau đó chúng ta phải rời đi. Ngoài ra tôi không muốn bàn luận gì thêm,” hấn nói. Hấn cố tỏ ra khinh bạc nhưng lại thảm bại và Mèo Con biết điều đó.

“Còn đêm qua?” Cô gắng giữ giọng vô cảm, nhưng giờ Caleb đã hiểu cô quá rõ, hấn không cần phải đoán điều cô thật sự muốn hỏi là gì. Cô muốn biết liệu mình có ý nghĩa gì với hấn không, liệu sự thật rằng họ suýt...*quan hệ với nhau*, có thay đổi suy nghĩ của hấn về việc bán cô làm nô lệ hay không. Câu trả lời là có...và, không. Vladek vẫn cần phải trả giá, và Mèo Con vẫn có vai trò cần hoàn thành. Họ đã vượt qua ngưỡng không thể quay đầu rồi.

“Tôi đã nói với em mọi thứ em muốn biết.” Hấn dừng lời, đánh giọng lại. “Tôi sẽ không nói thêm nữa. Thế nên thôi hỏi han đi.” Hấn phóng ra khỏi giường và lao về phía nhà tắm. Bên trong, hấn tránh nhìn vào hình ảnh phản chiếu của mình và tìm kiếm bàn chải đánh răng. Có hai chiếc đặt gần bồn rửa. Hấn chọn chiếc ít bị tà nhất và quệt kem đánh răng lên đó. Vì trùng là thứ hấn ít quan tâm nhất. Dù chỉ mới tắm vài giờ trước đó, hấn vẫn mở vòi nước nóng lên, chỉ nước nóng thôi, và chuẩn bị cởi bỏ quần áo đi mượn.

Nước khiến hấn bỏng rát, và cơ thể hấn chống chọi để rời khỏi dòng nước mang nhiệt độ kinh khủng này, nhưng Caleb lại không cho phép điều đó. Hấn buộc mình phải cảm nhận sự đau đớn nhức nhối. Hấn nghiến răng lờ đi sự thật rằng da thịt mình sẽ bị phỏng rộp ở nhiều chỗ. Đặt hai tay lên tường phòng tắm, hấn để cho dòng nước nóng như thiêu đốt và chiếc vòi sen nhiều đầu phun cuốn trôi nỗi băn khoăn của mình. Lưng hấn có cảm giác căng cứng, vô cùng nhạy cảm. Những vết sẹo hấn mang ngựa ran và sổng dậy.

Đó chính là cảm giác hấn đang tìm kiếm. Những vết sẹo gọi nhắc đến việc hấn là ai, đến từ đâu và tại sao hấn cần phải tiếp tục thực hiện nhiệm vụ. Nước gây ra đau đớn nơi hông và vùng sinh dục, hấn cảm thấy khối ghen nơi cổ họng đang hình thành và dâng lên miệng. Hấn sẽ không để nó

thoát ra. Hắn sẽ nuốt nó xuống và giam nó trong lồng ngực. Hai bàn tay hắn đưa xuống, bảo vệ vật đàn ông khỏi hơi nóng kinh người của dòng nước.

Có tiếng gõ cửa và Caleb lập tức xoay đầu về phía đó. Mèo Con đã bước vào trong, thông báo sự có mặt của mình bằng tiếng gõ cửa, nhưng lại không chờ hắn đáp lời. Cảm giác choáng váng ập đến. Hắn không thể che đậy biểu hiện kia, và không thèm nghĩ ngợi gì, hắn vội vàng vặn sang chế độ nước lạnh. Chuyện này là riêng tư!

À thì, ít ra cô đã không bỏ chạy. Nhưng cô có thể chạy đi đâu được chứ?

Mèo Con nhìn hắn...ở khắp mọi chỗ. Kể cả qua màn hơi nước dày đặc, hắn vẫn có thể thấy cô đang đỏ mặt dữ dội. Dù có là một trinh nữ e thẹn hay không, đôi mắt cô vẫn không lác khỏi hắn.

Cuối cùng mắt họ cũng chạm nhau.

“Tôi...,” Mèo Con hắng giọng và bắt đầu lại, nhưng chẳng có lời nào phát ra. Cô không còn đỏ mặt nữa.

“Em cần gì sao,” Caleb nạt. Hắn đang cố lấy lại sự điềm tĩnh, thế nhưng sự xen ngang của cô bằng cách nào đó lại khiến hắn thấy trần trụi hơn, thậm chí là yếu ớt nữa, và hắn không thích chút nào. Tuy nhiên, cô cũng đang khóa thân, vẫn chưa mặc lại quần áo kể từ tối qua, và cũng đang bối rối hết như thế. Ánh mắt hắn thu cô vào, từ phân một, và tất cả lý trí bay biến hết. Bên dưới hai bàn tay, cựa nhóc của hắn khuấy động. Hắn muốn nhắm mắt trước cảm giác phần da thịt đau đớn đang căng ra và sung phòng, song nó lại không đau nhiều như vốn dĩ, bởi đau đớn và khoái lạc đột nhiên gần như hòa làm một.

Mèo Con thẳng lưng, dáng vẻ đầy tự tin. “Có. Tôi cần vài điều. Rất nhiều điều. Anh muốn tôi bắt đầu từ đâu?”

Hắn nhìn cô, kinh ngạc. Có phải cô thật sự vừa nói như thế không? Với hắn sao? Hắn biết mình nên tức giận, nhưng thay vào đó, hắn lại quay mặt đi để che giấu nụ cười. Trò đùa này đã quá quen rồi, nhưng kì lạ thay, nó lại xua đi bất kì cảm xúc muộn phiền nào trước đó của hắn. Hắn biết phần này của trò chơi – đây là trò chơi của hắn, không cần biết Mèo Con can dự vào nhiều bao nhiêu. Hắn nói với bức tường phòng tắm và cố che giấu sự thích thú trong giọng nói, “Vậy, có thể ít nhất chờ tôi tắm xong được không?” Và vì không thể ngăn được mình, hắn nói thêm, “Trừ khi em muốn chui vào đây và đáp lại đặc ân tối qua?” Hắn đánh bạo liếc nhìn về phía cô.

Cô đang đỏ mặt dữ dội, nhưng vẫn giữ mình đứng thẳng, “Thực tế à? Kiểu như thế đây. Ý tôi là...không, nhưng...” Cô gắt, “Tôi muốn đi tắm và vì tôi thật sự đang bị thương nên tôi có thể dùng đến sự giúp đỡ chết giẫm của anh. Nhưng nếu anh định tỏ ra đáng ghét thì không cần đâu.” Cô gật đầu, như thay cho lời nói: *Đấy, tôi nói ra rồi đấy.*

Caleb không thể không bật cười, tâm trạng hắn đã khá lên rất nhiều, và hắn quyết định để trò đùa của cô giải khuây cho mình. Như thế an toàn hơn và ít phức tạp hơn. Điều này trái ngược với biểu hiện hắn thường có, một ngày khác, một hoàn cảnh khác, một cô gái khác. Nhưng ngay lúc này, hắn cực kì nhẹ nhõm khi cảm thấy điều gì đó tương tự như niềm vui, thay vì thực tế sau khi thức dậy. Hắn bám vào đó và giữ thật chặt.

Mở cửa buồng tắm đứng ra, hắn trao cho cô nụ cười gian tà nhất, “Vậy thì cứ vào đây đi. Tôi sẽ cố hết sức để không là một tên đáng ghét.”

Cô không cười đáp lại, thay vào đó lựa chọn giữ nguyên vẻ giận dữ. Nó giống một thử thách vậy và hắn chấp nhận bởi một ngày nào đó, sự căm thù cô dành cho hắn sẽ giúp cô sống sót. Cô cần hắn và hắn quyết sẽ làm những gì có thể cho cô. Hắn nợ cô *ít nhất* là bấy nhiêu.

Hắn bước lùi vào buồng tắm đứng khi cô tiến tới. Đầu cô cúi thấp còn hai má ửng hồng, song đồng thời cũng mang cả sắc tím, xanh lá, vàng và xanh lam khi cô thận trọng bước về phía hắn. Đột nhiên, những hình ảnh

thoáng qua về cơ thể bầm dập đầy máu của cô, và về quá khứ của hấn hòa lẫn lại với nhau thành một, như thể một con người đang sống lại kí ức kinh hoàng. Cảm xúc mạnh mẽ quét qua người hấn, và hấn thấy mừng vì hơi nước từ vòi sen cùng tiếng nước dội ào ào vào tường đã che dấu tất cả.

Caleb chớp chớp mắt, chống lại những ý nghĩ và giọng nói luôn lách trong đầu mình. Khi Mèo Con vói tay về trước, sử dụng tay và vai hấn để làm điểm tựa, hấn chỉ nhìn thấy và nghĩ về cô.

“Chúa ơi, trong này giống hết phòng tắm hơi vậy,” Mèo Con nói. Cô nhìn lên, vẻ mặt đầy căng thẳng. “Anh có thể điều chỉnh để nước không quá nóng không?”

“Tôi không biết. Em có thể nói làm ơn không?” Giọng Caleb vẫn chứa đựng sự châm chọc, nhưng nỗi băn khoăn lại đang len lỏi trở lại. Cảm giác về sự *khác biệt* giữa họ treo lửng lơ đầy nặng nề và dày đặc trong không khí.

Cuối cùng Mèo Con cũng trao cho hấn nụ cười khẽ khàng nhất, chỉ một cái nhếch môi nhưng mắt cô lại vô cùng thẳng thắn. “*Làm ơn đi mà, Caleb?*” Và ngay lập tức, cô trở về là cô gái đêm hôm trước: quỵên rũ, đầy cảm dỗ... Livvie.

Caleb chậm chậm hít vào và xoay người để điều chỉnh nhiệt độ. Hấn không hề nhận ra sai lầm của mình cho đến nghe thấy tiếng thở dốc hoảng hốt của cô và cảm thấy tay cô trên lưng mình. “Đừng có chạm vào,” hấn gầm ghè và quay lại đối diện với cô. Đôi mắt cô mở lớn, ngập tràn vẻ kinh hoàng và khiếp đảm, tay cô che lấy miệng. Caleb siết chặt hai nắm tay và cô quay mặt khỏi hấn. Thật đau đớn. Cái ý nghĩ cô tin rằng hấn sẽ đánh cô bằng nắm đấm của mình. Hấn cố thả lỏng những ngón tay, và việc đó trở nên dễ dàng hơn khi hấn trông thấy cô dịu lại trước hành động kia.

Khi hấn đã đứng trước mặt cô, hai tay thả lỏng hai bên, vẻ mặt bình tĩnh có chủ tâm – cô cuối cùng cũng bỏ tay khỏi miệng và xua đi nỗi sợ hãi cùng

kinh hoàng trong mắt mình. Cô thận trọng quan sát hắn, tìm cách tiếp cận mà không chọc giận hắn. Chầm chậm, cô vươn tay ra chạm vào tay hắn. Những ngón tay cô lướt qua tay hắn, lạnh lẽo dò hỏi.

Hắn kéo tay ra thật chậm, chỉ vài phân, ra hiệu không muốn có sự gần gũi giữa họ. Hắn quan sát khi cô nhìn xuống chân nhưng vẫn tiếp tục nhích đến gần, lướt ngón trở dọc theo cổ tay Caleb.

“Coi nào, Caleb,” cô khẽ thì thầm. Đầu cô vẫn cúi thấp, để cho hắn được riêng tư phản ứng theo ý mình.

Da hắn sờn gai ốc. Nếu cô không bị thương nặng thì hắn đã đẩy cô ra rồi. Thay vào đó, hắn để cô tiếp tục tiến lại gần. Giờ đã có hai ngón tay chạm vào hắn; chúng chầm chậm lướt từ cổ tay xuống bàn tay hắn. Hắn để mặc như thế. Hít vào một hơi thật sâu, hắn để những ngón tay cô đan vào tay mình. Caleb nhìn chằm chằm qua đầu cô.

Tay hắn bị nhắc lên. Hắn cảm thấy những ngón tay mình lướt qua khung sườn của Livvie. Rồi đến vai cô. Và cuối cùng, má của cô.

Ở đây.

Họ làm em bị thương, ở đây.

Cơ thể Caleb hơi lắc lư.

“Hôn em đi,” cô thì thầm. Đó là lời đề nghị giúp quên lãng.

Hắn nhận lấy nó.

Lòng ngực Caleb rung lên rộn ràng với tiếng thở dài, và hắn cúi xuống áp môi lên gương mặt đang ngược lên của cô. Họ rên rỉ trên khuôn miệng của nhau. *Mẹ kiếp! Được chứ!* Hắn chẳng muốn gì hơn là nhắc nhở Livvie trên tay, ấn cô lên tường buông thả và chiếm lấy cô cho đến khi quên đi tất cả nỗi thất vọng, giận dữ, ham muốn và hối tiếc.

Gỡ những ngón tay đang đan vào nhau ra, Caleb với lên hai bầu ngực của Livvie bằng cả hai tay và siết lấy chúng. Sự động chạm của hắn thật thô ráp, cần kíp, song cô vẫn đáp lại với sự mãnh liệt ngang bằng. Hai ngón tay cái của hắn lướt trên nhũ hoa của cô. Chúng săn lại dưới sự động chạm thuần thực của hắn. Hai đầu ngực cứng như sỏi sượt qua mặt trong ngón cái của hắn và cô khẽ rên rỉ trên khuôn miệng đói khát của Caleb.

Đôi bàn tay run rẩy của Livvie tìm thấy eo của hắn. Những ngón tay cô siết lấy hông hắn, móng tay cắm vào da thịt nhạy cảm. Lần này đến lượt Caleb phải rên rỉ. Cơ thể hắn vì nước nóng mà trở nên dễ tổn thương hơn, song hắn vẫn chào đón sự đau đớn, đặc biệt là khi nó hòa lẫn với khoái lạc. Hắn muốn hơn nữa. Hắn muốn tất cả.

Caleb bước tới trước. Livvie bước lùi lại mà không hề phá vỡ nụ hôn nóng bỏng của họ. Đó là điệu nhảy mà họ đã biết quá rõ. Cô cắn nhẹ lên lưỡi, lên môi Caleb, khiến hắn ngạc nhiên trong vài giây ngắn ngủi trước khi lướt lưỡi trên lưỡi hắn. Với lưng cô đang áp lên tường, Caleb nắm lấy cơ hội tiến đến gần hơn, hôn mãnh liệt hơn. Vật đàn ông của hắn sượt qua bụng cô và hắn cọ xát nó lên vùng da thịt mềm mại, trơn trượt.

“Ồi!” Livvie kêu lên. Cô dứt khỏi nụ hôn và vòng hai cánh tay quanh người, hơi cúi xuống khi cố gắng chế ngự cơn đau.

Caleb lập tức lui lại. “Khi thật. Tôi không nghĩ,” hắn thở hổn hển, siết chặt nắm tay, và giữ hai cánh tay ở hai bên người. “Em ổn chứ?”

“Vâng,” cô nói, nhưng nghe ra lại không phải thế, “Em ổn, cho em một giây thôi.”

Caleb cảm thấy thật ngu ngốc khi đứng lù lù bên trên cô với vật cương cứng to lớn của hắn ở giữa họ. Hắn đang nghĩ cái quái gì thế không biết?!? Lẽ ra hắn không nên làm chuyện này. Hắn do dự giữa điều nên làm và điều muốn làm. Hắn nên dừng lại. “Chúng ta cần phải dừng lại.”

Một bàn tay của Livvie với lên và Caleb giơ cánh tay ra để làm điểm tựa cho cô. Hắn không nghĩ đến việc cô lại đưa bàn tay còn lại lên bao lấy vật đàn ông của hắn và siết. Caleb rên lên thật lớn.

“Không,” cô nói. Giọng điệu của cô không cho phép bất kì tranh cãi nào. “Em không muốn dừng lại. Em không muốn suy nghĩ. Em muốn ở lại đây và giả vờ như chẳng có gì chờ đợi chúng ta ở ngoài kia cả.” Lời Livvie nói dường như chạm tới điều gì đó sâu thẳm bên trong hắn, một điều hắn không thể tự chạm vào được. Dĩ nhiên, còn có cả sự động chạm từ lòng bàn tay cô lên vật đàn ông của hắn nữa.

Hắn rít lên qua hàm răng cắn chặt. Tay cô bao lấy hắn thật chặt; những ngón tay không đủ dài để chạm vào nhau. Cô lại siết chặt lần nữa. Nhiều khoái lạc hơn. Nhiều đau đớn hơn.

“Chúng ta không thể. Tôi sẽ làm em bị thương mất,” Caleb nói.

Bàn tay Livvie hơi thả lỏng ra, và cảm giác máu chảy dồn về phần đầu của cậu nhóc đủ khiến hắn muốn cọ xát vào tay cô. Hắn rên rỉ khi những đầu ngón tay cô lướt trên phần da thịt cứng ngắc của hắn. “Chà, em có thể *thấy* điều đó, Caleb. Có phải tất cả họ đều...giống thế này không? Ý em là...có phải người đàn ông nào cũng lớn thế này không?”

Caleb đặt tay lên tay cô và giữ yên chúng. “Đừng nói về những tên đàn ông khác lúc này, Livvie. Không khi cậu nhóc của tôi đang ở trong tay em.” Không phải là hắn ghen. Hắn không phải là kiểu người quan tâm đủ nhiều để ghen tuông. Nhưng câu hỏi của cô đã gợi nhắc về việc hắn biết về những gã đàn ông khác nhiều thế nào, và hắn có cảm hứng chuyện đó.

“Xin lỗi,” cô thì thầm và đỏ mặt. “Em đoán chắc chẳng ai thích chuyện đó cả, đúng không?”

Livvie mỉm cười với Caleb, dè dặt, xinh đẹp mặc cho những vết bầm tím.

Cô gái mạnh mẽ của tôi.

Đôi mắt nâu của Livvie vẫn thu hút sự quan tâm của hắn, thậm chí còn nhiều hơn trước. Khi đã để bản thân được thỏa mãn, đôi mắt cô dường như cũng làm điều tương tự. Những ngón tay cô giần giật bên dưới tay hắn và trên cậu nhóc của hắn. Hắn rên rỉ và quan sát đồng tử cô giãn ra, làm ánh nhìn thêm sâu hun hút; hắn tự hỏi liệu mắt mình cũng có như thế không.

Caleb quan sát khi chiếc lưỡi mèo con của cô chậm chậm lướt qua môi dưới. Từ từ, phần da thịt mềm mại kia biến mất vào trong khuôn miệng cô và hắn nhìn cô cắn xuống. Hắn nặng nhọc nuốt vào. “Không,” hắn nói, giọng khàn đục, “đặc biệt là trong kiểu tình huống này.” Hắn mỉm cười với cô. “Nhưng tôi đảm bảo với em, cậu nhóc của tôi rất đặc biệt đấy.”

Livvie cười toe. “Không thể tin được...anh đã cho thứ này vào bên trong em.”

Hông Caleb đẩy về phía trước khi nghe lời cô nói. Vật đàn ông của hắn nhớ đến việc chiếm lấy phía sau cô, nó hồi tưởng lại sự chặt chẽ và ấm áp đang chờ đợi phía trong cô. Hắn nhớ cô đã thút thít và thở dài, cái cách cô cong người áp lên ngực hắn khi cô bùng nổ bên dưới hắn.

“Tôi không thể. Chúng ta không thể.” Caleb ngạc nhiên khi nghe thấy sự thô ráp trong giọng mình. Hắn muốn chuyện này vô cùng nhưng lại đang thất bại trong việc che giấu nó.

Livvie bước đến gần hơn cho đến khi đầu cô chạm vào ngực hắn. Đôi tay Caleb vòng lấy cô như một bản năng. “Em muốn trao cho anh khoái cảm,” cô thì thầm trên ngực hắn. Thẹn thùng. Quyến rũ. Tay cô vẫn đang giữ lấy hắn và trượt lên xuống theo chiều dài của hắn.

Caleb đứng trên những đầu ngón chân và rên rỉ, không thể cưỡng lại sự xoa xát tuyệt diệu từ bàn tay cô, nhưng lại cố chống lại thôi thúc đẩy mình vào bầu ngực mềm mại của cô khi chúng chạm vào phần đầu cậu nhóc của hắn.

“Cứ tiếp tục đi,” giọng hắn khàn khàn. Hắn đặt một bàn tay lên bức tường phía sau Livvie, cánh tay căng ra nhắc nhở hắn không được đề nghị cô. Cánh tay còn lại của hắn ôm hờ cô vào lòng. Hắn để ý bên vai bị thương của cô đang tựa lên hắn, còn bàn tay thì nằm trên phần hông nhạy cảm, bỏng rát của hắn.

Cô vuốt ve hắn. Hắn mở miệng và khẽ hít vào để ngăn mình rên rỉ, dạ dày hắn đột nhiên thắt lại. Sự động chạm của cô thiếu thuần thực, rời rạc, cứ như giây trước còn là thiên đường, ngay giây sau lại chuyển thành cuộc tấn công, nhưng hắn vẫn vô cùng thích thú. Cô đang chạm vào hắn vì cô muốn thể chứ không vì bất kì lý do nào khác. *Em đang làm cái quái gì với tôi vậy, Livvie?*

Phút tiếp theo, đầu óc hắn trống rỗng. Không thể cưỡng lại, hắn chà xát vào trong tay cô, đẩy mạnh hông về trước để cậu nhóc của hắn có thể chạm vào gò ngực tuyệt đẹp của Livvie.

Em đang hủy hoại đời tôi...

Thật mềm mại. Cô mềm mại chết đi được.

“Ôi...chúa ơi,” vụt thoát khỏi miệng hắn, nhưng Caleb cóc thèm quan tâm. Trên ngực hắn, Livvie đang thở hổn hển vì bị khuấy động và vì dùng sức. Những ngón tay trên hông Caleb siết chặt hơn, kéo hông hắn đến gần hơn rồi đẩy lùi ra.

Thêm nữa. Ôi mẹ kiếp! Làm ơn, thêm nữa đi.

“Mạnh hơn nữa Livvie, giữ tôi chặt hơn đi,” hắn hôn hển. Livvie làm theo, đưa Caleb vào cõ niết bàn. Hắn có cảm giác mình sẽ bị đốt cháy từ trong ra ngoài. “Đừng dừng lại. Cứ giữ nguyên như thế.”

“Ôi lạy chúa, Caleb. Anh thật rắn chắc,” giọng của Livvie chứa đầy khao khát nguyên thủy. “Em muốn anh đến. Em muốn nhìn thấy anh đến.” Cô cố lùi lại, nhưng Caleb lại giữ cô chặt hơn.

Hắn lắc đầu. “Đừng nhìn tôi, nhìn cậu nhóc của tôi đi. Hãy xem nó tuôn trào lên người em.”

Tay Livvie siết chặt lại và tăng tốc.

Caleb không thể kiềm chế lâu hơn nữa. Với một tiếng hét, hắn nhón chân và bùng nổ trên đôi gò ngực căng tròn của Livvie. Trong khi thở hổn hển và cổ không ngất xỉu, Caleb nghe thấy tiếng Livvie kêu ré lên vì sốc.

“Ôi. Chúa. Oi!” Cô thì thầm và bật cười. Khi nhìn xuống cơ thể mình, biểu hiện của cô thật vô giá. “Vương vãi khắp nơi rồi. Eo ôi. Caleb – nó... *nhóp nhóp* quá đi.”

Caleb bật cười, quan sát cô chọc tay vào tinh dịch của hắn và cổ rửa trôi nó đi.

Hắn cười thầm. “Lúc bị ướt nó còn dính hơn nữa đấy,” hắn cảnh báo. Quay người đi, hắn với tay lấy xà phòng. Hắn cứng người khi cô chạm tay vào lưng mình. Thở dài thườn thượt. Trong dư âm của cơn cực khoái, hắn không có đủ sức để tranh cãi hay đấu tranh gì cả.

Cô càng tiến gần càng khiến hắn căng thẳng. Hắn nhắm mắt trong lúc cô lướt tay theo những làn trắng lồi lõm chông chéo trên lưng mình. Da hắn đỏ lựng vì sức nóng của nước, và hắn biết mấy vết sẹo sẽ vì thế mà nổi bật hơn. Đây không phải lần đầu tiên có người nhìn thấy những vết sẹo của hắn. Không cần thiết phải xấu hổ về chúng, cũng không phải hắn muốn giấu thân thể mình khỏi mọi người tình. Nhưng hắn lại chưa bao giờ nói về nó, chưa bao giờ.

“Chuyện gì đã xảy ra?” Lời thì thầm khẽ khàng đến độ Caleb có thể đã bỏ lỡ nếu không biết trước nó sẽ đến.

“Tuổi thơ khốn nạn,” hắn buồn bã đáp.

Hơi thở của Livvie lướt trên da hắn. Cô hôn vào những vết sẹo của hắn.

CHƯƠNG 3

Livvie chui vào xe rồi đóng sập cửa. Cô cố che giấu nhưng Caleb đã nhìn thấy cách cô nhăn mặt và xoa xoa xương quai xanh.

“Vui chứ? Chúng ta đã dạy cho cánh cửa một bài học chưa?” Caleb trêu chọc qua giọng cười dịu dàng.

Mắt cô nheo lại nhìn về phía hắn, rõ ràng là đang rất giận dữ. “Không thể tin chuyện anh đã làm với những người đó, Caleb. Anh quá...thôi bỏ đi. Chúng ta làm ơn đi thôi được không?”

Cơn thịnh nộ của Caleb, vốn đang ngủ yên vì cơn cực khoái bất ngờ trước đó, giờ đã dâng trào. “Phần nào khiến em thấy khó tin?” hắn nạt, tra mạnh chìa khóa vào bộ phận khởi động của chiếc xe hơi đánh cáp và xoay. “Phần tôi cứu em thoát khỏi một lũ hiệp dân đã đánh em suýt chết? Hay có thể là phần – vô cùng liều lĩnh – tôi đã bắt cóc một gã Tiến sĩ để giúp cứu sống em? Là phần nào, bởi tôi cần biết để không bao giờ làm thế với em nữa?” Hắn vào số chiếc xe rồi lái đi. Trong một giây, hắn chẳng thèm quan tâm Livvie đang bị xô đẩy trên ghế ngồi.

Im lặng.

Caleb ngồi ngay ngắn lại, cảm thấy thỏa mãn. Đâu phải hắn giết chóc gì họ. Vị Tiến sĩ và người được tự do sống cuộc đời của họ, y như cũ thôi. Livvie đã rất xấu hổ khi tìm thấy đôi vợ chồng ở tư thế hết như đêm hôm trước hắn bỏ họ lại - bị trói bằng băng dính trên ghế phòng ăn. Cứ cho là việc họ đã đi tiểu tại chỗ thật khó chịu, song mặt khác họ lại hoàn toàn lạnh lặn. Trong hoàn cảnh khác, hắn có thể đã không cho qua dễ như vậy. Hắn tự hỏi Livvie sẽ phản ứng thế nào với chuyện đó.

“Cảm ơn,” Livvie làm bầm từ bên ghế phụ.

“Vì cái gì?” Caleb vẫn còn câu tiết.

“Vì đã cứu mạng tôi. Dù anh sẽ chỉ đặt nó vào vòng nguy hiểm lần nữa,” cô thì thầm.

Caleb không đáp gì. Đó chính xác là điều hắn sẽ làm. Đưa cô đến Tuxtepec, giao cô cho Rafiq, huấn luyện cô, bán cô đi... mất cô mãi mãi.

Và giết Vladek. Đừng quên phần đó.

Ý nghĩ đó không hề làm vui đi cảm giác tội lỗi đang xâm chiếm bên trong hắn. Tim hắn nặng trĩu, tâm trí rối rắm. Thế nhưng hắn vẫn không cho phép bản thân để lộ sự yếu đuối. Tất cả những hỗn loạn bên trong lòng hắn cần phải được che giấu, khỏi mọi người.

“Không có gì, Mèo Con,” hắn giễu. Từ khoe mắt, hắn quan sát Mèo Con quẹt tay lên mắt rồi giữ những giọt nước mắt xuống sàn xe. *Hủy hoại đời mình!*

Mọi chuyện đã dễ dàng hơn nhiều lúc ở trong buồng tắm, dễ dàng hơn khi chỉ có hai người họ, thế giới bên ngoài dường như chẳng hề liên quan và vượt khỏi những suy nghĩ của hắn. Lúc này thế giới lại đang ở trong xe cùng họ, còn Mèo Con thì lại vượt khỏi tầm với.

Sau khi cô đã cho hắn cảm nhận nhiều khoái lạc hơn hắn từng có - bằng cách dùng tay, không hơn - hắn đã say mê hưởng thụ việc xoa xà phòng lên da cô, chăm chú thưởng thức dòng nước chảy tràn lên hai nhũ hoa cứng nhọn, dọc xuống phần bụng rậm nắng hơi nhô lên, đến hông rồi lướt qua vùng tam giác đen nhánh nằm giữa hai đùi cô. Hắn cũng đã chạm vào cô ở đó, len những ngón tay qua lớp lông mỏng cho đến khi cảm nhận được da thịt trơn trượt của cô mở ra dưới tay mình. Giống như đang hé mở một bông hoa vậy, những cánh hoa hồng hào và sống động, lấp lánh sương mai và dục vọng.

Hắn quỳ trước cô, đầy tôn sùng. Cô mở ra cho hắn, đói khát, đầy ham muốn. Mọi giác quan của hắn đều bận rộn tập trung vào cô. Hắn có thể ngửi thấy sự khuấy động của cô, có thể nhìn thấy cái cách mà da thịt cô thẫm lại, và trên những ngón tay mình, hắn cảm nhận được sự run rẩy của cô, nghe được tiếng thút thít khẽ khàng của cô. Cô đã van xin hắn nếm mùi vị của mình. Chầm chậm, hắn liếm láp nụ hoa bé xiu của cô.

Ôi! Cô đã muốn hắn biết bao.

Cô mở chân rộng hơn nữa và luồn những ngón tay vào tóc hắn, kéo hắn lại gần hơn.

“Van xin tôi đi,” hắn thì thầm trên người cô.

“Làm ơn, Caleb. Xin hãy ‘yêu’ em đi.”

Hắn nghe theo. Một cú liếm dài, ướt át lướt qua những cánh hoa hé mở của cô.

Cô nức nở, “Lần nữa đi. Xin anh. Lần nữa đi.”

“Hãy nói rằng em muốn tôi liếm ‘cô bé’ của em đi.”

Cô nắm tóc hắn chặt hơn, “Caleb!” cô kêu lên nghèn nghẹn.

“Nói đi. Tôi muốn nghe nhiều lời thô tục từ em hơn.”

Cô ngập ngừng. Hồng cô đẩy về phía khuôn miệng hắn, nhưng hắn lại chẳng làm gì nhiều hơn là hôn cô bằng môi mình.

“Xin anh, Caleb. Hãy l-liếm ‘cô bé’...của em đi.”

Không có điều gì khiến hắn khuấy động hơn thế. Hắn đẩy chân cô ra rộng hơn, đặt đùi cô lên vai mình rồi vùi mặt vào nơi bí ẩn của cô. Liếm láp cô ư? Phái gió, hắn ngẫu nhiên cô thì đúng hơn.

Đau đón đường như không còn là một vấn đề với cô nữa khi cô cong người và đẩy hông về phía khuôn miệng tham lam của hắn. Tay cô giữ lấy đầu hắn, đẩy hắn vào sâu hơn, đòi hỏi nhiều hơn, kể cả khi hắn liên tục cho và cho.

Khi lên đỉnh, ‘cô bé’ của cô siết lấy lưỡi hắn. Da thịt ướt át, rộn ràng rung lên trên da thịt ướt át, rộn ràng. Mật ngọt của cô thấm đẫm khuôn miệng hắn, dòng mật hắn không chỉ nuốt mà còn tiếp tục mút mát rất lâu sau khi cô cầu xin hắn dừng lại.

Nhưng đó là chuyện xảy ra trước đó. Bây giờ là hiện tại.

Caleb thở dài nặng nề, chán nản trước biến chuyển của mọi chuyện. Phiền phức hơn cả thái độ của Mèo Con đó là viễn cảnh chuyển viếng thăm sắp tới của Rafiq. Trước đó hắn đã cố gọi cho Rafiq, trong lúc Mèo Con thay quần áo và chải tóc, nhưng ông lại không trả lời. Caleb chỉ có thể phỏng đoán rằng Rafiq hoặc là đang trên đường đến, hoặc là đang phớt lờ hắn. Hắn hi vọng là về sau. Điều cuối cùng hắn cần sau một hành trình lái xe vô cùng dài và mệt mỏi, chính là phải đương đầu với Rafiq.

Mối quan hệ của họ vượt xa hơn cả phức tạp. Đối với Caleb, Rafiq là rất nhiều điều. Tại một thời điểm nào đó ông là người giám hộ của hắn. Rồi là một người bạn. Còn bây giờ? Rafiq gọi hắn là *em trai*. Song Rafiq vẫn còn hơn thế nữa. Ông nắm giữ một loại sức mạnh và sự ảnh hưởng lên Caleb mà hắn thấy không mấy dễ chịu. Caleb từng là một thiếu niên khó bảo. Sau chuyện Narweh, hắn chỉ còn lại nỗi sợ hãi đang dần chuyển thành giận dữ. Đã có những lúc họ cãi vã, và Caleb đã nhìn thấy những điều ở Rafiq mà hắn ước mình sẽ không bao giờ thấy lần nữa.

Rafiq sẽ không dừng lại cho đến khi kế hoạch của ông diễn ra suôn sẻ. Mọi người đều có thể được dùng làm vật hi sinh, bất kì ai, một thiệt hại buộc phải có. Nếu chuyện đó có bao giờ xảy đến, Rafiq sẽ giết hắn, và vì thế, Caleb phải chuẩn bị ra đòn trước. Hòa ước trong thực tế khiến chẳng ai trong hai người họ thích thú gì với nhiệm vụ cả.

Khi Caleb đánh xe qua những con đường hẹp, hắn dành thời gian nghĩ về việc mình sẽ làm gì nếu Rafiq đang chờ hai người họ ở Tuxtepec. Hắn siết chặt bánh lái hơn. Hắn biết quá rõ. Đó chính là vấn đề. Hắn biết chính xác chuyện gì sẽ xảy ra.

Chuẩn bị cho cô ta đi.

“Sẽ mất cả ngày hôm nay và nửa ngày mai chúng ta mới đến nơi.” Hắn thả lỏng siết tay trên bánh lái và tựa người vào lưng ghế. Hắn cần phải thôi mềm mỏng với cô. Phải khiến cô trở nên mạnh mẽ, trở nên cứng rắn, vì hắn biết rõ hơn ai hết thực tế lạnh lùng có thể thức tỉnh những kẻ nhẹ dạ như thế nào. Bước đầu tiên đó là nói ra sự thật về tương lai của cô, nhưng hắn phải thúc đẩy cô nhiều hơn. Hắn phải khiến cô hiểu. Sẽ chẳng có tương lai nào cho họ cả. “Tôi khuyên em nên dành thời gian nghĩ về sự hệ trọng của hoàn cảnh hiện tại đi. Tôi tha thứ cho em vì đã bỏ trốn, nhưng chỉ bởi vì số phận đã hoàn thành tốt việc trừng phạt em mà thôi.” Caleb giữ hai mắt nhìn thẳng, không muốn quan tâm đến cô gái đau khổ đang ngồi cạnh mình. Không cần nhìn cũng biết những lời hắn nói tổn thương cô nhiều đến thế nào. Dư âm nỗi đau của cô dường như cũng tác động đến hắn. Ít nhất đó là điều hắn muốn tin - một dư âm.

Hắn nhớ lại cảm giác môi cô áp lên những vết sẹo của mình. *Cô ấy hôn những vết sẹo của mình còn mình thì lại gây ra cho cô ấy những vết sẹo mới.*

“Anh vẫn quyết định đi đến cùng sao?” Giọng của Mèo Con đầy đau khổ, nhưng cũng chất chứa sự giận dữ và kiên định.

Hắn đã tự nhủ hết lần này đến lần khác rằng: *Cô ta chỉ đang lên kế hoạch trả thù thôi. Cô ta sẽ không bao giờ quan tâm đến mày đâu.* Nếu tự nhắc nhở bản thân đủ nhiều, có lẽ hắn sẽ có thể để cho sự thật thấm vào đầu mình. Vậy nên, hắn lặp đi lặp lại những lời kia như một câu thần chú. *Cô ta đang chơi mày đấy. Cô ta chỉ đang chờ thời cơ để thoát khỏi mày thôi.*

“Tôi chưa bao giờ nói khác đi cả, Mèo Con. Tôi không hề phá vỡ lời hứa nào với em hết,” Caleb đáp, giọng gay gắt và kiên quyết. Hắn cần phải đóng sập cánh cửa giữa hai người họ lại. Đó là cách duy nhất để tiến lên và đảm bảo mạng sống cho cô. *Cả mạng sống của mày nữa.*

Caleb chờ đợi cô bật khóc bất cứ lúc nào. Đó chính là vũ khúc của họ: cô chống cự hắn, hắn làm tổn thương cô, và cô khóc...hắn cảm thấy thật khốn nạn. Một vòng lẩn quẩn. Hắn ngạc nhiên khi nghe thấy sự cứng cỏi trong giọng của cô khi cô vật lại.

“Anh đã hứa rằng nếu tôi làm theo lời anh bảo, tôi sẽ vượt qua dễ dàng hơn. Anh vẫn còn tin điều đó sao, Caleb? Anh thật sự nghĩ bán tôi đi làm nô lệ tình dục sẽ khiến tôi tốt hơn à?”

“Châm dứt rồi,” hắn nói.

“Mẹ kiếp anh,” cô nạt.

Cơn thịnh nộ trào dâng và bùng nổ ngay sau cảm giác tội lỗi. Hắn đã hứa với cô, nhưng không phải theo cái cách mà cô nghĩ. “Ý tôi là dạy em cách sống sót qua chuyện này. Tôi đã luôn mong trang bị cho em những gì em sẽ cần. Nếu nói theo cách đi thì, *phải*,” hắn rít. “Tôi sẽ giữ lời hứa. Nhưng tôi cũng đã đưa ra những lời hứa khác nữa - với một người đã có được lòng trung thành của tôi.”

“Chẳng phải tôi nên có được lòng trung thành của anh sao, Caleb?” Cô nhạo báng hắn. “Tại sao vậy? Còn lòng trung thành *của tôi* thì sao? Anh đã làm gì để có được *điều đó* hả? Caleb siết chặt quai hàm. “Anh còn tệ hơn đám lái mô tô kia nữa,” cô nói, cả người căng lên rồi cong lại, sẵn sàng tấn công. “Ít ra bọn chúng còn biết bản thân là một lũ quái vật. Anh thật đáng khinh! Anh là một con quái vật nhưng lại tưởng mình là thứ khác.”

Hơi nóng dâng lên nơi xương sống của Caleb rồi lan dần xuống những ngón tay. Hắn siết lấy bánh lái chặt đến độ các khớp ngón tay nổi lên trắng bệch. Bản năng đầu tiên của hắn chính là đánh cô, thả bánh lái ra rồi tát vào

mặt cô, nhưng việc đó sẽ chứng tỏ được gì chứ? Chỉ chứng tỏ là cô đã đúng mà thôi, mà dĩ nhiên là cô đúng. Chỉ có một tên quái vật mới có khuynh hướng cư xử như hắn, và chỉ có một tên quái vật mới thấy bản chất của mình là bình thường, hoặc cố hợp lý hóa nó.

“Tôi biết mình là gì,” hắn nói một cách lãnh đạm. “Tôi luôn luôn biết.”

Hắn nhìn cô một lượt từ trên xuống dưới. Cô ngồi thượt xuống trên ghế, cứ như ánh nhìn của hắn có độc vậy.

“Là do *em*, do em nghĩ khác đi thôi,” Caleb nói. Hắn quan sát Mèo Con nao núng. Những lời hắn nói rõ ràng đã tổn thương đến tình cảm của cô, nhưng chúng đều là sự thật. Mà sự thật thì gây đau đớn cho cả hai người họ. Cô đã nhìn nhận hắn như một điều gì đó khác, một điều mà cô tưởng là tốt đẹp. Đã có lúc hắn có cùng suy tưởng đó với cô. Hắn chưa từng nhận ra việc đó có ý nghĩa với mình thế nào, cho đến khi nó không còn thật nữa. Chưa có ai từng nhìn nhận rằng hắn có thể là một ai đó nhiều hơn thế, vậy mà hắn lại vừa tổn thương người duy nhất làm được việc đó.

Dù sao cũng thế thôi. Hắn muốn quay lại quãng thời gian khi bản thân không hề biết đến sự tồn tại của cô, quãng thời gian mà đời hắn chỉ có đen và trắng, vùng xám chẳng hề quan trọng gì. Hắn khao khát sự đơn giản của cuộc đời cũ, không có lương tâm cắn rứt, tội lỗi, nhục nhã, dục vọng bị kiềm nén, và tội lỗi tồi tệ nhất, hi vọng. Hắn muốn lên giường vào mỗi đêm và biết chính xác sẽ thấy gì khi thức dậy. Hắn muốn Mèo Con ra khỏi cuộc đời và tâm trí hắn.

Không gian bên trong xe rất im ắng, nhưng lại rất inh tai và rõ ràng. Caleb thấy mừng khi nhìn ra ngoài kính chắn gió, quan sát con đường rộng biển mắt bên dưới họ, đưa họ rời xa hàng ngàn cây số, khỏi căn phòng tắm đó, khỏi những lời thú nhận, và tất cả những khả năng có thể xảy ra giữa họ.

Sau một lúc, họ cuối cùng cũng tiến vào những con đường lát đá của đô thị. Sự vắng vẻ vây lấy họ. Caleb không hề bỏ lỡ cái cách Mèo Con ngồi thẳng hơn trên ghế, đầu cô quay từ đây sang kia, quan sát mọi thứ lướt qua bên cửa sổ. Cô giơ cánh tay lành lặn lên rồi áp lòng bàn tay lên kính cửa.

Caleb nuốt xuống và lờ cô đi, hai mắt nhìn thẳng.

Mặt trời đang tỏa nắng chói chang, thiêu cháy những gì còn lại của cái lạnh buổi sớm. Caleb với tay vặn nhỏ điều hòa xuống. Hắn sẽ kéo cửa kính xuống khi không còn quá nhiều người xung quanh có thể nghe thấy tiếng Mèo Con kêu cứu. Hắn cũng phải bỏ cả chiếc xe này nữa, phòng trường hợp vị Tiến sĩ kia không giữ lời hứa và các *Nhân viên hành pháp Mexico* đã bắt đầu tìm kiếm họ. Hắn có vài trăm đô Mỹ trên người, cùng vài trăm peso, một sự giúp đỡ từ vị Tiến sĩ. Chúng không đủ để hối lộ cảnh sát, nhưng đủ nhiều đối với một kẻ gây rối tầm tầm bậc trung. Dù là thế nhưng họ càng đến Tuxtepec sớm bao nhiêu thì tốt bấy nhiêu. Caleb đánh xe vào vòng xoay rồi lái theo hướng Chihuahua. Hắn cần phải dừng lại và lấy tất cả mọi thứ cần thiết gần thành phố.

“Tôi không thể khiến anh đổi ý, phải không?” Lời nói nhỏ nhẹ kéo Caleb quay trở lại xe. Hắn không muốn làm chuyện này nữa. Hắn không muốn nói chuyện. “Tất cả thật sự đang diễn ra. Có đúng không? Và anh sẽ để mặc nó xảy ra...đúng không?”

“Cố ngủ đi, Mèo Con.” Giọng hắn rời rạc, cứng nhắc. “Chúng ta còn một quãng đường dài để đi đây.”

Cô sẽ không lùi bước, dù thái độ vẫn hờ hững và ung dung, như thể cô chỉ nói lớn ra mà không hề mong một câu trả lời, “Tôi thừa nhận...ban đầu tôi đã nghĩ...” cô nhún vai. “Tôi tưởng anh thật sự *chính là* ‘hiện sĩ mặc giáp sáng ngời’ của tôi. Thật ngu ngốc, tôi biết.”

Nỗi buồn của cô đầy mĩa mai châm biếm, khi cô lặp lại những lời của Caleb, cố khiến cho hắn thấy tội lỗi. Thay vào đó, hắn gằng lờ cô đi. Hắn sẽ

không muốn cho cô sự thỏa mãn khi chọc tức hắn, khiến tranh cãi nổ ra.

“Tôi đã rất sốc khi gặp lại anh. Sốc khi khám phá ra... lúc đó tôi đã nghĩ anh là một con quái vật. Anh khiến tôi kinh hãi. Nhưng hiện tại? Hiện tại, tôi biết cảm giác của mình về anh,” cô thì thầm.

Caleb siết chặt bánh lái bằng một tay, tay còn lại bật radio lên, để cho âm nhạc của *Banda* ngập tràn trong xe.

Mèo Con quay nhìn hắn, vẻ mặt xa cách đã biến mất và được thay thế bằng đôi mắt nheo lại cùng khuôn miệng mím chặt thành một đường kiên định. Cô vờ tay đến núm vặn và tắt radio đi. “VẬY ĐÓ LÀ CÂU TRẢ LỜI CỦA ANH SAO?”

Caleb hít một hơi thật sâu, cố kiểm soát cơn giận của mình, “Em nghĩ mình rất khôn ngoan, đúng không?” Hắn bật cười rầu rĩ, trịch thượng. “Em thật lòng tin rằng tôi không hề chú ý những gì em đang làm sao? Em đang cố khiến tôi thấy tội lỗi, cố khiến tôi tin rằng em có tình cảm với tôi.” Cô nhả mặt, quai hàm siết lại. “Em biết mình bị mắc kẹt và cố tìm cách thoát ra. Cố quyến rũ tôi bằng việc tỏ vẻ quan tâm và chia sẻ không có hiệu quả đâu.” Hắn chế nhạo khi nhìn thấy cách Mèo Con giả vờ ngạc nhiên và tổn thương. “Em thôi giả đồ được rồi. Tôi không cảm kích đâu. Cố gắng của em rõ ràng rất buồn cười.”

Hắn đã trông chờ cơn thịnh nộ của cô, đã chuẩn bị tinh thần cho việc đó, thế nhưng hắn đã xem thường cô. Thay vì chửi rửa thậm tệ, Mèo Con tấn công hắn bằng sự lạnh lùng và lý lẽ kiên định.

“Anh nói đúng, Caleb. Tôi *đang* cố quyến rũ anh. Tôi *đang* cố tìm cách thoát khỏi mớ hỗn độn khôn kiếp anh đã lôi tôi vào. Tôi còn có thể làm gì nữa chứ? Anh sẽ làm gì nếu ở vị trí của tôi?” Không hề có lệ trong mắt cô, cũng như không hề có giận dữ. Chỉ có sự thật, mà sự thật thì lại có uy lực hơn. Và cũng đau đớn hơn.

Caleb biết chính xác chuyện hắn sẽ làm nếu ở vị trí của cô, bởi hắn đã từng làm thế. Nhiều lần hắn đã cố tìm người giúp hắn, giải thoát hắn và đưa hắn tránh khỏi sự bạc đãi của Narweh. Hắn đã nghe lũ đàn ông bỏ tiền mua thể xác hắn thề thốt yêu thương hắn. Hắn đã cho phép bản thân đặt niềm tin vào những lời âu yếm bọn họ thì thâm với hắn. Nhưng khi mọi chuyện kết thúc, khi bọn họ đã lấy được tất cả những gì mình muốn từ hắn, họ lại phản bội niềm tin của hắn vì Narweh. Hắn nhớ cái cách tim hắn đã vỡ nát khi Narweh dùng chính những lời của hắn để nhạo báng hắn khi đánh đập hắn.

“Xin lỗi vì tôi dở tệ chuyện đó. Xin lỗi vì anh thấy cố gắng của tôi *buồn cười*, nhưng tôi không biết làm thế nào tốt hơn cả. Anh là tất cả những gì tôi biết. Dù gì đi nữa, tôi cũng không cố khiến anh tin gì hết. Tôi chưa bao giờ nói dối anh. Khi tôi yêu cầu anh hãy làm tình với tôi, đó không hề là mảnh khỏe, nghe thấy anh bảo khác đi thật sự đau đớn chết đi được, bởi vì...” giọng cô cuối cùng vỡ òa, nước mắt trào ra xóa đi vẻ giả dối.

Caleb thấy hoang mang. Hắn không biết phải làm gì. Lời cô nói, sự hiện diện của cô, và nỗi đau của cô đã tác động tới hắn. Hắn ghét điều đó. Kí ức, thứ mà hắn đã cố rất nhiều để cất giấu vào sâu trong tâm trí, đang đập ầm ầm lên cánh cửa ý thức của hắn. Chúng kết nối với *Livvie*, kết nối với nỗi đau của cô, và cùng nhau, chúng đe dọa phá hủy hắn.

Một hơi thở run rẩy và Mèo Con dường như đã có thể tự chủ tốt hơn. Cô quệt mắt, hít vào một hơi nữa rồi thu người lại ở phía bên kia xe, hai mắt quay trở về với thế giới đang vụt qua bên ngoài. Thỉnh thoảng, cảm cô lại run run, và cô sẽ lại hít vào để ngăn dòng nước mắt.

Cô chẳng chắc hơn bản thân có thể nhận thấy, và Caleb quyết định, hắn sẽ không bao giờ nói khác đi nữa. Ước gì lúc đầu hắn đã không nói vậy. Tim hắn tăng nhịp đập, nện thành thạch trong lồng ngực, khiến hai thái dương hắn đập theo gây ra cơn đau đầu. Dạ dày hắn cũng bị ảnh hưởng, một cơn đau râm ran khuấy đảo nơi bụng hắn.

Hắn có một thôi thúc muốn xoa dịu Mèo Con, muốn nói cho cô nghe sự thật: cố gắng của cô không hề buồn cười. Tuy nhiên, hắn biết nếu nói thế thì bản thân hắn sẽ bị đặt vào một tình thế vô cùng bất lợi. Chỉ cần biết hắn muốn an ủi cô nhiều thế nào là đã đủ khiến hắn rối lên rồi. Thế nhưng, ý nghĩ về việc gây tổn thương cho cô hơn nữa lại quá sức chịu đựng - thật sự là quá sức.

“Mèo Con, tôi...”

Cô nghiêng người tới và vặn núm điều chỉnh radio, giọng nói chói tai của người dẫn chương trình ngắt ngang lời Caleb. Cô tránh ánh mắt của hắn khi đòi sự chú ý trở lại của sở.

Caleb thở dài nhẹ nhõm. Hắn chả biết mình sắp sửa nói cái quái gì nữa. Điều quan trọng cần chú ý lúc này là sẽ không có chuyện trò chuyện gì nữa hết. Ước gì hắn có thể nói y như thế trong hai bốn giờ tiếp theo họ ở cùng nhau trên đường.

Quả là một ngày mệt mỏi. Chuyến đi lẽ ra kéo dài chín giờ đã biến thành mười hai giờ do Caleb lâu lâu lại phải dừng xe vì Mèo Con. Với đám xương sườn và xương quai xanh bầm dập, cô cần phải đuổi người thường xuyên, thế nên nhiều lần hắn phải dừng lại ở giữa đường. Khi đến được thành phố Zacatecas, Caleb thở ra một hơi dài mệt mỏi và quyết định dừng chân nghỉ đêm để ngủ lấy sức.

Mèo Con nói rất ít trong suốt quãng thời gian lái xe, mà đó lại là một sự nhẹ nhõm tuyệt vời với Caleb. Hắn đã đổi chiếc xe hơi hào nhoáng của vị Tiến sĩ để lấy một chiếc xe tải nông nghiệp cứng cáp nhưng hơi móp méo cùng một số tạp phẩm. Đó là một món hời với người nông dân, vậy nên ông ta cố hỏi ít nhất có thể, gần như lờ lững đi Mèo Con cùng những vết bầm của cô.

Cô ngủ gần như suốt chuyến đi. Thuốc có vẻ giảm đau tốt, nhưng lại khiến cô gà gât. Caleb luôn đảm bảo có một chai nước ngay cạnh cô để cô có thể uống mỗi khi thức giấc.

Zacatecas là một thành phố phát triển mạnh, có cả hàng trăm ngàn người mà rất nhiều trong số đó là khách du lịch. Caleb rất cẩn trọng trong việc tìm một khách sạn nhỏ để qua đêm. Mèo Con đã nói cô sẽ không chạy khỏi hán nữa, nhưng ánh nhìn của cô, mỗi khi họ đi ngang qua những du khách người Mỹ đi cùng gia đình, lại nói khác. Cũng không thể trách cô được. “Tôi cần đi tắm,” Caleb nói trong không gian im ắng của căn phòng. “Em có thể ngồi trong phòng tắm với tôi, hoặc tôi sẽ trói em lại. Tùy em chọn.”

Mèo Con nhìn hán chăm chú. “Không tin tôi à?” cô giễu.

“Không khi em nhìn tôi như thế, không.”

Cô ngồi cứng nhắc nơi mép giường, cơn giận toát ra ra từ cô như một màn sương độc khiến hán nghẹt thở. “Tôi đã bảo sẽ không bỏ chạy rồi mà. Đi mà tắm tấp đi và để cho tôi yên.”

Caleb nhắm mắt và hít vào thật sâu để bình tâm lại. Họ lại như thế nữa rồi. Vậy thì, hán nghĩ, đây quả là thời điểm tốt để thiết lập lại các quy tắc giữa họ. Khi hán mở mắt ra, một cơn râm ran ấm nóng chạy dọc xuống xương sống, và cuối cùng, hán lại cảm thấy là chính mình lần nữa. Ánh nhìn của hán rơi xuống cô gái và hán mỉm cười khi cô rúm người.

“Đứng dậy,” hán lãnh đạm nói, sự đe dọa trong giọng điệu đã được che giấu nhưng vẫn hiện diện. Cô gái nhìn hán một giây rồi nuốt khan. Cơn giận của cô hiển nhiên đã nhanh chóng chuyển thành sợ hãi.

“Caleb?” Giọng cô nhỏ xíu, yếu ớt.

“Đứng dậy. Ngay.”

Chầm chậm, Mèo Con hạ mắt nhìn xuống sàn rồi đứng lên trên đôi chân run rẩy. Sự thật là toàn thân cô đều run rẩy. Caleb cuối cùng cũng không còn cảm thấy thương xót, tiếc rẻ cho cô gái trước mặt mình nữa. Cô là của hắn, muốn làm gì tùy thích. Ý nghĩ đó quả là một liều thuốc kích dục hiệu quả.

“Cởi quần áo,” chính là mệnh lệnh của hắn, và cô gái nao núng dù những lời kia được thốt ra rất nhẹ nhàng. Một tiếng thút thít thoát khỏi môi cô, song cô không hề lần lữa mà làm theo mệnh lệnh của hắn. Chầm chậm, cô với tay xuống thắt lưng của chiếc váy dài mà Caleb đã chọn cho cô và đẩy xuống khỏi hông cho đến khi nó nằm dưới chân cô.

Lờ đi chiếc quần lót, cô lướt những ngón tay run rẩy lên chiếc cúc áo đầu tiên, thêm nhiều tiếng thút thít nữa, nhưng Caleb lờ đi. Hắn quan sát, khuấy động đến đau đớn khi adrenaline cuộn trào trong hắn, lúc cô thận trọng mở từng chiếc cúc cho đến chiếc cuối cùng. Vạt áo mở ra, để lộ đường nét trên người của phần da thịt giữa hai bầu ngực trần trụi của cô. Cô nhìn lên hắn một giây ngắn ngủi, ánh mắt van lơn.

“Cởi ra đi.”

“Caleb...”

“Đó!” hắn gầm ghè đe dọa, “không phải cách em nói chuyện với tôi. Nếu tái phạm tôi sẽ không tha cho em.”

Mèo Con bắt đầu khóc nhưng vẫn đứng vững. “Vâng...Làm ơn...đừng...”

“Tôi đã cho em một lựa chọn. Nếu em không thể quyết thì tôi sẽ làm thay em. Đã hiểu chưa?”

Cô sụt sùi, “Vâng...thưa Chủ Nhân.” Nhưng từ đó dường như quá đau đớn để nói ra, nhưng lúc này Caleb chẳng thèm quan tâm đến nỗi đau của cô. Đây là lần cuối cùng cô dám thách thức hắn. Hắn bình thản quan sát khi

cô trượt áo khỏi vai rồi cởi nốt quần lót. Cô đứng đó, run rẩy và nức nở, nhưng cuối cùng cũng phục tùng.

“Quỳ xuống!” hắn gầm lên khi quan sát cô luống cuống làm theo. Hắn mỉm cười khi hai đầu gối cô chạm xuống tấm thảm cũ mòn, còn hai bàn tay thì đưa lên để che chắn cho hai bầu ngực. Tim hắn đập nhanh hơn, và hắn gần như đã rên rỉ khi lòng bàn tay chạm vào nơi cương cứng đang mắc kẹt bên trong quần mình.

Chậm rãi và khoan thai, hắn bước về phía cô, quan sát với niềm vui thích tàn bạo khi cô nhắm mắt và cử động môi; song cô lại không lên tiếng. Hắn kéo dây buộc tóc của cô ra, để cho mái tóc dài, đen nhánh đổ xuống cơ thể trần trụi của cô nhưng lại chẳng che giấu được gì.

“Em có nhớ chuyện gì đã xảy ra vào cái đêm em quyết định thét gọi tên tôi không?” hắn hờ hững hỏi. Cô gái nức nở gật đầu. Hắn nâng một nắm tóc của cô lên rồi quẩn nó quanh bàn tay, mỗi lần xoay lại mang tay hắn đến gần hơn đến da đầu cô, lực kéo nhẹ nhàng nhưng lại báo hiệu điềm gở. “Nếu tôi muốn em gật đầu thì tự tôi sẽ di chuyển đầu em. Trả lời đi...làm ơn.”

Lòng ngực Mèo Con nhấp nhô vì nức nở nhưng câu trả lời vẫn có thể thoát ra, “Vâng, thưa Chủ Nhân.” Caleb mở cúc trên cùng của chiếc quần bò chôm được của vị Tiến sĩ tốt bụng. “Ôi. Không. Làm ơn, đừng, thưa Chủ Nhân. Xin đừng.”

“Không được nói trừ phi để trả lời khi được hỏi!” Mèo Con lập tức im bật, môi mím vào nhau. “Thở bằng miệng đi; điều cuối cùng tôi muốn đó là em ngất đi mà chưa được phép của tôi.” Cô thở hổn hển nhưng không lên tiếng. “Tôi đã trừng phạt em thế nào?”

Câu hỏi dường như tác động đến cô như một cú đánh đầy bạo lực, cô dứt khỏi tay hắn, hoảng loạn, nhưng chẳng có nơi nào để trốn. Caleb kéo

tóc cô đủ mạnh để kéo cô trở về vị trí cũ, nhưng lại không đủ mạnh để khiến cô bị thương. “Trả lời tôi.”

“Ngài...ngài... tôi không thể!” cô kêu khóc nức nở.

“Trả lời câu hỏi đi!”

“Ngài đã giao cầu với tôi!”

Caleb chậm chậm trượt dây kéo xuống, kéo dài khoảnh khắc vì lợi ích của cả hai người họ. “Phải, tôi đã giao cầu với em. Ở ngay trong bộ môn xinh đẹp của em.” Cô há hốc trước lời hắn nói, gương mặt sưng phồng vì trận khóc nức nở vừa xong. “Em có thích không?”

Cô lắc đầu, “Không, Chủ Nhân. Không.”

Caleb tặc lưỡi rồi kéo đầu cô về phía vật cương cứng của mình, vẫn nằm gọn trong chiếc quần lót, nhưng vẫn nóng bỏng áp lên da thịt cô. “Nói dối. Em đã lên đỉnh nhiều hơn được phép. Tôi biết bởi tôi cảm nhận được em, nóng bỏng và riết lấy “cậu nhỏ” của tôi, van xin tôi đến bên trong em. Không đúng sao?”

Cô gái lắc đầu, không, nhưng cô vẫn thì thào, “Vâng, thưa Chủ Nhân.”

Kí ức hiện lên trong tâm trí Caleb dưới dạng chuỗi những hình ảnh gợi tình vụt thoáng qua. Hắn nhớ cảm giác tuyệt vời khi chôn sâu mình bên trong cô và cảm nhận cô đẩy ngược lại. Sẽ rất dễ dàng để có cô lần nữa, có cô theo mọi cách hắn muốn và đưa cô đến đỉnh cao lạc thú mãnh liệt, cho đến khi cô không còn biết đến sự khác biệt giữa đau đớn và khoái cảm nữa. Tuy nhiên, hắn có chuyện khác cần chứng minh.

“Tên em là gì?”

“Mèo Con!” cô hét lên không hề do dự.

“Em thuộc về ai?”

“Thuộc về ngài,” cô nức nở.

“Phải. Thuộc về tôi. Bây giờ, cho tôi biết điều tôi có thể làm với em xem?” Giọng hắn cấp bách.

“Tôi không biết!”

“Em có biết! Nói tôi nghe.”

“Cal...”

“Em dám! Tôi không phải người tình của em. Tôi không phải bạn của em! Tôi là ai?”

“Chủ Nhân! Ngài là... Tôi muốn dừng lại. Làm ơn hãy khiến nó dừng lại đi.”

“Trả lời câu hỏi của tôi, tôi có thể làm gì với em?”

“Bất kì điều gì! Bất kì điều chết giẫm gì!” cô bật khóc thảm thiết.

“Phải, tôi có thể làm bất kì điều gì với em. Tôi có thể ấn mặt xem xuống sàn và giao cấu với em cho đến khi em không đứng nổi nữa, và em thì chẳng thể làm gì để ngăn điều đó hết. Em đã bị đánh đập, bầm giập và suýt chết. Tôi có thể giết em. Lũ lái mô tô đó đã có thể giết em, thế nhưng em vẫn tiếp tục khiêu khích!”

“Không! Không, Chủ Nhân.”

“Em tự cao nhỉ?”

“Không, thưa Chủ Nhân.”

“Không sao?”

“Có! Có, thưa Chủ Nhân, tôi rất tự cao. Tôi xin lỗi!”

“Vậy lòng kiêu hãnh có đáng để em lâm vào hoàn cảnh thế này không?”

Caleb buông cô ra và quan sát khi cô đặt hai bàn tay xuống sàn, khóc lóc với mái đầu cúi thấp. “Không, thưa Chủ Nhân.”

Hắn làm điều mà ngay từ đầu cần phải làm. “Chính xác đấy Mèo Con. Lòng kiêu hãnh của em không đáng. Không đáng để phải chịu đau đớn. Không đáng với sự tra tấn mà tôi, hay bất cứ hai khác, có thể buộc em hứng chịu. Chắc chắn là nó lại càng không đáng so với cuộc sống của em. Không ngoan lên! Chỉ đánh khi chắc thắng và biết chấp nhận khi không thể đi. Đó là cách để sống sót đấy.” *Đó là cách giúp em tránh được việc bị trói vào một tấm nệm và phải tắm trong máu của chính mình.*

“Tôi xin lỗi! Làm ơn...dừng lại đi. Dừng như thế này nữa. Tôi không thể chịu được! Tôi không thể chịu được việc ở bên anh mà không biết anh là ai từ lúc này sang lúc khác!” Mèo Con kêu khóc.

Caleb cài lại cúc quần rồi khuy một gói xuống sàn và kéo Mèo Con vào trong vòng tay. Cô không hề kháng cự, đôi tay cô vòng lấy cổ hắn như thể đã luôn trông chờ được làm vậy, rồi cô khóc nức nở trên cổ hắn.

“Em thích anh như thế này hơn rất nhiều,” cô thì thầm khi nhẹ nhàng ấn môi lên cổ hắn, hết lần này đến lần khác như cố xoa dịu hắn, trong khi chính cô mới là người cần được xoa dịu.

“Điều em thích hay không thích không chính đáng chút nào cả, Mèo Con,” hắn dịu dàng đáp. Cô bất động, không căng cứng, chỉ rũ người ra. “Đó là điều em cần để bắt đầu trông đợi.” Không nói thêm lời nào, Caleb bế cô lên trên tay rồi mang cô vào phòng tắm. Cả hai người họ đều cần rửa trôi ngày hôm nay đi.

Sáng mai, họ sẽ bắt đầu từ đầu.

CHƯƠNG 4

Ngày thứ 6:

Tôi nhìn quanh căn phòng và cảm thấy thất vọng vì thiếu mất bóng tối cùng sự khô khốc. Trong tưởng tượng của tôi, một căn phòng thậm chí sẽ trông như thế này: gương hai chiều, bàn kim loại trầy xước, một bóng đèn cao áp rơi vào mặt khiến tôi vã mồ hôi. Thay vào đó, căn phòng lại trông giống một lớp học mẫu giáo, với các công trình nghệ thuật cùng những câu danh ngôn khích lệ được dán trên giấy màu treo trên tường. Tôi đang ngồi trên một chiếc ghế nhựa, nhìn chăm chăm vào Reed ở phía bên kia chiếc bàn tròn giả gỗ trước mặt.

“Được rồi,” Reed nói. Anh ta thở hắt một hơi, “nói cho đúng trình tự thời gian thì: Sau khi bị bắt cóc, cô đã trải qua khoảng ba tuần bị nhốt trong một căn phòng khóa kín, ở một thành phố mà cô không thể nhớ được. Cô chạy trốn khỏi người đàn ông tên ‘Caleb’, và suýt nữa thì bị bắt cóc tổng tiền bởi một gã tên ‘Tí Hon’, cùng băng nhóm của gã. Rồi cô liên lạc với bạn mình, Nicole Freedman, nhờ cô ấy bỏ ra món tiền chuộc một trăm ngàn đô-la và đến gặp ‘Tí Hon’ tại Chihuahua, Mexico, để đổi lấy tự do cho cô bằng số tiền đó. Cô đã không đến được giai đoạn cuối kia vì được *cứu thoát*, bởi ‘Caleb’. Sáng hôm sau, cô khám phá ra anh ta đã bắt cóc hai người và nhốt họ trong nhà. Anh ta để họ sống, nhưng lại lấy cắp xe của họ, rồi hai người đã lái xe đến Zacatecas, Mexico. Cả hai đã ở lại đó *xấp xỉ* ba tháng.”

Có một khoảng lặng rất dài, như thể anh ta trông chờ tôi sẽ nói gì đó gây ngạc nhiên. Anh ta sẽ phải cực kỳ thất vọng. Anh ta nên làm quen với nỗi thất vọng là vừa.

“Tất cả mọi chuyện đều chính xác chứ?” Reed hỏi.

“Trông anh như thể muốn phỉ nhổ mỗi lần nhắc đến tên anh ấy vậy,” tôi nói, không mấy may biến chuyển.

“Cảm xúc của tôi không liên quan gì hết,” Reed nói.

“Chúng liên quan đến tôi.”

Reed lắc đầu, dường như không thể ngăn bản thân đưa ra ý kiến với tôi, “Hắn ta là một kẻ buôn người, Cô Ruiz ạ, một tên sát nhân, và là một kẻ hiếp dâm. Hắn ta không *cứu vớt* cô. Hắn ta đã *bắt giữ* cô. Có một sự tương phản rất lớn giữa hai chuyện đó. Cô có bao giờ cân nhắc chuyện mình bị mắc Hội chứng Stockholm chưa? Bằng không, tôi chẳng hiểu làm sao cô có thể bênh vực hắn ta ở bất kì mức độ hợp lý nào.”

Tầm nhìn của tôi mờ đi. “Anh ấy là rất nhiều thứ, điều đó là thật,” tôi nói. Giọng tôi đầy bức tức, môi run run vì sức ép của nỗi buồn. “Nhưng đồng thời anh ấy còn hơn những gì anh viết trong mấy cái báo cáo chết tiệt đó nữa.” Tôi chớp mắt và nhìn Đặc vụ Reed trừng trừng. “Chính bọn lái mô tô mới là những kẻ cố cưỡng hiếp tôi. Chính bọn lái mô tô mới là những kẻ đã đánh tôi suýt chết! Nếu Caleb không ngăn bọn chúng lại thì tôi đã chết rồi.”

“Hắn ta là kẻ giết bọn chúng à?” Reed khẳng khái hỏi.

Tôi hít vào một hơi thật sâu rồi tựa trở lại ghế, quệt nước mắt khỏi mặt mình, “Sao tôi biết được?” Tôi nhún vai. “Tôi bị bất tỉnh mà.”

“Tôi không bênh vực chuyện những gã đàn ông kia đã làm với cô. Đặc biệt là nếu nó đã xảy ra theo cái cách mà cô kể.”

“Ý anh là nó đã không xảy ra như vậy sao?”

Reed cau tiết thờ hất ra, “Tôi không có nói thế. Tôi chỉ quan tâm đến sự thật và không gì khác nữa.” Có một khoảng lặng dài diễn ra, cả hai chúng

tôi đều bình tĩnh lại. “Buổi đầu giá. Lúc nào thì nó sẽ diễn ra?”

“Caleb nói là còn khoảng một tuần nữa tính từ bây giờ.”

“Ở đâu?”

“Tôi không biết. Đâu đó ở Pakistan.”

Những câu hỏi của Reed nhanh chóng đổ dồn lên tôi. Tôi chẳng còn lựa chọn nào khác ngoài trả lời nhanh nhất. Tệ hơn nữa là, tôi không muốn anh ta kiêu lắm tôi chần chừ để bịa ra lời nói dối – đó là điều tôi đang làm. “VẬY, theo lời Caleb và Muhammad Rafiq, thì Demitri Balk, còn được biết đến với cái tên Vladek Rostrovich, sẽ có mặt ở đó?”

“Tôi đoán thế,” tôi nghiêng răng nói.

“Rafiq sẽ đến đó chứ?”

“Làm thế quái nào mà tôi biết được?”

“Caleb sẽ đến đó chứ?”

“Caleb đã chết rồi!” Tôi nện tay xuống bàn. “Tôi còn phải nói điều đó bao nhiêu lần nữa?” Reed ngồi xuống trở lại, đầy hoài nghi, “Hắn ta chết như thế nào?”

“Tôi đã nói với anh rồi!”

“Nói lại lần nữa đi.”

“Mẹ kiếp anh!”

“Máu trên quần áo cô là của ai lúc họ mang cô vào đây?”

“Của anh ấy.”

“Sao nó lại ở đó?” Anh ta nghiêng người về phía tôi.

“Tôi đã nói rồi! Anh ấy đã chết trên tay tôi.”

“Và chuyện đó thật lãng mạn làm sao, ai đã giết hắn ta?”

Tôi đứng bật dậy và ném ghế về sau, khiến nó va vào một chiếc bàn khác, làm cho dụng cụ vẽ rơi vương vãi khắp sàn. “Đừng hỏi nữa! Tôi đã trả lời hết rồi.”

Reed mau chóng đứng lên và đi vòng qua bàn. Trước khi kịp bỏ chạy, trước khi kịp phản ứng lại với nỗi sợ hãi trào dâng trong lòng, tôi đã bị anh ta ấn mặt xuống bàn với hai cánh tay bị giữ ở sau lưng. Tôi cảm thấy sự lạnh lẽo của chiếc còng tay, nghe thấy tiếng cạch khi anh ta tra nó vào hai cổ tay tôi. Bất chợt tôi nhận ra mình lẽ ra không nên yêu cầu được ở một mình với anh ta. Chẳng có ai trông chừng anh ta cả. Chỉ có lời nói của tôi chống lại anh ta thôi.

Tôi giãy giụa, nhưng anh ta giữ chặt tôi rất dễ dàng. Rõ ràng trước đây anh ta đã làm chuyện này rồi. Caleb sẽ thấy ấn tượng. Còn tôi thì không, “Tránh khỏi người tôi, đồ khốn!”

Giọng anh ta điềm tĩnh nhưng đầy uy quyền, “Tôi sẽ thả cô ra ngay khi cô bình tĩnh lại. Tôi không thích bị đe dọa, Cô Ruiz ạ.”

“Tôi không...” Tôi toan lên tiếng nhưng bị cắt ngang.

“Cô không thể ném bàn ghế lung tung được. Tôi coi đó là hành động đe dọa.” Tôi đang điên tiết đây! Nhưng giọng điệu của anh ta vô cùng bình tĩnh và tự chủ. Tôi biết nếu bản thân không dịu lại, anh ta sẽ giữ tôi thế này mãi mãi. Nghe khá hấp dẫn, nhưng tôi buộc mình phải thả lỏng cơ thể ra. Đây là trận chiến tôi không thể thắng.

Reed thả lỏng gọng kiềm theo mức độ, tôi càng bình tĩnh, anh ta càng buông lỏng hơn, và ngay khi được tự do, tôi đứng dậy. Anh ta cao hơn tôi rất nhiều; tôi thậm chí còn chưa cao đến vai anh ta nữa, vậy nên tôi phải ngửa đầu hết cỡ để quắc mắt với anh ta.

“Nếu cô còn phun nước bọt vào tôi, cô sẽ không thích chuyện tôi sẽ làm tiếp theo đâu,” anh ta nói vô cùng nghiêm túc, nhưng tôi vẫn nhìn thấy được nét cười hiểm hoi nhất. *Caleb*.

“Còn những gì tôi mong muốn thì sao?” Tôi thì thầm, lợi dụng khoảng cách gần gũi giữa hai chúng tôi. Bây giờ tôi không còn bầm dập như trước đó nữa, và tôi biết điều mà những người đàn ông như anh ta, những người đàn ông đầy quyền lực, yêu thích ở những phụ nữ như tôi. Tôi đứng đưa cơ thể về phía anh ta, cố tỏ ra như việc đó chỉ là tình cờ.

Anh ta cau mày và nhìn tôi lạ lẫm. Chậm chậm, hai bàn tay anh ta đưa lên và đặt lên vai tôi, chúng rất ấm áp. Tôi tự hỏi liệu miệng anh ta có như thế không. Tôi liếm ướt môi dưới và đôi mắt anh ta dõi theo lưỡi tôi. Anh ta gọi nhắc tôi. Anh ta gọi cho tôi quá nhiều về anh. Đã nhiều ngày rồi không có ai chạm vào tôi theo cách mà tôi thích.

Anh ta khẽ đẩy tôi lui lại. Người đàn ông này chỉ biết có công việc thôi. “Tham gia chương trình Bảo Vệ Nhân Chứng không đảm bảo đâu,” Reed nói. Rồi anh ta nhặt chiếc ghế tôi đã ném lên và ra hiệu cho tôi ngồi xuống. “Chuyện này đã vượt ra ngoài phạm vi quốc tế rồi, không chỉ dính tới liên bang nữa. Sở Tư Pháp hiện đang xem xét lại vụ này và chuyện đó tùy thuộc vào các nhân tố phức tạp khác.” Anh ta đặt ghế xuống nơi mình muốn và nhìn tôi. “Ngồi đi.”

Tôi nhìn chiếc ghế rồi giơ hai cánh tay phía sau lưng lên, ngo ngoáy những đầu ngón tay.

“Tôi sẽ để nguyên nó ở đó. Thứ lỗi nếu tôi không tin cô nhé.”

Tôi cố mỉm cười cốt để chọc tức anh ta, “Tôi sẽ không kí gì hết cho đến khi anh hiểu rõ. Tôi sẽ bảo rằng mình đã nói dối mọi chuyện.”

Anh ta bước tới gần hơn, “Cô đã luôn nói dối sao, Cô Ruiz?” Ánh nhìn của anh ta nóng rực và âm ỉ cháy – đáng sợ chết được. Nếu không phải vì đã ở cạnh Caleb rất lâu thì có lẽ tôi đã tè ra quần như một chú cún rồi,

nhưng sau khi gặp Caleb, những lời đe dọa của Reed chỉ như một hành động vuốt ve mà thôi. “Ngồi. Xuống,” anh ta ra lệnh với vẻ ít tử tế hơn.

Tôi từ từ ngồi xuống, trao cho anh ta ánh nhìn gợi cảm nhất có thể nặn ra. Anh ta giữ lấy ánh mắt tôi suốt lúc đó, cố giữ vững uy quyền và sự tự chủ của mình. Chầm chậm, tôi nghiêng người tới và nhô vào giày anh ra. Nhìn lên anh ta, tôi mỉm cười, môi ướt đầm.

Tay anh ta nắm lấy bắp tay tôi, đủ mạnh để khiến tôi co rúm lại vì đau, rồi anh ta lôi tôi đứng dậy. “Hôm nay thế là xong rồi. Cô có thể quay về phòng.” Anh ta đẩy tôi về phía cửa và tôi bước đi mà không hề kháng cự.

Tôi muốn quay về phòng. Tôi gần như sắp sụp đổ rồi và không muốn để cho Reed thấy điều đó. Tôi không muốn bất kì ai thấy mình suy sụp cả.

Ngày thứ 7:

Cơn đau nơi lồng ngực tôi lúc nào cũng hiện hữu. Tôi luôn mơ thấy Caleb mỗi khi nhắm mắt. Tôi có thể chạm vào anh trong những giấc mơ. Tôi có thể lướt tay trên làn da mượt mà, rám nắng của anh. Anh luôn luôn ấm áp; sự ấm áp lúc nào cũng tràn đầy bên trong con người anh.

Tôi áp mũi lên ngực anh và hít vào thật sâu. Có một thói quen thuộc của sự khuấy động khiến hai đầu ngực tôi cứng lên và nơi bí ẩn sưng phồng. Nhón cao chân, tôi ấn môi lên môi anh. Anh sẽ không mở miệng cho tôi. Anh muốn tôi phải van xin. Caleb của tôi rất thích tôi van xin. Với anh, tôi luôn có lý do để làm thế. Tôi nghe thấy mình khẽ rên rỉ rồi lướt mũi qua mũi anh. Anh hé miệng, để cho đôi quét lưỡi vào bên trong. *Mmmm*. Tôi có thể dành cả đời để mô tả khuôn miệng hư hỏng của Caleb. Anh có vị của mọi thứ mà tôi muốn ăn. Không giống như cắn vào một mẫu thịt mềm mại, ấm áp, mọng nước – hương vị của Caleb không bao giờ phai đi. Nó chỉ tăng lên. Tôi muốn anh nhiều hơn với mỗi lần lưỡi anh lướt trên lưỡi tôi.

Tôi rên rỉ lớn hơn nữa. Van xin nhiều hơn nữa. *Nhiều hơn. Làm ơn, cho em nhiều hơn đi.*

Tôi có thể nghe thấy anh. Anh rên rỉ trên môi tôi. Khẽ khàng, anh hít vào và thở ra trong khi chúng tôi hôn nhau. Anh không bao giờ dừng hôn tôi; chỉ tiếp tục cướp đi hơi thở của tôi, và trả lại nó sau khi đã lấp đầy mùi hương của mình trong đó. Dục vọng nguyên thủy tồn tại trong anh. Mỗi hơi thở của tôi đều lấy từ buồng phổi của anh.

Đây chính là cảm giác khi mơ về anh.

Đây chính là điều tôi đánh mất mỗi khi tỉnh giấc.

Đối với hoàn cảnh hiện tại, nói là không thoải mái đã là nhẹ nhất rồi. Sự thật là nó gần như không thể chịu đựng nổi. Đặc vụ Reed không có ở đây. Giấy mời của anh ta đã bị Tiến sĩ Sloan thu hồi lại. Không thể nói là tôi không vui về chuyện đó. Thế nhưng, điều đó có nghĩa là tôi sẽ ở một mình với Tiến sĩ Sloan, và tôi *có thể* cảm thấy không vui chút nào.

Hôm qua cô ta đã bắt gặp tôi đang khóc. Siết chặt lấy tấm ảnh của Caleb trên ngực và đu đưa người tới lui.

Tôi thích đu đưa người tới lui. Giống như đang làm lúc này.

Dĩ nhiên là cô ta có hỏi han tôi về bức ảnh, hỏi về chuyện đã xảy ra giữa Đặc vụ Reed và tôi. Tôi không thèm trả lời các câu hỏi của cô ta – cô ta chẳng có gì để cho tôi cả - chẳng có ánh iếc lung lẳng trước mặt tôi. Kể từ khi được đưa trở về phòng ngày hôm qua, tôi chẳng hề hé môi một lời.

Đặc vụ Reed đã quay lại vào sáng nay, chuẩn bị cho một buổi phỏng vấn nữa, đó là do anh ta gọi thôi, còn tôi thì xem nó là một buổi thẩm vấn. Tiến sĩ Sloan đến đây trước anh ta một tiếng. Tôi quan sát, về thờ ơ, khi cô ta yêu cầu Đặc vụ Reed bước ra ngoài cùng mình. Anh ta ném cho tôi ánh

nhìn khó chịu lúc rời đi. Tôi đoán anh ta nghĩ tôi là một con chuột. Nhưng tôi chẳng quan tâm, vì như thế có nghĩa là tôi được giữ im lặng lâu hơn chút nữa. Khi Tiến sĩ Sloan quay lại, cô ta trông rất căng thẳng. Có vẻ những gì nghe được đã khiến cô ta tức giận. Nếu tôi đang không kiệt sức vì đau buồn thì có lẽ tôi đã mỉm cười rồi.

Lúc này cô ta đã bình tĩnh lại. Cửa phòng tôi đã đóng lại, giam giữ chúng tôi bên trong, song cô ta lại chẳng hỏi tôi câu nào...là chưa thôi. Tôi đu đưa người tới lui, nâng niu bức ảnh của Caleb trong tay khi ngồi trên giường. Anh thật đẹp đẽ. Tôi yêu anh rất rất nhiều.

Tiến sĩ Sloan ngồi trên một chiếc ghế gần góc phòng, đang đan móc một chiếc áo len. Quả là một kiểu đáng kì lạ - trừ khi cô ta có thú cưng là một con bạch tuộc cần mặc áo. Đã vài lần tôi vô cùng muốn hỏi cô ta thứ đó là cái quái gì.

Cô ta bắt gặp tôi đang nhìn chăm chú.

“Việc này khiến hai tay tôi bận bịu,” cô ta nói với nụ cười buồn. “Đã rất nhiều lần tôi trở thành người cuối cùng người ta chọn để trò chuyện. Vậy nên tôi chỉ ngồi xuống và đan móc thôi. Tôi hiểu các bước của công việc nhưng lại chưa học được cách để đan ra thứ gì cả. Tôi đoán cô có thể gọi việc này là ‘đan móc tự do’.” Cô ta tự bật cười trước lời nói đùa của mình.

Người phụ nữ này thật kì lạ.

Một khoảng lặng kéo dài trong vài giây và tôi nghĩ chúng tôi đã đi đến cuối đoạn đối thoại một chiều, nhưng rồi cô ta thở dài và tiếp tục nói.

“Chưa có ai dạy tôi cách đan len bao giờ. Tôi nghĩ hầu hết mọi người đều học từ mẹ hay bà của họ, nhưng tôi thì lại được nhận nuôi, vậy nên tôi phải tự học lấy. Tôi đã chọn việc này vài năm trước, khi một người bạn gợi ý tôi nên tìm một sở thích riêng. Một thú vui đơn giản. Tôi là người hay nghĩ nhiều. Nếu không tìm cách dừng lại, tôi sẽ tiếp tục suy nghĩ, suy nghĩ

và suy nghĩ thôi. Hầu hết là về công việc. Nghề nghiệp của tôi đôi khi rất bạc bẽo.” Cô ta nhìn lên tôi và lại mỉm cười.

Tôi đảo mắt. Rõ ràng là cô ta đang cố làm phiền tôi đến chết mà.

“Thấy chưa, tôi đã nói mà. Bạc bẽo.”

Vì tình yêu của Chúa, cam-đi! Hãy để con nhỏ này được suy sụp tinh thần trong bình yên đi.

“Tôi thích việc này nhiều đến độ đã chọn thêm vài sở thích khác.”

Chúa ơi. Làm ơn đừng.

“Tôi đã tự làm thú bông nhỏ. À thì, không thật sự là tự làm, vì chúng ta đã biết tôi không thể đan hay may vá gì ra hồn hết, nhưng tôi thích mua chúng, tháo chúng ra và rồi kết chúng lại theo nhiều cách hay ho. Tôi thích gọi việc đó là ‘nghệ thuật sáng tạo thú nhồi bông’.”

Giết tôi đi. Làm ơn giết phứt tôi đi.

“Tôi đoán như thế hơi rườm rà, vì khâu nhồi bông thì đã bao gồm việc may mọi thứ lại với nhau theo một cách sáng tạo rồi. Thế nhưng, tôi vẫn là người duy nhất gọi nó như thế. Đó là rắc rối nho nhỏ của tôi.”

“Cô có sở thích nào không, Olivia?” cô ta nhìn lên tôi.

Tôi không thể ngăn mình nheo mắt lại. Ước gì cô ta thôi gọi tôi bằng cái tên đó.

“Cô không thích, phải không? Khi tôi gọi tên cô ấy?”

Cái lắc đầu khể khàng của tôi không có mấy tự nguyện trong đó. Ngay giây phút nhận ra mình đang làm gì, tôi cúi kính quắc mắt và nhìn xuống lòng mình, nhìn vào Caleb điển trai của tôi.

Caleb.

Đừng. Đừng nghĩ về anh ấy.

Một lần nữa, tôi lại trở thành một người mong manh dễ vỡ. Tôi bị giằng xé giữa cô gái dịu dàng, đa cảm, người yêu Caleb bằng mọi giá, và một phiên bản mạnh mẽ, lý trí, kiên quyết sống sót - kể cả với cái giá là đẩy Caleb ra khỏi trái tim mình.

“Cô thích tên Livvie hơn à? Mẹ cô bảo ai cũng gọi cô là Livvie cả.”

Nước mắt làm hai mắt đau nhói khi tôi ngẩng lên nhìn về phía Tiến sĩ Sloan. Cô ta cố ý né tránh tiếp xúc bằng mắt, chỉ tập trung vào phần ‘tay áo’ khác của bộ trang phục lạ lùng kia.

Tôi tự hỏi, dù lòng không muốn, rằng liệu mẹ tôi có ở đây hay không. Tôi không muốn gặp bà ta, nhưng...tại sao bà ta lại không đến gặp tôi chứ? Ai cũng thích phản bội tôi cả.

Chúa ơi. Caleb.

Phải, cả anh ấy nữa. Đừng nghĩ về anh ấy.

“Tôi đã nói chuyện rất nhiều với bà ấy vào hôm qua; bà ấy muốn gặp cô.” Tiến sĩ Sloan điềm nhiên nói. Tim tôi lỡ mất vài nhịp. Nỗi hốt hoảng đang dâng cao, nhưng tôi cố hít thở để vượt qua. Gần như thôi. “Nhưng lúc tôi ghé qua để hỏi xem liệu cô có muốn gì không...” Cô ta cau mày và lắc đầu một cách giận dữ. Tôi biết cô ta đang nghĩ về Reed. “Tôi nhận ra mình sẽ chờ cô cho tôi biết cô muốn làm gì.”

Tôi hờ hững gạt đầu và cảm thấy bị mắc lừa khi thấy cô ta cũng gạt đầu. Cô ta đang chui vào tâm trí tôi trong khi thậm chí tôi còn chưa nói gì cả.

Caleb nói rằng mọi cảm xúc của cô đều hiện rõ ra trên mặt để người ta thấy.

Im đi và đừng nghĩ về anh ấy nữa. Hãy thông minh một lần đi chứ. Nghe tôi này.

Tôi thở dài. Nghĩ về Caleb thật đau đớn, song cố gắng vượt qua tình yêu tôi dành cho anh còn đau đớn hơn. Sẽ không có chuyện vượt qua được nỗi đau. Chỉ có những dạng đau khổ khác nhau có sẵn chờ đón sự hủy diệt của tôi.

“Cô có muốn gặp mẹ mình không?”

Tôi không biết câu hỏi đó là thật hay là một lời đe dọa. Tôi cẩn thận tránh thể hiện bất kì cảm xúc nào qua ngôn ngữ cơ thể hay vẻ mặt. Hình như việc đó có hiệu quả bởi Tiến sĩ Sloan lại tiếp tục màn độc thoại kì quái về những sở thích của mình.

“Tôi biết cô đang nghĩ gì.”

Cô chả biết quái gì đâu.

“Rằng tôi là một người phụ nữ ngốc nghếch với những sở thích quái dị.”

Hoặc là cô có biết thật.

“Dù vậy nhưng cô sẽ thấy ngạc nhiên khi biết, tôi không chỉ là một người thích đan móc tự do và nghệ thuật sáng tạo thú nhồi bông thôi đâu. Tôi còn có mặt tôi nữa.”

Hmm...đáng nghi đây.

“Khi thật sự quá chán nản với mọi thứ,” cô ta cười khúc khích “... tôi thích lên mạng và sửa đổi mấy thứ trên Wikipedia!”

Con mụ này...thật *quái lạ*.

“Tôi từng bịa ra cả một trang dữ liệu về một người, được gọi là A-míp Giáng Sinh. Cô thấy đấy, tôi không phải một thợ làm bánh giỏi giang gì, tôi từng làm bánh quy cho mọi người trong văn phòng. Lúc ra lò chúng méo

mó kinh khủng. Vì không tẻ đâu, cho cô biết đấy, nhưng chúng chả ra hình thù gì hết. Không hề giống mấy cái bánh quy tròn cùng loại.”

Tôi nhìn vào cái áo len bạch tuộc của cô ta. Tôi khá chắc chắn có thứ gì làm ra từ đôi tay người phụ nữ này coi cho được hết, hướng gì là dùng đến.

“Vậy nên tôi đã để lại một mảnh giấy bên cạnh đám bánh quy. Đó là một câu chuyện giải thích làm sao mà một ngôi làng nhỏ gần K2...Cô biết đó là một ngọn núi lớn, đúng chứ?” Cô ta nhìn tôi để chắc chắn rằng tôi vẫn lắng nghe.

Tôi nằm xuống giường và cau có với trần nhà. Người y tá cùng thuốc của tôi ở chỗ quái nào rồi?

“Dù gì thì họ cũng đã làm một bộ phim về nó. Không phải đám bánh quy của tôi đâu,” cô ta cười khúc khích, quá thích thú với bản thân mình, “...mà là ngọn núi. Cô có thể tưởng tượng được chuyện họ sẽ làm phim về mấy cái bánh quy của tôi không? Thế nên, tôi đã bịa ra câu chuyện về việc một ngôi làng gần K2 đã đón mừng một người được gọi là A-míp Giáng Sinh thay vì là Ông già Noel. Ông ta luôn bí mật lên vào nhà – a-míp có kích thước hiển vi mà, đó là lý do nếu một người là a-míp thì sẽ vô cùng lén lút – vào đêm Giáng Sinh và để lại quà cho mọi người. Đổi lại, dân trong làng sẽ để lại vô số những chiếc bánh quy có hình dáng kì lạ để vị a-míp kia ăn. A-míp có nhiều hình dạng khác nhau, vậy nên chuyện đó rất có lý.”

Cô ta không thể nhìn thấy mặt tôi, thế nên tôi không cảm thấy mình là một kẻ phản bội khi cười vào câu chuyện ngớ ngẩn của người phụ nữ này.

“Mấy người trong văn phòng tôi lúc nào cũng khất khe với sự thật cả. Cô biết đấy, mọi thứ đều phải được xác minh, bla bla bla. Vậy nên chắc chắn họ sẽ đi tra cứu Google và – BÙM – trang dữ liệu của tôi trên Wikipedia về A-míp Giáng Sinh hiện lên.”

Cô ta bật ra một tràng cười lớn.

Ôi trời ạ, cô ta thật sự điên rồi. Tôi cắn lên má trong để ngăn mình không cười to. Cô ta đang cười dữ dội. Thật dễ lây, nhưng tôi cố nín nhịn. Vai tôi run lên vì tiếng cười bị kiềm nén. Tôi nhắm mắt để tăng thêm nỗ lực.

Caleb ở đó vào ngay giây phút tôi nhắm mắt lại.

Niềm vui biến thành đau buồn trước khi tôi kịp kiểm soát nó, cảm xúc của tôi tuôn trào. Mở mắt ra, tôi ngồi bật dậy trên giường. Trong một giây, tôi bật cười trước khi òa khóc.

Tôi có thể nghe thấy Tiến sĩ Sloan di chuyển. Bước chân của cô ta hướng về phía tôi đầy thận trọng. Tôi chẳng quan tâm. Tôi quá *mệt mỏi* để quan tâm rồi. Sau nhiều tháng trời cẩn trọng và che giấu mọi cảm xúc hết sức có thể, lo sợ cho tương lai và không biết chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo, nghĩ rằng mình có thể chết và cố đấu tranh vì mạng sống của bản thân, ghét bỏ Caleb và yêu thương anh...

Thật khốn nạn – tôi đã nhìn thấy một người chết đi!

Khi Tiến sĩ Sloan lặng lẽ vòng hai cánh tay ôm lấy tôi, tôi đã ghì siết cô ta sát vào mình. Tôi bám lấy cô ta với tất cả sức lực còn lại. Tôi khóc hết nước mắt với người phụ nữ kì quái chết giẫm này.

Cô ta không nói một từ nào và tôi thấy mừng. *Làm ơn, chỉ cần ôm tôi thôi. Làm ơn, hãy giữ cho tôi đừng vỡ nát.*

Tôi quá mệt mỏi khi phải giữ bản thân mình bình tĩnh rồi.

Cô ta vỗ về tôi.

Tôi thích được vỗ về.

Lui và tới, chúng tôi cứ thế đu đưa trong nhiều phút liền, trong khi tôi khóc lóc nức nở trên chiếc áo khoác của Tiến sĩ Sloan. Cô ta có mùi rất tuyệt. Mùi hương của cô ta nhẹ nhàng và gần giống như trái cây. Đây rõ

ràng là mùi của nữ giới và vì thế nên khác xa với Caleb. Với thứ mùi nữ tính ngập tràn khoang mũi, trí óc tôi không tài nào kết nối được với những kí ức về Caleb và mùi của anh khi anh ôm tôi. Cảm giác thật tuyệt, khi được thoát khỏi nỗi đau của việc nhớ nhung anh.

Ngập ngừng, tôi kéo người khỏi cô ta. Tôi vẫn còn thấy xấu hổ. Không biết cái gì đã nhập vào tôi nữa. Tôi nhú mày bôi rối và lắc đầu.

Gương mặt cau có của Caleb đang nhìn lên tôi từ bức ảnh trong lòng. Tôi cảm thấy một chút đau đớn của khao khát. Tiến sĩ Sloan vén tóc khỏi mặt tôi và tôi không thể ngăn mình nghĩ về hành động đó theo một cách đầy nhục cảm. Vào một thời gian khác, tôi đã từng chẳng bao giờ nghĩ về nó, nhưng hiện tại, mọi phản ứng của tôi dường như đều nhuốm màu dục vọng vừa được khai phá của tôi. Caleb đã huấn luyện tôi rất tốt.

“Tôi muốn giúp cô, Livvie. Nói chuyện với tôi đi,” cô ta dịu dàng nói. Tôi biết cô ta không muốn khiến tôi giật mình, nhưng sự căng thẳng đã tìm đường len lỏi lên vai tôi rồi. Cô ta đang đứng quá gần và sự thật rằng cô ta đang nói chuyện với tôi khiến tôi thấy mình bị dồn vào thế bí.

Hắn là cô ta đã nhận ra điều đó, vì cô ta đã lùi lại. Tôi thả lỏng, nhưng chỉ một chút thôi.

“Tôi muốn những cáo buộc chống lại cô được dỡ bỏ, nhưng cô phải nói chuyện với ai đó. Đặc vụ Reed...” cô ta tìm kiếm từ ngữ mình muốn dùng, “rất chuyên nghiệp, và mặc cho cách hành xử vào ngày hôm qua, anh ta là một anh chàng rất tốt. Tuy nhiên, ưu tiên hàng đầu của anh ta là giải quyết vụ án. Ưu tiên hàng đầu của tôi là cô. Lẽ ra anh ta không nên ép buộc cô theo cách đó.”

Tôi nhìn lên cô ta từ dưới hàng mi. Ước gì cô ta ôm tôi thêm lần nữa.

“Tôi muốn gặp luật sư,” tôi thì thầm.

“Dĩ nhiên. Nếu cô sẵn sàng nói chuyện, tôi sẽ tìm luật sư cho cô. Nhưng Livvie à, những điều cô cần nói ra vượt xa cả những cáo buộc pháp lý. Tôi ở đây để giúp cô.”

Tôi gật đầu nhưng không nói thêm gì.

Tiến sĩ quay trở về chỗ ghế và ngồi xuống. Cô ta nhìn tôi đầy mong đợi bằng đôi mắt màu lục. Cô ta đẹp, theo kiểu đã bị che giấu bớt đi rồi. Với mái tóc đỏ, bộ com-lê cô ta đang mặc chẳng giúp ích được gì cả. Thế nhưng, vẫn có điều gì đó ở cô ta, điều gì đó ấm áp và dễ chịu.

Khi nhận ra sự thật hiển nhiên rằng tôi sẽ không là người tiếp nối buổi trò chuyện nho nhỏ này, cô ta với tay lấy dụng cụ đan móc và tiếp tục với mẫu thiết kế đơn giản.

Tiến sĩ Sloan mím môi, tìm kiếm từ ngữ.

“Cô có muốn gặp mẹ mình không?”

Tôi không chần chừ. “Không.”

Cô ta ngừng đan, “Livvie, đó là người yêu thương cô, chấp nhận con người thật của cô. Bất kể những gì đã xảy ra với cô.”

“Là cô nói đấy. Mẹ tôi không yêu tôi, Tiến sĩ Sloan. Bà ta muốn yêu tôi, tôi cho là thế, nhưng...tôi không nghĩ bà ta có yêu tôi.”

Cô ta gật đầu, nhưng tôi có thể nhận ra cô ta không hề tin tôi. Cô ta đã biết được gì?

“Tôi nghĩ mẹ cô yêu cô rất nhiều.”

Tôi nhìn xuống bức ảnh của Caleb. Tôi nghĩ anh yêu tôi. Có lẽ nào người tôi chẳng thêm quan tâm lại yêu tôi hơn người tôi hoàn toàn tin tưởng chứ? Tim tôi đau nhói. Đó là một câu hỏi tôi chưa sẵn sàng trả lời.

Chầm chậm, tôi trườn xuống bên dưới lớp trải giường. Tôi muốn ngủ. Tôi muốn ở bên Caleb lần nữa. Trong mơ, chẳng có lý do nào có thể khiến tôi nghi ngờ con tim mình cả. Trong mơ, anh là mọi thứ tôi muốn. Anh là của tôi.

Như thể được ra hiệu, Tiến sĩ Sloan thôi hỏi tôi những câu hỏi gây xúc động và một lần nữa “chiêu đãi” tôi những câu chuyện về đàn sóc tự do và nghệ thuật sáng tạo thú nhồi bông.

CHƯƠNG 5

Ngày thứ 8:

Hôm nay tôi thấy khá hơn một chút. Nỗi nhớ Caleb vẫn còn, tôi không nghĩ cảm giác đó sẽ tan biến, song tôi đã có thể vượt qua được nhiều phút mà không ngã khuỵu và khóc lóc vì anh; đó là một sự tiến bộ. Tiến sĩ Sloan nói rằng một ngày nào đó tôi sẽ vượt qua được cả một giờ...một ngày – nhưng tôi chỉ để bản thân mình hi vọng đến đó thôi. Cảm giác như một sự phản bội khi dám hi vọng những điều như thế.

Một lần nữa, tôi lại đang ngồi trong căn phòng vui vẻ họ dùng để thẩm vấn trẻ mẫu giáo. Lần này, tôi không cần nói quá nhiều. Tôi đã có một luật sư lo chuyện đó rồi. Anh ta và Đặc vụ Reed đã tranh cãi qua lại suốt một giờ đồng hồ vừa qua. David, luật sư của tôi, không có gì đáng nhìn cho lắm, nhưng anh ta rất thông minh và vô cùng năng nổ. Có gì đó thật nóng bỏng khi quan sát hai người họ cãi nhau...hoặc có lẽ tôi chỉ thích nhìn thấy Reed trong tình trạng rối loạn thôi.

Đầu tóc anh ta rối bù do đã cào tay qua tóc quá nhiều để ngăn mình không đâm vào mặt David. Lâu lâu, anh ta lại lia mắt về phía tôi, và tôi cảm thấy một cơn rùng mình đen tối xuất hiện khi nghĩ về điều anh ta muốn làm với tôi nếu có thể. Nếu anh ta là Caleb, tôi cho rằng một trận đòn đét mông sẽ được đưa ra làm hình phạt!

“Chính xác là từ khi nào mà em tưởng tượng bản thân mình là...? Người tình của tôi vậy?” Nhịp tim đập rung chuyển cả hộp sọ của tôi. “Có phải từ lần đầu tiên tôi khiến em lên đỉnh bằng miệng tôi không? Hay từ một trong số rất nhiều lần sau đó, khi tôi đặt em nằm trên đùi mình? Em có vẻ thích việc đó lắm.”

Và anh đây rồi – Caleb, trong những suy tưởng của tôi, trong máu thịt của tôi. Tôi có thể cảm nhận được mặt mình đang nóng lên, da dầy thắt lại và nhịp đập quen thuộc của sự khuấy động đang rộn ràng ở giữa hai chân mình. Tôi khấp chặt chúng lại với nhau và mãi chìm trong suy tưởng đến độ phải mất một giây tôi mới nhận ra Reed vẫn đang nhìn mình đắm đắm. Khi mắt chúng tôi cuối cùng cũng chạm nhau, tôi đỏ mặt - rất dữ dội. Tôi mỉm cười khi thấy anh ta cũng đỏ mặt.

Đặc vụ Reed hắng giọng rồi uống một ngụm nước. Vậy là đủ để anh ta lấy lại tự chủ. Tôi thở dài đầy thất vọng.

“Đặc vụ Reed,” David nói, giành lại sự chú ý của Reed, “thân chủ của tôi đang bị giam giữ vì những cáo buộc chẳng bao giờ xuất hiện ở tòa án. Cô ấy đang sống cùng mẹ và học trung học vào thời điểm bị bắt cóc. Kể cả khi đã mười tám tuổi, Bộ Tư Pháp Hoa Kỳ cũng khó có thể xét xử cô ấy như một người trưởng thành. Nếu cô ấy được xem như trẻ vị thành niên và có liên quan đến một vụ buôn người, thì theo Mục 107 của Bộ luật Bảo Vệ Nạn Nhân Buôn Người năm 2000, cô ấy được bảo vệ khỏi các phương thức điều tra của FBI. Chuyện chúng ta ngồi ở đây thậm chí chả có nghĩa lý gì hết. Tôi mới là người nên nói chuyện với Bộ Tư Pháp, không phải anh.”

Trông Reed không được vui, nhưng cũng không có vẻ thất bại. “Thân chủ của anh có hai trăm nghìn đô-la trong một tài khoản nước ngoài. Làm sao nó lại ở đó? Cô ta không chịu nói. Đồng thời, cô ta còn từng sống chung với các nghi can khủng bố. Cô ta đã thừa nhận chuyện đó. Rồi còn có cả chuyện cô ta biết về cuộc gặp gỡ giữa những kẻ thù của nước Mỹ sẽ diễn ra trong vòng chưa đầy một tuần nữa! Chúng tôi cần thông tin và sự bất hợp tác của cô ta được coi như là cản trở luật pháp...”

“Bọn khủng bố gì chứ!?!” Tôi hét lên với Reed và toan đứng dậy, nhưng David đã điềm tĩnh đẩy tôi trở lại chỗ ngồi.

“Muhammad Rafiq, Jair Baloch, Felipe Villanueva, và dĩ nhiên cả *Caleb* nữa,” anh ta nói. “Cô có hay *không* có cả thông tin về Demitri Balk

nữa hả?”

“Tôi chưa từng nói tôi biết hần ta!”

“Cô đã nói cô biết nơi hần sẽ đến.” Reed nói với một bên mày nhướng lên.

“Cô Ruiz, xin đừng nói gì nữa và để tôi giải quyết chuyện này,” David nói với vẻ bức tức.

“Nhân tiện,” Reed lại bắt đầu, lơ đi vị luật sư và chỉ tập trung vào tôi, “Balk đang bị tình nghi có liên can tới việc buôn vũ khí và ma túy. Và cho đến khi tôi biết được cô,” anh ta chỉ tay về phía tôi, “liên quan đến việc đó như thế nào, cô cũng thuộc diện tình nghi nốt. Cô có thể hợp tác với tôi hoặc tôi có thể để DEA (Lực lượng chống ma túy) và Bộ An Ninh Nội Địa vào cuộc, và khi bọn họ dùng Đạo Luật Yêu Nước để chống lại cô, đừng trách tôi không cảnh báo.”

“Thế là đủ rồi,” David cương quyết nói, trừng mắt với hai chúng tôi.

“Caleb không phải một kẻ khủng bố. Tôi không biết những người còn lại thế nào, nhưng anh ấy không phải khủng bố! Và cả tôi cũng thế! Và...” Một cơn sóng lạnh lẽo đổ ập xuống tôi. *Felipe*. Tôi chưa từng nói gì về Felipe cả. Reed biết nhiều điều nhưng không nói ra.

Caleb! Mẹ kiếp!

Tôi không thở được; tất cả ôxi thành linh bị rút hết khỏi phòng, khỏi hai buồng phổi của tôi! Tôi cố hít thở sâu hết lần này đến lần khác, rất nhiều lần, nhưng lại chẳng thu được chút không khí nào.

Tim tôi đang tăng nhịp đập.

Tôi không thở được!

“Olivia?” Reed nói và tôi nghe thấy anh ta bồn chồn di chuyển quanh phòng.

“Đến đây là đủ rồi, Đặc vụ Reed. Tôi sẽ nói chuyện với cấp trên của anh.” David vói tới và cố giúp tôi đứng lên. Tôi không thích tay anh ta đung vào tôi. Tôi không thở được! Anh ta đang làm tôi ngộp thở. Tôi cần suy nghĩ. Tôi cần hít thở.

“Im đi! Tất cả im hết đi!” Reed và David câm nín, tôi lờ họ đi khi đặt tay lên chiếc bàn trước mặt và cố gắng hít thở.

Đồ không ra gì. Đừng có khiến mọi chuyện tệ hơn nữa.

Tôi nhắm nghiền hai mắt và ra lệnh cho bản thân thở chậm hơn, sâu hơn, bình tĩnh hơn. Tim tôi bắt đầu đập chậm lại cho đến khi cuối cùng tôi chỉ còn cảm thấy chút ít hoảng loạn. Không hề nhìn lên, tôi suy nghĩ về chuyện cần phải làm.

Sao Reed biết về Felipe chứ? Liệu anh ta có biết nhiều hơn về Caleb không? Liệu anh ta có sẽ cáo buộc tôi tội mưu sát không? Đó chỉ là tự vệ thôi mà.

Tôi có cảm giác Reed sẽ dễ nói chuyện hơn nếu luật sư của tôi không có ở đây. Vẫn là một kẻ khó ưa nhưng ít thúc ép hơn. Tiến sĩ Sloan nói anh ta là người tốt và sẽ giúp đỡ tôi rất nhiều. Đạo gần đây tôi không có mấy niềm tin vào những gì người khác nói với mình, nhưng một tia hi vọng le lói còn tốt hơn là không có gì. Tôi nhấp một ngụm nước khi Reed đẩy chiếc cốc giấy xuống bên dưới mặt tôi. Cầu cho anh ta thấy tội lỗi, tên đáng ghét.

David đặt tay lên vai tôi và tôi giũ xuống, “Đừng chạm vào tôi.”

“Tôi nghĩ nên đưa cô về phòng thôi, Cô Ruiz,” anh ta nói.

“Tôi muốn anh đi đi,” tôi thì thầm, hai mắt vẫn dán chặt xuống bàn.

“Cái gì kia?” David nói đầy giận dữ. “Tôi không nghĩ đó là ý hay đâu, Cô Ruiz. Tôi thật lòng khuyên cô nên giữ im lặng và để tôi làm việc của mình.”

“Cô ấy muốn anh đi.” Reed nói. Anh ta biết mình đã thắng trận này. Anh ta đã dồn tôi vào góc, còn tôi thì cứ mặc anh ta làm thế. Lẽ ra tôi nên nhận thấy anh ta biết được rất nhiều, không chỉ là về tôi, mà còn những chuyện khác nữa. Tôi thấy mình ngu ngốc, giận dữ và sợ hãi. Nhưng ngay lúc này, tôi cần thời gian để suy nghĩ và Reed chính là tên ác quỷ mà tôi biết.

Bọn họ cãi nhau thêm một lúc nữa, lồng ngực ưỡn lên đối chọi nhau hết như mấy màn phô diễn sức mạnh nam giới trên kênh *National Geographic* vậy. Cuối cùng, David thu dọn vật dụng của mình và rời đi. Reed và tôi lại ở một mình với nhau lần nữa. Tôi có cảm giác đây chính là điều anh ta muốn ngay từ đầu.

Anh ta ngồi im, thư giãn và nhẫn nại, không sẵn lòng phá vỡ sự yên lặng. Anh ta không muốn mình mất đi vị thế vốn có. Anh ta muốn tôi phải tự động đến với anh ta, và tôi biết đó chính xác là chuyện sẽ xảy ra. Tôi cần anh ta đứng về phía mình. Giống như với Caleb ngày đó vậy.

Giọng tôi nhẹ nhàng có chủ đích. Tôi cần anh ta thấy tôi thật yếu đuối trở lại. Tôi cần anh ta tin rằng tôi là của anh ta để bảo vệ, cho dù tôi đã thuộc về một người khác rồi. Caleb hẳn sẽ thấy tự hào lắm. Tôi tự nhắc nhở rằng tôi mới chính là chủ nhân của đời mình. “Anh thật sự sẽ không để họ đưa tôi vào tù phải không? Sau tất cả mọi chuyện?” Tôi để cho dòng nước mắt long lanh chực trào khi nói ra.

Reed hít sâu vào bằng mũi và tôi nghe thấy tiếng đầu ngón tay anh ta gõ nhịp trên mặt bàn. “Tôi sẽ không bao giờ để cho một người vô tội phải vào tù cả, Cô Ruiz, nhưng tôi vẫn cần cô thuyết phục tôi rằng cô không có tội.”

“Tôi tưởng tôi vô tội cho đến khi bị chứng minh là có tội, chứ không phải ngược lại.”

Anh ta bật cười đôi chút, nhưng ánh mắt thì lại không hề cười. Anh ta thật sự rất đẹp. “Tôi nghĩ ngày nay hầu hết mọi người đều tán thành triết lý cần tắc vô ưu.” Anh ta nghiêng người tới, vẻ hòa giải, “Sự thật là, tôi nghĩ cô chỉ là một cô bé mắc phải mớ bòng bong khôn nạn thôi. Tôi nghĩ cô đã làm điều cần làm để quay về nhà, và chuyện đó khiến cô trở nên vô cùng khôn ngoan, vô cùng gan dạ. Cô không cần phải gan dạ nữa, Cô Ruiz. Cô không cần phải bảo vệ ai hết. Cô sẽ giúp bản thân mình, và cả tôi, tránh khỏi rất nhiều khổ sở nếu cô chịu nói với tôi sự thật, để tôi có thể đảm bảo rằng chuyện từng xảy ra với cô sẽ không xảy đến với một ai khác nữa.”

Sẽ thật dễ dàng nếu cứ tin tưởng vào anh ta. Tôi thấy bị hấp dẫn bởi ý tưởng móc hết ruột gan ra cho Reed xem và để anh ta tìm cách giải quyết. Anh ta quả là giỏi không cần hỏi. “Ước gì tôi có thể tin anh, Reed, nhưng tôi biết mình không thể.”

Mày anh ta nhú lại bối rối, nhưng một nụ cười chế giễu vẫn kéo cong khóe môi anh ta, “Tại sao?”

Tôi cũng khẽ mỉm cười với anh ta, “Anh nghĩ bản thân mình khác biệt với những người đàn ông như Caleb. Anh nhìn thấy thứ gì cũng đen trắng rõ ràng, anh không hề quan tâm đến toàn bộ câu chuyện; anh không hề quan tâm đến vùng xám. Có những câu chuyện không chỉ là trắng đen thôi đâu, Đặc vụ Reed ạ.”

Anh ta hơi lắc đầu, rõ là rất thích thú, nhưng vẫn đầy chuyên nghiệp, “Theo kinh nghiệm của tôi...thời điểm duy nhất mà một phụ nữ muốn kể cho ta nghe ‘toàn bộ câu chuyện’, là khi cô ấy muốn ta đưa ra một quyết định dựa trên cảm xúc thay vì lý trí.”

Mắt tôi nheo lại và tôi nhìn chăm chăm vào mặt bàn, những vết xước thoạt nhìn sẽ không thấy nhưng lại hiện ra rõ hơn khi tôi nhìn kỹ không

chớp mắt, “Có lẽ thế,” tôi bắt đầu, giọng nói trống rỗng và xa xăm, “nhưng nếu không vì cảm xúc lẫn át lý trí, tôi đã không ở đây rồi.”

Nụ cười của Reed tắt ngóm, ánh mắt dữ dội hơn, “Nghĩa là?”

“Caleb. Thật không hợp lý chút nào...những gì anh ấy làm cho tôi ấy.” Đó là một lời tiết lộ. Tôi đã không nghĩ sẽ nói ra, nhưng tôi biết chúng là thật. Caleb có thể không yêu tôi, nhưng anh có quan tâm. Anh đã giữ đúng lời hứa sẽ giữ cho tôi được an toàn, kể cả khi điều đó có nghĩa là chúng tôi không thể ở bên nhau.

Nỗi đau đón vì thế càng tẻ hơn.

“Tôi đã làm việc này lâu lắm rồi - điều khiển người khác theo ý mình. Đó là lý do em nghĩ mình yêu tôi. Bởi tôi đã làm em tan vỡ để rồi hàn gắn em lại và khiến em tin như thế. Đây không phải một tai nạn. Một khi đã bỏ mọi chuyện lại phía sau...em sẽ thấy được điều đó.”

“Làm ơn. Xin anh đẩy Caleb. Đừng bắt em làm thế này, đừng bắt em quay lại và cố làm một người em không còn biết đến nữa.”

“Đã đến lúc em phải đi rồi, Mèo Con...”

Giọng nói của Reed kéo tôi trở về thực tại, “Hắn ta đã làm gì cho cô?”

Tôi quệt mắt, lau đi những giọt nước đọng ở đó, “Mọi thứ,” tôi nói với một nụ cười đau khổ, “nhưng chẳng liên quan gì đến hợp lý mà lại dính dáng rất nhiều đến cảm xúc – báo thù, danh dự, phản bội, khao khát, kể cả tình yêu nữa...tất cả mọi điều phát sinh từ tình cảm của chúng ta.” Tôi dừng lại. “Tôi dám chắc anh sẽ không làm việc mình đang làm mà không hề có cảm xúc, Đặc vụ Reed ạ.”

“Cô đã nói rõ ý kiến của mình,” Reed nhẹ nhàng nói và nghiêng về phía tôi, “nhưng tôi đã ở đây đủ lâu và đã thấy nhiều chuyện khôn nạn.”

“Sao chuyện đó lại quan trọng với tôi? Nó nên khiến tôi tin anh à?”

Reed nhún vai. “Cô còn lựa chọn nào khác sao?”

“Sao anh biết về Felipe?”

Anh ta mỉm cười, “Tôi đã nghĩ có thể giành được sự chú ý của cô mà. Tôi rất chuyên nghiệp, Cô Ruiz ạ, và tôi đã đào bới bất cứ thứ gì tìm được về Muhammad Rafiq. Những gì tôi tìm thấy cho đến giờ cực kì đáng ngại. Thông qua các mối quan hệ cũ của hắn và những lời chỉ dẫn của những người ở Mexico, không quá mất thời gian để tìm ra Felipe. Theo tôi thấy thì hắn ta khá là...lập dị.”

Lập dị không hẳn là từ mà tôi sẽ dùng. “Chờ đã...nếu đã biết hắn ở đâu, tại sao anh lại không...”

“Mexico chứ không phải nước Mỹ đâu, Cô Ruiz, chúng tôi không thể vây bắt từng tên tội phạm ở nước ngoài mà chỉ dựa vào những nghi ngờ vô căn cứ được. Thêm nữa, hắn ta đã rời khỏi đó và đi đến nơi mà có chúa mới biết là chỗ nào. Có lẽ là Pakistan chẳng?”

Tôi nhìn lên rồi lắc đầu. “Khó nói lắm.” Tôi tự hỏi liệu tất cả bọn họ đã chết rồi chẳng: Felipe, Celia, Kid, và Nancy. Tôi rất muốn tin Caleb sẽ không làm hại Celia, nhưng rồi tôi lại nhớ đến máu và tự hỏi...Không, tôi không thể chịu được.

“Cô Ruiz, buổi đấu giá diễn ra ở đâu?” Từng từ của Reed đều sắc lẹm và nghiêm túc. Đây là đoạn kết trò chơi của anh ta rồi. Tôi thật sự sẽ phải đưa ra lựa chọn.

“Tôi không biết rõ, Reed. Tôi không biết. Không cụ thể lắm, nhưng tôi có thể gợi ý cho anh. Có thể nếu chịu lắng nghe toàn bộ câu chuyện, anh sẽ có thể tự mình tìm ra. Hắn là anh biết nhiều hơn tôi.”

“Được rồi. Kể tôi nghe đi.”

Đến lượt tôi mỉm cười và lắc đầu, “Không. Phải có vài điều kiện mới được.”

Anh ta cúi tiết, “WITSEC nữa sao. Tôi đã nói rồi, tôi không thể bảo đảm chuyện đó. Hơn nữa, tôi không nghĩ đó là một bước đi đúng đắn cho cô. Điều cuối cùng cô cần là bị chia cắt khỏi mọi thứ và mọi người cô quen biết. Đó gọi là trốn tránh.”

“Tôi không quan tâm anh nghĩ đó là gì. Tôi muốn biến mất. Tôi muốn bỏ lại toàn bộ đồng hồ hỗn độn này phía sau, và nếu và khi tôi quyết định mình muốn đổi mới với nó – đó là việc của tôi. Không phải của anh.”

Reed và tôi cứ nói qua nói lại trong cả vài phút, trong khi tôi nói ra tất cả những gì mình muốn đề trao đổi cho câu chuyện của tôi. Không vui chút nào hết. Reed là một tên khốn đáng sợ khi muốn, sẽ là nói dối nếu nói anh ta không khiến tôi sợ sệt, nhưng tôi sẵn sàng đổi đầu với anh ta. Có nhiều điều tôi sẽ không thỏa thuận. Có những trận chiến tôi quyết phải chiến thắng.

“Tôi biết mình muốn gì, Reed, và nếu anh không thể cho tôi điều đó... anh là một tên khốn xui xẻo rồi. Sau mọi chuyện đã trải qua, tôi chẳng quan tâm đến điều mà anh nghĩ anh có thể làm cho tôi đâu.”

Quai hàm Reed siết lại và tôi có thể nghe thấy loáng thoáng tiếng lộp bộp khi anh ta nghiền răng. Anh ta nhìn tôi chăm chăm rất lâu, và kể cả khi muốn, tôi cũng không rút người lại dưới ánh nhìn đó. “Bắt đầu nói đi.”

“Anh sẽ giúp tôi chứ?” Tôi thì thầm, nhưng vẫn giữ cằm héch lên. mắt đổi mới với anh ta.

Anh ta chậm chậm thở ra và thả lỏng quai hàm, “Tôi sẽ làm hết sức. Nếu cô giúp chúng tôi đến được đó, đến được buổi đấu giá, tôi sẽ giúp cô.”

Tim tôi đã trào lên họng. Tôi muốn nhảy ngay qua bàn và ôm chặt anh ta. Anh ta đã cho tôi hi vọng. Hi vọng về tất cả mọi điều tôi mong muốn

nhất trên thế giới. Với sự can trọng tuyệt đối, tôi liếm môi và chuẩn bị kể cho Reed nghe điều anh ta muốn biết.

Bắt đầu từ đâu đây?

Quá nhiều điều đã đổi khác giữa Caleb và tôi.

Quá nhiều điều vẫn như cũ.

Anh vẫn là người đã thuê những kẻ ác độc bắt cóc tôi. Vẫn là con người tàn nhẫn đã nhốt tôi trong bóng tối hàng tuần liền, buộc tôi phải trở nên dựa dẫm vào anh, van xin anh, trông cậy ở anh cho đến khi những bản năng của tôi chẳng còn cơ hội trỗi dậy nữa. Anh chính là người đã cứu mạng tôi, nhưng cũng là người đặt nó vào vòng nguy hiểm. Cuối cùng, anh vẫn là người lên kế hoạch bán tôi đi làm nô lệ tình dục. Một con điếm.

Anh có những lý do riêng khi muốn cướp lại tôi, chúng chẳng hề liên quan đến hạnh phúc của tôi mà chỉ vì trả thù thôi. Tôi có biết vì sao anh muốn trả thù không? Không. Sự tin tưởng không đến từ cả hai phía. Tôi chẳng còn lựa chọn nào ngoài việc tin anh trong vài vấn đề: giữ mạng cho tôi, cho ăn, sự an toàn, và trừ khi là anh – không ai được động chạm. Chẳng còn lại gì nhiều, nhưng tôi từ chối tin anh trong vấn đề quan trọng nhất, tương lai của tôi.

Tôi đoán chuyện giữa hai chúng tôi vẫn như cũ thôi và sự khác biệt chẳng quan trọng lắm.

Điều quan trọng đó là *tôi* đã khác. Cô gái ngây thơ trong tôi đã bị tôi luyện trở thành một người phụ nữ mất rồi. Tôi bị hủy hoại bởi đau đớn, khổ sở, mất mát và chịu đựng, và bị mài giũa bởi dục vọng, giận dữ và nhận thức sắc bén rằng mình cần phải sống sót.

Tôi đã hiểu được nhiều điều trước kia không thể hiểu. Tôi đã hiểu được khao khát trả thù của Caleb: bởi hạt giống đã được gieo trong tôi. Tôi nhận ra anh thường xuyên khiến cơ thể tôi chống lại tôi nhiều thế nào: bởi niềm khao khát anh vẫn luôn ở đó. Trên tất cả, tôi đã học được rằng điều duy nhất mọi người cần phải học để có thể vượt qua khó khăn trong cuộc sống đó là: người duy nhất ta có thể thật sự tin tưởng chính là bản thân.

Tôi vẫn còn choáng váng từ màn phô diễn ưu thế của anh khi cuối cùng anh cũng đặt tôi xuống giường ngủ. Lẽ ra tôi nên giận dữ với anh, và thật ra mà nói, tôi có như thế, nhưng cái cách anh tháo gỡ mọi ràng buộc cho tôi khiến tôi nhận ra trước đây anh chu đáo và dịu dàng đến nhường nào. Đối mặt với Caleb đòi hỏi sự suy nghĩ. Bạn sẽ không thể đánh giá đúng được sự tử tế của anh cho đến khi đã cảm nhận được sự tàn bạo nơi anh. Tôi đã cảm nhận được điều đó, nhưng kể cả như thế, tôi vẫn đủ thông minh để hiểu rằng anh đã nương tay với tôi.

Anh lẽ ra không cần phải giải thích gì với tôi cả - anh đã thể hiện rất rõ ràng. Tuy nhiên, tôi biết anh muốn tôi hiểu tình cảnh nguy hiểm tôi đang lâm vào. Anh muốn tôi suy nghĩ trước khi hành động. Anh muốn tôi chọn lựa kĩ càng trận chiến của mình, kể cả khi trận chiến đó chính là anh. Anh muốn tôi sống sót. Anh đã nói rất nhiều với tôi trên xe, nhưng rồi cũng chỉ cho tôi thấy. Với Caleb, đó chính là sự rộng lượng. Anh lại đánh thuốc tôi và tôi mê man, những suy nghĩ cuộn xoáy trong tâm trí và chẳng có cái nào trong số đó dễ chịu hết. Rồi Caleb xuất hiện, cơ thể cao ráo, âm áp của anh như thể một lời cầu nguyện mà tôi cố bám lấy để giữ tỉnh táo, nhưng lại chẳng thành công.

Tôi tỉnh dậy và òa khóc. Tôi có thể nghe thấy tiếng vòi sen đang chảy, và thật bệnh hoạn làm sao khi sự nhẹ nhõm quét qua người tôi, biết rằng anh vẫn ở gần đấy. Tôi buộc mình phải nằm xuống lại, tìm một tư thế phù hợp hơn để không ảnh hưởng đến bên vai bị thương hay mấy cái xương sườn bị rạn.

Tôi thấy không thoải mái khi cánh tay anh không ôm lấy tôi. Tôi không ngủ được khi biết anh không ở gần. Anh đã gây ra chuyện này với tôi. Anh khiến tôi lo sợ. Anh khiến tôi cần anh. Và nếu anh nghĩ mình có thể đột nhiên biến mất và xóa sạch phần lương tâm rúm ró còn sót lại, thì anh đã làm to rồi.

Một âm thanh kì lạ kéo sự chú ý của tôi khỏi những suy tưởng. Nếu không kể đến nỗi sợ vừa sống lại của tôi, thì đây quả là một sự xao nhãng đáng chào đón. Trong một giây, tôi tự hỏi liệu có phải Caleb đã tự làm mình bị thương rồi không, trượt chân trong buồng tắm chẳng hạn, song chẳng có tiếng va chạm lớn nào hết, có chỉ một âm thanh nghèn nghẹn khe khẽ mà thôi. Tôi lắng nghe thật kĩ, chờ đợi tiếng động kia lặp lại và thấy thật phiền vì tiếng thở quá lớn của mình.

“Uh!” Chính là âm thanh đó. Giống tiếng gầm gừ trộn lẫn với rên rỉ. “Uh!” Có gì đó bên trong bụng tôi thắt lại, phản xạ có điều kiện của cơ bắp. Lẽ ra tôi nên phớt lờ nó đi, nhưng lại không thể. Mặc cho tất cả những gì đã xảy đến với tôi, và tất cả những gì Caleb đã bắt tôi trải qua dù là hành động hay ý nghĩ, tôi vẫn cho rằng anh chính là điều đẹp đẽ nhất mình từng nhìn thấy.

“*Min fadlik!*” (*Xin em!*) anh thở dài thật lớn, nhưng tôi lại không hiểu ý nghĩa của nó. Dù có là gì thì nó cũng có vẻ rất...cần kíp. Caleb cần gì chứ? Và tại sao tôi lại thấy ý nghĩ về nhu cầu của anh thật hấp dẫn vậy?

Tôi cần anh chạm vào tôi, không phải muốn. bởi tôi không muốn anh làm thế, tôi *cần* anh làm thế. Chỉ có đôi cánh tay bao bọc lấy tôi mới có thể khiến cho những cơn ác mộng tan biến, chỉ có mùi hương của anh mới có thể khiến tôi quên đi hơi thở hôi hám của những gã đàn ông đã tấn công tôi. Chỉ có anh thôi. Tôi lúc nào cũng vừa mừng, vừa ghét sự hiện diện của anh.

Nhiều âm thanh phát ra từ phòng tắm hơn, và tôi không cưỡng được nữa. Tôi không thể ngăn dòng adrenaline cuộn trào trong huyết mạch, thôi thúc tôi phải hành động đi, làm bất cứ điều gì để biết được chuyện đang

diễn ra đằng sau cánh cửa đóng kín kia. *Lỡ như anh đang quan hệ với ai đó ở bên trong thì sao?* Ý nghĩ kia khiến tôi khựng lại, một cơn sóng tựa tựa như cơn buồn nôn làm cổ họng tôi nghẹn ứ và dạ dày siết lại. “Anh ấy sẽ không thể đâu,” tôi thầm nhủ với bản thân trong căn phòng tắm tối. Dù có là bất kì lý do gì, thì tôi cũng không thể biến điều đó thành sự thật trong tâm trí được. *Anh ta đã từng làm điều đó rồi. Nhớ không? Có nhớ anh ta đã phang phập người phụ nữ kia trong khi cô bị trói ở một căn phòng khác không.* Giọng nói trong đầu tôi thật tàn nhẫn. Tôi cần phải biết! Tôi phải biết liệu anh ta có lại làm điều gì đó tương tự như thế với tôi lần nữa không. *Tên khốn!*

Tôi buộc mình bước về phía cửa phòng tắm, cả cơ thể run rẩy và lòng bàn tay ướt mồ hôi, nhưng tôi không thể không biết được.

“Mẹ kiếp...” Lời lẽ tục tĩu lớn hơn một câu thì thầm vang lên ở bên kia cánh cửa khi tôi áp tai lên đó. “Ồ...phải rồi cưng” sau đó là một câu bằng ngôn ngữ khác, rồi là “mở ‘cô bé’ của em ra.” Tôi gần như ngã lên cánh cửa khi hai đầu gối nhũn ra. Ở giữa hai chân mình, tôi cảm nhận được nhịp đập khe khẽ, đồng điệu với tim tôi. *Làm ơn, làm ơn không phải là đang quan hệ với người khác.*

Tôi có thể nghe thấy tiếng quạt thông gió đang chạy, có lẽ đó là lý do anh cảm thấy an toàn khi phát ra âm thanh kia. Nếu không thức giấc thì có lẽ tôi đã không nghe thấy anh rồi. Buộc mình phải tỏ ra can đảm, tôi ấn chốt để mở cửa. Tôi siết chặt nó cho đến khi mồ hôi rỉ ra giữa những ngón tay. Vòi sen nằm bên trái cánh cửa, và tôi lo mình sẽ không thấy được gì nếu không mở hết cửa ra và khiến mình bị phát hiện, song ở phía bên phải lại có một tấm gương, vậy nên tôi có thể nhìn thấy hình ảnh phản chiếu của anh. Tôi chỉ có thể cầu nguyện rằng anh sẽ không quay nhìn trực diện với cánh cửa hay tấm gương mà thôi.

Cửa mở ra, chỉ một chút thôi, vừa đủ để lách một ngón tay qua, nhưng tim tôi có cảm giác bị dồn lên tận họng trong suốt những giây nín thở đó.

Tôi chờ đợi, hi vọng sẽ không nghe thấy tiếng anh la hét tôi hay gây ra tiếng động giật mình. Tôi nghe thấy tiếng thở nặng nề của anh cùng những tràng rên rỉ giống trước đó, kèm theo là nhịp điệu ướt át ngắt quãng. Tôi quỳ trên sàn, không tin tưởng chân mình sẽ đứng vững, rồi áp má lên cửa, hé mắt nhìn vào trong. Căn phòng đầy hơi nước và nó khiến tôi khó chịu vô cùng. Tôi chờ cho đến khi nó tan đi đôi chút, song tất cả những gì tôi nhìn được chỉ là một hình dáng trong gương.

Tôi cả gan mở cửa lớn hơn chút nữa, lượng adrenaline trong người tăng lên tỉ lệ thuận với độ rộng của khe hở trước mặt. Nhiều hơi nước thoát khỏi phòng tắm hơn rồi đọng lại trên mặt và cổ tôi, rỉ giọt như mồ hôi xuống bầu ngực tôi trước khi thấm vào áo sơ mi. Mặt gương giờ đã rõ hơn và cuối cùng, tôi đã có thể nhìn rõ hình ảnh trong buồng tắm.

Tôi thở dốc, nhưng Caleb không nghe thấy. Tôi chắc chắn như thế. Anh đang quá mải miết với điều mình đang làm trong buồng tắm, chỉ cách đôi mắt soi mói của tôi vài bước chân. Lẽ ra tôi nên thấy xấu hổ hoặc tội lỗi, nhưng không thể nào được cả. Tất cả những gì tôi cảm nhận được là nhịp đập ở giữa hai chân và ham muốn sắc lém đau đớn đang thoi vào bụng mình. Anh thật...hoàn hảo. Hoàn hảo chết đi được.

Anh đứng đối diện với vòi sen nên tôi chỉ có thể thấy được nét mặt nhìn nghiêng của anh. Da thịt anh mang sắc hồng và trắng do độ mạnh của nước. Một cánh tay anh đang chống lên tường, đôi chân dài giang rộng để giữ thăng bằng trong khi đầu cúi xuống ngực, và anh đang thở hổn hển. Cánh tay còn lại của anh căng cứng; các bắp cơ căng ra trong khi bàn tay to lớn của anh đang giữ lấy nơi cương cứng khổng lồ. Tôi nuốt mạnh và liếm hơi nước khỏi môi mình.

Phần đầu to mang sắc hồng sậm khi trượt trong nắm tay anh. Mũi giáo của anh to dần về phía gốc, cho đến khi những ngón tay anh phải siết mạnh để giữ lại sự kiềm chế. Tôi vẫn nhớ sức nặng của anh trong tay mình.

Anh không di chuyển tay lên xuống theo chiều dài của nó. Anh đưa đẩy hông vào nắm tay của mình, khiến cho hai gò mông săn chắc hõm lại ở hai bên mỗi lần đẩy tới, nơi gốc rễ to lớn, trông rất nặng nề của anh đứng giữa đôi chân giang rộng theo một nhịp điệu trôi chảy. Ngọn giáo của anh chính là mũi tên, còn nắm tay là bao tên.

Tôi không thể quay nhìn đi, thậm chí còn không buồn cố gắng. Tôi tự hỏi có bao nhiêu tinh dịch chứa trong nơi gốc rễ to lớn kia, và liệu anh đã trao hết cho tôi chưa khi anh đạt cực khoái trong tay và trên ngực tôi. Nghĩ về lần duy nhất anh ở bên trong tôi, tôi có thể nhớ âm thanh vật đó vỗ lên ‘cô bé’ ướt át của tôi, trong khi anh đẩy gập người tôi xuống và lao vật nam tính kia vào trong tôi. Nhịp đập ở giữa hai chân tôi dữ dội hơn. Những suy tưởng khiến tôi hân hân và ướt đầm. Những ý nghĩ kia thật hư hỏng và gợi cảm, chúng khiến mọi cảm xúc có thể hình dung được ngập tràn cơ thể tôi.

“Hãy khiến hắn yêu cô,” Phần Tàn Nhẫn thì thầm. “Hãy làm thế để hắn không thể sống thiếu cô được.”

“Tôi không thể,” Tôi thì thầm đáp lại. “Tôi đã thử rồi. Anh ta bảo những cố gắng của tôi rất buồn cười. Anh ta chẳng quan tâm đâu.”

“Anh ta sẽ quan tâm.”

“Uh...mmm...coi nào.” Hai mắt Caleb nhắm nghiền; khuôn miệng đẹp đẽ của anh hé mở và những tràng âm thanh gợi cảm nhất tôi từng được nghe phát ra từ nơi anh. Tôi tự hỏi anh đang nghĩ về điều gì. Tôi tự hỏi liệu có thể nào là tôi không. Liệu tôi có phải là người khiến anh rơi vào trạng thái thèm khát điên cuồng này chăng?

“Phảiiiiii,” Phần Tàn Nhẫn rùng mình.

Hai nhũ hoa tôi căng cứng đến đau đớn, cọ lên lần vải thô ráp của chiếc sơ mi đang mặc. Tôi muốn kéo chúng ra ngoài. Muốn chạm chúng lên thứ gì đó mát lạnh. Tôi áp cơ thể lên cánh cửa, cọ xát chúng trên mặt gỗ cứng

trong lúc tiếp tục quan sát Caleb trong khoảnh khắc nam tính đầy chói lọi nhưng đồng thời cũng rất yếu đuối theo một cách nào đó.

Tôi tựa người ra sau và áp lòng bàn tay lên nơi nữ tính của mình, cọ xát theo những vòng tròn nhỏ, song lại e sợ mình không thể đưa bản thân đến nơi mình muốn đủ nhanh. Tôi không muốn lạc lối trong khoái lạc. Tôi muốn nhìn Caleb. Tôi muốn thấy anh lên đỉnh. Ý nghĩ đó khiến tôi ấn tay mạnh hơn nữa, những vòng quay trở nên nhỏ hơn, chặt hơn và nhanh hơn. Tôi cảm nhận được cơn run rẩy nơi bụng mình, rồi một dòng hơn ấm lan dần từ cột sống đến tứ chi cho đến khi cuối cùng, tôi cảm nhận được ‘cô bé’ của tôi siết chặt và thả ra, rồi lại siết chặt lần nữa. Tôi phát ra tiếng rên rỉ nhỏ xíu trước khi mím môi lại và cắn chặt để ngăn những âm thanh khác. Việc đó gần như chả thỏa mãn được tôi. Nó chỉ là một cái hắt hơi bé tí so với cách mà Caleb đã khiến tôi lên đỉnh, song lại vừa đủ để buộc sự chú ý của tôi quay lại chỗ Caleb.

Hông Caleb đang đưa đẩy nhanh hơn, hai gò mông nâng lên và hạ xuống khi anh dồn toàn lực để chạm tới cơn cực khoái. Anh nghiêng người về trước, tựa trán lên cẳng tay trong khi nghiêng răng và đẩy cái vật khổng lồ mà anh gọi là ‘cậu nhóc’ tới lui trong nắm tay uớt át của mình. Nước chảy khắp cơ thể đẹp đẽ của anh và thỉnh thoảng tôi thấy rất khát. Tôi muốn quỳ dưới chân anh và liếm nước khỏi người anh, đặc biệt là khỏi ‘cậu nhóc’ rất ấn tượng kia. Tôi muốn liếm nước khỏi nó và mút mát nó.

Tôi vẫn đang nghĩ về tất cả những gì tôi muốn làm khi anh bật ra tiếng gầm gừ, theo sau đó là âm thanh rên rỉ cùng một dòng tinh dịch đậm đặc vọt ra khỏi mũi giáo, phủ đầy bàn tay to lớn của anh, trước khi rỉ xuống nơi góc rẽ nặng nề và cuối cùng là sàn buồng tắm. Có rất nhiều tinh dịch, ầy vậy mà cái “túi” to lớn kia lại chẳng nhỏ hơn chút nào.

Caleb đang thở dốc nặng nề, vai nâng lên và hạ xuống theo từng nhịp thở. Gương mặt đẹp đẽ của anh đỏ lừ do gắng sức, song nếu có thể, nó lại càng khiến anh điển trai hơn. Tôi rất muốn tiếp tục chiêm ngưỡng anh,

nhưng làm vậy có cảm giác giống phản bội quá - phản chính mình. Sự thật vẫn là sự thật. Anh không thật sự quan tâm đến tôi. Anh chỉ đang lợi dụng tôi mà thôi.

Đam mê của tôi nhanh chóng nguội lạnh và cuối cùng, tôi chậm chậm đóng cửa rồi rón rén quay trở lại giường để chăm chút cho không chỉ vết thương thể xác của mình.

Một lúc sau, tôi nghe thấy tiếng cửa phòng tắm mở ra và tiếng bước chân sột soạt nhẹ nhàng của Caleb trên thảm trải sàn khi anh tiến về phía giường. Tôi cảm thấy đệm lún xuống khi anh chui vào giữa lớp trải giường, đảm bảo không có bộ phận nào của mình chạm vào tôi.

“Em tỉnh dậy và anh không ở đây,” tôi thì thầm, đưa lưng về phía anh. Tôi biết anh đang căng thẳng, song lại không biết vì sao lại thế, có lẽ là do bầu không khí đầy căng thẳng giữa hai chúng tôi.

“Em dậy lâu chưa?”

“Chưa, mới vài phút thôi.” Tôi cảm thấy anh thả lỏng người trên đệm.

“Ác mộng nữa à?”

“Vâng,” tôi nói dối, nhưng lại cảm thấy hoàn toàn trong sạch khi vòng ngực ấm áp của anh, nằm sau làn vải bông mềm mại, tiếp xúc với lưng tôi, và những ngón tay của anh, chỉ mới vài phút trước còn dính đầy tinh dịch, lướt dọc theo cánh tay tôi để an ủi. Cảnh tượng cơ thể mạnh mẽ, trơn mượt của anh căng ra đuổi theo cơn cực khoái hiện ra trước con mắt của tâm trí tôi. Những ngón tay thon dài, thuần thực và vẫn ẩm ướt của anh vẽ đường trên da thịt tôi, để lại phía sau cơn râm ran nhói nhói. Tôi chạm vào da anh. “Anh bị ướt kìa.”

Anh thở dài nặng nề, “Tôi xin lỗi, Mèo Con. Tôi cần tắm lại đây mà.” Giọng anh trầm thấp, mơ màng do mệt mỏi, nhưng không vì thế mà bớt chân thật. Chỉ cần một từ ‘tắm’ thôi là cổ họng tôi lại khô khốc, nhớ đến

hình ảnh dòng nước chảy dọc trên cơ thể hoàn hảo của anh và bộ phận đẹp đẽ kia. Tôi tự hỏi anh sẽ có vị thế nào.

“Không sao.” Tôi thì thâm. Cổ họng khô ran.

“Tôi có thể làm gì để em thấy khá hơn không?” Tất cả mọi câu trả lời chạy vòng quanh trong tâm trí mờ mịt vì dục vọng của tôi. Quay lại với chiến lược dựa dẫm và vờ như mọi chuyện vẫn...hoàn hảo thật hấp dẫn biết bao. Vờ như anh chỉ là một chàng trai còn tôi chỉ là một cô gái, và chúng tôi khao khát lẫn nhau. Tôi muốn anh ôm lấy tôi, hôn tôi và giả vờ như sẽ làm mọi thứ để bảo vệ tôi. Tôi muốn vờ như anh có cảm nhận được một chút tình cảm mà tôi dường như không thể ngăn bản thân dành cho anh.

Tim tôi đau quá. Dù vai và xương sườn đang gào thét vì đau đớn, chúng cũng chẳng là gì so với nỗi buồn trong tim tôi. Tôi không thể giả vờ được nữa. Thời điểm làm thế đã qua rồi; chỉ còn thực tế cần phải đối mặt thôi.

“Có, thưa Chủ Nhân,” tôi cố không sụt sịt, “Có rất nhiều điều ngài có thể làm để khiến em thấy khá hơn.” Cơ thể anh áp sát vào tôi hơn và trong một giây, tôi cứ để mặc như thế. “Ngài có thể không bán em...Em có thể ở với ngài...ở bên ngài?” Caleb siết chặt tôi, không phải vì muốn làm tôi đau mà bởi vì tôi khiến anh sửng sốt. Ngay cả bản thân tôi cũng sửng sốt, nhưng tôi đã trải qua quá nhiều chuyện để có thể nói thật bản chất của mọi chuyện. Anh nuốt ực rõ to, những ngón tay ngập ngừng khi nói lỏng dần.

“Mèo Con...” trán anh ấn chặt lên gáy tôi, “em đang yêu cầu những chuyện không thể.” Tôi muốn hỏi rằng phần nào là không thể, nhưng đã biết rõ câu trả lời rồi. Anh không thể buông bỏ việc trả thù, nhưng lại có thể buông bỏ *tôi*.

CHƯƠNG 6

Matthew đã cố gắng rất nhiều để có thể tập trung vào màn hình vi tính trước mặt mình, nhưng khi đánh máy, tâm trí anh không thể cưỡng lại việc suy nghĩ lan man. Olivia Ruiz chắc chắn đang bị Hội Chứng Stockholm hành hạ, khi cứ phải héo hon vì người tình đã mất của cô, kẻ bắt cóc và hành hạ cô. Matthew không hề quan tâm đến những kẻ hành hạ - một chút cũng không. Tất cả bọn chúng đều giống nhau cả thôi. Mẹ anh đã từng cố xin lỗi vì đã đánh anh bằng cách đưa anh đi chơi công viên. Những kẻ hành hạ giỏi nhất có thể khiến ta tin bọn chúng thấy tội lỗi về những gì đã làm, mãi cho đến khi ta ngáng đường bọn chúng.

Thế nhưng sẽ là dối trá nếu không thừa nhận, ít nhất là với bản thân anh, rằng khả năng kể chuyện của Olivia khá là...hấp dẫn. Suốt bốn giờ đồng hồ, anh đã lắng nghe cô kể về mối quan hệ với Caleb, và quan sát thấy má cô đổi màu, da cô hồng lên vì thứ mà anh biết là sự khuấy động. Làm sao anh có thể không bị ảnh hưởng chứ?

Phải, anh đã cương cứng, đau đớn vô cùng, nhưng anh lại không thích thế. Loại người gì mà lại “nổi hứng” khi nghe một nạn nhân kể về việc mình bị lạm dụng chứ? Nó khiến anh thấy phát bệnh. Anh thật bệnh hoạn.

Và chuyện đó không cần thiết phải là một vấn đề mới. Anh có cả một lịch sử dài đằng đặc về khuynh hướng tình dục lạ thường của mình. Đó là lý do tại sao anh đã ba mươi tuổi mà vẫn còn độc thân và không hề có đối tượng tiềm năng nào hết. Một mình không có nghĩa là anh cô đơn, không hề. Anh liên tục bận rộn với công việc ở Cục. Tuy nhiên, anh lại thường nghĩ sẽ tốt biết bao khi có một người đợi mình về nhà, một người anh có thể trò chuyện cùng mà không khiến anh có cảm giác mình là một kẻ lập dị - kể cả khi anh biết mình là thế thật. Và sở thích, kiểu sở thích vô cùng hấp dẫn.

Anh bị thu hút bởi những người phụ nữ bị hủy hoại và sụp đổ cũng nhiều như họ bị anh thu hút. Olivia Ruiz dường như cũng không ngoại lệ. Cô bị cuốn về phía anh vì một lý do nào đó, trực giác cho anh biết như thế, nhưng anh cũng biết đó là sự thu hút chỉ đến từ một phía. Anh sẽ không bao giờ phá hỏng một cuộc điều tra, không bao giờ lợi dụng một nhân chứng, và không bao giờ cứu vớt một người rõ ràng là đã tuyệt vọng. Anh đã học được bài học đó rất kĩ rồi.

Anh sẽ chỉ làm việc của mình. Đó là lý do tại sao Cục để anh đương nhiệm; bởi vào cuối ngày, anh luôn được tin tưởng sẽ làm được chuyện cần làm. Anh chính là đoạn kết. Không gì có thể ngăn chặn việc đó. Không ai có thể ngáng đường anh.

Đưa sự chú ý quay lại với màn hình, anh tiếp tục gõ lời kể của Olivia về quãng thời gian bị giam giữ của mình. Anh cố giữ mình dừng dừng trong lúc đánh máy, nhưng những câu chữ nhất định cứ tiếp tục nhảy bổ vào anh:

“Anh ấy khiến tôi van xin được ăn...”

“Liên tục đánh vào mông tôi...”

“...ép tôi phải lên đỉnh.”

Bản báo cáo của anh giống như một quyển tiểu thuyết khiêu dâm hơn là hồ sơ vụ án. Tâm trí anh lại bắt đầu lang thang, lần này là quay về với cô bạn gái gần đây nhất, người chỉ có thể lên đỉnh khi anh gọi cô ta là một con điểm. Một lần nữa, anh cương cứng lên - *Dừng lại!*

Anh lưu lại tài liệu và quyết định cần phải tạm thời dứt khỏi Olivia cùng phần hồi ức gần như chẳng tốt đẹp gì của cô, sau đó mở phần tìm kiếm để tìm thêm thông tin về Muhammed Rafiq. Hẳn ta chính là nhân tố trung tâm của toàn bộ cuộc điều tra.

Theo lời nhân chứng, Caleb đã nói ra tình cảnh rắc rối của mình với Rafiq vì bọn họ cần phải giết Vladek Rostrovich, hay còn được biết đến là

Demitri Balk.

“Tại sao?” Matthew thì thầm với chính mình và rồi nhớ ra lời giải thích về mẹ và em gái của Rafiq. Bọn họ đã chết rồi sao?

Không quan trọng, anh nghĩ. Chuyện quan trọng lúc này là buổi đấu giá, mọi thứ khác đều là vụn vặt. Vậy thì tại sao anh lại không thể gạt nó ra khỏi đầu vậy nhỉ? Tại sao câu chuyện có vẻ như rất liên quan? Nó chính là lý do, chắc chắn là thế, nhưng làm sao nó lại có thể dẫn đến được vị trí buổi đấu giá ở Pakistan?

Matthew thở ra một hơi dài và đứng dậy để rót cho mình một ly cà phê nữa. Ngày nào anh cũng nghe những cảnh sát địa phương phàn nàn về cà phê cả, nhưng không như họ, anh thật sự thích cà phê ở cơ quan. Chiếc máy pha cà phê gần như chưa bao giờ được chùi rửa, nhưng có lẽ chính lớp cặn đã làm tăng thêm hương vị. Anh cười khẩy. Quay trở lại bàn, anh chộp lấy tập giấy ghi chép và bắt đầu xem qua một lượt để tìm điểm bắt đầu cho cuộc điều tra của mình.

Câu chuyện ngốc nghếch của Olivia chẳng cung cấp được một khởi đầu tốt lành gì mấy, nhưng anh đã xoay sở học được rằng *min-fadlik* trong tiếng Ả Rập có nghĩa là ‘làm ơn’. Caleb dường như thuận miệng dùng tiếng Ả Rập đến mức có thể dùng nó trong những giờ phút riêng tư. Anh đoán người ta thường nói tiếng bản xứ khi ở một mình và chắc hẳn là trong lúc tham gia hoạt động đặc biệt nữa. Chứa biết anh không bao giờ hét lên bằng tiếng Quan Thoại trong lúc quần quai vì khoái cảm. Dĩ nhiên là anh không nói tiếng Quan Thoại rồi.

Anh lật qua thêm vài trang ghi chép nữa và phát hiện ra Caleb còn nói được tiếng Tây Ban Nha, tiếng Anh của hắn thì lại mang trọng âm rất lạ, có người từng mô tả nó giống như “...một sự hòa trộn giữa giọng Anh, Ả Rập và Ba Tư...có lẽ rõ nhất là Ba Tư.” Matthew lấy ra một tấm bản đồ Pakistan và cố thu hẹp xuống một khu vực có đầy đủ sự hòa trộn kia. Có vẻ như sẽ rất khó để anh có thể tìm ra được nơi đó. Thế nhưng, có trọng âm có

nghĩa là Caleb hoặc được sinh ra hoặc đã sống rất lâu ở một nơi mà hắn được nghe những thứ ngôn ngữ kia mỗi ngày. Afghanistan, Ấn Độ và Iran đều bao quanh Pakistan, mỗi nước chắc chắn đều có sự tương đồng trong ngôn ngữ và tục lệ xã hội. Nước Anh hiển nhiên có ảnh hưởng ở từng nước kể trên, nhưng anh biết sự ảnh hưởng của họ trải rộng hơn ở Ấn Độ. Caleb rõ ràng không phải người Ấn, và nếu hắn đã lớn lên ở đó, hẳn hẳn đã học được tiếng địa phương.

Anh cần thu hẹp lại danh sách những vị trí có thể là nơi diễn ra buổi đấu giá, và anh có nhiều hơn là kinh nghiệm, hồ sơ những vụ án cũ và Internet để sử dụng. Pakistan đang thực hiện những bước đi hướng tới việc giảm thiểu hoặc xóa bỏ số vụ buôn người trong phạm vi biên giới của họ, nhưng còn một quãng đường rất xa nữa họ mới thành công trong việc tác động tới xã hội và nền chính trị của mình. Chế độ chiếm hữu nô lệ rất phổ biến ở đó, dù vậy hầu hết chuyện đó đều diễn ra dưới hình thức hợp đồng lao động bắt buộc áp dụng với phụ nữ và trẻ em.

Con người bị mua, bán và thuê mướn gần như theo cách thức thông thường nhất ở Pakistan, có vẻ đã đến lúc Chính phủ Mỹ nên bắt đầu chú ý và hợp tác với Liên Hiệp Quốc để làm gì đó đối với hiện trạng này. Matthew không phải kẻ khờ; anh biết rõ lý do nước Mỹ quyết định tập trung vào sự thay đổi xuyên suốt các vùng ở Trung Đông có liên quan đến các nguồn lực nước ngoài nhiều hơn. Thế nhưng, nếu chuyện đó có nghĩa là sẽ có ít phụ nữ và trẻ em bị bán làm nô lệ tình dục hoặc bị bắt làm lao động lệ thuộc hơn, thì anh sẵn sàng ủng hộ. Tự do cho tất cả mọi người.

Các tỉnh Sindh và Punjab địa bàn rộng lớn thuận lợi cho hoạt động buôn người, nhưng tạm thời anh sẽ loại trừ chúng ra, vì khu vực đó chủ yếu chỉ hoạt động nông nghiệp và chế độ chiếm hữu nô lệ vượt trội hơn so với lao động lệ thuộc. Chắc chắn không phải địa điểm lý tưởng những kẻ ăn chơi giàu có nhất trên thế giới và bọn khùng bỏ sẽ chọn, để tổ chức một buổi đấu giá nô lệ mua vui đây xa hoa.

Mẹ kiếp! Đây sẽ là một đêm rất dài.

Matthew nhìn đồng hồ và quyết định gọi bữa tối trước khi nhà hàng Trung Hoa anh yêu thích đóng cửa đêm nay. Anh gần như rõ rãi trước ý nghĩ về món mì tỏi và trứng cuộn giòn rụm. Đã từng có thời gian anh gọi đến hai phần, nhưng gần một năm rồi kể từ khi anh có đồng sự để chia sẻ những giờ điều tra dài dằng dặt; những ngày này, anh chỉ làm việc một mình. Thế cũng tốt, vì anh không giỏi lắm trong vấn đề con người. Anh quá thẳng thắn và người ta thì lại không đánh giá cao chuyện đó lắm.

Anh giỏi chuyên môn và người ta tôn trọng anh, nhưng vậy không có nghĩa là họ sẵn sàng chớp lấy cơ hội được làm việc cùng anh, hay la cà bia bọt sau giờ làm việc. Thế nhưng họ vẫn làm theo điều anh yêu cầu, vậy nên chẳng có gì để chê trách cả. Nếu anh yêu cầu một trong các nhà phân tích ở phía sau giúp anh thực hiện một nghiên cứu nào đó, họ sẽ vẫn bực dọc làm theo và giữ lại mọi lời chê trách trong lòng cho đến khi được làm việc cùng một nhóm tốt hơn.

Matthew đã yêu cầu được một đội đặc nhiệm hỗ trợ trong vụ án này. Rất có thể sẽ có một sự thay đổi cục diện bất ngờ và khả năng xảy ra rắc rối mang tầm quốc tế, nếu họ tổ chức đột kích ở Pakistan. Song, sếp của anh lại từ chối thành lập một lực lượng tinh nhuệ, trừ khi Matthew có được bằng chứng rõ ràng về việc các nghi can khủng bố và các mục tiêu chính trị sẽ có mặt tại buổi đấu giá.

Nếu không hiểu rõ vấn đề, anh hẳn sẽ kết luận rằng Cục đang cố ý để cho vụ án này “chìm phà”. Khuôn mặt của Olivia Ruiz xuất hiện đầy rẫy trên tin tức, kèm theo là những đoạn băng giám sát mờ ảo và các đoạn video ghi bằng điện thoại về cảnh tượng cô đối mặt với đội tuần tra biên giới. Chuyện như thế không dễ gì cho qua được.

Anh lướt qua thông tin có được về Muhammed Rafiq và đồng bọn của gã. Gã ta là một sĩ quan quân đội người Pakistan có cấp bậc cao. Gã từng chiến đấu bên cạnh lực lượng quân đội Mỹ với tư cách đồng minh trong

suốt chiến dịch *Bão Sa Mạc*. Gã được tặng thưởng huy chương cao quý và được đồn thổi là rất thân cận với vị Thiếu Tướng từng giúp đỡ công cuộc lật đổ tổng thống Pakistan năm 1999. Nói ngắn gọn, trong hội của gã đàn ông có kha khá kẻ quyền thế.

Nếu anh muốn ai đó chết, anh thật không thể tưởng tượng có khó khăn gì ngăn được mình làm thế. Dĩ nhiên anh sẽ phải làm điều đó mà không khiến mình hay cấp trên hồ mặt trước cộng đồng quốc tế. Có lẽ nào chính sự tham gia của anh là lý do khiến cho Cục chặn chừ không dốc toàn lực cho vụ này chẳng?

Matthew cầm bút lên và viết ra danh sách những điều anh cần phải tìm kiếm: các căn cứ quân sự ở Pakistan, các đường băng ở gần đó hoặc ở tại căn cứ, các khu hải quan và trạm tiếp nhiên liệu. Có một điều chắc chắn là Rafiq sẽ không dùng máy bay dân dụng, gã sẽ cần một chiếc máy bay riêng, một chiếc máy bay không dính phải các rắc rối về thủ tục hải quan. Không nhiều nhận gì, nhưng khởi đầu thế là được.

Tiếng chuông điện thoại nội bộ khiến anh giật mình. Đồ ăn của anh cuối cùng cũng đến rồi. Anh đi thang máy xuống tầng một để gặp người giao hàng, boa cho anh ta một khoản tiền đáng kể rồi chậm chậm đi trở ngược lên cầu thang bộ để thưởng thức bữa ăn béo ngậy ngon lành.

Nhiều giờ sau, Matthew quyết định kết thúc đêm nay và lái xe trở về khách sạn. Anh định sẽ dậy sớm vào sáng mai và quay lại bệnh viện để thăm Olivia lần nữa. Cô hẳn đang trông ngóng tin tức về yêu cầu được gia nhập chương trình bảo vệ nhân chứng của mình, mà anh thì chẳng có thêm chút thông tin nào để đưa ra cả, nhưng anh vẫn cần nghe nốt lời khai của cô.

Nếu thông tin của cô cung cấp được những kết quả mà cấp trên của anh đòi hỏi, thì yêu cầu của cô chắc chắn sẽ được thông qua, nhưng không phải vì những lý do chính đáng. Điều mà cô gái cần chính là công lý. Cô cần những gã đàn ông đã bắt cóc, cưỡng hiếp và tra tấn cô phải trả giá cho tội ác của chúng trước công chúng. Cô cần những gã đàn ông kia phải bị xét xử và

kết tội vì cư xử thiếu tính người, chỉ đến khi đó, cô mới có thể thu gom được những mảnh vụn đời mình và tiến về phía trước.

Tuy nhiên, nếu kết luận của anh là đúng, Cục sẽ để tâm đến vấn đề an ninh quốc gia nhiều hơn là công lý cho một cô gái mười tám tuổi. Sẽ chẳng có lệnh bắt chính thức, không có xét xử công khai, vì thông tin cô có thể cung cấp và tổ chức đã thu thập được bằng chứng về việc tham gia buôn người của các nhà lãnh đạo quân sự giàu có và quyền lực, các nguyên thủ quốc gia và các tỷ phú có thể lực sẽ là một tài sản vô giá trong tay của chính phủ Mỹ.

Đó quả là một câu hỏi về lương tâm khá hóc búa theo như Matthew thấy. Olivia đang trốn chạy. Cô không muốn đối diện với cuộc sống trước đây hay những người có liên quan đến nó, đó chính là thứ cảm xúc Matthew hiểu rất rõ nhưng lại không thể đồng tình. Đồng thời, anh sẽ là người cuối cùng đưa ra lời khuyên làm sao để người ta vượt qua được những tổn thương tinh thần. Anh vẫn bị hủy hoại, vẫn có vấn đề đầu óc, mặc cho bao nhiêu chuyên gia anh đã từng trò chuyện cùng thời niên thiếu. Hồ sơ của anh đã được xác nhận, và dù có là mục tiêu hay ý định gì thì anh cũng phù hợp với nhiệm vụ cả, song anh hiểu rõ tâm trí mình. Anh biết rõ những giới hạn và xu hướng của bản thân. Thiết nghĩ việc đó cũng có ích, nhận thức về sự thiếu sót đã cho anh khả năng nhìn xa trông rộng khi giải quyết công việc.

Anh bước vào phòng khách sạn rồi đặt chiếc cặp da xuống bàn. Dốc hết mọi thứ trong túi áo quần ra, anh cẩn thận sắp xếp tiền lẻ mang theo thành từng chồng theo trị giá rồi xếp chúng thành hàng ngang theo kích cỡ. Chìa khóa, ví và đồng hồ của anh cũng được sắp xếp cẩn thận. Anh cởi áo vét rồi treo nó vào tủ. Kế đó, anh ngồi xuống và cởi giày cùng tất chân ra, tiếp theo là áo sơ mi và cà vạt. Cuối cùng, anh tháo dây nịt, cuộn nó lại rồi đặt lên bàn cùng những thứ khác trước khi cởi bỏ quần lót. Anh đặt giày ngay ngắn bên dưới gầm giường và cho những thứ khác vào túi giặt là của khách sạn. Đó

chính là thói quen hằng đêm của anh và nó mang lại sự thoải mái. Thứ tự rất quan trọng.

Anh đứng khóa thân trong bầu không khí ẩm áp, hơi ẩm ướt của Texas và lơ đi cảm giác râm ran nơi cậu nhóc đang cứng lên của mình. Anh biết lý do mình cương cứng và ước gì bản thân không như thế. Anh đã không thể cưỡng lại sự cám dỗ của việc đọc đi đọc lại những ghi chép thẩm vấn của mình, mặc kệ thông tin đầy hứa hẹn anh đã thu thập được thông qua việc đào sâu tìm hiểu về Rafiq. Dù hầu hết câu chuyện đầy bạo lực của cô gái thật đáng hối tiếc, dù bạo lực là kết quả trực tiếp của những sự kiện đầy nhục cảm thật đáng khinh, song, cái cách cô kể lại một cách chi tiết bằng vẻ ranh ma, sự phấn khích sai trái và vẻ khuấy động rõ rệt là đủ đẩy anh đến bờ vực. Nó khiêu khích anh, và theo sát sự chán ghét chính là mạch đập nhanh hơn không thể chối bỏ nơi anh.

Nhưng dù gì anh sẽ không làm thế. Anh sẽ không suy tưởng. Anh sẽ không tự thỏa mãn mình. Anh sẽ không chọn cách “ăn bánh trả tiền”. Làm thế có nghĩa là sẽ bước một bước sai lầm, bởi anh biết nó sẽ dẫn đến tội lỗi chắc chắn ở ngay sau đó.

Thay vào đó, anh cúi xuống sàn và bắt đầu hít đất nhiều lần nhất có thể. Anh đã quá mệt mỏi và các bắp cơ đang phản đối. Hai giờ sáng không phải thời điểm để tập thể dục, cơ bắp kêu gào biểu tình, nhưng vậy lại tốt hơn lựa chọn còn lại. Anh ép buộc bản thân cho đến khi mồ hôi chảy dọc xuống lưng còn dạ dày thì run lên, cho đến khi hai cánh tay anh dọa sẽ ngã khuỵu...cho đến khi chẳng còn chút cơ hội nào cho dục vọng bùng lên. Sau đó anh đi tắm rồi lên giường.

Anh đã ngủ một giấc thật yên bình và không hề mơ mộng gì.

CHƯƠNG 7

Caleb không ngủ được. Cậu đã làm mọi thứ có thể nghĩ ra, cậu tắm nước nóng, tự thỏa mãn mình, ngồi trong thư viện của Rafiq và xem qua đám sách của ông. Cậu không biết đọc, nhưng có vài quyển có hình ảnh trong đó. Cậu đi quanh nhà và lục lọi đồ ăn nhẹ trong tủ lạnh. Cậu đã ăn hết món *gulab jamun* và ngay cả lúc này, những ngón tay cùng khoe miệng cậu vẫn còn dính dính. Cậu vẫn không thể ngủ được.

Rafiq ở đâu rồi, cậu tự hỏi? Tim cậu bắt đầu tăng tốc trước ý nghĩ về người đàn ông lớn tuổi. Lỡ như ông không quay lại thì sao? Lỡ như có chuyện gì đó đã xảy ra với ông thì sao? Bụng dạ Caleb đau đớn. Cậu chưa bao giờ cô độc trước đây. Lúc nào cũng có ai đó ở gần cậu, nếu không là đám con trai thì là Narweh, nếu không là gã thì có thể là một khách hàng quen.

Caleb đứng dậy và đẩy hết mền gối xuống sàn, giường cậu mềm quá. Cậu nằm trên mặt thảm dày và cuộn mình trong tấm mền được cung cấp cho. Bên ngoài, gió đang hú. Tại sao Rafiq lại bỏ cậu một mình? Cậu co hai gối sát ngực và đu đưa người tới lui. Ước gì RezA có ở đây với cậu. RezA là một trong mấy cậu bé người Anh thường ngủ cùng giường với cậu. Nếu cậu thật sự có bạn, thì đó chắc chắn là RezA.

Lần đầu tiên trong suốt một tuần, cậu để mình nghĩ đến một người khác ngoài bản thân. Narweh chết rồi, chuyện gì đã xảy ra với những đứa trẻ còn lại, với RezA? Bọn cậu quả thực thường hay đánh nhau và đôi khi là đẩy nhau vào cơn giận của Narweh, nhưng vậy không có nghĩa là không có tí quan tâm nào. Cứ mỗi khi một trong số bọn cậu bị khách quen ngược đãi hay sau một trận đòn thừa sống thiếu chết, bọn cậu sẽ xoa dịu nhau bằng cách băng bó vết thương hoặc giang rộng vòng tay an ủi thay vì tổn hại.

Caleb gần như là nhỏ con hơn, nhỏ tuổi hơn, nhưng lại là một chiến binh trong khi RezA thì dễ bảo và dễ điều khiển hơn.

“Sao cậu lại thường xuyên chọc giận gã vậy, Kéleb? Cậu biết gã sẽ làm gì mà,” cậu ta thường thì thăm với Kéleb trong bóng tối và thoa thuốc mỡ lên da cậu.

“Tôi ghét gã ta. Tôi sẽ để gã giết tôi trước khi tôi trở thành con chó kiếng bé nhỏ của gã. Tôi có thể là một con chó, nhưng không thuộc về gã.”

“Cậu không phải chó, Kéleb,” RezA hôn lên trán cậu. “Cậu là một cậu bé ngốc nghếch.”

“Còn anh là một con chó kiếng,” Kéleb vật lại với giọng cười miễn cưỡng.

RezA cũng bật cười và đóng nắp thuốc mỡ lại. Cậu ta đứng dậy rồi rón rén quay về giường của mình trên sàn.

“RezA!” Kéleb thì thầm.

“Gì thế?”

“Một ngày nào đó tôi sẽ giết gã.”

Sau một khoảng lặng dài, “Tôi biết. Ngủ ngon cậu bé ngốc nghếch.”

Caleb đã thực hiện chính xác điều mình hứa. Cậu đã giết Narweh một cách máu lạnh, đầy hiệu quả. Song, cậu đã không màng tìm kiếm RezA hay thậm chí là nói với mọi người rằng họ được tự do. Cậu đã không bảo họ chạy đi. Cậu muốn nói rằng đó là do ý tưởng đó đã không hiện lên trong đầu cậu, nhưng đó không phải sự thật. Cậu đã sợ hãi. Cậu sợ họ sẽ quay lưng với cậu, bởi không có Narweh, rất nhiều người trong số họ sẽ phải chọn giữa nghèo đói và một vị chủ nhân mới vô danh, có lẽ thậm chí là công việc lao động cưỡng ép cực nhọc và buồn chán nữa. Cậu cũng sợ rằng Rafiq sẽ quyết định rằng tất cả mọi thứ, bao gồm cả Caleb, là một gánh

nặng quá lớn, và rồi cậu sẽ phải đối mặt với số phận giống những người kia. Vậy nên cậu chỉ đơn giản để Rafiq đưa cậu đi. Cậu để bản thân mình bị sốc và tổn thương trước những gì đã làm. Cậu để bản thân mình trở thành nạn nhân. Đôi lại, cậu đáng bị bỏ rơi.

Một tiếng động kéo cậu khỏi những ý nghĩ tự hạ thấp bản thân.

Cậu im lặng như tượng đá, lắng nghe bất kì âm thanh nào để xác định xem mình có ở một mình trong nhà hay không, và xa hơn nữa đó là, liệu sự hiện diện kia có đồng nghĩa với nguy hiểm hay không. Cậu nghe thấy cửa đóng lại rất khẽ, và sau đó là âm thanh sột soạt quen thuộc của ai đó đang cởi giày và đặt xuống gần cửa. Những tiếng động quen thuộc là tín hiệu tốt, Caleb nghĩ vậy, vì nếu một người có ý định gây hại thì sẽ không hơi đâu mà cởi giày.

Caleb muốn rời khỏi phòng, muốn đi xem xét, nhưng nỗi sợ hãi vẫn còn vương lại trong lòng cậu rất mạnh mẽ. Rafiq là một người lạ và tâm trạng ông có thể thay đổi thất thường. Cậu nhớ rất rõ cách mình bị ném vào bồn tắm và bị nhấn xuống bởi hai cánh tay mạnh mẽ của Rafiq. Cậu rùng mình.

Tiếng bước chân tiến lại càng gần cửa, Caleb càng căng thẳng hơn, cơ bắp cậu run run do bị siết quá chặt. Cánh cửa từ từ mở ra và cậu nhắm nghiền hai mắt lại. Nếu Rafiq cố cưỡng bức cậu, cậu sẽ đánh trả lại. Đâu đó trong tâm trí, một giọng nói thì thầm rằng cậu nên làm theo bất cứ điều gì được bảo. Cậu đã sống sót. Cậu muốn chết, nhưng cậu có thể sống sót qua chuyện đó lần nữa.

“Caleb?” Giọng nói của Rafiq thì thầm trong bóng tối.

Caleb nín thở không đáp.

“Cậu bé? Cậu đang ngủ à?” Rafiq thì thầm lần nữa, ông có vẻ rất điềm tĩnh, không hề giận dữ hay có biểu hiện dùng bạo lực.

Dù vậy Caleb vẫn quyết không trả lời, cậu giữ hai mắt nhắm và cố hít thở thật khẽ, thật nông, và đều đặn hết sức có thể, cho đến khi cuối cùng, cửa phòng đóng lại và Rafiq đi mất. Caleb lập tức cảm thấy nhẹ nhõm, nhưng đồng thời cũng thấy lạc lõng. Cậu lại đơn độc một lần nữa. Đơn độc và sợ hãi trong một căn phòng xa lạ, tối tăm.

Bây giờ cuộc sống của cậu là gì đây? Cậu đã giết người. Cậu đã ra tay giết chóc. Cậu không thấy tệ khi làm vậy, nếu có cơ hội cậu sẽ làm thế lần nữa, nhưng cậu phải làm gì với cuộc đời mình đây, cậu có thể là ai chứ? Caleb là ai? Cậu đã luôn tự nhủ rằng một ngày nào đó cậu sẽ tự do, nhưng lại không nhận ra tự do lại có thể...quá mênh mông, quá rộng mở và bấp bênh như vậy. Giờ khi đã được giải thoát, cậu lại thấy mình thiếu đi mục đích sống, mà không có mục đích sống thì đời cậu có nghĩa gì đây? Cậu nợ Rafiq một món nợ và sẽ tôn trọng điều đó, nhưng một khi nhiệm vụ đã hoàn thành, cậu sẽ lại thấy mình ở đúng vị trí cũ.

Caleb nuốt nỗi sợ hãi xuống rồi hắt chần ra, quyết tâm tìm kiếm câu trả lời từ người duy nhất có thể có chúng: Rafiq. Cậu chậm chậm mở cửa rồi nhón chân đi về phía phòng của Rafiq. Cậu chân chừ ở cửa nhưng rồi cũng ngập ngừng gõ lên đó.

“Ta không có trong đó đâu,” Rafiq lên tiếng từ phía sau cậu.

Caleb quay phắt lại và nhìn vào ánh mắt dữ dội của Rafiq, “T-t-tôi xin lỗi,” cậu lắp bắp. “Tôi vẫn còn thức lúc ông vào, nhưng tôi...” cậu nhìn xuống hai bàn chân trần của mình, “Tôi không chắc ông vào để tìm kiếm điều gì.” Caleb nuốt xuống.

Rafiq cười khẩy, “Và cậu đã quyết định thế nào?”

Caleb nhún vai, “Tôi không biết. Tôi tưởng... tôi đã vượt qua được và sẽ chỉ hỏi ông thôi.”

Tiếng thở dài của Rafiq khiến hai vai của Caleb căng cứng, nhưng cậu lại không định quay lưng với người đàn ông lớn tuổi. “Cậu rất can đảm đấy

chab, nhưng không cần phải cảnh giác với ta đâu; ta không định làm hại cậu.”

“Ông định làm gì?” Caleb xù lông khi bị gọi là cậu bé.

“Hi vọng lúc này ta đã giành được sự trung thành của cậu. Ta chỉ định xem xem cậu có khỏe không thôi. Ta đã đi từ rất sớm và sợ rằng sự vắng mặt của ta sẽ... gây căng thẳng cho cậu.”

Caleb miễn cưỡng nhún vai, nhưng thực ra, cậu đang muốn òa khóc vì biết ơn. Chẳng ai nắm quyền trong tay từng quan tâm đến sức khỏe của cậu. Chẳng ai từng đến chỉ để xem cậu ổn không. Cậu hít một hơi thật sâu và cố kiềm nén mọi cảm xúc xuống dưới bụng. Cậu không muốn trông yếu đuối trước mặt người đàn ông duy nhất đưa ra lời đề nghị giúp cậu mạnh mẽ hơn. “Ở một mình thật khác lạ. Trước đây, ở chỗ Narweh, lúc nào cũng có ai đó cả, nhưng...việc đó...tôi không biết nói gì nữa. Tôi đã ăn hết món *gulab jamun* rồi,” cậu bẽn lèn thú nhận. “Tôi cũng đã vào thư viện của ông nữa. Tôi chưa bao giờ thấy nhiều sách như vậy! Ông hẳn phải biết nhiều lắm. Nhưng đừng lo!” đột nhiên cậu trở nên lo sợ. “Tôi không biết đọc. Tôi không cố xâm phạm sự riêng tư của ông đâu. Tôi chỉ xem mấy bức hình thôi. Tôi xin lỗi.”

Rafiq bật cười và âm thanh đó khiến Caleb thấy dễ chịu hơn đôi chút. Cậu thả lỏng hơn nữa khi bàn tay của Rafiq đặt lên đầu và xoa xoa mái tóc dài màu vàng của cậu. “Không sao, Caleb. Bây giờ đây là nhà cậu. Thức ăn là để dành cho cậu và cậu cứ tự nhiên với mấy quyển sách đi. Ta sẽ dạy cậu cách đọc chúng.”

Caleb nhắm chặt mắt để ngăn lệ dâng lên. Không hề báo trước, cậu nhào về phía Rafiq và vòng hai cánh tay gầy nhẳng quanh ông. Cậu muốn thể hiện lòng biết ơn. Cậu muốn Rafiq hiểu Caleb cảm thấy mình nợ ông nhiều đến thế nào.

Chầm chậm và với đôi tay run rẩy, Caleb với lên rồi kéo đầu người đàn ông lớn tuổi xuống và ấn môi lên môi của Rafiq. Người đàn ông bất động, nhưng không ngăn lại khi lưỡi cậu lướt qua khuôn miệng hé mở của Rafiq. Caleb đã làm việc này rất nhiều lần, với những gã đàn ông cậu căm ghét; chắc chắn cậu có thể làm được một lần nữa với ai đó cậu tôn trọng.

Cơ thể trẻ trung của Caleb đáp lại nụ hôn và cậu nhún tót, đuổi theo khuôn miệng của Rafiq, mùi vị của ông. Rafiq dứt ra.

Caleb hoảng hốt. Nếu Rafiq từ chối cậu, cậu sẽ chết. Cậu sẽ chết vì nhục nhã bởi cậu chỉ là một tên điểm và chẳng biết cách nào khác nữa.

“Caleb, không.”

“Tôi sẽ không chống cự ngài. Tôi sẽ làm theo lời ngài bảo,” Caleb thì thào. Lời nói của cậu run rẩy và chứa đầy sợ hãi.

“Làm theo lời ta ngay, và dừng chuyện này lại.” Giọng điệu của Rafiq thoáng chút khinh miệt.

Caleb dứt ra và cố chạy qua Rafiq, nhưng lối thoát của cậu đã bị chặn, và không lâu sau, cái siết tay chặt cứng của Rafiq đã ở trên cánh tay cậu. “Tôi xin lỗi! Tôi không cố ý. Tôi sẽ không làm thế nữa.” Lần này, nước mắt nhuốm đầy giọng cậu. Cậu không thể nào che giấu được nỗi nhục nhã của mình.

Rafiq kéo cậu vào vòng ngực mình và ôm cậu thật chặt, “Cậu không còn là Kéleb nữa. Cậu không phải một con chó, và cũng không phải tên điểm của ai hết. Cậu không nợ ta. Cậu không nợ nần ai cả.”

Caleb bật khóc và ôm chặt Rafiq hơn. Cậu không thể nói nên lời.

“Cậu đã bao giờ ở cùng một người phụ nữ chưa, Caleb?” Rafiq thì thầm phía trên cậu.

Caleb lắc đầu. Dĩ nhiên cậu đã từng nhìn thấy họ, nhưng họ bị cách ly khỏi đám con trai và không bao giờ được chia sẻ cả. Cậu từng thoáng nhìn thấy cơ thể họ và tự hỏi, cảm giác chạm vào họ sẽ thế nào, nhưng đó là một kiểu khoái lạc cậu chưa bao giờ được trải nghiệm.

Rafiq dẫn Caleb về phía phòng cậu và mở cửa. Chậm chậm, ông buông Caleb ra và giục cậu vào trong. Miễn cưỡng, Caleb buông lỏng tay và ngoan ngoãn bước về phía chiếc giường cậu đã tự xếp cho mình trên sàn. “Vậy thì ngày mai” Rafiq lãnh đạm nói, “Ngày mai cậu sẽ được học cách đứng bên cạnh ta. Cậu sẽ được chọn lựa họ.” Ông mỉm cười khi Caleb sững sốt nhìn ông và sau đó đóng cửa.

Caleb vẫn không thể ngủ được, nhưng lúc này nguyên nhân đã khác đi rồi. Lần đầu tiên kể từ khi cậu có thể nhớ, Caleb cảm thấy phấn khích trước điều mà buổi sáng hôm sau mang đến.

Hai mắt Caleb mở ra trong bóng tối. Giác mơ đó, kí ức đó, vẫn vương vấn. Hắn thỉnh thoảng cảm thấy như một cậu bé lần nữa, sợ bóng tối, sợ điều chưa biết, và đơn độc. Kì lạ làm sao khi một giấc mơ lại có thể thật đến vậy. Nó có thể điều khiển tâm trí của một người và khơi lên cảm xúc, nhiều đến độ ảnh hưởng đến cả thể xác. Caleb cảm thấy một khối nghẹn trong cổ họng; nó không nên ở đó, hắn đã không còn là cậu bé sợ hãi đó lâu lắm rồi, vậy mà nó vẫn còn ở lại. Tim hắn nện thỉnh thoảng trong lồng ngực còn hai lòng bàn tay thì mướt mồ hôi.

Hắn tự nhủ hết lần này tới lần khác rằng đó chỉ là một giấc mơ, nhưng những cảm xúc cứ bám lấy hắn như mặt đường dẻo quánh vậy. Bất luận hắn đã cố quét sạch chúng khỏi suy nghĩ, chúng vẫn còn đó, dịch chuyển từ bên này sang bên kia tâm trí hắn, chao đảo giữa niềm vui khi lần đầu trải nghiệm việc được chấp nhận và nỗi đau khi biết về tương lai.

RezA đã chết. Rafiq đã đốt xác Narweh ở chỗ hẩn bỏ gĩa lại, bên trong ngôi nhà. Hẩn đã không đi tìm những người sống sót, hẩn đã không cảnh báo bất kì ai trong nhà. Rafiq đã truyền đạt lại thông tin đó cho Caleb vào một buổi sáng sau bữa ăn, khi hẩn cuối cùng cũng tìm được can đảm để hỏi về chuyện đã xảy ra.

Hẩn đã âm thầm khóc thương cho RezA và những đứa con trai khác sau khi tự làm bỏng mình bằng chiếc muỗng hay dùng để khuấy đậu. Khi da thịt bị thiêu đốt, hẩn đã cố tưởng tượng ra cảm giác của RezA trong những giây phút cuối cùng của cuộc đời. Caleb đã giết chết người bạn duy nhất của mình, và cuối cùng, vết sẹo duy nhất đại diện cho việc đó chỉ còn ở bên trong lòng, khi phần da bỏng của hẩn bị cắt đi và lớp da mới thế chỗ.

Caleb muốn tắm thêm lần nữa, nước phải thật nóng để hẩn không còn có thể nghĩ về điều gì khác nữa, nhưng hẩn biết hành động đó thật ngu ngốc và chỉ gây thêm hại chứ không phải hồi phục đúng lúc để hẩn có thể tiếp tục nhiệm vụ. Cũng khá lâu rồi Caleb mới có tình trạng bị cưỡng bức tâm lý tái phát thế này. Phải, đôi khi hẩn cần sự đau đớn, nhưng những nhu cầu kiểu đó thường kéo dài trong một khoảng thời gian rất lâu. Trong vài tuần vừa qua, hẩn đã cố gắng để không đầu hàng trước những thôi thúc của mình rất nhiều lần. Không thể để nó tiếp diễn được.

Rafiq đã làm điều ông cần làm. Để Caleb trở thành người đàn ông mà Rafiq cần; để trở thành người đàn ông mà *hẩn* muốn, không thể có bất kì nhân chứng nào biết hẩn từng là con chó của Narweh cả. Đó là một sự thật khắc nghiệt và yếu ớt vào lúc đó, nhưng Caleb hiểu nó theo cái cách mà hẩn không thể hiểu được lúc còn là một cậu bé. RezA cũng sẽ làm thế thôi.

Caleb trở người trên sàn rồi ngồi dậy để nhìn vào hình dáng Mèo Con đang ngủ trên chiếc giường phía trên. Cô lảo lộn khá nhiều, hai chân thỉnh thoảng lại nảy lên bên dưới chăn. Caleb nhận ra cô muốn lăn người nằm nghiêng hoặc nằm sấp, nhưng kể cả trong giấc ngủ, cơn đau vẫn giữ cô ở một tư thế khá căng thẳng.

Những lời cô nói trước đó hiện lên:

“Ngài có thể không bán em...Em có thể ở với ngài...ở bên ngài?”

Hắn thở dài, ước gì mọi chuyện có thể đơn giản như thế. Rafiq sẽ nói gì trước một lời thỉnh cầu như thế? Thậm chí đó có phải một thỉnh cầu không? Sau tất cả thì Caleb là một người đàn ông, và là một người đàn ông nguy hiểm. Có lẽ Caleb chỉ cần thông báo cho Rafiq về mọi chuyện rồi bước tiếp từ đó thôi. Cô gái đã bị đánh đập và bầm dập, sự trong trắng của cô cũng là một câu hỏi mà Rafiq quan tâm. Sẽ khó thế nào nếu chỉ đơn giản bảo rằng Mèo Con là người vô phương đào tạo? Nhưng thật tâm mà nói, điều đó sẽ chẳng sửa chữa được gì hết. Hắn sẽ mãi mãi là kẻ bắt cóc cô, còn cô sẽ mãi mãi là tù nhân của hắn. Hắn cần phải thôi nghĩ đi nghĩ lại. Hắn đã ra quyết định rồi, và cần phải bám sát nó. Hết chuyện.

Mèo Con trở mình trên giường vài lần và rên rỉ thêm vài giây trước khi mở mắt. Hai buồng phổi cô nâng lên và hạ xuống vừa sâu vừa khô khốc. Rõ ràng Caleb không phải người duy nhất chịu đựng những cơn ác mộng. Cũng thật hay là cô đã không la hét hay gọi hắn. Cô nhìn quanh phòng và bắt gặp dáng vẻ của hắn, sau đó quay nhìn đi rồi chậm chậm ngồi dậy.

“Chào buổi sáng,” hắn nói về giễu cợt.

Cô gật đầu, nhưng lại không đáp gì. Cô hất chân khỏi hai chân trong một cử động chậm chạp, mệt mỏi, rồi khó nhọc đứng dậy trước khi bước vào phòng tắm và đóng cửa lại. Vài giây sau, hắn nghe thấy tiếng nước chảy vào bồn rửa mặt. Caleb tự hỏi cô định dùng nhà vệ sinh thế nào, bởi bồn cầu được gắn trên mặt đất, buộc người sử dụng phải ngồi bệt xuống thì mới có thể giải quyết nhu cầu được. Sẽ rất khó khăn trong việc giữ thăng bằng nếu xét đến tình trạng bị thương của cô, nhưng hắn quyết định rằng nhu cầu được riêng tư của cô có lẽ sẽ lớn hơn nhu cầu cần được giúp đỡ vào lúc này.

Caleb đi quanh phòng để sắp xếp và thu dọn những gì cần thiết để chuẩn bị cho ngày dài trước mặt. Cả hai người họ đều không có nhiều quần áo lấm, song họ chỉ còn đi thêm một ngày nữa thôi, vậy nên chuyện đó có thể tính sau. Hắn xem qua số vật phẩm đã mua và tìm thấy mấy quả cuối cùng vài chiếc bánh ngọt mâm xôi. Thế là quá ỏn cho bữa sáng. Ngoài ra cũng còn lại rất nhiều nước đóng chai nữa. Hắn kiểm tra đồng hồ và thấy rằng chỉ mới năm giờ rưỡi sáng. Họ càng nhanh chóng lên đường sớm bao nhiêu thì càng tốt bấy nhiêu. Họ có thể đến Tuxtepec vào đúng bữa tối, kể cả khi phải mất thêm mười hai tiếng nữa. Hắn sẽ phải ghé qua thị trấn trước khi rời đi.

Caleb với tay lấy di động và quay số gọi Rafiq.

“*Salaam.*”

“Sao ngài lại không trả lời điện thoại?”

“Vậy thì ta phải trả lời cậu sao?”

“Thế đêch nào lại không? Chúng ta là đồng sự, hay là hai ngày qua Jair đã chiếm được vị trí của tôi rồi?”

Rafiq bật cười. Đó là kiểu cười Caleb đã phải chịu đựng rất nhiều năm, một kiểu cười đầy khinh miệt, nhạo báng, được dùng để đặt Caleb về đúng vị trí của mình, dưới quyền chủ nhân. “Đừng có ầu trĩ thế, Caleb. Chính cậu mới là người khiến cho cuộc trò chuyện cuối cùng của chúng ta đầy thù địch đó chứ. Jair làm sao có được vị trí kích động được lòng đồ kỵ của cậu.”

“Tôi không đồ kỵ, tôi đang cáu và ngài chỉ khiến nó tồi tệ hơn thôi. Ngài đang ở đâu?”

“Cậu đang ở đâu hả Caleb? Cô gái đâu?”

Caleb hít một hơi thật sâu rồi thở ra, tránh khỏi điện thoại. Đây chính là khoảnh khắc của sự thật. “Chúng tôi đang ở Zacatecas. Trễ nhất là sáng mai chúng tôi sẽ đến Tuxtepec.”

“Sáng mai ư?” Rafiq nạt, “Mất chưa đến một ngày để lái đi từ chỗ Jair và đám con tin, vậy tại sao cậu chưa đi được bao xa vậy hả?”

“Là do cô gái, thương tích của cô ta khiến chúng tôi bị chậm lại. Tôi cứ phải dừng xe vì cô ta.”

“Cậu sẽ làm dấy lên nghi ngờ khi cứ lái đi vòng vòng như thế với cô ta đấy.” Rafiq dừng lời, hơi thở của ông ta cũng gây cảm giác gai người hết như giọng nói vậy. Caleb chuẩn bị tinh thần đón nhận nó. “Cô ta là phần cuối cùng của chuyện này, Caleb ạ. Cô ta phải sẵn sàng. Cô ta phải hoàn hảo. Nếu cậu không thể làm được, ta sẽ rất vui lòng được thay thế đấy.”

Caleb siết quai hàm chặt đến độ nghe thấy tiếng lốp cốp. “Sẽ ổn thôi, Rafiq. Tôi có thể làm được,” hắn cố nặn ra. “Đừng có chât vât tôi nữa. Tôi biết mình cần phải làm gì. Đó là tất cả những gì tôi nghĩ tới.”

“Còn đám con tin cậu bắt giữ thì sao? Cậu định làm gì với chúng?”

“Trả thù. Bình thường thôi.”

Rafiq bật cười, “Cậu đây rồi, *Khoya*. Ta đã bắt đầu lo lắng rồi đấy. Lần này cố mà giữ tỉnh táo đấy, từ những gì nghe được, bọn chúng có thể hữu dụng với chúng ta.”

Một cảm giác kì lạ lan tỏa trong lồng ngực Caleb, “Ngài đang ở đâu?”

“Gần lắm.”

“Tốt thôi. Tôi cho rằng mình sẽ sớm gặp ngài.” Hắn ngắt máy, cảm thấy bực mình.

Mèo Con bước ra khỏi phòng tắm, trông hơi lạc lõng. Đêm qua đã đặt họ vào một mối quan hệ khác, và hiện tại Caleb sẽ là người duy trì hiện trạng mà hắn đã tạo ra giữa họ trước đó. Hắn đặt điện thoại lên bàn rồi bước về phía tủ nhân của mình. Cô bất động khi hắn tiến đến, hai mắt dán xuống sàn còn hai tay chấp lại phía trước. Vẻ lo sợ của cô rất rõ ràng, song cũng vô cùng thu hút.

Caleb lướt tay trên mặt cô, cẩn thận không ấn vào những vết bầm rồi vén hết tóc cô ra sau vai. “Mỗi khi em bước vào một căn phòng mà không biết mục đích là gì, phải luôn luôn quỳ cạnh chủ nhân của em.” Mèo Con không hề chần chừ làm theo, dù vậy cử động của cô lại chậm chạp khi cố gắng hạ người xuống đất.

“Tốt,” Caleb thì thầm, “giờ thì tách hai gối ra và ngồi lên gót chân, hai tay đặt lên đùi, còn đầu thì cúi xuống. Chủ nhân của em phải thấy được mọi phần cơ thể em và biết em sẽ không di chuyển cho đến khi được bảo. Em hiểu chưa?”

“Vâng,” Mèo Con thì thầm thì với chút ngập ngừng, “Thưa Chủ Nhân.” Một cách gượng gạo, cô di chuyển tay chân vào đúng tư thế. Cô đang mặc một chiếc váy ngủ, cơ thể không hề lộ ra trước Caleb, nhưng hắn hiểu cơ thể cô đủ rõ để biết mình đang nhớ nhung điều gì, và cơ thể hắn vô thức hưởng ứng lại.

“*Leet sawn k’leet sue* là tiếng Nga. Khi em nghe được mệnh lệnh này, hãy nằm ngửa, tách hai gối ra và gập chúng vào ngực. Giữ chân bằng từ bên dưới đầu gối.” Mèo Con thay đổi tư thế và nhìn lên hắn với vẻ van lơn.

Hơi thở của Caleb lúc hít vào trở nên gập gục vì phần khích. Cuối cùng, cô cũng đã phục tùng và nghe theo mệnh lệnh của hắn. Cảm giác này thật dễ say lòng, nhưng lại có hơi trống trải vì hắn đang dạy cô các mệnh lệnh bằng tiếng Nga. “*Leet sawn k’leet sue*,” hắn lặp lại. Vẻ mặt khắc nghiệt, ánh mắt vô cùng đáng sợ.

Khóe miệng của Mèo Con trĩ xuống, gương mặt hơi nhăn nhó, cằm run run vì gắng không bật khóc, nhưng cô vẫn gật đầu. Bằng một tốc độ chậm đến đau đớn, cô nằm xuống sàn. Nhìn lên trần nhà, những giọt nước mắt cô cố kiềm nén chảy dài xuống hai bên mặt.

Chuyện này rất khó với cô, Caleb biết sẽ như thế, nhưng đây là chuyện dễ dàng nhất cô có thể làm so với hành trình phía trước. Hắn thấy tội lỗi nhưng cũng có cả khao khát nữa, thứ khao khát dữ dội nhẹ nhàng luôn lách trong huyết mạch hắn. Tội lỗi chẳng là gì nếu đem so với khao khát nắm được Mèo Con trong tay. Nếu chuyện đó là bệnh hoạn và suy đồi thì hắn đã chấp nhận từ lâu rồi. “Chân của em, Mèo Con. Đưa chúng ra nào.”

Hắn quan sát khi hai gối cô bắt đầu co lại và gần như phải gập người xuống vì khao khát lúc tay cô với xuống váy ngủ, kéo nó qua gối và lên phía trên đùi. Hắn đã không nghĩ cô sẽ để lộ cơ thể cô cho hắn thấy, nhưng cô đã làm thế. Cậu nhóc của hắn bắt đầu nhộn nhạo theo nhịp tim đang tăng tốc, sung phòng lên, căng dài ra và van xin được giải thoát. Mèo Con co hai gối về phía ngực, hai bàn tay siết chặt lần váy ngủ ở phần eo. Nơi thâm kín của cô hiện ra rõ ràng, hai cánh môi hồng mở rộng và đỏ ửng, hạt đậu bé tí ló ra từ bên dưới nơi trú ẩn. Caleb hít vào đột ngột và nuốt xuống.

Hắn có thể nhìn cô mãi mãi, nhưng khao khát của hắn không phải mục tiêu của bài tập này. Đây là cách nhanh gọn nhất để thiết lập lại vai trò của họ. Hôm nay sẽ không có cơn bột phát nào hết, không tranh cãi trên đường đi, không bối rối về việc có nên dung thứ cho cô hay không. “Nơi đó của em thật sự rất đẹp, Mèo Con ạ.”

Cô cất tiếng rên rỉ.

“Gì kia?” hắn nạt.

“Cảm ơn, thưa Chủ Nhân.” Cô chữa lại.

“Rất tốt, Mèo Con. Giờ em có thể để chân xuống.” Cử động của cô nhanh nhẹn hơn anh nghĩ nếu xét đến tình trạng thương tích, nhưng hắn

không muốn đưa ra bình luận gì. “*Lye zhaash che* có nghĩa là *nằm sấp*. Em có hiểu từ đó không?”

Mèo Con sụt sịt gật đầu, “Vâng, thưa Chủ Nhân.”

“Vậy thì nằm sấp lại đi.”

“Sẽ đau lắm,” cô nói.

“Ít nhất phải thử chứ. Luôn luôn cố gắng vâng lời. Cứ để tôi lo chuyện em có thể hay không thể chịu được, quay lại tư thế nghỉ đi, đưa lưng về phía tôi,” Caleb nói. Từ ngữ nhanh chóng và rõ ràng, không cho phép tranh cãi. “*Lye zhaash chee*.”

Một tiếng thút thít vụt thoát khỏi môi Mèo Con, nhưng cô đã nhanh chóng mím môi lại và nín thở trong lúc chập vạt, như một chú rùa lật ngửa trên mai của mình, lăn người sấp lại. Caleb lưỡng lự muốn giúp cô, và điều đó khiến hắn nhớ lại lần đầu cô không nghe lời, hắn đã đánh hai gò ngực của cô đến đỏ hồng cho tới khi cô chịu vâng lời. Cảm giác như đã nhiều thế kỉ rồi vậy.

Mất một hai phút gì đó, nhưng cuối cùng cô cũng đã ở tư thế nghỉ. Caleb thích thú ngắm nhìn cái cách mông cô đặt trên hai bàn chân trần. “Giờ thì nghiêng người tới trước và đưa mông em lên cao. Thông thường thì hai cánh tay em sẽ phải duỗi thẳng ra trước, nhưng hiện tại, cứ giữ chúng ở tư thế thoải mái nhất đi.”

Mèo Con gắng chịu đựng trong khi làm theo những gì được bảo. Cô chọn cách giữ hai cánh tay bắt chéo trên ngực, để một bên mặt áp xuống đất. Chiếc váy ngủ che mất tầm nhìn của Caleb.

“Ồ, Mèo Con. Tôi *rất* thích em thế này. Cực kì thích.” Lời hắn nói chẳng có gì ngoài sự thật. Hắn không thể ngăn mình nắm lấy hai gò mông hơi hé mở của cô và chậm chậm tách chúng ra. Mèo Con run lẩy bẩy, nhưng

vẫn bất động bên dưới những ngón tay thăm dò của hắn. “Tôi chạm vào em được không?” hắn hỏi với một chút thách thức.

Một khoảng lặng kéo dài vài giây và rồi cô trả lời, “Vâng, thưa Chủ Nhân.” Caleb mỉm cười, đó chính xác là câu trả lời hắn muốn và là câu trả lời cô nên đưa ra. Cô đang dần học được rồi.

“Thế là tốt, Mèo Con. Tôi rất tự hào về em,” hắn nói. Caleb vuốt ve da thịt mềm mại nơi đùi trong của cô. Mèo Con thở hắt ra một hơi, và Caleb hiểu hành động đó như sự tuyệt vọng. Chuyện này là hơi sớm và quá sức chịu đựng của cô sau cú sốc mấy ngày qua. Cô đã làm rất tốt, và hắn thật sự thấy tự hào về cô. Vậy là đủ rồi.

Hắn kéo chiếc váy ngủ về vị trí cũ và giục cô quay lại tư thế nghỉ. Nước mắt lăn dài xuống hai gò má và gương mặt cô gần như vô cùng mệt mỏi, nhưng Caleb vẫn hôn lên hai gò má ướt đầm kia trong lúc giúp cô lấy lại bình tĩnh.

Sau khi đưa cho cô thuốc giảm đau, hắn điềm nhiên dứt bữa sáng cho cô trong lúc cô im lặng quỳ giữa hai gối hắn, nhận lấy tất cả những gì hắn trao.

CHƯƠNG 8

Ngày thứ 9:

Tiến sĩ Sloan không hỏi vì sao tôi khóc, và tôi cho rằng đó là bởi vì cô ta nhận ra mình hiểu. Thà cô ta hỏi tôi còn hơn. “Tôi biết cô đang nghĩ gì,” tôi nói, nhưng nghe giống một lời cáo buộc hơn.

Tiến sĩ Sloan hắng giọng, “Tôi đang nghĩ gì?”

“Rằng Caleb thật tồi tệ, rằng anh ấy quá tàn nhẫn và tôi thật ngu ngốc khi yêu anh ấy.”

Cô ta lắc đầu, có vẻ hơi giễu cợt và đáp lại theo cái cách mà tôi thấy vô cùng đơn giản. “Tôi không hề nghĩ cô ngu ngốc. Nếu phải nói thì tôi nghĩ rằng cô cực kì can đảm.”

Tôi giễu. “Phải rồi. Tôi can đảm. Reed cũng nói hệt như vậy.”

Có tiếng bút loẹt xoẹt khi cô ta viết thêm vài ghi chú nữa, “Vậy bây giờ cô có ý kiến khác rồi. Cô không nghĩ những hành động của mình là can đảm?”

“Không nhiều lắm. Tôi nghĩ mình chỉ làm những gì cần làm thôi. Caleb luôn bảo rằng một người cần phải làm những gì cần thiết để sống sót. Sống sót chính là vấn đề quan trọng nhất.”

“Cô không nghĩ sống sót là can đảm à?”

“Tôi không biết. Cô có nghĩ người đàn ông đã cắt rời cánh tay mình, vì nó bị mắc kẹt trong một tảng đá, can đảm không? Đó chỉ là bản năng thôi.”

“Đó gọi là đương đầu hay bỏ chạy, người này có thể sẽ can đảm hơn người kia, tùy vào hoàn cảnh. Ở hoàn cảnh của cô, điều cô đã làm là rất can đảm. Cô đang ở đây, Olivia ạ. Cô đã sống sót.”

“Mong cô đừng có gọi tôi như thế. Tôi không thích.”

“Cô thích được gọi là Cô Ruiz hơn à? Đặc vụ Reed nói rằng cô không để ý chuyện đó lắm.”

“Thế à? Anh ta còn nói gì về tôi nữa?”

Cô ta mỉm cười vẻ xấu hổ và đột nhiên tôi thấy rất nghi ngờ về mối quan hệ của họ. Tôi không thích việc họ trò chuyện với nhau về tôi. “Chúng tôi cần thảo luận về vụ án, Cô Ruiz. Chúng tôi trao đổi các ghi chép cũng như những hiểu biết có được. Tôi đã nói với cô chuyện này rồi mà.”

“Tôi biết. Anh ta đã nói gì về tôi?” Tôi có một sự tò mò không ngớt về Reed. Chắc chắn là ở anh ta có gì đó, chỉ không biết là gì thôi.

“Anh ta nói cô hay đòi hỏi lắm,” cô ta nói, nhưng ánh mắt lại mang ý cười. Tôi cũng mỉm cười chút chút. Reed đã không hề nói như thế.

“Quay lại chủ đề đi. Sao cô lại nghĩ mình không can đảm?”

Tôi thở dài, “Tôi không biết. Tôi đoán...tôi đang ở đây rồi và đó là điều Caleb muốn.” Một khoảng lặng khá khó chịu chen giữa hai chúng tôi. Tôi lạc lối trong suy nghĩ của mình. *Điều, Caleb, muốn*. Tôi tưởng mình đã làm mọi thứ anh muốn, tôi đã cố hết sức để khiến anh vui vẻ, vậy mà đến cuối cùng...tôi đoán chuyện đó chẳng quan trọng.

“Cô cứ đề cập đến anh ta ở thì hiện tại, tại sao vậy?”

Tôi có thể nhìn thấy gương mặt anh trong tâm trí mình, thật đẹp đẽ, thật buồn bã. Có máu giầy trên má anh, nhưng tôi không quan tâm. Tôi không còn dễ buồn bực nữa. Đó là gương mặt của người đàn ông tôi yêu, người duy nhất tôi từng yêu và thật khó để tưởng tượng sẽ có ai khác nữa. Tôi

quẹt nước mắt. *Tên khốn đó*. “Như vậy dễ dàng hơn,” cuối cùng tôi đáp, “Tôi không thích ý nghĩ anh ấy đã mất rồi.”

Sloan gật đầu. “Tiếp tục đi, kể cho tôi nghe chuyện gì đã xảy ra sau đó.”

“Không nhiều nhận gì, sau bữa sáng, anh ấy giúp tôi mặc quần áo. Sau đó anh ấy trói tôi vào giường, bịt miệng tôi lại và bỏ đi vài giờ liền.” Giờ tôi đã biết anh đi đâu – anh đã đến ngân hàng, nhưng tôi không biết có nên nói với Sloan hay không. Một lần nữa, Reed cũng đã biết về số tiền kia. “Anh ấy đã đến ngân hàng,” tôi nói thêm. Sloan lật qua đám giấy tờ rồi ghi chép gì đó.

“Sao Reed lại không có ở đây? Sao hai người lại đến ở hai thời điểm khác nhau?”

“Đặc vụ Reed và tôi có đặc thù công việc khác nhau. Anh ta quan tâm đến vụ án; tôi quan tâm đến sức khỏe của cô và cả vụ án nữa.”

“Vậy là anh ta đểch quan tâm gì đến những gì xảy ra với tôi, ý cô là thế à.” Tôi không hề ngạc nhiên trước thông tin kia; đó là chuyện tôi đã biết sẵn rồi, thế nhưng cảm giác vẫn khá đau khi nghe từ miệng người khác.

“Tôi đâu có nói thế. Làm ơn đừng có mớm lời tôi nữa,” Sloan nói. Tôi nghĩ mình đã khiến cô ta khó chịu, nhưng lại không biết lý do là gì. “Đặc vụ Reed nói cô đã hôn anh ta?”

Hai mắt tôi mở to còn miệng thì hơi há hốc. Không thể tin được là anh ta đã nói với cô ta! Sao anh ta lại làm thế! “Thì sao!?!” Mặt tôi đang nóng lên, và tôi chắc chắn đó là gì tức giận cùng xấu hổ.

Đây là một khía cạnh của Sloan mà tôi chưa từng biết đến, một bên mày của cô ta cong lên còn khóe miệng thì mím chặt. “Tôi không phải kẻ thù của cô. Làm ơn đừng có cư xử như thế. Anh ta kể với tôi vì quan tâm tới cô thôi, và lý do duy nhất tôi khơi chuyện đó lên là vì cô vừa bảo rằng anh ta không quan tâm cô.”

“Được thôi! Tôi đã hôn anh ta đấy.” Tôi ngoảnh mặt khỏi Sloan và nhìn về phía cửa sổ. Chỉ có Reed mới dùng căn phòng thăm vấn trẻ mẫu giáo để nói chuyện với tôi thôi. Tôi thật sự đã khiến anh ta lo lắng. Tốt.

“Tại sao?”

“Bởi vì anh ta có thứ tôi muốn.” Những từ ngữ thoát khỏi miệng tôi và dù tôi biết kiểu hình ảnh họ đã phác thảo về mình, tôi vẫn không thể để tâm. Tôi chỉ mãi tập trung nhìn vào chú bồ câu đang đi tới đi lui phía bên ngoài cửa sổ. Tôi ghen tị với nó. Chẳng có gì trên thế giới này đáng để nó quan tâm ngoài chuyện ăn, ngủ và ị lên mấy bức tượng công viên. Đó mới là cuộc sống.

“Chỉ có lý do đó thôi à?” Cô ta đang cố giữ cho điều mình nói nghe thật vô tư, nhưng tôi biết chẳng có gì cô ta nói là vô tư hết, kể cả những câu chuyện về nghệ thuật sáng tạo thú nhồi bông cũng không. Thật dễ để quên đi rằng Sloan là một thành viên của FBI, và cô ta được đào tạo để giải quyết những vụ án như của tôi. Cô ta tỏ ra vô cùng cảm thông, và thậm chí là yếu đuối nữa, nhưng cô ta sẽ không thể ở vị trí ngày hôm nay nếu không phải là một con sói bên dưới bộ đồ len kia.

Đầu tôi quay khỏi cửa sổ và hướng về phía cô ta. Tôi gắng nặn ra nụ cười trơ tráo nhất, “Cô ghen à, Janice?”

Cô ta không để lỡ nhịp nào, “Vì cái gì hả, Olivia?” Tôi lại mỉm cười và lần này cô ta cười đáp lại. Phải, Sloan có răng. Tôi thích răng.

Chúng tôi nói qua nói lại nhiều phút liền. Cô ta hỏi tôi một câu, và tôi quay nó lại để chia về phía cô ta, sau đó cô ta lại quay nó trở ngược về phía tôi. Dường như đây là một buổi trò chuyện vô ích, nhưng tôi nghĩ cả hai chúng tôi đều học được thêm nhiều điều nhỏ nhặt về đối phương sau mỗi câu trao đổi. Song, tôi thà nói chuyện với Reed còn hơn. Tôi nói với Sloan như thế.

“Chuyện đó không hề bất thường, cô biết đấy. Một số nạn nhân bị ngược đãi thường có xu hướng bị hút về phía những người đàn ông mạnh mẽ, đáng tin...giống như Đặc vụ Reed. Đồng thời họ cũng có chiều hướng hành xử theo những điều mà kẻ ngược đãi họ mong muốn, đặc biệt là khi hành vi đó thuộc về tính dục.”

Tôi cảm thấy như cô ta vừa nhúng tôi vào dầu nóng vậy. “Đừng. Đừng có dùng cái liệu pháp tâm lý nhằm nhí đó với tôi. Đó chỉ là một nụ hôn chết giẫm thôi, chứ không phải bằng chứng của lòng sùng bái bất diệt đâu. Và làm ơn nhớ cho, tôi không phải một nạn nhân bị cưỡng hiếp tuyệt vọng cần cô hàn gắn lại. Tôi ổn.” Tôi lại khóc và thấy ghét mình vì điều đó. Sao mặt mày tôi lại không thể thôi chảy nước nhỉ!

“Tôi xin lỗi, Livvie. Tôi không cố ý khiến cô phiền lòng,” Sloan nói. Nghe ra rất chân thành, và điều đó gần như khiến tôi nổi khùng hơn cả chuyện cô ta ngụ ý nói tôi là một người vô dụng nữa.

Không phải sao? Cô đâu còn biết mình là ai nữa. Cô chẳng có nơi nào để đi từ đây cả.

“Tôi nghĩ hôm nay rất là tốt. Cô có muốn dừng lại không? Chúng ta có thể đi ăn trưa ở quán tự phục vụ. Có thể là chơi bài ở phòng giải trí, hoặc chơi cờ đam? Tôi yêu cờ đam lắm.”

“Sloan?”

“Ừ?”

“Cô lại làm thế nữa rồi.” Tôi lau sạch nước mắt trên mặt và xì mũi bằng vài tờ giấy ăn – buồn cười làm sao khi chúng đã chờ sẵn cạnh giường tôi rồi.

Sloan thở dài thườn thượt rồi tựa người vào ghế trở lại. Vẻ mặt cô ta thật khó hiểu, cứ như cô ta đang không biết mình cảm thấy ra sao, hay đang nghĩ gì, hoặc muốn nói gì. Thế nhưng cuối cùng, cô ta cũng tự gạt đầu với

chính mình và mở miệng. “Tôi không nghĩ cô tuyệt vọng. Tôi không cố ý dùng ‘phân tâm học’ với cô, à thì...” cô ta cười nhưng lại chẳng hài hước gì cả, “ít ra không lộ liễu, nhưng tôi thật sự nghĩ có những vết nứt cần được lấp lại. Cô đã trải qua rất nhiều chuyện trong vài tháng vừa qua, và tôi cực kì ấn tượng khi tất cả thương tổn nơi cô chỉ là những vết nứt. Lẽ ra cô phải tuyệt vọng, nhưng không. Những vết nứt có thể hàn gắn được, và tin hay không thì tùy, nhưng có rất nhiều người muốn giúp cô hồi phục.”

Tôi nuốt xuống vô cùng nặng nhọc. Tôi không muốn khóc lóc nữa. Tôi không biết mình muốn gì ngoài Caleb cả. Tôi nghĩ mình sẵn lòng quay lại ngôi biệt thự, nếu điều đó có nghĩa là tôi lại có thể được ở bên Caleb. Tôi sẽ sống lại quãng thời gian đó một lần nữa. Tôi biết như thế không lành mạnh chút nào, và tôi lo rằng, có lẽ, chỉ có lẽ thôi, là Sloan và Reed đã đúng. Đầu óc tôi thật sự có vấn đề và chẳng có gì tôi cảm thấy là thật cả.

“Em không biết mình muốn gì đâu, Livvie, và cả điều em nghĩ mình muốn nữa, em đã bị tẩy não để có khao khát đó.”

Kể cả Caleb cũng nói rằng tình yêu của tôi không phải thật, nhưng...tôi cảm nhận được nó kia mà. Tôi cảm nhận được tình yêu của tôi dành cho anh, mạnh mẽ và sâu sắc hơn bất kì điều gì tôi từng cảm thấy trên đời. Tôi nghĩ rằng nếu hóa ra họ đúng và tôi sai...điều đó mới khiến tôi sụp đổ. Sống sót...đó là điều quan trọng nhất.

Quả là một buổi sáng khá ổn, tôi đoán vậy. Tôi không màng việc nói chuyện với Sloan, nhưng chơi cờ đam với cô ta cũng có đôi chút thú vị. Tôi có thể thấy được cô ta vẫn đang xem xét tôi trong lúc chơi, hỏi han hàng tá câu hỏi “đội lốt” chuyện trò, nhưng phần lớn thời gian chúng tôi chỉ nói về cuộc sống bên ngoài những bức tường bệnh viện. Tôi đã để lỡ rất nhiều thứ khi mùa hè trôi qua.

Đầu tiên đó là tôi đã để lỡ lẽ tốt nghiệp. Tôi không chắc mình cảm thấy thế nào về chuyện đó. Có lẽ tôi không thật sự quan tâm lắm, song như vậy thật kì lạ. Bốn tháng trước chuyện đó dường như cực kì hệ trọng. Tôi đoán mình vẫn sẽ tốt nghiệp. Điểm số của tôi đã được hoàn tất trước khi tôi bỏ đi.

Bỏ đi kia đấy, buồn cười thật.

Nicole đã đậu vào cao đẳng. Cậu ấy có gọi đến bệnh viện vài lần và chúng tôi có trò chuyện đôi chút – chẳng về điều gì quan trọng cả. Tôi tránh điều đó. Cậu ấy gợi ý sẽ rời khỏi trường vài tuần để thăm tôi, nhưng tôi đã bảo là không cần phải nhọc công làm gì. Tôi ổn và dù gì cũng đang bận bịu nhiều chuyện. Thật dễ dàng đến kinh ngạc để khiến cậu ấy đồng ý không đến. Cuộc sống vẫn tiếp diễn. Kể cả khi cuộc đời của bạn đã kết thúc đi nữa.

Sloan đã rời khỏi tòa nhà, nhưng bảo rằng sẽ quay lại vào cuối ngày hôm nay. Cứ như tôi yêu cầu hay muốn cô ta ở đây không bằng; người phụ nữ đó thật gần gũi. *Tôi sẽ thực hiện: Lời đáp cho những câu hỏi không ai hỏi, với 100\$, Alex.* Thế nhưng, tôi vẫn ước mình có việc gì đó để làm ngoài nằm trên giường xem TV. Tôi đã lục sạo khắp thư viện, nhưng chẳng có gì hay ho cả.

Đáng ra Reed phải sớm đến thăm vấn rồi chứ, và tôi không thể ngăn mình thấy đôi chút phấn khích khi được gặp và nói chuyện với anh ta. Mỗi khi anh ta tức giận, tôi gần như nhìn thấy được Caleb trong đôi mắt nâu đó. Thật ngu ngốc, nhưng gần như tôi sống chỉ vì những giây phút thoáng qua bé nhỏ ấy thôi.

Tôi không còn đau nhức nữa, không hề trong suốt nhiều ngày rồi. Mấy vết bầm đã biến mất còn những vết xước đã đóng vảy. Khi chúng lành lại, sẽ giống như tất cả mọi vết tích về khoảng thời gian tôi ở bên Caleb đều bị xóa sạch. Tôi vòng hai cánh tay quanh bụng và siết lại cho đến khi ý nghĩ đó qua đi. Nếu một tháng trước bạn bảo tôi như thế, tôi sẽ rất buồn vì có làn

da không tì vết, tôi sẽ gọi bạn là đồ ngốc và đánh bạn thật mạnh. Nhưng giờ tôi ở đây: một cô gái không có dấu tích, và cũng không có lý do để tiếp tục tiến về phía trước.

“Không phải vậy đâu, Vật Cứng. Em có đủ mọi lý do đấy,” bóng ma của Caleb thì thầm vào tai tôi. Tôi không biết liệu giọng nói của anh trong đầu có biến tôi thành người điên không, nhưng dù có là gì tôi cũng chẳng quan tâm. Nó là những gì còn lại của tôi sau khi những vết xước lành lại. Tôi không thể từ bỏ anh. Thêm nữa, tôi cũng biết giọng nói kia không phải thật, dù tôi có ước ao nhiều thế nào đi nữa.

Vào ban đêm, tôi thích lắng nghe giọng anh trong tâm trí mình, khi bệnh viện yên tĩnh hơn và tôi có thể tập trung biến ra anh thật nhất có thể. Tôi mở hai chân ra và tự thỏa mãn mình với kí ức về khuôn miệng của anh mút mát nhũ hoa của tôi, còn những ngón tay anh khẽ khẩy tới lui ở vùng đất bí mật. Nếu tôi thật sự, thật sự cố gắng, tôi có thể sẽ nghe được tiếng của anh, cảm nhận được anh, thậm chí là dẹt lên được cả mùi hương của anh nữa – song tôi lại không bao giờ có thể khiến anh hôn mình. Tôi thường bật khóc sau mỗi lần lên đỉnh. Đó chính xác là chuyện tôi không kể với Sloan. Tôi khá chắc là cô ta sẽ có một ngày khó quên nếu biết được thông tin đó.

Tôi tận dụng thời gian chờ đợi Reed để đi tắm, và diện lên bộ trang phục bệnh viện điên khủng gợn-cảm-hét-chỗ-chê mà họ đã cấp cho tôi: quần dài và áo sơ mi màu xám. Bạn sẽ nghĩ là đáng ra họ phải có thứ gì đó tươi vui hơn, nếu xét đến hoàn cảnh xung quanh, nhưng rồi tôi nghĩ tới phòng thủ công và quyết định mọi thứ chỉ có thể đến thế thôi. Sắc da của tôi không hợp với màu vàng. Bữa trưa được đưa đến, và tôi gạt mấy mẩu cà rốt mềm nhũn ra, ăn phần thịt bò được phủ nước sốt nhưng vẫn nhạt thêch, rồi uống sữa. Tôi còn ăn cả phần Jell-O màu xanh lá nữa. Trong thời gian bị bắt cóc, Caleb từng cho tôi ăn ngon hơn mấy người này nhiều. Tôi bật cười trước lời nói đùa của chính mình.

“Có gì vui à, Cô Ruiz?” Tôi nhìn lên từ khay thức ăn và thấy Reed.

“Phải,” tôi nói, “một chuyện rất vui, anh Reed ạ.” Anh ta mỉm cười, không lộ răng, nhưng vẫn đẹp như cũ. Tôi tự hỏi không biết Reed có bạn gái không. Anh ta không đeo nhẫn cưới. Bạn gái của Reed sẽ như thế nào nhỉ?

“Muốn chia sẻ không, hay cô phải ra điều kiện trao đổi với tôi trước?” anh ta nói rồi ung dung bước vào phòng, đứng ở cuối giường.

“Anh buồn cười quá, anh Reed. Tôi ra điều kiện với *anh* kia đây, mĩa mai làm sao.” Anh ta lại cười và nhún vai. Tôi bắt chước làm theo. “Tôi cười là vì thức ăn ở đây tệ quá, Caleb từng cho tôi ăn ngon hơn nhiều. Dường như chỗ *này* mới chính là ngục tù đây.”

“Cứ đề nghị đi và tôi sẽ chuyển giao cô cho Lầu Năm Góc; nghe nói họ có phục vụ món mì Ý rất ngon vào mỗi thứ Năm.” Anh ta đặt cặp tài liệu lên ghế rồi tựa người lên tường.

“Ôi trời, cảm ơn nhé. Nhưng tôi nghĩ mình sẽ chịu đựng chuyện đồ ăn kinh khủng vậy. Nếu tôi có đi bất kì đâu từ chỗ này, thì sẽ là đến nhà tù mới ở một cái thị trấn nào đó ở Trung Tây Hoa Kỳ, nơi anh quyết định sẽ giấu tôi.” Tôi trao cho anh ta nụ cười ngọt ngào, hóm hỉnh nhất của mình. “Nhân tiện, chuyện đó thế nào rồi?”

Reed lắc đầu, không hề lúng túng. Không phải là tôi trông mong sẽ nhận được phản ứng từ anh ta, người đàn ông này không hề dễ mất bình tĩnh...trừ khi bạn hôn anh ta. Tôi lại mỉm cười, tươi hơn nữa, để lộ cả răng, và nụ cười này chẳng mấy may ngọt ngào. Ý nghĩ kia thật hứa hẹn, dường như là điểm chung duy nhất của chúng tôi.

“Đi thẳng vào vấn đề thôi, Cô Ruiz. Tôi đã điều tra sâu hơn về bạn trai cô cùng đám băng hữu khủng bố của hắn, và tôi có vài câu hỏi dành cho cô, bắt đầu với: Cô đã gặp Muhammed Rafiq lúc nào?”

Cứ để cho Reed phá hủy vẻ vui tươi của giây phút này đi. Người đàn ông này là một người máy, và anh ta được lập trình với một mục tiêu duy nhất: bắt được kẻ xấu bằng mọi cách cần thiết. Tôi sẽ rất kính trọng anh ta nếu anh ta không cố hủy hoại toàn bộ cuộc đời tôi. Chỉ là một phương thức khác anh ta dùng để gọi nhắc cho tôi về Caleb. “Đó không phải chỗ chúng ta dừng lại, anh Reed. Anh đã nói rằng tôi có thể kể cho anh toàn bộ câu chuyện kia mà.”

Anh ta thở dài. “Tiền sĩ Sloan đã gọi cho tôi sau khi rời khỏi bệnh viện. Tôi sẽ lấy tất cả các ghi chép của cô ấy sau, nhưng hiện tại, cô ấy bảo rằng chuyện duy nhất thu thập được sau khoảng thời gian ở cùng cô hôm nay đó là chuyện Caleb chính là người để lại cho cô món tiền ở Zacatecas. Hai trăm năm mươi ngàn đô-la là một khoản tiền lớn để chuyển giao và ký thác cho một cô gái mà hẳn ta định bán đấy. Tôi chắc chắn rất muốn nói về chuyện đó, nhưng lúc này chuyện quan trọng đó là tìm hiểu thêm về Rafiq. Cô gặp gã khi nào?”

Reed chỉ mới đến đây chưa tới mười phút, vậy mà anh ta đã xoay sở chọc tôi điên lên rồi. “Tôi không biết chuyện anh ấy đã làm. Tôi đã không hề biết gì cho đến khi anh ấy để lại món tiền đó cho tôi.” Mất khoảng một giây, nhưng rồi phần còn lại của những gì anh ta nói ngấm dần vào, và tôi cũng tức giận với Sloan nốt, chuyện *duy nhất* thu thập được sau ba giờ đồng hồ trò chuyện đó là Caleb đã đi đến ngân hàng sao? Như thế lạnh lùng quá. Đạo gần đây, những người ở quanh tôi quả là tràn đầy bất ngờ.

“Rafiq, Cô Ruiz. Cô gặp gã ta khi nào?” Rõ ràng Reed đã quyết định bỏ qua không gian đầy ấn tượng của phòng thủ công, và tiến hành thăm vấn ngay ở phòng tôi. Tốt thôi.

“Gã ta đã ở sẵn đó khi chúng tôi tới Tuxtepec,” tôi thì thầm. Đây không phải một phần của câu chuyện mà tôi muốn kể, nhưng tôi biết mình phải làm thế. Sự thật là – tôi muốn Reed có thể đến được buổi đấu giá. Tôi muốn anh ta vây bắt đám khốn kiếp kia và trả tự do cho các nô lệ. Tôi nợ họ điều

đó. Tôi nợ bản thân mình điều đó. Tôi nợ Caleb điều đó. “Gã đã chờ chúng tôi.”

Reed và tôi im lặng một lúc. Anh ta lôi một chiếc máy ghi âm ra khỏi túi áo khoác, bấm nút thu âm rồi đặt nó xuống giường. “Tôi sẽ giúp cô xem xét qua lời khai sau. Tôi biết chuyện này rất khó, Cô Ruiz. Tôi cũng biết cô nghĩ tôi muốn làm mọi chuyện theo cách này, nhưng không phải đâu. Tôi chỉ muốn làm việc của mình và khiến cho những kẻ đó trả giá cho việc chúng đã làm, với cô và với rất nhiều phụ nữ cùng trẻ em khác. Có cả trẻ em ở đó nữa...cô có biết không?” Tôi lắc đầu. Tôi ghét anh ta vì đã gieo ý nghĩ kia vào đầu mình. Tôi không thể chịu được viễn cảnh một đứa trẻ phải chịu đựng đau khổ. Không đùa cợt hay trêu chọc nữa. Reed lẳng lặng nhắc cặp tài liệu lên rồi đặt xuống đất trước khi ngồi xuống.

Tôi háng giọng và liếm môi. Đây là nơi câu chuyện thật sự bắt đầu.

Tôi không biết chính xác thời gian chúng tôi đến nơi, song mặt trời đã lặn không lâu trước đó. Caleb và tôi không trò chuyện nhiều lắm lúc ở trên đường. Tôi thật sự không có bất kì điều gì để nói với anh mà không dẫn đến kết quả là anh trừng phạt tôi.

Tim tôi đập thình thịch trong lồng ngực như điệu trống điểm quân khi chúng tôi lái dọc theo con đường vào nhà gần như vô tận. Người sở hữu căn nhà này chắc chắn có rất nhiều tiền và yêu cầu riêng tư cực cao. Hàng cây to lớn che mất điểm đến của chúng tôi, song tôi có thể nhìn thấy ánh đèn từ phía xa xa. Sớm thôi. Sớm thôi, tôi sẽ mất tất cả những gì quan trọng nhất với mình.

Tôi tự mắng mỏ mình vì đã không cố gắng để trốn thoát nhiều hơn, kể cả khi tôi gần bước đi còn không nổi, hướng gì là chạy. Song, thậm chí nếu phải chết trong quá trình đó, lẽ ra tôi phải nên cố lần nữa. Chết sẽ tốt hơn là chuyện sắp xảy ra. Tôi biết một khi anh đưa tôi vào trong căn nhà kia, tôi sẽ

trở thành nô lệ tình dục trong suốt phần còn lại của cuộc đời. Tôi biết Caleb từng nói chỉ có hai năm thôi, nhưng tôi không có bất kì niềm tin nào vào điều đó. Sao có thể được kia chứ?

“Đừng khóc, Mèo Con. Tôi sẽ không để ai làm hại em cả. Cứ ngoan ngoãn và em sẽ ổn thôi.” Lời Caleb nói lẽ ra nên xoa dịu được tôi, nhưng giọng điệu của anh có hơi vô cảm. Dường như kể cả anh cũng không tin vào điều mình nói.

Tôi quán hai cánh tay chặt hơn quanh mình và nhắm lại, cố gắng tìm kiếm lòng kiên định. Mình có thể làm được, tôi tự nhủ như thế. Mình có thể sống sót. Mình có thể hồi phục đủ để trốn thoát. Mình không thể đánh mất hi vọng. Ai đó sẽ đến cứu mình.

Thình lình, chiếc xe tải dừng lại, và một người đàn ông mặc áo đuôi tôm yêu cầu Caleb xuất trình giấy mời. Tôi định hét lên cầu cứu, nhưng có gì đó bảo tôi rằng, người đàn ông kia biết chính xác vì sao tôi bị mang đến đây, và điều cuối cùng tôi cần đó là chứng minh Caleb đã đứng về mình. Tôi sẽ cố trốn thoát ngay khi có cơ hội đầu tiên. Đó là sự thật, song anh không cần sự đảm bảo đó.

“Tôi không có giấy mời, nhưng tôi được mời: Caleb.”

Tên của anh, chỉ cần có vậy. Người đàn ông vẫy tay ra hiệu cho chúng tôi đi tiếp, và khi đã chạy thêm một đoạn nữa trên lối vào, Caleb dừng xe lại, đi vòng qua cửa bên này rồi siết lấy cánh tay tôi, chậm chậm kéo tôi đi lên lối đi bộ trong khi một người khác lo cho chiếc xe tải.

“Tôi không đi được!” Tôi giữ khỏi sự kìm kẹp của Caleb, lờ đi cơn đau nơi vai mình. Tôi bắt đầu sứt sứt, hoàn toàn không thể dừng lại được. Không thể tin chuyện này lại đang xảy ra.

Cô sẽ chết ở trong đó đấy. Đừng có tiến lại gần sự diệt vong của chính mình nữa!

Tôi dừng bước. “Caleb. Xin anh, đừng có bắt tôi vào trong đó. Xin anh. Xin anh!” Tôi quay người toan bỏ chạy, nhưng hai cánh tay Caleb đã bắt lấy tôi trước cả khi tôi kịp bước bước đầu tiên. Tôi giãy giụa và đau đớn lan ra khắp mọi bộ phận trên cơ thể tôi, đặc biệt là vai.

Bàn tay Caleb bịt miệng tôi lại khi cơ thể anh áp lên lưng tôi, giữ tôi bất động. “Mèo Con, em dám sao!” anh nửa thì thầm, nửa gầm ghè vào tai tôi. “Tôi đã cảnh cáo em không được gọi tên tôi rồi mà. Tôi đã cảnh báo em không được bỏ chạy khỏi tôi. Dù có ra sao em cũng sẽ vào trong đó, và em không trốn tránh được đâu. Chấp nhận đi. Hãy hít thở và chấp nhận đi.”

Tôi thút thít và sụt sùi phía sau bàn tay anh, song phải thừa nhận rằng việc bị anh giữ chặt giúp tôi dần dần bình tĩnh trở lại. Sự hoảng loạn của tôi gần như có thể chạm vào được, nó gõ nhịp và đập rộn bên trong huyết quản của tôi, nhưng đôi tay của Caleb lại vô cùng mạnh mẽ. Caleb rất vững chãi. Các bắp cơ của tôi căng ra và cơn đau kéo đến sau đó gần như không thể chịu được. Tôi buộc bản thân mình phải thả lỏng dần và để ý rằng những ngón tay của Caleb cũng đang nói ra.

Anh chậm chậm nhấc tay khỏi miệng tôi. Tôi thở hỗn hển và khóc nức nở. “Suýt.” Anh vuốt tóc tôi trong lúc tiếp tục giữ cho tôi đứng vững. “Tôi biết chuyện này rất kinh khủng. Tôi biết em sợ hãi. Tôi đang cố làm cho mọi việc đơn giản hết mức có thể, nhưng em không thể không vâng lời tôi được. Nếu có người tin rằng tôi không phải chủ nhân của em... Mọi thứ sẽ rất tệ, Mèo Con ạ. Em có hiểu không?”

Tôi bấu chặt lấy cánh tay của Caleb đang vòng quanh ở giữa người mình. *Đừng bỏ em*, tôi âm thầm hét lên. *Đừng bỏ em*. Tôi chậm chậm gật đầu và để cho sự đụng chạm của Caleb xoa dịu mình, đảm bảo rằng anh sẽ không để bất kì ai làm hại tôi. Chừng nào tôi còn nghe lời Caleb, tôi vẫn là của anh, và không ai có thể tổn thương tôi. Không ai, ngoài Caleb.

Chúng tôi bước đi trong im lặng suốt quãng đường còn lại, nhưng Caleb vẫn để tôi nắm tay anh. Tôi biết cuối cùng rồi anh cũng sẽ trừng phạt tôi vì

con bột phát vừa rồi, nhưng chuyện đó tính sau. Vào lúc này, cơn giận của anh đã dịu đi và bàn tay ấm áp cùng mạnh mẽ của anh đang áp sát tay tôi. Caleb hoàn thành việc an ủi tôi vào đúng khoảnh khắc hai chúng tôi bước đến trước cánh cửa gỗ to lớn của vùng điền trang khổng lồ này. Toàn bộ cơ thể tôi run rẩy, nhưng tôi vẫn cúi đầu và cố gắng hít thở. Sự an toàn của tôi được đảm bảo, chừng nào tôi còn biết nghe lời. Đó có thể là một lời nói dối, song nghi ngờ là điều mà tâm trí yếu ớt của tôi khó mà làm được.

Caleb bấm chuông, và sau vài giây, có tiếng kim loại leng keng vang lên, cánh cửa cột kết mở ra. “*Buenas tardes, Señor...*” (“*Chào buổi chiều, thưa Ngài...*”)

Tôi không để ý gì trong khi Caleb và người đàn ông vừa mở cửa nói chuyện. Trong lúc cuộc đối thoại diễn ra, tôi nghe thấy một tiếng rít chói tai vang lên. Tôi còn thấy chóng mặt nữa, nhưng đâu đó trong tâm trí, tôi biết đó chỉ là do nỗi hoảng loạn và adrenaline gây ra mà thôi. Tôi ép phổi mình phải làm việc theo một nhịp độ đều đặn, buộc bản thân không được thở quá nhanh.

Bàn tay của Caleb đang đặt ở thắt lưng giúp tôi tiến lên phía trước, và chẳng hiểu sao tôi lại làm theo: bước đi bước đầu tiên về phía sự hủy diệt của mình. Rồi tôi tiến thêm một bước và một bước nữa, hai mắt quan sát đôi chân đang đưa mình đi.

Âm nhạc vang lên trong không gian khi chúng tôi bước đi, và không lâu sau, tôi nhận thấy nơi này trông giống như một khách sạn xa hoa vậy. Sàn nhà là đá cẩm thạch được trải thảm màu rượu vang rất thịnh hành. Tôi cố đi thật gần Caleb, đặc biệt là vì anh không hề ngăn cản chuyện đó. Đột nhiên, tôi nghe thấy một tiếng ‘chát’ rất lớn ở phía bên trái, theo sau là tiếng rên rỉ đau đớn của một phụ nữ. Hai mắt tôi lần theo âm thanh kia, vượt qua người đàn ông ở trước mặt chúng tôi, và dừng lại ở cảnh tượng trong căn phòng cạnh bên.

Một đám đông những người đàn ông ăn vận đẹp đẽ, và thậm chí có vài phụ nữ nữa, đang tụ tập để xem một người đàn ông mặc áo đuôi tôm trắng giữ một phụ nữ khóa thân nằm sấp trong lòng mình. Mái tóc đen của cô ta được vén sang một bên, gương mặt hằn vệt đau đớn hiện ra rõ rệt. Cơ thể của cô ta trông vô cùng duyên dáng, kể cả khi đang ở vị trí thấp kém. Một dấu tay đỏ chói nổi bật trên nền da trắng nhợt của cô ta. Người đàn ông ve vuốt tấm lưng cô gái và cô ta uốn cong người, nâng phần mông lên cao hơn như thể đang cầu xin anh ta đánh mình lần nữa. Tôi quay đi khi anh ta làm thế, và người phụ nữ kia lại rên rỉ, nhưng không hề kêu thét.

Đó là chuyện Caleb muốn ở tôi sao? Tôi đã biết câu trả lời rồi. Tôi cũng biết mình sẽ thất bại thảm hại. Bất luận đã bao lần bị Caleb đét mông, tôi vẫn luôn la hét và cầu xin anh dừng lại, kể cả khi tôi đầu hàng trước những cơn cực khoái anh đem đến.

“Có người ở đây muốn gặp hai người, Tôi đang đưa hai người đến gặp ông ấy,” người dẫn đường của chúng tôi nói.

Những ngón tay Caleb giằn giật trên sống lưng tôi và tôi cảm thấy một cơn hoảng loạn nguyên thủy tràn dâng. “Là chủ nhân của ngôi nhà à? Tôi đã rất nôn nóng được gặp ông ấy.”

Người dẫn đường vẫn tiếp tục bước đi trong khi đáp lời, “Không, thưa Ngài. Chủ nhân của ngôi nhà này là ngài Felipe Villanueva. Chúng ta vừa đi qua ngài ấy cùng nô lệ của ngài ấy, Celia trong phòng riêng. Ngài ấy thường xuyên mời khách lắm; vì ngài ấy thích sự chú ý.”

Một nô lệ nữa. Một người phụ nữ nữa bị bắt giữ trái ý muốn trong cùng ngôi nhà này. Điều đó khiến tôi phát ốm. Người phụ nữ tôi nghiệp kia, bị hạ nhục ngay trước mặt những kẻ xa lạ, và biết rằng chẳng có ai trong số đó chịu giúp mình.

Caleb dừng lại và tôi nhảy nhồm khi tay anh đẩy tôi về trước. Mắt chúng tôi chạm nhau. Đôi mắt xanh dương của anh lạnh lẽo, chôn giấu điều

gì đó vô cùng đen tối. Tôi không muốn biết anh đang nghĩ gì. Tôi buộc mình phải tiếp tục bước đi.

Tiếng nhạc và âm thanh của những vị khách khác dần tan đi với mỗi ngã rẽ đưa chúng tôi vào một mê cung. Thật không may là chúng lại bị át đi bởi tiếng thét của một phụ nữ. Tôi không thể ngăn mình bắt đầu khóc lóc vào lúc đó. Tìm thấy cánh tay của Caleb, tôi bấu víu vào đó bằng cả hai tay, quán mình quanh nó. Khi nhìn lên, tôi thấy người dẫn đường trượt mở hai cánh cửa ra và tiếng thét trở nên lớn hơn nữa. Người đàn ông và Caleb trao đổi một cái gật đầu ngắn gọn, sau đó ông ta rời đi. Caleb kéo theo tôi vào trong khi bước đi.

Sau khi bước được vài bước, Caleb dừng lại, và tôi cảm nhận được cái cách cả người anh căng ra. Có gì đó khiến anh giật mình. Người phụ nữ kia vẫn tiếp tục kêu thét.

Tôi ngẩng lên và cảnh tượng trước mặt khiến tôi ngất đi. Nancy, cô gái đã tham gia vào vụ cưỡng hiếp bất thành của tôi, người đã trơ mắt đứng nhìn những gã đàn ông đó vật tôi xuống và cố xâm phạm tôi. Người đã vô tâm đứng một bên trong lúc bọn chúng đâm, tát và đá tôi! Cô ta chính là người đang kêu thét. Cô ta đang khóa thân và bị trói úp mặt xuống thứ trông như một con ngựa gỗ, trong khi một người đàn ông trông giống dân Ả Rập đang dữ dội đi vào cô ta hết lần này đến lần khác.

Khi đã tỉnh lại, tôi nhận ra Nancy không còn la hét nữa. Tôi đang nằm trên một chiếc trường kỉ bọc da màu đỏ tía, và gương mặt giận dữ của Caleb đang nhìn xuống tôi. Anh không nói gì khi kẻ ly nước vào miệng tôi. Thậm chí tôi còn chẳng thể nghĩ tới việc lên tiếng nữa. Tôi đã nhìn thấy điều có thể sẽ xảy ra nếu Caleb rời bỏ mình, và quyết tâm sẽ khiến anh yêu chuộng tôi.

Đột nhiên, giọng một người đàn ông phá tan sự im lặng. Ông ta dùng thứ ngôn ngữ tôi không hề hiểu. Cũng là một tràng những lời nhanh gọn, súc tích hết như Jair từng nói vậy. Cuộc trao đổi của ông ta và Caleb đầy dữ

đội, ghé góm. Người đàn ông nọ *cười* vào mặt Caleb. Tôi không dám nhìn về phía giọng nói kia.

Lông mày của Caleb nhíu lại, và hai mắt anh tập trung vào phía bên trên, đằng sau tôi, “Cô ấy chỉ sợ thôi. Tôi không hiểu được dọa nạt cô ấy thôi thì được lại cho ai chứ.”

Người đàn ông bật ra một tràng cười quái dị, “Tiếng Anh sao, *Khoya?* Cậu muốn cô ta hiểu những gì chúng ta nói à?” Lời lẽ của ông ta mang nặng trọng âm, nhưng vẫn có thể hiểu được. “Cô ta nên sợ hãi. Sau cuộc rượt đuổi mà cô ta lôi cậu vào, cùng những rắc rối đã gây ra, rõ ràng là cô ta còn chưa đủ kinh hãi đâu. Jair có nói rằng cậu đã nương tay với cô ta,” người đàn ông nói.

Có thể nói người đàn ông này hẳn phải rất “có máu mặt”. Tôi không thể tưởng tượng được Caleb sẽ để ai đó nói chuyện với mình kiểu này.

Caleb cao giọng lên tiếng và tuông ra một tràng những lời lẽ bằng thứ ngôn ngữ mà tôi không hiểu được; tiếng Ả Rập, tôi nghĩ vậy. Nếu phải đoán, tôi sẽ nói rằng anh đang nói cho người đàn ông kia một phần suy nghĩ của mình. Tôi rút người lại trên ghế và cố trở nên vô hình trong khi hai người họ cự cãi qua lại.

Cuối cùng, Caleb nói, “Đủ rồi! Mèo Con, quỳ xuống sàn ở tư thế nghỉ đi.” Dù rất kinh hãi, nhưng tôi không hề do dự mà nhanh chóng vâng lời, quỳ xuống sàn bên cạnh chân Caleb, hai chân mở ra và tay đặt lên đùi, đầu cúi xuống, như được bảo.

“Ta muốn xem cô ta. Lại đây...,” ông ta lại bật cười, “Mèo Con.”

Tôi thút thít và run rẩy, nhưng lại không tài nào buộc mình nhúc nhích được. Tôi nghiêng người về phía chân Caleb, co rúm và nài xin hết mức có thể mà không hề lên tiếng hay phá bỏ tư thế. Anh đã hứa sẽ bảo vệ tôi. Lúc này, tôi mong anh sẽ làm thế.

Người đàn ông tặc lưỡi, và tôi gần như cảm nhận được cơn giận tỏa ra từ Caleb, song lại không biết nó đang hướng về ai. Không mất nhiều thời gian lắm để nhận ra. Tay Caleb đẩy đầu tôi ra và anh rời bỏ vị trí đang đứng.

“Nhìn tôi đi,” Caleb nói.

Anh đứng cạnh người đàn ông trông giống dân Ả Rập. Ông ta đã mặc quần áo vào và tôi thấy hơi ngạc nhiên trước hình ảnh ông ta trong bộ lễ phục tối màu được cắt may đẹp mắt. Áo sơ mi của ông ta có vài đoạn chưa cài cúc, để lộ ra vài phần da thịt màu nâu sậm hơi mướt mồ hôi. Ông ta thấp hơn Caleb vài phân, nhưng vẫn thuộc hàng cao so với tiêu chuẩn của tôi. Ông ta cũng lớn tuổi hơn Caleb nữa, có lẽ là vào hàng bốn mươi. Đôi mắt ông ta đầy chết chóc và đen tối. Chúng dường như được viền phần mắt màu đen nhưng lại không phải thế. Đó là một đặc điểm kèm theo của những người đàn ông Trung Đông, khi họ có hàng mi dài, dày và đen nhánh. Tuy nhiên, tôi chẳng thấy bị ông ta thu hút dù chỉ một chút. Ông ta là một con quái vật.

“Lại đây,” Caleb nói và tôi biết chính xác điều anh muốn là gì. Mắt khá nhiều cố gắng, nhưng cuối cùng tôi cũng xoay sở bò về phía anh mà không dùng đến bên vai bị thương. Trong quá trình đó, tôi nhìn thấy Nancy đã ngất lịm trong một góc, vẫn còn bị trói và miệng bị bịt kín. Tôi rùng mình. Rõ ràng là tôi chả cần quan tâm đến Nancy làm gì, nhưng chẳng ai đáng bị như thế cả.

Thêm nhiều câu trao đổi bằng tiếng Ả Rập nữa vang lên trước khi người đàn ông lạ mặt ra lệnh cho tôi, “*Leet sawn k’leet sue,*” ông ta nói.

Tôi nhìn về phía Caleb, người đang chuẩn bị lặp lại mệnh lệnh với vẻ cáu tiết. Lệ dâng đầy mắt, tôi nằm ngửa ra và mở rộng hai chân, hướng về hai người đàn ông, thấy nhẹ nhõm vì mình vẫn còn đang mặc quần áo. Là như vậy, cho đến khi người đàn ông kia vói xuống và lật vấy tôi qua khỏi đầu gối. Mắt hết bình tĩnh, tôi đẩy vấy xuống rồi lồm cồm dịch xa ra.

“Ồ yên vị trí cũ!” Caleb hét và tôi không thể làm gì ngoài nghe theo mệnh lệnh. Anh tiến tới với tốc độ cực nhanh và đẩy tôi ra đất. Trong vài giây, tôi đã nằm ở tư thế thích hợp, với phần riêng tư nhất bị phơi ra trước mặt một người xa lạ. Sự phản bội thiêu đốt ngực tôi, song một giọng nói trong đầu lại ra lệnh cho tôi phải biết khôn ngoan và tránh xung đột. Chưa có ai làm hại tôi cả - vẫn chưa, và cho đến lúc đó, Caleb vẫn sẽ giữ lời hứa của mình.

“Cô ta vẫn chưa sục đồ hoàn toàn. Ta đã từng có bảy chó săn dễ bảo hơn nhiều kia!”

Caleb nheo mắt về phía tôi. Anh đang bị làm khó chỉ bởi vì lợi ích của tôi. Giờ tôi đã hiểu ra điều đó. Tôi biết người đàn ông đó là ai rồi. *Rafiq*, tâm trí tôi gợi ý. Đây là người mà Caleb mắc nợ và ông ta chính là lý do khiến Caleb lên kế hoạch bán tôi đi.

“*Lye zhaash chee!*” Caleb ra lệnh và một lần nữa, tôi làm theo lời anh. Tôi lặn người lại và nhắc mông lên cao, sụt sùi khóc trên mặt thảm trong lúc cố gắng hạ mình nhanh nhất có thể.

Caleb và Rafiq trao đổi thêm bằng tiếng Ả Rập, phớt lờ tiếng sụt sùi trong khi đánh giá tôi. Bàn tay Caleb chu du trên cơ thể tôi, kéo theo việc phô ra nhiều bộ phận. Một bàn tay anh chơi đùa dọc xương sống của tôi, trong khi tay còn lại lướt dọc lên phía sau đùi rồi lần lượt ôm lấy từng bên mông tôi. Cứ như thể Caleb đang cố thuyết phục Rafiq chuyện gì đó vậy. Hi vọng là chuyện đó sẽ có lợi cho tôi, song tôi vẫn có những nghi ngờ riêng.

Cuối cùng, Rafiq thở ra một hơi dài cam chịu. “Được rồi, *Khoya*. Có lẽ khi cô ta đã bình phục và được huấn luyện đàng hoàng, ta sẽ thấy được cô ta như cậu nói. Còn hiện tại ta chẳng mấy ấn tượng lắm.”

Caleb giục tôi quay lại tư thế nghỉ rồi kéo quần áo tôi ngay ngắn trở lại bằng những cử động nhanh chóng và giật cục, khiến tôi muốn co rúm lại.

Mặc dù thấy rất nhẹ nhõm, nhưng tôi biết sớm thôi, mình sẽ phải trả giá cho nỗi xấu hổ của Caleb bằng cách này hay cách khác.

Một tiếng rên rỉ đau đớn từ góc phòng kéo sự chú ý của cả hai chúng tôi trở lại với Nancy. Rafiq bật cười, “Cô ả này đây, *Khoya*. Đây là một con điểm. Cô ta đã qua tay hầu hết mọi người, nhưng vẫn lên đỉnh bất luận bị chiếm đoạt hung bạo đến đâu, hay bao nhiêu lần. Sẽ rất đáng tiếc nếu giết cô ta, nhưng dĩ nhiên, lựa chọn là của cậu. Ta sẽ không bao giờ tước đoạt niềm vui báo thù của cậu hết.” Ông ta bước tới chỗ Nancy và cắt dây trói.

Cô ta hét lên khi bị lôi dậy, và tôi rúm người khi nhìn thấy máu cùng tinh dịch chảy dài xuống hai chân Nancy, khi Rafiq ép cô ta phải bước về phía chúng tôi trong khi bị kéo tóc lôi đi. Cô ta ở đây là lỗi của tôi. Mỉa mai thay, tôi thấy mừng vì cô ta đã từng tàn nhẫn và tham gia vào màn tra tấn tôi. Bằng không tôi sẽ quỳnh lên trước những gì cô ta đã phải chịu. Thật khó tiêu hóa được điều đó. Thật không tưởng tượng nổi đây có thể là sự sám hối của cô ta vì đã giúp tôi.

Nancy ngã khụy khi Rafiq ném cô ta đến trước mặt tôi. Cô ta khóc lóc và rên rỉ, nhưng điều khiến tôi thấy khiếp sợ nhất chính là cái cách hai bàn tay cô ta vờ về phía tôi, “Cứu tôi,” cô ta nức nở, “làm ơn, hãy cứu tôi.”

Tôi đông cứng mất vài giây, nhưng sau đó đã tóm lấy tay cô ta và bẻ gập những ngón tay xuống cho đến khi cô ta buông tôi ra. Tôi không muốn tham gia vào chuyện này. Tôi chúi người lui lại và liếc lảng nhìn lên Caleb.

“Quyết định là của em, Mèo Con. Tôi không biết chuyện gì đã xảy ra giữa hai người. Tôi không biết cô ta đóng vai trò gì, nhưng nếu em muốn cô ta bị trừng phạt, nếu em muốn cô ta phải chết, cứ nói ra và tôi sẽ xem xét,” Caleb nói. Anh đang cực kì nghiêm túc. Tôi có thể thấy điều đó trong mắt anh, và tôi biết anh muốn tôi lên tiếng. Anh muốn tôi trao cho cô ta cái chết.

Những tiếng nước nở đứt quãng phát ra từ Nancy và ngạc nhiên thay...từ tôi nữa. “Tôi không thể!” tôi gào lên át cả tiếng Nancy. “Tôi không thể làm thế được! Cô ta rất tội tệ. Cô ta đã giúp bọn chúng. Cô ta đã chèn ép tôi,” tôi nước nở. “Nhưng tôi không thể giết cô ta được. Tôi không phải một kẻ sát nhân!”

Về mặt Caleb tôi đi khi tôi hét lên từ “sát nhân”. Anh nhào tới trước và tôi rụt người lại, nhưng Nancy mới chính là mục tiêu của anh. Anh thô bạo kéo đầu cô ta lên và đẩy về phía tôi. Dán chặt mắt vào tôi, anh thì thầm vào tai của Nancy.

“Vâng!” cô ta hét lên, “Gì cũng được...chỉ xin đừng giết tôi,” cô ta nước nở.

Caleb buông đầu Nancy ra như thể vừa chạm phải một đồng phân vậ. “Em có nghe thấy không?” Anh chỉ tay vào tôi, “Cô ta vừa nói sẽ tự tay giết em nếu chúng tôi cho cô ta cơ hội sống. Đây là loại người em muốn dung thứ sao?!?”

Đầu tôi rung lên vì sức mạnh trong giọng nói của anh.

“Không!” Tôi nước nở, “Tôi không thể, Caleb. Tôi sẽ không làm đâu. Làm ơn, xin anh đừng làm vậy. Đừng vì tôi.”

“Caleb?” Rafiq nhẹ nhàng nói, về mặt nhăn nhó, và một tràng ngắn gọn tiếng Ả Rập kéo theo sau.

Tôi kinh hoàng nhận ra điều mình vừa làm. “Chủ Nhân...tôi không cố ý!” tôi van xin, “Tôi biết ngài là chủ nhân của tôi. Xin hãy tha thứ cho tôi. Tha thứ cho tôi. Tha thứ cho tôi.” Tôi lặp đi lặp lại, đu đưa người tới lui.

Không hề báo trước, Caleb kéo tôi đứng dậy, hoàn toàn không quan tâm việc đó sẽ gây đau đớn cho tôi. Thêm nhiều lời bằng tiếng Ả Rập nữa, sau đó anh dắt tôi ra khỏi phòng, rời khỏi Nancy cùng những tiếng thét đầy thù địch của cô ta.

CHƯƠNG 9

Theo yêu cầu của Rafiq, Caleb đưa Mèo Con quay trở lại bữa tiệc. Đó không phải chuyện hấn muốn làm, nhưng trong không gian xa lạ thuộc ngôi nhà to lớn của ‘bằng hữu’ Rafiq, hấn không còn lựa chọn nào khác ngoài đi theo người quản gia tiến về phía các vị khách khác. Con giận hờng về phía Rafiq lan tràn trong suy nghĩ, và hấn cần thời gian để sắp xếp lại cảm xúc của mình. Tại sao Rafiq lại có mặt ở biệt thự và tại sao ông lại cố tình công kích Caleb? Chẳng có nghĩa gì hết, trừ khi Caleb xem xét cái cách mà Rafiq và Jair âm mưu sau lưng mình. Hấn rất muốn xem chuyện này như một sự phản bội, nhưng từ đó có lẽ là quá nặng nề, nếu kể đến tất cả những gì Rafiq đã làm cho hấn trong quá khứ.

Thêm nữa, Mèo Con đã khiến hấn thất vọng. Hấn đã cảnh cáo cô phải biết nghe lời, cảnh báo cô chuyện gì sẽ xảy ra nếu cô làm sai trước mặt Rafiq và những người khác, ấy vậy mà, cô lại làm hấn xấu hổ. Kể cả lúc này, tay cô vẫn tiếp tục tìm kiếm tay hấn, tìm kiếm sự ấm áp theo cái tẻ nhạt nhất. Cô không chịu ngưng khóc kể từ khi nhìn thấy người phụ nữ tóc vàng kia.

Bên trong lòng, Caleb thấy nao núng nhưng không biết tại sao. Ả tóc vàng xứng đáng nhận được sự đối đãi kia. Bây giờ hấn đã biết, ả ta có tham gia vào chuyện đã xảy ra với Mèo Con. Ả đáng phải nhận số phận đã được định đoạt sẽ xảy đến.

Người phụ nữ đã bị đánh đến tan nát. Cơ thể cô ta chẳng chịt những lằn roi và vết cắn, cổ họng cô ta thâm tím còn hai mắt thì đỏ ngầu do lượng oxy đã bị tước đi. Rafiq có nói đến việc cô ta đã bị cưỡng hiếp, vô cùng thô bạo, và lặp lại rất nhiều lần. Bị tra tấn. Thế nhưng, mặc cho những cảm xúc mà cô ta đã thể hiện, Caleb vẫn không đồng tình với chuyện cưỡng hiếp bằng

bạo lực. Hắn không thể gạt bỏ hình ảnh máu và tinh dịch chảy dài xuống đùi cô ta ra khỏi đầu đủ nhanh như ý muốn. Cuối cùng, chuyện người hướng dẫn của hắn đã tham gia vào việc đó thật khó chấp nhận làm sao.

Hắn đã định tặng Mèo Con một món quà, một món quà vô cùng ý nghĩa với Caleb: báo thù. Caleb sẵn sàng làm mọi chuyện để được quay ngược thời gian, và chứng kiến cái kết thúc thấp hèn, hạ tiện nhất có thể của Narweh, nhưng thời điểm đó đã qua rồi. Narweh đã chết và Caleb sẽ phải sống với nhận thức rằng, vào phút cuối, Narweh đã không hề cầu xin được sống hay thể hiện sự ăn năn vì những gì đã làm với Caleb. Đó là cơ hội giáng một cú tát thẳng vào mặt mà Mèo Con không những không bỏ qua để trả đũa lại kẻ tra tấn mình, mà còn là dịp để Mèo Con nhìn hắn như một loài quái vật khi đã gợi ý điều đó. Cũng không phải hắn muốn cô xem kia mà!

Nhưng tại đây, ngay lúc này, đặc biệt là khi đã ở rất gần với mục tiêu của mình, hắn không thể cho phép bản thân để lộ ra sự yếu đuối, nhất là khi Mèo Con có liên quan. Đây chính là thời điểm then chốt và Rafiq sẽ dõi theo nhất cử nhất động của hắn, đúng như dự đoán. Họ đã là đồng sự suốt mười hai năm qua, cố gắng hoàn thành mục tiêu duy nhất là hủy hoại cuộc sống của Vladek Rostrovich bằng mọi cách có thể nghĩ ra. Mục tiêu đó từ lâu đã khiến họ trả giá bằng chính linh hồn mình. Nhiều người đàn ông đã chết. Nhiều phụ nữ cũng đã chết. Và Caleb đã tàn sát vô số. Tất cả chỉ để đảm bảo cuộc báo thù của họ sẽ được tiến hành một ngày nào đó. Cuối cùng, khi hướng nhìn của họ cũng đã cố định ở mục tiêu, Caleb dường như lại phải chịu đựng một cơn khủng hoảng lương tâm nào đó. Một cô gái ngốc nghếch đang cố khiến hắn phải đặt câu hỏi cho mọi thứ mà hắn và Rafiq đã phải rất vất vả mới đạt được. Quả là ngu xuẩn khi Caleb đặt nó vào vòng cân nhắc. Mèo Con có thể không ưa việc báo thù, nhưng Caleb thì chắc chắn có.

Caleb dán mắt lên tấm lưng của người quản gia khi họ đi qua hàng hàng lớp lớp những ngả rẽ sẽ đưa họ đến chỗ những người khác. Hắn không biết đêm nay sẽ dẫn tới đâu, nhưng sự cáu tiết đã dâng lên rồi, và hắn sẽ không

dung thứ cho kẻ nào muốn bày trò bốn cột mình, kể cả cô gái đang khóc sụt sùi bên cạnh cũng thế. Caleb thấy khó mà kiềm được tiếng khịt mũi chế nhạo khi nhớ lại cách mà Mèo Con đã phun ra hai chữ *sát nhân* về phía hắn. Phải, hắn là một kẻ sát nhân. Hắn tự nhắc mình không thể nhẹ nhàng với cô được nữa. Không còn khoan dung hay ân huệ. Cô sẽ phải học, ngay bây giờ, rằng lòng tốt của hắn đã chấm dứt rồi.

Những tiếng rì rầm khá lớn cuối cùng cũng chạm tới tai Caleb, và hắn thấy nhẹ nhõm vì không còn phải nghe tiếng sụt sịt của Mèo Con vây lấy mình thêm một phút nào nữa. Cuối cùng, họ cũng đến được chỗ những vị khách khác, và người quản gia yêu cầu Caleb chờ trong lúc ông ta báo với vị chủ nhà rằng họ sẽ tham dự buổi họp mặt.

Caleb không biết nhiều về Felipe Villanueva, ngoài sự thật rằng Rafiq rõ ràng rất tin ông ta. Rafiq từng kể rằng họ đã quen biết nhau nhiều năm sau trận đánh ở Pakistan, khi vị chỉ huy của Rafiq đã lên nắm quyền. Theo lời Rafiq thừa nhận thì họ không thân nhau lắm, song người hướng dẫn của hắn lúc nào cũng rất kĩ tính trong chuyện chọn người để tin tưởng. Caleb không cần thêm lời giới thiệu nào nữa. Đồng thời, hắn cũng không còn lựa chọn nào khác.

Mèo Con, một lần nữa lại mất bình tĩnh, áp sát vào lưng Caleb và vòng hai cánh tay quanh hắn từ phía sau. Cảm thấy khó chịu, hắn ấn những ngón tay mình lên mặt trong cổ tay cô cho đến khi cô chịu thả ra. “Đừng có làm tôi xấu hổ trước mặt những người này một lần nữa, bằng không tôi sẽ buộc phải đưa ra ví dụ thực tiễn cho em đấy. Tôi đã bảo em phải làm gì khi không chắc chắn về mệnh lệnh hả?”

Mèo Con thút thít, xoa xoa hai cổ tay, nhưng vẫn đủ tỉnh táo để vào tư thế nghỉ. Caleb lập tức thấy thỏa mãn khi cô đã có thể hít thở chậm mà không thu hút sự chú ý về mình.

Hắn vuốt vuốt đỉnh đầu cô và thì thầm chỉ vừa đủ để hai người họ nghe được, “Ngoan lắm, Mèo Con. Cứ nghe lời tôi và tôi sẽ tiếp tục đảm bảo sự

an toàn của em.” Hấn cảm nhận được cô gật đầu bên dưới tay mình. Hấn không thể chờ cho ngày hôm nay kết thúc được, kể cả khi hấn rất lo điều mà ngày mai mang đến.

Một người đàn ông Mexico khoảng hơn bốn mươi, với mái tóc đen, đôi mắt màu lục, và một bộ râu ấn tượng, tiến tới chỗ Caleb và Mèo Con. Ông ta vận một bộ lễ phục trắng kì quái và phong thái thì hoàn toàn khác với những người xung quanh họ. Từ những mô tả tổng quát Rafiq đã đưa ra, Caleb biết đó chắc chắn là Felipe. Chỉ có chủ nhân của một điền trang giống như nơi họ đang ở lúc này, mới dám mặc một bộ lễ phục khoa trương để tham dự một buổi tiệc xa hoa như thế. Caleb, đang mặc quần bò và áo sơ mi không mấy hợp một, trông vô cùng tùy tiện, và hấn thấy hơi tự ti trước vẻ ngoài lôi thôi của mình. Hấn muốn gặp ông ta ở vị thế ngang bằng hơn.

“*Bueno!* Hấn cậu là Ngài C,” người đàn ông lên tiếng, giọng trịnh trọng nhưng nhẹ nhàng. “Ngài R đã kể cho tôi nghe rất nhiều điều hay ho về cậu. Tôi là Felipe. Chào mừng đến tư gia của tôi.”

Trọng âm của Felipe rất nặng, nhưng lời lẽ vẫn đủ rõ để hiểu được. Caleb đưa tay phải ra chỉ sau khi Felipe đưa tay phải ra trước. Cái bắt tay của họ rất chắc. Từ trước đây rất lâu, Rafiq đã dạy Caleb tầm quan trọng của việc không bao giờ đề nghị bắt tay trước, hay việc là người đầu tiên bước vào một căn phòng. Nó tạo nên sức mạnh đối kháng tinh tế nhưng quan trọng giữa hai người lần đầu gặp mặt.

“*Buenas noches,*” (*Buổi tối tốt lành*) Caleb mở lời chào. Hấn từ từ rút tay lại.

“*Buenas noches,*” Felipe đáp. Gương mặt ông ta vui vẻ và hiền hòa đến kì lạ. Đó là điều Caleb không trông chờ ở một người bạn của Rafiq. Tuy nhiên, như Caleb đã hiểu rất rõ, vẻ ngoài có thể là sự lừa dối, và hấn không vội đưa ra đánh giá. Ánh mắt Felipe dờ xuống Mèo Con và nụ cười của ông ta biến thành dâm đãng. “Làm ơn, hãy dùng tiếng Anh. Tôi muốn luyện

tập mỗi khi có thể. Chắc cậu cũng muốn luyện tập phải không. Trọng âm của cậu từ đâu vậy, tôi không xác định được?”

Caleb cứng người, “Tôi không hiểu ông đang nói về cái gì.”

Felipe bật cười và tiếp tục, “Đây là cô gái đó à? Cô gái mà cậu đã đuổi theo khắp Mexico ấy?” Ông ta cười, “Trông cô ta đâu có giống rắc rối lắm. Nhưng Celia bé nhỏ của tôi cũng vậy, và cô ấy là cả một vấn đề nan giải.” Ông ta bật cười lần nữa, nhưng lại có nét lấp lánh khó nhận thấy trong mắt.

Caleb biết Felipe đang rất vui vẻ với *Celia bé nhỏ* của ông ta. Caleb chỉ hi vọng rằng *bé nhỏ*, không được dịch ra là *trẻ tuổi*. Kể cả hấn cũng có những giới hạn và Rafiq biết rất rõ điều đó. Nhưng nói đi phải nói lại, hấn vừa bước vào và bắt gặp Rafiq đang thực hiện hành vi cưỡng hiếp còn gì.

Caleb ép mình mỉm cười. “Phải, đây là Mèo Con. Thứ lỗi cho cách ăn mặc của chúng tôi. Không phải do lựa chọn đâu.”

Về mặt của Felipe đầy thắc mắc, nhưng Caleb không đưa ra thêm thông tin nào. Sau vài giây, Felipe tiếp tục cuộc trò chuyện. “Mặt của cô ta...do cậu làm à?”

Caleb nhận ra ý thức xã giao của Felipe còn thấp hơn cả bảo thủ, thậm chí là quen thuộc nữa, mà điều đó thì hấn không chấp nhận. Hấn thấy hơi bị sỉ nhục trước sự bóng gió của người đàn ông đối diện, và cả sự càn rỡ của ông ta khi hỏi hấn một câu hỏi như thế. Kể cả khi ngôi nhà thuộc về Felipe đi nữa, với tư cách là khách, Caleb trông chờ nhiều hơn thế này nhiều. “Không,” hấn lạnh lùng đáp. “Nhưng tôi đã xử lý bọn chúng rồi.”

Felipe mỉm cười gian xảo và gật đầu đồng tình. “Các nô lệ khác đã khóa thân theo như ý nguyện của chủ nhân họ.” Caleb mỉm cười cứng nhắc, nhận thấy sự vui vẻ không che giấu của Felipe, và buổi trò chuyện này có phần khó chịu. “Một trong số họ có cả một chiếc đuôi! Cô gái tội nghiệp đã van xin được lấy nó ra, nhưng Ngài B nghĩ nó quá vui nhộn. Tôi phải đồng ý với điều đó.” Ông ta lại cười. “Kể cả khi là chủ nhà, tôi cũng không có

quyền bảo cậu rằng Mèo Con của cậu phải ăn mặc thế nào, nhưng tôi nghĩ việc cô ta cởi bỏ đám quần áo kia sẽ giúp hai người hòa nhập hơn chẳng?” Đôi mắt ông ta lại hạ xuống Mèo Con, đang khuất phục một cách đáng ngạc nhiên.

Con giận của Caleb đang dâng cao, song hắn vẫn cố giữ vẻ tôn trọng trong lời phản đối của mình. “Chúng tôi mệt rồi. Hơn nữa, cô gái cũng đã bị đánh đập rất tàn nhẫn, như ông thấy đó. Cô ấy vẫn chưa sẵn sàng, có lẽ để lúc khác vậy.

Sự thất vọng của Felipe hiện ra rõ rệt, “Theo lời cậu vậy. Xin hãy tham gia cùng chúng tôi và dùng chút khai vị cùng rượu vang nhé. Tôi không biết Ngài R có nói chưa, nhưng tôi đã tận dụng cậu trai được mang tới đây. Hi vọng cậu không phiền, nhưng cậu ta có vẻ hơi...nhạy cảm hơn người phụ nữ bị mang đến chung. Cậu không phiền, đúng không?”

Caleb cảm thấy một luồng hơi nóng chạy dọc xuống sống lưng. Dĩ nhiên là hắn thấy phiền rồi. Bọn chúng lẽ ra là con tin của hắn, chứ không phải một món hời trong buổi tiệc để cho Rafiq, Felipe hay bất kì kẻ nào muốn dùng là dùng. Tuy nhiên, Mèo Con dường như không có mấy khát khao báo thù, còn hắn thì đã lấy đủ máu đủ nhiều rồi, vậy nên tại sao phải để tâm chú? “Cứ coi cậu ta như một món quà đi. Tôi chỉ hi vọng cậu ta đáng được giữ lại trong sự xa hoa này.” Caleb cố giữ vẻ châm biếm không hiện ra trong giọng nói, và chỉ vừa vắn thành công.

Felipe cười khẩy. Người đàn ông này không phải kẻ ngốc để người khác dắt mũi. “Cậu rất tử tế, Ngài C. Xin hãy xem tôi như bạn của cậu nhé.”

Caleb gật đầu đúng một lần trong khi theo chân Felipe đi qua những vị khách hiếu kì của ông ta, và tiến tới chỗ bộ ghế bọc nhung đỏ trong góc phòng.

“Thế này cậu có thể nhìn thấy mà vẫn giữ được sự riêng tư,” Felipe ra hiệu về phía mấy chiếc ghế.

“Cảm ơn,” Caleb nói, nhún nhường hết mức có thể, “Tôi là Caleb. Mèo Con biết rất rõ tên tôi, vậy nên không cần phải câu nệ vì tôi đâu.” Caleb không mong muốn được gọi là Ngài suốt cả đêm.

Felipe nhìn xuống Mèo Con và mỉm cười. “Như ý cậu, Ngài Caleb,” ông ta nói rồi rời đi để nhập hội với những vị khách khác.

Caleb ngồi xuống ở một trong những chiếc ghế bọc nhung và vuốt ve tóc của Mèo Con, trong khi cô lặng lẽ yên vị trên sàn bên cạnh hắn. Cô đã theo bước hắn đi qua đám đông trên tay và đầu gối, cẩn trọng bảo vệ bên vai bị thương của mình. Caleb thở dài thật sâu khi vuốt tóc cô, an ủi cả hai người họ. Hắn không muốn mọi chuyện phức tạp thế này, nhưng thời điểm cho những ước muốn đã qua rồi.

Đột nhiên, Caleb nghe thấy tiếng “leng keng” của một chiếc chuông, và một cô gái Châu Á nhỏ nhắn với mái tóc đen nhánh cùng đôi mắt hình quả hạnh thu hút sự chú ý của hắn. Cô ta bò chậm chậm bằng tay và đầu gối, nhưng chỉ cần nhìn lướt qua là thấy được cử động ngấp ngừng kia là bắt buộc. Tiếng leng keng kia phát ra từ chiếc chuông nhỏ xíu, được gắn trên vòng cổ bằng da cô ta đang đeo. Cùng với chiếc vòng cổ, cô ta còn mang theo một chiếc khay phục vụ bằng bạc trên lưng được gắn ở giữa người nhưng vẫn cho phép các phần cơ thể trần trụi khác cử động bình thường. Trên khay là những ly thủy tinh cao và ốm, được đổ đầy một nửa rượu vang trắng.

Caleb biết trò chơi này. Nếu làm đổ thức uống, cô ta sẽ thu hút toàn bộ sự chú ý của các vị khách, và chủ nhân của cô ta sẽ đưa ra hình phạt để làm trò tiêu khiển. Thật ác độc, nhưng đến lúc này thì tương đối vô hại. Vị chủ nhân của người phụ nữ trẻ dường như không có xu hướng dùng bạo lực. Làn da ngăm của cô ta không hề có tí vết.

Caleb nhìn Mèo Con, người dường như đang dồn tất cả sự tập trung vào người phụ nữ kia. Đôi bàn tay thon mảnh của cô siết lại thành nắm, còn gương mặt ửng hồng.

“Đang nghĩ gì thế, Vật Cứng?” Caleb hỏi. Đây là khoảnh khắc riêng tư đầu tiên họ có, và hắn thấy hơi ngạc nhiên khi bản thân lại thích việc làm người đồng hành duy nhất của Mèo Con đến thế. Hắn dịu dàng mỉm cười khi đôi mắt to, sưng húp của cô lên bên nhìn hắn.

Đôi môi cô run rẩy vì cố gắng giữ cho những giọt nước mắt không rơi xuống. Caleb thở dài. *Quá nhiều cho một giây phút bình yên.* Hắn rời tay khỏi Mèo Con rồi đứng dậy lấy một ly rượu trên khay.

Cô gái bất động hoàn toàn khi hắn vớ tay cầm ly lên. Môi cô ta khẽ hé mở, để thoát ra những hơi thở chậm và nông. Caleb ban cho cô gái một ân huệ, bằng cách chọn chiếc ly không gây ảnh hưởng đến sự thăng bằng của cô ta rồi quay trở lại với Mèo Con, người ngay lập tức dụi đầu về nài xin lên gối hắn.

“Sợ tôi sẽ bỏ em à?” hắn trêu.

Mèo Con gật đầu trên gối hắn.

Hắn vẫn còn tức giận về màn thể hiện của họ trước Rafiq ban nãy, nhưng hầu hết đều hướng vào bên trong. Hắn không nên để Mèo Con nắm được hắn. “Em đáng phải chịu không ít hơn vậy đâu.”

Cô thút thít và rúc vào gần hơn nữa.

Caleb biết hắn nên điều chỉnh lại hành vi của cô, song lại lựa chọn thưởng cho việc cô đã không khóc. Hắn cũng thấy hài lòng đến kì lạ vì trong khi không hề phản ứng lại với Rafiq, hay những yêu cầu của ông, thì cô lại cố gắng nghe theo mọi mệnh lệnh của Caleb. Theo nhiều mức độ thành công, hắn thấy vô cùng hưởng thụ. Hắn đút tay vào túi và lấy ra hai viên Vicodin từ trong chai. Hắn đã hết morphine rồi, và Mèo Con thì vẫn còn đau nhiều lắm.

“Há miệng ra,” hắn nói. Caleb nở nụ cười khi cô lập tức làm theo. Hắn biết cô đang sợ. Không nghi ngờ gì đó là lý do duy nhất cô nghe lời, nhưng

việc khiến cô phải nhún nhường vẫn vô cùng kích thích. Hấn cho hai viên thuốc vào miệng cô và nâng ly rượu lên để cô uống. Hấn quan sát đường cong duyên dáng nơi cổ họng khi cô ngửa đầu ra để nuốt lấy nuốt để đến khi chiếc ly cạn sạch. Cậu nhóc của hấn cựa quậy.

Đôi mắt màu sô cô la của Mèo Con nhìn hấn với vẻ biết ơn và van xin. Cô có thể nói lên rất nhiều điều bằng ánh mắt của mình. Tất cả mọi cảm xúc của cô đều ở sẵn đó để hấn nhìn thấy. Nếu là một diễn viên thì cô sẽ là người cực kì tài giỏi.

Hoặc có lẽ mày chỉ nhìn thấy điều mày muốn thôi. Chân mày Caleb hơi cau lại, và hấn để ý thấy Mèo Con lập tức dờ mắt trở về đầu. Có lẽ Caleb cũng có thể nói lên nhiều điều bằng đôi mắt. Hấn cần phải dừng chuyện đó lại. Caleb nhìn lên vừa đúng lúc Rafiq tiến tới và ngồi xuống ở chiếc ghế bên cạnh hấn.

“Ta cho con điểm đó đi nghỉ rồi,” Rafiq nói bằng tiếng Ả Rập.

“Ồ đây sao?” Caleb cẩn trọng không để lộ ra sự ngạc nhiên đôi chút của mình.

“Caleb, làm ơn đi. Chúng ta là khách ở đây kia mà. Ta đã cho ả xuống tầng hầm...để ngủ.” Giọng điệu của Rafiq mang hàm ý chọc cười Caleb.

Caleb chẳng thấy vui chút nào. Hấn gật đầu và bỏ qua chủ đề kia. “Buổi tiệc này sẽ kéo dài thêm bao lâu nữa? Tôi muốn thoát khỏi bộ quần áo kì cục này. Ngài cố tình không bảo tôi ngài sẽ ở đây. Hơn nữa, ngài cũng không đề cập đến việc sẽ có rất nhiều người chứng kiến tội ác của chúng ta. Chưa kể *tôi* lại là kẻ nhếch nhác nữa chứ.”

Rafiq bật cười và vỗ lên bả vai của Caleb. “À, *Khoya*. Với cậu thì lúc nào cũng là sự phản bội hết. Kể cả khi còn là một cậu bé, cậu cứ phải muốn mọi thứ theo ý mình. Có nhớ lần đầu ta đưa cậu đến nhà thổ không? Cậu chưa từng ở cùng phụ nữ, vậy mà lại không đồng ý chọn bừa bất kì ai. Phải là một phụ nữ ‘hoàn hảo’ mới được! Rồi chuyện gì đã xảy ra hả, *Khoya*? Ta

sẽ nói: cậu mất kiểm soát và xong việc trong chưa đầy một phút!” Rafiq cười dữ dội đến độ khiến vai của Caleb cũng rung theo.

Hắn *căm ghét* câu chuyện đó và vẻ khoái trá của Rafiq khi kể nó. Hắn không thích bị đem ra làm trò cười, kể cả với người mà hắn coi là một bằng hữu, một người anh em và quan trọng nhất, một đồng minh. Caleb cảm thấy mặt mình nóng lên vì giận dữ và cả xấu hổ. “Quý tha ma bắt ngài đi, Rafiq! Nếu muốn hồi tưởng lại quá khứ thì tại sao ngài không đi tìm bạn của ngài đi, Jair ấy? Tôi dám chẵn hẵn ta sẽ thích sự bầu bạn của ngài hơn nhiều.” Caleb giữ tay Rafiq khỏi vai mình.

Rafiq chùi nước ở khóe mắt khi chậm chậm biến tròng cười thành sự yên lặng méo mó. “Trẻ con quá, Caleb. Jair chỉ là một nguồn cung cấp thông tin mỗi khi cậu không hữu dụng lắm mà thôi. Ta hiểu cậu rất rõ, *Khoya*, và ta sẽ là kẻ ngốc khi nghĩ rằng cậu sẽ kể với ta tất cả. Bên cạnh đó, ta muốn xem cô gái cậu đã chọn cho Vladek. Ta muốn đảm bảo rằng cô ta *hoàn hảo* cho nhiệm vụ này. Thẳng thắn mà nói, vào lúc này, ta thấy không được thuyết phục cho lắm.”

Caleb hướng cơn tức giận vào bên trong; một cách lơ đãng, hắn với tay ra vuốt tóc Mèo Con. “Tôi chấp nhận công kích, Rafiq. Tôi đã tự mình chọn Mèo Con, và cũng như trong câu chuyện của ngài: tôi bằng lòng với lựa chọn của mình. Có bao giờ ngài nghĩ rằng một phút trong vòng tay của ả điểm đó là tất cả những gì tôi cần không?” Caleb cuối cùng cũng dịu lại và mỉm cười. “À ta đã nói chuyện đó rất hoàn hảo.”

Rafiq bật cười khùng khục và Caleb không thể ngăn mình cười theo. Họ đã biết nhau một thời gian rất dài. Rafiq là người duy nhất thật sự hiểu Caleb, và mặc cho mối quan hệ kì quặc và thường xuyên căng thẳng giữa họ, Caleb phải thừa nhận rằng thật tốt khi lại được cười cùng ông. Cũng lâu rồi họ không gặp mặt nhau, và những cuộc điện thoại chủ yếu chỉ toàn bàn về công việc.

Caleb thả lỏng.

“Ta chắc đó là một phút tuyệt vời nhất của cuộc đời ả ta, *Khoya*. ”

“Tôi đồng ý.” Caleb cười khẩy. Khi hắn chắc hẳn Rafiq sắp đưa ra thêm một lời nhận xét dí dỏm nữa thì vị chủ tiệc tối nay lên tiếng kêu gọi sự chú ý của cả căn phòng.

“ Thưa các quý ông và quý bà. Đêm nay, tôi có một tiết mục đặc biệt dành cho tất cả mọi người. Nhờ vài người bạn yêu quý, gần đây tôi đã sở hữu được một nô lệ mới vô cùng tuyệt vời. Cậu ta còn non nớt và chưa bị khai phá, nhưng tôi chắc mọi người sẽ thích thú khi được chứng kiến nô lệ thiếu kinh nghiệm.” Ông ta cười khùng khục, “Chao ôi, tôi đã trao vinh hạnh làm chủ cậu ta cho nô lệ lâu năm của tôi: Celia.”

Một tràng thì thầm đồng thuận cùng tiếng vỗ tay vang dội khắp phòng. Caleb liếc nhìn Rafiq, người có vẻ thích thú trước trò cười của Felipe. Về phần Caleb, hắn thấy hơi dè dặt trước phản ứng của Mèo Con lúc nhìn thấy cô gái tóc vàng. Hắn đã chuẩn bị sẵn sàng cho bất kì chuyện gì sắp xảy đến. Đã quá trễ để rời khỏi phòng rồi.

“Celia của tôi đến từ Tây Ban Nha, và tiếng Anh của cô ấy rất tệ. Tôi sẽ phiên dịch và trợ giúp cô ấy. Hi vọng mọi người đều vui vẻ.” Felipe vẫy tay ra hiệu và một cánh cửa hé mở, xuất hiện sau đó là Celia, vận trên người một chiếc coóc-xê bằng da thuộc màu trắng, cùng với vớ dài và giày đồng bộ.

Tiếng thở hồn hển của Caleb dường như dồn dập hơn. Celia chính là tinh hoa của vẻ đẹp Tây Ban Nha. Mái tóc cô ta đen nhánh, còn đôi mắt thì thăm đến độ người ta dễ dàng lạc lối trong đó. Khuôn miệng cô ta được tô son đỏ sậm, cùng màu với bông hoa cài trên tóc. Làn da cô ta là một bề mặt trắng như sữa, dễ dàng lưu lại bất kì dấu vết nào. Đôi bông đào nhỏ xinh của Celia được để trần trong chiếc coóc-xê, và nổi bật trên nền trắng nhợt của chúng là hai nhũ hoa cứng ngắc màu quả mâm xôi sẫm. Phía dưới coóc-xê, cô ta không hề mặc quần lót, để mặc cho phần da thịt hồng hào lộ ra trước những cặp mắt chăm chú soi mói. Cô ta vừa mới bị đét mông ban nãy

và hai gò mông đã thể hiện rõ điều đó. Vớ của cô ta có dạng lưới màu trắng, tạo nên những hoa văn quyến rũ khi chúng ôm lấy đùi và chân cô ta. Đôi bột lửng da thuộc của cô ta nhỏ nhắn và xinh xắn, với một chút ren trang trí ở phần đỉnh. Caleb cần khen ngợi những thứ xứng đáng, nô lệ của Felipe quả là lộng lẫy. Hắn bất chợt muốn thấy cô ta có thể làm gì với bàn tay cầm roi.

Bên cạnh ghế, Caleb để ý thấy Mèo Con cũng đang sờ nhìn Celia. Hắn vuốt tóc cô, âm thầm thể hiện sự hài lòng khi cô nghiêng tới và tựa đầu lên gối hắn. Hắn cũng không quên chú ý việc cô luôn giữ tay yên phận trong lòng.

Có chút náo động khi hai người đàn ông “hộ tổng” tên nhóc mà Caleb biết với cái tên *Kid*, đi qua cánh cửa trước đó chỉ vài giây sau. Kid rõ ràng đã là một người đàn ông rồi, không nhỏ hơn mười tám, cũng không quá hai mươi ba, song gương mặt của cậu ta lại mang nét trẻ con, dẫn đến việc biệt danh kia ra đời. Caleb phải đồng ý là nó cực kỳ phù hợp.

Kid tiến vào phòng, mắt bịt kín, tay bị trói và miệng bị nhét giẻ, còn những phần còn lại của cơ thể thì phơi ra hoàn toàn. Nhìn sơ qua có thể thấy được cậu ta đã bị đánh, nhưng không tệ như Caleb nghĩ. Cứ như có ai đó đã can thiệp vào trước khi cậu ta có kết cục như bạn gái mình. Caleb khó chịu thay đổi tư thế trên chỗ ngồi. Có gì đó ở cậu ta khiến Caleb thấy rất phiền.

“Cậu ta trông hơi giống cậu,” Rafiq nói.

“Mẹ kiếp ông,” Caleb nói bằng tiếng Anh. Đầu của Mèo Con ngẩng phát lên, nhưng rồi cúi xuống trở lại trên gối Caleb khi hắn nhẹ nhàng ấn tay.

Rafiq bật cười, song lại không đưa ra thêm nhận xét nào.

Celia lên tiếng đầy uy quyền, “Đề cậu ta quỳ xuống rồi khóa cổ tay vào cổ chân cậu ta.” Trong khi những người đàn ông làm theo lời cô ta bảo,

Felipe phiên dịch lại và đám đông vỗ tay khe khẽ.

Kid run rẩy thấy rõ, nhưng ngạc nhiên thay lại không chống cự hai người đàn ông kia. Caleb tự hỏi liệu cậu ta có phải người phục tùng bẩm sinh không, hay liệu cậu ta đã được nhắc nhở bằng cách thức hung tàn về hình phạt cho việc không nghe lời. Hẳn hi vọng sẽ là về trước. Nếu cậu ta có liên quan gì đến tình trạng của Mèo Con, Caleb sẽ đảm bảo cậu ta phải chịu đau khổ: dù có phục tùng hay không.

“Lấy giẻ khỏi miệng cậu ta,” Celia ra lệnh. Cô ta thông thả tiến lại chỗ Kid và lướt những ngón tay qua mái tóc dài chấm vai của tên nhóc, ru cậu ta vào sự an toàn giả tạo trước khi nắm lấy những lọn tóc vàng và giật ngửa đầu cậu ta ra sau.

“Mẹ kiếp!” tên nhóc hét lên. Cậu ta cố thoát khỏi vòng kiềm của Celia, nhưng đã bị nắm tay nhỏ bé chặt cứng của cô ta giữ lại. Caleb thấy rất ấn tượng.

“Có đau không, Nô Lệ?” Cô ta ngâm nga. Có tiếng cười vang lên trong phòng.

Tên nhóc im thin thít. Ở phía sau lưng, hai nắm tay cậu ta siết lại còn hai cánh tay căng ra dưới dây trói. Celia kéo mạnh hơn nữa, để cho toàn bộ phần cổ của cậu ta lộ ra. “Vâng...Celia,” cuối cùng cậu ta lên tiếng.

Dần dần, tiếng nhạc du dương đang chơi nhỏ đi cho đến khi cả căn phòng chỉ còn lại sự im lặng ảm đạm. Việc đó khiến cho sự tập trung trở nên sắc nét hơn, mỗi âm thanh đều trở thành một hành động. Bản thân căn phòng dường như cũng trở thành một sinh vật sống, biết hít thở, rung động và đói khát. Ngay cả Caleb cũng không miễn nhiễm với sự quyến rũ của của người con gái nhỏ nhắn đang làm chủ một người to gấp hai lần mình.

“Tốt lắm, Nô Lệ.” giọng nói của Felipe chỉ hơn thì thầm một chút khi phiên dịch lại lời của Celia. Caleb không cần nghe phiên dịch, nhưng hẳn

đánh giá cao cái cách mà giọng nói trầm thấp nhưng đầy uy quyền của Felipe lôi kéo những người khác, khiến họ phải căng tai lắng nghe từng từ.

Celia thả tóc Kid ra và cậu ta thở dài nhẹ nhõm thành tiếng. Cô ta vuốt ve những lọn tóc vàng trong vài giây. Khán giả của cô ta thở ra đồng thuận khi nghe thấy hơi thở rời rạc của Kid.

Caleb luôn thấy kinh ngạc trước cái cách mà sự bất lực khi không nhìn thấy của một người hạ thấp cảm giác ức chế của họ rõ rệt. Dám chắc Kid sẽ thấy vô cùng nhục nhã khi biết âm thanh mình tạo ra đã được cả căn phòng đầy những người sống vì những chuyện như thế nghe thấy. Caleb gần như thấy xấu hổ thay cậu ta, hoặc có lẽ hẳn chỉ thấy khó chịu khi xem thôi.

Chậm chậm, đầy quyến rũ, Celia mơn trớn gương mặt, cổ và hai vai của tên nhóc. Cô ta thông thả dẫn dụ cậu ta vào nỗi khao khát mình. Kid chắc chắn có thể ngửi thấy mùi nước hoa của cô ta; gần như có thể cảm thấy nhũ hoa cô ta tiếp xúc với mặt mình khi cô ta đứng ở phía trước, chạm vào cậu ta như một người trình trong một căn phòng đầy người lạ. Khi Celia lùi ra, tên nhóc gần như ngã sấp mặt xuống đất khi đuổi theo mùi hương của cô ta.

“Cô ta rất giỏi,” Rafiq đột nhiên thì thầm thật khẽ. Caleb gật đầu tán thành.

Celia lặng lẽ đi quanh phòng, cuối cùng dừng lại ở một người đàn ông béo lùn, tròn trịa, đang đội nón cao bồi và đeo cà vạt bolero. Cô ta nghiêng người tới, vịn vẹo cọ xát hai nhũ hoa xinh xắn lên ngực ông ta. Người đàn ông bật cười khùng khục và toan ngả người tới trước để hôn Celia, nhưng vào giây cuối cùng, cô ta với tay giật lấy chiếc roi từ trong tay ông ta rồi xoay người đi, để cho mái tóc quất thẳng vào mặt người đàn ông kia.

Cả căn phòng vỡ òa trong tiếng cười. “Khốn thật, Felipe,” người đàn ông nói với trọng âm Texas nhừa nhựa, “Anh là một gã khốn may mắn. Tiếp tục đi cưng, hãy dạy cho cậu trai kia một bài học.”

Celia mỉm cười với đám đông và vung roi một cách xác xược. “Úp mặt xuống đất và đưa mông lên cao,” cô ta nói.

Kid chân chừ không di chuyển như được bảo, kể cả sau khi đã nghe Felipe phiên dịch. Đám đông rít lên phản đối.

“Không à?” Celia nói.

“Làm ơn,” Kid nói, kèm theo tiếng thút thít. Và chắc chắn không sai vào đâu được, đó là tiếng thút thít. “Tôi chịu đủ rồi. Đừng thêm nữa.”

Caleb dịch người trên ghế. Hắn lại vuốt tóc Mèo Con, và đột nhiên, cô di chuyển để ngồi vào giữa hai đầu gối của Caleb, đầu đặt lên đùi hắn và áp tay hắn lên tai mình.

“Cô ta gan lì quá đấy, Caleb. Ta ngạc nhiên khi thấy cậu bỏ qua cho cô ta những chuyện như thế.” Rafiq khê quả trách.

“Tôi đã nói với ngài rồi, Rafiq, cô ấy không phải chính mình. Đừng có cư xử như thể ngài chưa từng khoan dung. Tôi đã thấy cách ngày huấn luyện rồi. Kể cả ngài cũng có những phút yếu lòng kia mà.” Với câu nói đó, chủ đề coi như tạm bị bỏ qua.

“Đủ ư? Tôi còn chưa bắt đầu mà,” Celia cười điệu. “Và dĩ nhiên...,” cô ta nói trong lúc giơ roi lên. Celia đợi một giây, để cho khán giả của mình chia sẻ trạng thái đề phòng của Kid, trước khi vụt roi xuống vòng ngực của cậu ta, “Cậu đã quên nói, ‘làm ơn, *Celia*.’”

Kid rên rỉ, cắn mạnh môi trong lúc cổ gấn chà sát lồng ngực lên đầu gối bằng cách gập người lại.

Celia vút roi trong không khí rồi quật xuống trở lại trên lưng Kid, và lần này tiếng rên rỉ của cậu ta phát ra to rõ. “Cậu sẽ nghe lời tôi chứ?”

“Vâng, Celia,” tên nhóc nói qua hai hàm răng nghiến chặt. Đám đông vỗ tay tán thưởng.

Caleb tự cười với mình. Phải, thật tốt khi được ở quanh những người cùng địa vị. Cảm giác tội lỗi đến yếu lòng mà gần đây hắn thường xuyên gặp phải gần như không còn tồn tại nữa. Nó đã lắng xuống và được thay thế bằng một cảm giác thân thuộc hơn: dục vọng.

Đầu của Mèo Con, đang tựa lên đùi hắn, ở gần ‘cậu nhóc’ đến độ hắn có thể cảm thấy hơi thở của cô phả vào đó. Hắn có thôi thúc muốn đem nó ra và khiến cô phải mút nó. Hắn vẫn chưa yêu cầu hành động đặc biệt đó từ cô, nhưng hắn biết bản thân không thể kháng cự mãi mãi được. Hắn đã chiếm cửa sau của cô rồi, sao miệng cô lại không chú?

“Chúng mình đi, Nô Lệ, và nhắc cái mông gọi cảm đó lên cao nào,” Celia rên ừ ừ.

Caleb nghe thấy tiếng nuốt nghẹn trong cổ họng tên nhóc trong lúc cậu ta chập vạt hạ đầu xuống đất. Cậu ta cứ chệnh choạng trên hai gối trước khi xoay sở vào được tư thế cúi-đầu-chông-mông mà Celia yêu cầu. Đám đông lầm rầm bàn tán; sự phấn khích của họ gần như sờ thấy được.

Celia kéo những dải da thuộc dài trên da thịt trần trụi của Kid. Lỗ lỏ và bị trói chặt, Kid không thể kiểm soát được chuyện sắp xảy ra với mình. Hơi thở cậu ta nhanh và rời rạc, mỗi lần thở ra hít vào đều khiến cả cơ thể cậu ta chuyển động. Celia nhẹ nhàng khảy đầu roi lên ‘bi’ của Kid, những ai đứng hoặc ngồi phía sau cậu ta đều có thể nhìn thấy được hành động đó. Cậu ta rít lên, vặn vẹo trên mặt thảm hết sức có thể.

“Có thích thế không, Nô Lệ?”

“Không, Celia.”

Một cú khảy nữa, “Không ngoan chút nào. Tôi có nên đánh mạnh hơn không? Như một người đàn ông nhé?” Khán giả cực kì choáng váng với ý kiến kia.

“Không! Không, Celia. Tôi xin lỗi. Tôi xin lỗi,” Kid van nài.

Celia giờ roi lên và quát tên nhóc mạnh hơn, cho đến khi cậu ta mất hết kiểm soát và khóc nức nở trên thảm. “Thế nào, Nô Lệ? Đủ mạnh chưa?”

Kid gần như không thở nổi nữa, huống gì là nói, nhưng cậu ta vẫn cố thốt ra, “Vâng...Celia.”

Caleb không tin mình là gay, hay lưỡng tính. Đó chính là vấn đề hắc đã dành nhiều thời gian tìm hiểu sau khi bỏ lại cuộc đời làm điểm phía sau, song phải thừa nhận rằng sự phục tùng của Kid thật hấp dẫn. Celia cũng thế, cách thức của cô ta cũng thật ấn tượng.

“Cậu đang làm rất tốt, Nô Lệ. Chỉ một chút nữa thôi và tôi sẽ thưởng cho cậu,”Celia ngâm nga.

Caleb lắng nghe, cũng như những người khác trong phòng, âm thanh nức nở của Kid nghẹn lại nơi lồng ngực. Điều Caleb không nghĩ đến chính là tiếng sục sục đáp lại từ Mèo Con đang ở trong lòng hắc. “Sao thế, Vật Cưng?” Caleb thì thầm. Hắc lướt ngón tay theo vành tai thanh tú của Mèo Con, cô rùng mình.

“Tất cả những người này...” Cô ngừng lời.

Tiếng roi da đập chan chát trên da thịt trần trụi vang khắp phòng, và bị ngắt quãng bởi âm thanh kêu gào đau đớn của Kid. Lần nữa và lần nữa, chiếc roi da vụt xuống lớp da đang ngày càng nóng lên của Kid. Với mỗi cú quật, sự chịu đựng của cậu ta lại giảm đi, cho đến khi những thớ cơ cuối cùng thôi chuẩn bị cho những cú đánh, và cậu ta thôi phát ra những tràng âm thanh đau đớn.

Caleb lẽ ra nên ghê tởm cảnh tượng đó. Đâu đó trong tâm trí mình, hắc biết rằng việc nhìn thấy cảnh ai đó bị đánh bằng roi nên khiến hắc kinh tởm, song chẳng có gì xa hơn sự thật cả. Đòn roi khiến hắc phấn khích hơn bất kì thứ gì khác. Tâm trí hắc nhớ lại cái đêm hắc đánh Mèo Con. Cô đã chống cự, chửi rủa hắc, bất ngờ tấn công hắc, nhưng cuối cùng, cô lại vờ

tan trong tay hắn. Lúc đó, hắn đã không nghĩ gì đến cảm giác của cô, và lúc này đây hắn cảm thấy cũng không nên nghĩ đến nó làm gì.

Hắn cúi xuống và nói với cô, “Lúc này em đã làm tôi hổ mặt. Tôi có nên lột hết quần áo của em rồi đòi lại công bằng cho mình trước mặt những người này không?”

Mèo Con bóp nghẹt tiếng khóc bằng cách áp miệng lên chân hắn. Cô lắc đầu nguây nguậy, “Không, Chủ Nhân,” cô xoay sở thoát ra.

“Ta chắc chắn rất muốn xem chuyện đó đây,” Rafiq xen vào. “Ít ra, nó chứng minh rằng cậu vẫn chưa hoàn toàn mềm yếu.” Caleb liếc nhìn sang người hướng dẫn thông thái của mình và nhướng mày. “Chí ít cô ta còn xung hô đúng cách.”

Caleb bật cười, phớt lờ cái cách mà vài vị khách liếc nhìn mình. Hắn không hề phá ngang Celia. Cô ta đang quá tập trung để có thể chú ý tới hắn, hay bất kì ai khác không phải tên nô lệ dưới chân mình. “Lẽ ra tôi sẽ làm, nhưng tôi biết cô ấy vẫn chưa sẵn sàng. Cô ấy sẽ chỉ gây thêm xấu hổ cho tôi thôi.”

“Vậy thì có lẽ cậu nên để ta vậy,” ông ta nói, bằng tiếng Anh.

Đột nhiên, sự náo động lan tràn khắp phòng, cả Caleb và Rafiq đều nghênh cổ lên để nhìn qua những vị khách đang cản tầm nhìn. Caleb thờ dốc, và trong vô thức, cậu nhóc đang cương lên của hắn sượt qua má của Mèo Con.

Celia, nàng chôn cái đẹp kỳ lạ, đã đeo vào một bộ dụng cụ, và nhô ra từ nơi nữ tính trần trụi chính là dương vật giả lớn nhất mà Caleb từng nhìn thấy. Cô ta để cho đám đông chiêm ngưỡng nói, chờ đợi tiếng ồn lắng xuống trước khi tiến xa hơn.

Kid, vẫn bị bịt mắt, đang gồng mình lo sợ. Cậu ta đang cố, một cách thảm bại, để con người lại hết mức có thể; cứ như nếu thu mình lại đủ nhỏ,

cậu ta sẽ biến mất được vậy. Tất cả những gì cậu ta làm được chính là khiến cho dự vọng của đám đông khán giả tò mò tăng thêm.

“Đẩy cậu ta thẳng dậy. Tôi muốn cậu ta ngồi trên gót chân,” Celia nói và hai người đàn ông kéo cậu ta dậy.

Mặt Kid đỏ bừng và ướt nhoe nước mắt. Lồng ngực của cậu ta, không như phần lưng, chỉ nổi lên đúng một lần roi đỏ.

“Mở chân ra, Nô Lệ,” Celia nói.

Kid nức nở dữ dội, lồng ngực rung lên theo, nhưng cậu ta vẫn tuân lệnh.

“Cậu đã là một cậu bé ngoan, Nô Lệ. Tôi nghĩ cậu xứng đáng được nhận quà.” Celia lướt roi chậm chậm qua cậu nhóc và ‘bi’ của Kid. Hơi thở của Kid ngừng lại tức thì và chỉ quay lại sau khi Celia đã làm thế được vài lượt.

Chậm chậm, cậu nhóc của cậu ta bắt đầu khuấy động, cương lên mặc cho sự nhục nhã và xấu hổ. Mặc cho sự thật rằng khán giả của cậu ta đang hồi hộp chờ đợi giây phút Celia dùng dương vật giả kia với cậu ta. Mặc cho sự thật rằng cậu ta không hề biết chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo.

Celia tiếp tục dẫn dụ vật cương cứng của Kid, tiến xa hơn bằng cách quỳ xuống và ve vuốt cậu ta bằng tay. Kid rên rỉ khi phần da thịt nhạy cảm được mơn trớn một cách thuần thực. Cậu ta dường như đã quên mất chiếc roi da, không hề biết tới cậu nhóc giả của Celia, cơ thể cậu ta dần dần hướng về phía cô ta. Tới và lui, theo nhịp những ngón tay cô ta, rên rỉ khi chúng không quay trở lại đủ nhanh.

“Háo hức quá, nô lệ à,” Celia nói. “Tôi cũng háo hức nữa, nhưng tôi nghĩ cậu vẫn chưa nhận được quà đâu.” Cô ta đứng dậy và Kid lại ngừng thở. Chậm chậm, Celia đặt một bên nụ hoa đầy đặn của mình lên môi Kid. Thật gan dạ, nếu xét đến việc tên nhóc có thể cắn cô ta, nhưng Celia dường như không quan tâm điều đó. “Mút đi.”

Kid há miệng ra và ngậm lấy nhũ hoa của Celia. Cậu ta rên rỉ, lớn tiếng và không e sợ. Cậu nhóc của cậu ta nảy lên. Đau đớn dường như đã là một kí ức khi cậu ta ngậm chặt và mút lấy Celia, với những lần mút dài và đôi khát, khiến cô ta phải thở dốc và kéo khuôn miệng của cậu ta đến gần hơn.

“Phải!” Celia hét lên, chẳng cần đến phản phiên dịch của Felipe. “Mút mạnh hơn nữa.”

Kid nghe theo, chỉ dứt miệng ra để thở hay thỉnh thoảng là đôi bên ngực, điều mà Celia cực kì thích thú.

Cuối cùng, giây phút quyết định cũng đến, cô ta đẩy đầu Kid ra với một tiếng “póc” thật lớn. Hai nhũ hoa của cô ta đỏ và sưng lên do bị mút quá mạnh, nhưng dường như cô ta chẳng hề để ý hay quan tâm. Cô ta nắm lấy dương vật giả bằng cao su và đưa nó tới miệng Kid. “Bây giờ, mút nó đi.”

Kid, rõ ràng đã cảm giác được thứ gì đó kì lạ, lui lại và quay đầu đi, “Không, Celia. Làm ơn, không.”

Celia chẳng thèm đáp, chỉ giơ roi lên và quật lên ngực cậu ta, mạnh đến độ khán giả trong phòng phải nhắm mắt. Kid cố gập người, nhưng hai người đàn ông đã giữ cậu ta lại.

Caleb tự hỏi cảm giác sẽ thế nào nếu để cho một phụ nữ đánh hấn bằng roi. Ngoài Rafiq ra, không ai từng dám đánh hấn mà còn sống sau chuyện ở Tehran. Phải, Rafiq từng trừng phạt hấn trong những năm đầu, khi Caleb vẫn còn cần chuyện đó để gợi nhắc việc hấn đã sống sót. Đã hơn một thập kỷ rồi kể từ khi Caleb ở vị trí người phục tùng trong bất kì mối quan hệ nào.

“Mút nó đi!” Celia lặp lại. Lần này, Kid há miệng và để Celia chiếm lấy mình bằng dương vật giả khổng lồ kia.

Căn phòng thỉnh thoảng lại vang lên tiếng cười mỗi khi Kid bị ghen, nhưng kể cả lúc đó, họ vẫn chìm đắm trong dục vọng. Nhìn quanh phòng một lượt sẽ thấy vài vị chủ nhân đã quyết định tận dụng miệng nô lệ của họ,

làm theo hành động của Celia, đưa đẩy những cậu nhóc thật vào ra những khuôn miệng đói khát của các nô lệ dưới chân.

Caleb nhìn xuống Mèo Con. Cô dường như đã bỏ mặt nhiệm vụ không thấy không nghe những gì diễn ra xung quanh, và đang công khai quan sát những người khác giao hoan. Caleb nắm lấy tay cô và áp nó lên vật cương cứng của mình. Cậu nhóc của hắn nảy lên khi đôi mắt mở to của cô nhìn hắn. Hắn đã nghĩ cô sẽ cố rút tay ra, nhưng lại cảm thấy những ngón tay cô bao lấy hắn qua lớp vải quần.

“Cô ta dường như khá thích cậu đấy chứ. Hắn ta mới là người cô ta không quan tâm,” Rafiq nói, lời lẽ đầy chế giễu.

“Không giống như một số người, cô ấy có khẩu vị riêng,” Caleb vật lại. Hắn chậm chậm nhắc hông lên và ấn vào tay Mèo Con chặt hơn. Hắn nhớ lại chuyện ở nhà tắm, cái cách mà cô đã háo hức mong chờ làm hắn hài lòng. Hắn muốn điều đó lần nữa. Hắn muốn Livvie. Ý nghĩ đó kéo hắn trở về với thực tại, và hắn ngăn bàn tay Mèo Con đang đặt ở vật cương cứng của mình. Cô nhìn lên hắn.

Em đã làm gì sai sao? Đôi mắt cô dò hỏi. Caleb lắc đầu nhưng kéo tay cô ta.

“Mắc cỡ sao, Caleb? Thật à? Là cậu trong số tất cả những người ở đây à,” Rafiq châm chọc nói.

“Mẹ kiếp ông,” Caleb nói, giọng vui vẻ.

“Thả cậu ta ra,” Celia ra lệnh và một lần nữa, lời kéo sự chú ý của hắn và cả Rafiq trở lại với cảnh tượng trước mặt. Khi hai người đàn ông mở trời cho Kid, Celia cởi bỏ bộ dụng cụ và dường như đang chuẩn tinh thần.

Cả phòng căng thẳng khi Kid nôn nóng thoát thân nhanh hơn. Thế nhưng, khi đã thoát khỏi đám dây trói, cậu ta vẫn quỳ trên hai gối, còn mắt

thì bị bịt kín, trước Celia. Cậu nhóc của cậu ta vẫn cương cứng, một chuyện khá ngạc nhiên nếu xét đến hoàn cảnh hiện tại.

“Cậu có nghĩ mình đã ngoan ngoãn không, Nô Lệ?” Giọng Celia hạ xuống thành tiếng thì thầm mà Felipe cố bắt chước theo giống nhất có thể.

“Vâng, Celia?” Kid đáp.

“Tôi đồng ý. Cậu đã rất ngoan trong lần đầu tiên này. Cậu có muốn quan hệ với tôi không?” Kid giật nảy khi Felipe lặp lại những lời đó cho cậu ta hiểu, và dù cho cậu ta dường như không thể đưa ra bất kì câu đáp nào bằng lời, đám đông vẫn thấy được cậu nhóc của cậu ta giàn giụa lên xuống khi nó cương lên hoàn toàn. Chết dịch liên tục rỉ ra từ phần đầu. “Này, Nô Lệ. Cậu có muốn quan hệ với tôi hay không?”

Kid gật đầu và lắp bắp đáp lại, “C-c-có, Celia.”

Celia bước tới trước mặt Kid và nhấc hai cánh tay cậu ta lên vòng quanh mình. Kid phát ra một tràng âm thanh đầy khao khát và vỗ vập lấy phần da thịt được trưng ra cho mình. “Vậy thì chiếm lấy tôi đi,” Celia nói.

Không gặp thêm bất kì khó khăn nào, Kid nhào lên trên Celia, ném cô ta ra đất bằng sức mạnh ghê gớm. Celia kêu lên phản đối, nhưng lại không hề cố ngăn Kid làm chuyện cậu ta muốn. Hông của Kid lui ra trong chỉ một giây và rồi cậu ta đâm mạnh tới, một cách hoang dại, tiến vào trong nơi bí mật của Celia. Cậu ta rên rỉ trong lúc phát tiết lên người cô ta.

Celia rên rỉ, cong lưng và giạng chân rộng hết mức có thể, đầu hàng người đàn ông đang liên tục ra vào cơ thể mình. “*¡Sí, mi amor! Es todo para ti ...*”

Phải rồi, tình yêu của tôi. Tất cả là của cậu đấy.

Kid mù quáng tìm kiếm nhũ hoa của Celia rồi mút nó vào trong miệng mình. Cậu ta hút lấy Celia bằng những cú mút thô bạo, đau đớn. Hông cậu

ta di chuyển như một chiếc pít-tông. Sự thật là, tên nhóc kia dường như đang khao khát lên đỉnh đến điên dại, và theo cái cách mà cậu ta siết lấy Celia, rõ ràng cậu ta sẵn sàng đánh trả lại bất kì ai muốn ngăn mình.

Cuối cùng, Kid thốt ra âm thanh hết như một con thú đang hấp hối và đâm vào Celia lần sau chót. Khi đám đông vỗ tay và tán thưởng, tên nhóc rùng mình rồi đổ sập trên người Celia.

Caleb nhanh chóng đưa ra lời cáo lỗi, giúp Mèo Con đứng lên và rời khỏi căn phòng, tuyệt vọng tìm kiếm người quản gia cùng căn phòng của mình.

CHƯƠNG 10

Matthew nuốt xuống sự khô khốc nơi cổ họng mình. Nếu không biết rõ thì có lẽ anh đã nghĩ rằng Olivia có khả năng ngoại cảm rồi. Anh ngồi bất động trong chiếc ghế thiếu tiện nghi và cố không thu hút sự chú ý vào nơi cương cứng điên cuồng của mình.

Mắt của Olivia dán chặt lên anh, nhưng ánh nhìn dường như lại xuyên qua người anh và hướng tới một nơi nào đó anh không thấy được. Viên mắt cô đỏ lên vì lệ, song cho dù là lý do gì, Matthew ngờ rằng nó liên quan khá nhiều đến câu chuyện kia. Sự thật là, cô đã kể nó ra với sự ham thích mà anh thấy khá phiền lòng nếu xét đến hoàn cảnh hiện tại.

Trong vô thức, hình ảnh một người phụ nữ trẻ, mặc đồ da màu trắng và đeo một dương vật giả khổng lồ vụt hiện lên trong tâm trí anh, tiếp ngay sau đó, anh tự hỏi rằng sẽ thế nào nếu bị buộc phải mút thứ đó trước một căn phòng toàn người lạ. Vật cương cứng của Matthew đập rộn giận dữ, và đây không phải lần đầu tiên anh thấy xấu hổ. Anh thở dài, thất vọng với chính mình, và gác cổ chân này lên đầu gối kia để che giấu mình tốt hơn.

Anh bấm thả bút bi vài lần bởi những ngón tay bần chồn cần gì đó để làm, và rồi viết xuống những cái tên: *'Kid', Nancy, và Celia (Không xác định được họ)*. “Vây, đó chính là đêm cô gặp Rafiq và Felipe. Cô có biết chuyện gì đã xảy ra với Kid hay Nancy không? Rút cục thì tại sao họ lại có mặt ở ngôi nhà đó? Caleb cũng bắt cóc họ luôn à?”

Olivia quắc mắt, song dường như lại không thể thôi nhìn chăm chăm vào khoảng không đủ lâu để hướng về phía anh. Anh không hiểu được tình cảm cô dành cho kẻ đã bắt cóc mình, dù hiểu rằng nó rất bình thường. Chỉ là theo Matthew thấy thì dường như chẳng có thứ gì ở đó đáng quan tâm.

Tuy nhiên, anh lại biết có rất rất nhiều thứ ở Olivia đáng để ngưỡng mộ. Cô đã trải qua bốn tháng ở cùng với những tên bắt cóc, cưỡng hiếp, giết người, buôn ma túy và buôn người, ấy vậy mà bằng cách nào đó, cô vẫn giữ được sự ngây thơ nhất định cùng sức mạnh chiến thắng rõ ràng không thể tước đoạt được.

“Tôi không biết chuyện gì đã xảy ra với họ. Lần cuối cùng tôi thấy thì họ vẫn còn sống. Kid chắc chắn là ỏn; Felipe thật sự rất thích cậu ta. Nancy...tôi không biết nữa. Có lẽ cô ta vẫn còn ở cùng với Rafiq,” cô thì thầm không chớp mắt.

“Cô ỏn không, Cô Ruiz?” Matthew nói.

Cô đảo mắt, “Anh là một kẻ đàn, Đặc vụ Reed ạ.”

“Cô cũng là một kẻ đàn đó thôi, Cô Ruiz,” Matthew nói vẻ khô khan. Cô bật cười.

“Aww, ngọt ngào làm sao,” Olivia nói, hơi châm chọc nhưng rồi lại cười, không kiềm nén, gần giống như một thiếu nữ không phiền muộn vậy.

“Vậy, cô không thích Sloan à,” anh nói lại. “Tại sao?”

“Tôi đâu có nói mình không thích cô ấy, Reed. Anh lúc nào cũng mớm lời cho tôi cả,” cô nhắc nhở. “Đừng nghĩ tôi không để ý anh đang ám chỉ việc Caleb bắt cóc Kid và Nancy. Không thể nào đâu, anh ấy đã ở bên tôi mà, nhớ không?”

Matthew cười nhăn nhở và lắc đầu, “Tôi đâu có ám chỉ việc đó, Cô Ruiz. Tôi đã hỏi mà. Đó là công việc của tôi. Hơn nữa, cả hai ta đều biết hấn có làm. Có thể là hấn không đích thân ra tay, nhưng hấn đã ở đó và ra lệnh. Dù sao thì thêm tội bắt cóc vào danh sách các cáo buộc chống lại hấn cũng đâu gây ra khác biệt gì.” Olivia im lặng một lúc lâu sau đó, để ngấm nghĩ, Matthew cho là thế.

“Anh cứ nói về anh ấy như thể anh ấy còn sống vậy, Reed, và tôi đã bảo rồi...anh ấy không còn nữa.” Hai mắt cô lại ngấn lệ và thật khó để Matthew giữ cho mình không bị chúng ảnh hưởng. Không cần biết anh nghĩ về Caleb thế nào, Olivia rõ ràng đã dành tình cảm rất sâu đậm cho hắn.

“Sao cô lại quan tâm đến hắn nhiều vậy, Cô Ruiz?” anh hỏi. Thật không hiểu nổi, điều đó khiến anh nổi điên hơn anh nghĩ. “Hắn đã đối xử với cô rất tồi tệ. Những chuyện hắn *đã làm với cô*. Đừng có bảo với tôi rằng cô muốn những chuyện đó. Tôi không tin cô có thể đâu.”

Olivia lại nhìn đắm đắm vào khoảng không, song lại lên tiếng qua làn nước mắt, “Nhiều chuyện tồi tệ cũng đã xảy đến với anh ấy, Reed ạ. Lưng của anh ấy chẳng chịt những lần roi và anh ấy kể rằng anh ấy còn rất nhỏ khi người ta gây ra chuyện đó với anh ấy.” Matthew không kiềm được âm thanh phỉ báng, và Olivia chớp mắt, cúi kính nhìn anh. “Tôi không ngu, Reed. Tôi biết những chuyện rác rưởi anh ấy đã làm với tôi rất kinh khủng, tôi trải qua rồi mà. Nhưng tôi nói cho anh biết, bọn quái vật không được sinh ra, chúng được tạo ra, và ai đó đã tạo ra Caleb. Ai đó đã đánh đập anh ấy, ai đó đã làm những chuyện khủng khiếp với anh ấy, và người duy nhất giúp đỡ anh ấy, Rafiq, đã biến anh ấy thành một sát thủ. Anh ấy không được người như anh, hay Sloan, hay FBI chết giẫm giúp đỡ. Anh ấy phải tự mình sống sót, và kể cả khi không thể tha thứ cho anh ấy, tôi vẫn hiểu anh ấy.”

“Cô đang cố nói với tôi rằng hắn ta là một con quái vật với quả tim vàng đấy à?” anh nói, vẻ hoài nghi, “Coi nào, Cô Ruiz. Thật sao?”

Giận dữ lóe lên trên gương mặt cô. “Không hề có một dấu vết vĩnh viễn nào trên người tôi cả, Reed, không hề. Anh không biết đã bao nhiêu lần anh ấy ở đó để giữ chặt tôi mỗi lần tôi chắc chắn rằng mình sẽ tan vỡ đâu. Anh ấy là một con quái vật,” cô nức nở, “Tôi biết chứ. Tôi biết, và ...chuyện đó không còn quan trọng với tôi nữa.”

Phụ nữ khóc lóc khiến anh không biết phải làm gì. Họ gọi cho anh quá nhiều về mẹ đẻ của anh, nằm trên ghế trường kỷ, run rẩy và cầu xin anh tìm

cách kiếm thêm thuốc cho bà. Anh thường hoảng loạn vào những thời điểm như thế, biết rằng nếu Greg về nhà và thấy mẹ, gã sẽ đánh bà rồi chuyển con thịnh nộ sang anh. Lúc đó anh chỉ mới bảy tuổi, nhưng anh biết cách trốn tránh trong một lúc. Anh sẽ tóm lấy áo khoác, hôn mẹ của mình, hứa sẽ quay về với thuốc của bà và rồi rời đi. Có một quý bà lớn tuổi, Bà Kavanaugh, sống cách đó vài dặm nhà. Mỗi khi mọi chuyện trở nên tồi tệ, anh sẽ ở lại nhà của bà ấy, ăn bánh quy và xem trò chơi truyền hình cho đến khi mẹ anh, hay Greg, đến tìm.

Mẹ của anh là một phụ nữ yếu đuối, một con nghiện quan tâm đến chuyện được yêu thương bởi một gã vũ phu hơn là yêu thương chính con trai mình. Matthew đã cố nhiều năm trời để giúp mẹ mình cai nghiện, nhưng đến cuối cùng, bà vẫn không thể không dùng. Vào một đêm, khi đã quá phê thuốc để có thể tự vệ, bà đã bị Greg đánh đến chén. Matthew đã không có ở nhà, anh ra ngoài cùng bạn bè, và khi trở về nhà, anh tìm thấy bà: lạnh ngắt và bất động.

Năm Matthew mười tuổi, anh đến sống với con gái của Bà Kavanaugh, Margaret, cùng chồng của bà, Richard Reed. Greg đã tự sát thay vì phải vào tù vì tội mưu sát, và Matthew chưa bao giờ vượt qua được sự bất công kia, dù cho đời anh đã được cải thiện đáng kể sau chuyện đó. Với anh, Margaret và Richard mới chính là cha mẹ thật sự. Anh cố không nghĩ về những người khác.

“Những chuyện khủng khiếp xảy đến với rất nhiều người, Cô Ruiz ạ. Không phải ai cũng biến thành một con quái vật,” anh nói.

“Không, nhưng thế giới đầy rẫy những người như thế. Giống như những đứa trẻ ở Châu Phi được dạy sử dụng súng máy và giết chóc. Một vài đứa còn không nhắc nổi súng, nhưng bọn chúng lại là những sát thủ. Chúng thì sao hả Reed? Anh có bắt chúng chịu trách nhiệm không? Anh sẽ nhốt chúng lại hay si vả chúng?” Cô quệt mắt.

“Chuyện đó khác, cô biết mà. Toàn bộ lục địa đều lan tràn tình trạng bất ổn dân sự, và chính những kẻ như Muhammad Rafiq, Felipe Villanueva, và phải, cả Caleb nữa, đã khiến những đứa trẻ kia nghiện cocaine, rồi dạy chúng giết chóc. Tôi đổ trách nhiệm cho những kẻ đó.”

“Còn những người đã trưởng thành thì sao? Còn những người sống sót đủ lâu để và trở thành người lớn thì sao? Anh có thể đổ tội cho họ chỉ vì họ đã làm chuyện duy nhất mà họ biết không?” Cô phải dừng lại và thở, cơn giận khiến người cô rung lên. Anh có thể thấy điều đó trên mặt cô. Cô muốn đánh anh. “Anh có nghĩ rằng mười hay hai mươi năm nữa kể từ giờ, tôi sẽ cảm thấy bình thường, hay sống bình thường, hay có một cuộc đời bình thường, *như anh* không?”

Matthew thở dài cau tiết, “Tôi không biết, Cô Ruiz. Tôi không có mấy câu trả lời kiểu đó cho cô. Chuyện đó là sai trái, những gì xảy ra với đám trẻ đó, nhưng điều đó không cho chúng quyền tự do để cưỡng hiếp và giết chóc, chỉ bởi vì chúng đã làm chuyện đó từ khi còn nhỏ. Không thể bao biện cho hành động của chúng chỉ bởi vì chúng có một tuổi thơ khốn nạn được.”

“Rồi...thì sao? Mặc xác chúng à?” cô thách thức, hai mắt mở to, “Đó điều tốt nhất anh có thể làm sao?”

Matthew nhún vai, “Tôi không thấy được sự so sánh, Cô Ruiz à. Kể cả có đi nữa, phải chăng cô đang nói với tôi rằng, nếu một trong số những đứa trẻ đó chia súng vào cô, nếu một trong số chúng cưỡng hiếp cô, cô vẫn sẵn lòng tha thứ cho chúng? Bởi tôi không nghĩ mình có nhiều lòng trắc ẩn thế đâu. Bất kì ai chia vũ khí vào tôi đều sẽ bị hạ gục. Tôi chẳng quan tâm nếu đó có là một Nữ Hướng Đạo Sinh chết giẫm hay không.”

Olivia cười không chút hài hước, “Anh sai mẹ nó rồi, Reed. Đó chính xác là điều Caleb sẽ nói.” Cô nhìn anh chăm chú một lúc. “Anh rất khác với Sloan; cô ấy sẽ không bao giờ nói bất kì điều gì như vậy cả.”

Matthew nhún vai, cố lấy lại bình tĩnh. Cuộc nói chuyện đã vượt ngoài tầm kiểm soát, và thật sự, nó không cần thiết lắm. “Tôi chỉ nói đúng bản chất của sự việc thôi, và tin tôi đi, cô không phải người tiên thấy khó chịu đâu.”

“Nhân nói đến chuyện đó...sao anh lại kể với Sloan chuyện tôi đã hôn anh?”

“Bởi vì cô đã làm vậy. Tiên sĩ Sloan thế nào cũng hỏi, và chuyện đó không liên quan đến tôi, nhưng lại quan trọng với cô ấy.”

Cô lại đảo mắt, “Tôi chỉ muốn làm anh phân tâm thôi. Anh không chịu đưa cho tôi tấm ảnh chết giấm của Caleb, mà tôi thì muốn nó. Giờ thì Sloan nghĩ rằng, tôi là một người có xu hướng tình dục lệch lạc, đang cố quyến rũ một Đặc vụ FBI khôn khéo muốn bắt các Nữ Hướng Đạo Sinh.”

Matthew mỉm cười dù không định thế, “Vậy, cô có phải không?”

“*Nói với tôi*, anh đang đùa đi.” Cô trừng trừng nhìn anh, vẻ hoảng hốt, thậm chí là khôỉ hài hiện ra trên gương mặt. “Chẳng ai lại tự thừa nhận như vậy cả.”

“Tôi đang đùa thôi. Và tôi *có* tự thừa nhận thế đấy.” Cả hai người họ cùng bật cười vui vẻ, nhưng cuộc trò chuyện này còn lâu mới kết thúc, và việc mang nó về đúng hướng phụ thuộc vào Matthew, song anh lại muốn cho Livvie thời gian để đến được đó. “Cô vẫn chưa trả lời câu hỏi: Sao cô lại quan tâm tới Caleb nhiều như thế?”

Cô thở dài trước câu hỏi kia, sự tập trung dường như lại trôi về chốn xa xăm. Khi lên tiếng, giọng cô yếu ớt và hơi buồn bã. “Anh ấy từng trò chuyện với tôi mỗi tối. Dường như bóng tôi đã cho phép chúng tôi được làm chính mình, được bỏ qua sự thật rằng anh ấy là kẻ bắt cóc tôi, và là kẻ chịu trách nhiệm cho tất cả những chuyện xảy ra với tôi vào ban ngày. Nhưng anh phải hiểu, mặc cho những điều tồi tệ Caleb đã gây ra, anh ấy

cũng bảo vệ tôi nữa, theo cách của anh ấy. Mọi thứ có thể sẽ tồi tệ hơn với tôi nếu không có Caleb.”

“Đêm đó, sau khi Celia đánh Kid bằng roi trước mặt tất cả mọi người, Rafiq đã cố chia cắt chúng tôi. Ông ta muốn tôi ở trong phòng của ông ta, và tôi đã sợ Caleb sẽ để điều đó xảy ra. Tôi đã nhìn thấy chuyện Rafiq làm với Nancy. Tôi vẫn có thể nghe thấy tiếng la hét của cô ta bên tai, cảm thấy bàn tay cô ta bầu vịu lấy tôi. Tôi không muốn có kết cục như cô ta.”

“Caleb đã từ chối. Anh ấy bảo tôi sẽ la hét hàng giờ liền nếu bị tách khỏi anh ấy. Anh ấy bảo tôi là một mối đe dọa với chính mình, và Rafiq không hiểu tôi đủ rõ để biết được tôi cần gì. Anh ấy đã nói tất cả những điều đó bằng tiếng Anh, và lúc Rafiq với tay ra, tôi bắt đầu la hét đỉnh tai nhức óc cho đến khi Caleb bế tôi lên tay. Thậm chí tôi còn làm nhảm kích động, bầu vịu lấy anh ấy và van xin anh ấy đừng bỏ rơi tôi. Tôi không cần phải cố nhiều để tỏ ra hoảng loạn. Vì tôi *đã thật sự* hoảng loạn.

“Caleb vuốt tóc tôi, và tôi từ từ thả lỏng trong tay anh ấy, thậm chí là ‘ngất đi’ nữa. Có thể là hơi quá, nhưng có hiệu quả. Felipe đã van xin sự tha thứ của Caleb vì đã không chỉ phòng cho anh sớm hơn, sau đó gọi quản gia đến để đưa chúng tôi về phòng Caleb.” Livvie khẽ cười khúc khích khi nhớ lại chuyện đó, và Matthew phải tự hỏi rằng, liệu tính hài hước của cô lúc nào cũng đen tối như thế, hay đó chính là hậu quả của quãng thời gian cô ở cùng những kẻ tàn nhẫn.

“Ồ!” Olivia đột nhiên la lên, “Tôi nhớ ra vài chuyện. Felipe có nói với Rafiq tàu sẽ đến trong bốn ngày nữa, và ông ta đã hỏi liệu Rafiq có muốn đi ra đó hay không, hay ông ta muốn ở lại và để người khác lo liệu.”

Matthew nghiêng người tới, bút chỉ vào tập giấy ghi chép, “Ông ta đã nói chuyện đó trước mặt cô sao?”

“Ông ta nghĩ tôi đã ngất rồi. Tôi không biết chuyện đó có quan trọng không. Cũng đã nhiều tháng rồi, vậy nên rõ ràng chiếc tàu đó đã đến và đi

rời, nhưng tôi nhớ chuyện đó vì tôi đã tự hỏi liệu chúng tôi có đang ở gần biển hay không, và liệu tôi có sẽ lên chiếc tàu chết giẫm đó không.”

“Rõ ràng là chuyện đó đã không xảy ra,” Matthew nói, khẳng định sự thật.

“Không, nhưng anh đã không hỏi liệu chuyện đó có xảy ra không. Anh đã từng nói tôi phải kể cho anh mọi thứ tôi nhớ mà,” cô nói.

“Thế chuyện gì đã xảy ra?”

“Tôi không biết, nhưng Rafiq đã rời đi vài ngày sau đó, vậy nên tôi cho rằng ông ta đã ra chỗ chiếc tàu để gặp ai đó hay thứ gì đó trên đó.”

“Chắc chắn là ma túy, Matthew nghĩ và ghi chú lại để tìm kiếm ở những khu vực gần biển rồi thêm chúng vào danh sách các kho quân sự ở Pakistan. Anh cũng cần phải gọi cho Sở Điều Tra Liên Bang ở Pakistan. FIA hình như biết được gì đó; chỉ cần buộc họ thừa nhận và nói anh biết thôi. “Còn gì hữu dụng nữa không?” anh hỏi.

“Lúc này tôi không nghĩ thêm được gì nữa. Bên cạnh đó, tôi đang kể cho anh về tôi và Caleb kia mà.”

Matthew đảo mắt. “Được thôi. Việc đó dường như giúp cô nhớ ra nhiều chuyện, nhưng làm ơn, giảm mấy vụ tình dục lại tối thiểu dùm. Tôi thật sự không cần nghe chi-tiết-và-tỉ-mỉ đâu.”

Olivia mỉm cười, “Đang chơi chữ à, Reed?”

“Không phải, chọn sai từ thôi,” anh nhận ra. Hình ảnh hư cấu của cảnh tượng Celia đẩy mạnh dương vật giả vào miệng Kid một lần nữa tấn công anh. Anh lắc đầu và nó tan đi. Ước gì anh chưa bao giờ nghe câu chuyện đó. Tiết mục kia không phải điều anh thấy hấp dẫn đến tội lỗi, mà là sức mạnh đằng sau nó. Matthew không quan tâm đến những phụ nữ yếu đuối,

nhưng chắc chắn rất thích những người mạnh mẽ. Và ở nơi sâu kín tối tăm nhất trong tâm trí Matthew, anh biết lý do tại sao.

“Anh thật sự có lắng nghe không? Ít ra anh sẽ cố nhìn nhận mọi chuyện theo cách của tôi chứ?” cô yêu cầu một cách nghiêm túc.

Dạ dày Matthew lộn nhào một cú trước giọng điệu khẩn cầu của cô. Đây luôn là phần anh ghét nhất khi làm việc. Anh thích giải quyết vấn đề nan giải, tập hợp các chi tiết của vụ án lại và theo dấu những tên tội phạm, nhưng ở phần này, đương đầu với các nạn nhân cùng vô số tính cách và trải nghiệm của họ, hầu hết đều rất bi thảm, anh không thể chịu được. Anh đối phó với Olivia dễ hơn so với những người từng thẩm vấn khác. Hiện giờ, khi không còn quá tuyệt vọng nữa, dường như cô trở nên mạnh mẽ hơn, song vẫn ở trong tình trạng lấp lửng giữa nạn nhân và nghi can.

Thế nhưng. “Tôi không biết mình có đưa ra lời hứa đó được không nữa, Cô Ruiz. Tôi có thể hứa tôi sẽ lắng nghe. Tôi có thể hứa sẽ làm đúng việc của mình. Tôi thậm chí có thể hứa giúp cô nhiều nhất có thể. Nhưng tôi lại không thể hứa sẽ nhìn nhận mọi thứ theo cách của cô được.”

Lời từ chối của anh dường như khiến cô bực mình. Hai của Olivia xị xuống nhưng cô lại gật đầu lâu hơn cần thiết, một lần nữa lạc lõng giữa không gian. Khi lên tiếng, cô dường như đang nói chuyện với căn phòng mà Matthew là một mảnh trong đó. Lời của cô không dành cho anh, và cả hai người họ đều biết điều đó. “Tôi biết anh sẽ nói như thế. Có lý mà, tôi đoán vậy. Chỉ là...Tôi không nghĩ sẽ có người nhìn nhận chuyện đó như tôi thôi, Reed ạ. Sẽ chẳng có ai hiểu được hết. Nếu chuyện này lộ ra, mọi người sẽ nghĩ rằng tôi bị điên. Rằng tôi còn trẻ dại và không biết mình đang nói gì. Rằng tôi là một nạn nhân và tất cả cảm xúc của tôi chỉ là kết quả của sự tổn thương tinh thần thôi. Tôi nghĩ đó chính là điều đau đớn nhất.”

“Tôi đã trải qua mọi chuyện. Tôi đã thấy, cảm nhận và trải nghiệm nhiều hơn những gì mà hầu hết người ta trải nghiệm trong suốt cuộc đời họ chỉ trong một mùa hè, nhưng đến cuối cùng thì sao? Tôi chỉ là một cô gái

không một ai có thể hiểu được. Có rất nhiều điều ở tôi không còn như trước nữa.”

“Anh không muốn nghe những chuyện dính đến tình dục. Tôi biết điều đó. Tôi biết thật không thích hợp chút nào khi ngồi đây và kể cho một người hoàn toàn xa lạ nghe về chuyện người ta bị trói, bị đánh roi, thậm chí là bị cưỡng đoạt trước mặt tôi. Nhưng...tôi phải kể cho ai đó. Ai đó sẽ không khiến tôi cảm thấy giống một kẻ dị hợm. Ai đó sẽ không phân tích đánh giá tôi như Sloan đã làm.”

“Cô ấy không định khiến tôi cảm thấy như một kẻ dị hợm, không có tình. Chính là khi cô ấy nói rằng tôi bị hút về phía anh, bởi anh là một người đàn ông mạnh mẽ, như Caleb. Khi cô ấy nói tôi hôn anh chỉ vì tình dục chính là cách tôi được chỉ dẫn để đạt được điều mình muốn, rằng tất cả chỉ là do tâm lý, và nguyên nhân là do Caleb đã khiến đầu óc tôi rối loạn. Tôi không chịu được điều đó. Tôi không thể để cho mọi điều mình cảm nhận bị thu gọn lại thành một dòng mô tả sao cho phù hợp với tôi, và rồi để hàng triệu những thứ đồ vỡ khác là ngu ngốc hết được. Hơn thế nữa, tôi không thể chịu được khi nghĩ rằng có thể...cô ấy đúng.”

“Có thể tôi không thật sự yêu Caleb, có thể não bộ của tôi đã dựng lên chuyện đó để tôi không tự sát hay cảm thấy quá sợ hãi và cô đơn. Có thể tôi sẽ chấp nhận chuyện đó vào một ngày không xa, và sẽ không thể nào thôi gặp ác mộng. Có thể tôi sẽ không bao giờ tin vào một cảm xúc nào khác lần nữa. Ai sẽ yêu một cô gái như thế hả Reed? Ai sẽ yêu một kẻ dị hợm như tôi đây?” Cô đổ sụp xuống giường rồi co tròn lại như một quả bóng, khóc lóc và đung đưa người.

Tim Matthew đập như trống trận dồn dập trong lồng ngực. Anh không biết phải làm gì để khiến cô ngừng khóc. Anh không muốn chạm vào cô, nhưng thế thật sai trái. Một cái ôm ư? Vậy cũng không giống anh. Ước gì Sloan có ở đây. Cô ta là một người làm công tác xã hội. Công việc của cô ta

chính là lo liệu mấy chuyện ủy mị chết giẫm này. Anh nhớ rằng Olivia không quan tâm đến vấn đề ủy mị.

“Ai đó sẽ yêu cô mà, Cô Ruiz. Kể cả khi cô là một kẻ đàn.”

“Mẹ kiếp anh, Reed,” cô nức nở.

Anh bật cười, “Và cô cũng quyến rũ lắm đấy.”

“Anh là một tên khốn, anh biết không?”

“Phải,” anh thản nhiên đáp.

“Chúa ơi! Sao anh lộn xộn quá vậy hả?!?” Cô ngồi dậy và nhìn trừng trừng.

“Ai ai cũng loạn trí hết và tất cả chúng ta đều là những kẻ dị hóm theo cách riêng của mình.”

“Sao anh biết được?” cô vật lại, sứt sứt mũi và nhìn anh giận dữ. “Chắc hẳn anh có một cuộc đời may mắn ở vùng ngoại ô. Không bận tâm. Không lo lắng. Một cuộc đời hoàn hảo.”

Anh trao cho cô ánh nhìn vô cảm. “Tôi từng bị ngược đãi khi còn nhỏ. Các binh lính Châu Phi đã ép tôi hít thuốc súng và cô-ca-in rồi cày nát nhiều ngôi làng với khẩu Uzi của tôi. Hãy thương tiếc cho tôi và thôi ca thán về việc sẽ chẳng ai yêu cô đi,” anh điềm tĩnh gợi ý. Vẻ mặt kinh ngạc của cô quả là vô giá. Anh trao cho cô ánh nhìn lãnh đạm và dịu giọng lại. “Cô còn trẻ, mạnh mẽ và là một kẻ khó xơi. Với sự thông minh sẵn có, cô sẽ ổn thôi. Đừng để ai nói với cô khác đi cả. Kể cả chính cô cũng không.”

Vẻ mặt của Olivia dịu lại và sau một lúc, cô khẽ mỉm cười. “Anh được đấy, Reed, tôi cho là vậy. Sẽ chẳng có ai yêu anh đâu, nhưng anh được đấy.”

Anh trao cho cô nụ cười nhản nhở, “Cảm ơn, Cô Ruiz. Tôi sẽ nhớ điều đó khi cô cầu xin sự cảm thông.”

Cô thở dài. “Hôm nay chúng ta kết thúc ở đây được không? Tôi thật sự rất mệt. Nói chuyện với anh khiến tôi giảm mất một năm tuổi thọ đấy.”

“Muốn tôi tắt đèn không? Bóng tối sẽ giúp cô thoải à?” anh nói và chỉ đùa cợt nửa vờ.

“Vui nhĩ.”

“Tôi thử thôi,” anh nói. “Mai tôi sẽ quay lại.” Anh dừng lại và cúi ngang tầm với cô. “Nghe này. Chúng ta sắp hết thời gian rồi, Cô Ruiz. Chúng ta cần phải đến được buổi đấu giá đó, và cô chính là hi vọng duy nhất để cứu những người khác, như bản thân cô, Nancy, Kid, Celia. Tất cả bọn họ. Tôi không muốn em quên mất mục tiêu đó. Tôi sẽ lắng nghe cô, tôi thậm chí sẽ cố nhìn nhận mọi chuyện theo cách của cô, nhưng vào phút cuối...cô được an toàn. Những người khác thì không may mắn như thế.”

Cô gật đầu nghiêm túc. “Tôi biết, Reed. Tin tôi đi, tôi *biết*. Tôi cũng không muốn những tên khốn xấu xa kia thoát được tội. Tôi thật sự không muốn.”

“Tôi hi vọng thế, Cô Ruiz. Ngủ chút đi.” Matthew đứng dậy và thu gom mọi thứ, ghi nhớ phải tắt máy ghi âm rồi nhét vào áo khoác, nơi nó sẽ không thể nào lạc mất được.

Anh rời khỏi bệnh viện và quyết định quay trở lại văn phòng trong vài giờ. Bây giờ vẫn còn khá sớm, và các văn phòng ở Pakistan vẫn mở cửa. Anh phải thực hiện vài cuộc gọi.

Quay lại văn phòng, anh gọi cho FIA và hỏi xem họ đã có thông tin nào về buổi đấu giá nô lệ sẽ diễn ra trong vài ngày tới hay chưa. Như đã đoán trước, các Đặc vụ FIA không mấy vui khi phải nhận một cuộc gọi từ FBI, nhưng sau khi pha lẫn những lời đe dọa ngon ngọt tiêu chuẩn trong tông giọng lịch sự nhất của mình, họ đã bực dọc nói với anh rằng sẽ tìm hiểu và chuyển giao bất kỳ thông tin nào có được.

“Xin hãy chú ý đến các sân bay tư nhân xem có người nổi tiếng nào nhập cảnh hay không, ví dụ như: tỉ phú, các lãnh đạo Hồi Giáo, bất kì ai có nhiều tiền và quyền lực. Đặc biệt là nếu họ có bất kì mối liên hệ nào tới việc tổ chức tội phạm, bao gồm súng, ma túy và lao động cưỡng bức.”

“Anh không cần phải chỉ dẫn cách làm việc cho chúng tôi, Đặc vụ Reed,” người Đặc vụ ở đầu dây bên kia nói. Trọng âm của anh ta thuộc vùng Nam Phi. “Chúng tôi có khả năng thu thập thông tin mà không cần đến Chính phủ Mỹ.”

“Vậy tôi hi vọng sẽ nhận được một cuộc gọi từ người của các anh trong vài ngày tới?” Matthew nhủ.

“Rất vui lòng, Đặc vụ Reed. Chúng tôi sẽ để mắt tới Demitri Balk hay bất kì ai đến du lịch dưới cái tên Vladek Rostrovich.” Đường dây bị ngắt.

“Đồ khốn,” Matthew nói gằn. Anh dập điện thoại để gọi một cuộc khác nữa. Anh nhìn xuống danh sách các cơ quan chính phủ ở Pakistan, đồng thời gọi điện yêu cầu giúp đỡ từ văn phòng đại diện của PACTO. Sắc Lệnh Phòng Chống và Kiểm Soát Buôn Người chỉ mới được đưa ra từ năm 2002, nhưng lại đang phát triển mạnh. Thật khó để tìm được một người nói tiếng Anh, nhưng sau vài lần gọi lại, anh cuối cùng cũng gặp được một người biết nhiều thứ tiếng làm việc tại đó.

Hơn tám giờ một chút là lúc Matthew quyết định anh đã làm tất cả những gì có thể trong tối nay. Anh thu gom các vật dụng cá nhân, bao gồm cả máy ghi âm rồi đi thẳng về khách sạn. Anh không thể ngừng nghĩ về câu chuyện của Olivia. Anh không thể ngừng nghĩ về Celia.

Đến khi đã về tới phòng, đặt cặp da xuống bàn, móc sạch túi áo quần, cẩn thận sắp tiền lẻ thành chồng theo mệnh giá rồi đặt chúng thành hàng theo kích cỡ, bỏ chìa khóa, ví da cùng đồng hồ lên bàn và treo áo khoác jacket lên, anh quyết định sẽ nghe đoạn băng ghi âm chết giấm mà anh không thể thôi nghĩ tới kia. Anh đã cương cứng đến độ gần như không thể

ngồi xuống và cởi giày cùng tất ra được. Vội vàng tăng tiến độ, anh hăng hái cởi bỏ quần áo ra để chạm vào mình.

Cuối cùng, anh treo hết quần áo lên, trên người chỉ còn độc chiếc quần lót đang nhô lên như một chiếc lều vì trình trạng khuấy động đáng xấu hổ của anh. Thông thường anh chẳng có vấn đề gì với chuyện thủ dâm cả. Tuy nhiên, chính hoàn cảnh gây ra trạng thái hứng tình mới là điều khiến anh cảm thấy tội lỗi.

“Mày là một kẻ đê tiện bệnh hoạn,” Matthew thì thầm, nhưng rồi bỏ cuộc và đẩy quần lót xuống rồi cho nó vào túi giặt. Anh không màng chuyện tắm rửa bởi nhu cầu đã quá cấp bách rồi. Thay vào đó, anh lôi tấm trải giường xuống rồi ném mình lên mặt nệm cứng và lạnh. Với tay lấy máy ghi âm, anh trả lùi nó về đoạn Celia xuất hiện. Cậu nhóc của anh nảy lên. Anh nhắm mắt lại và đặt tay lên phần da thịt nóng bỏng của mình, khi giọng nói của Livvie tràn ngập căn phòng.

Matthew không hề nhẹ nhàng với bản thân. Anh không thích nhẹ nhàng. Anh nắm lấy cậu nhóc như thể nó chính là kẻ thù và siết mạnh cho đến khi thấy đau đớn. Margaret và Richard là những bậc phụ huynh tuyệt vời: ân cần, yêu thương và ấm áp. Họ đã thu nhận một đứa trẻ bị hủy hoại có mẹ bị mưu sát, và cho cậu một cuộc sống tốt đẹp, song lại không thể xóa đi những kí ức của cậu. Họ không thể gột rửa được bóng tối trong cậu. Họ không thể khiến cậu ngừng yêu thích chuyện này.

Matthew cào những đầu móng tay ngang ngực, đảm bảo sẽ sượt qua đầu vú đủ mạnh để khiến anh phải nhăn mặt và bật nảy hông vào nắm tay của mình.

“Cô ta giờ roi lên khỏi đầu rồi vụt mạnh xuống trên ngực Kid. Cậu ta hét lên, gập người lại, và khi mấy người đàn ông kia kéo cậu ta dậy, trên ngực cậu ta hiện rõ lên một lần roi đỏ tấy. Kid khóc nức...”

Matthew tưởng tượng mình trong vị trí của Kid, xấu hổ khi cảm thấy hình ảnh đó thật khêu gợi, đúng đến nát lòng, song nước mắt lại dâng lên trong mắt Matthew vì anh biết điều đó là sai trái. Sai trái khi lắng nghe giọng nói của Olivia. Sai trái khi lắng nghe nỗi đau đớn của Kid. Thật sai trái. Sai trái. Sai trái!

Matthew lên đỉnh. Dữ dội. Tinh dịch bắn đầy lên vòng ngực anh, bỏng rát trên làn da bị xây xát, song kể cả như thế đi nữa thì cũng thật tuyệt vời. Anh thở hổn hển lớn tiếng, một mình trong bóng tối, lắng nghe giọng nói của Olivia. Bàn tay còn lại không bị dính tinh dịch với tới máy ghi âm và tắt nó đi.

Cuối cùng, chuyện đó cũng chẳng được việc bao nhiêu. Anh lại đang cương cứng lên. Cũng đã lâu rồi anh mới cho phép bản thân lên đỉnh, và cậu nhóc của anh thì sẽ không vui chỉ với một phiên thủ dâm nhanh chóng. Dù vậy, anh từ chối nghe đoạn ghi âm lần nữa. Anh không muốn.

Bật khỏi giường, anh vào phòng tắm để tắm rửa. Có một câu lạc bộ. Lúc nào cũng có một câu lạc bộ cả. Và không cần biết Matthew đã cố bao nhiêu để không đi tìm chúng, anh vẫn luôn tìm ra. Anh luôn luôn chú ý đến những nơi anh có thể đến để tìm kiếm điều mà tiềm thức yêu cầu.

Ra khỏi phòng tắm, anh nhanh chóng mặc vào quần bò và áo sơ mi cài cúc. Không có màu đen, không thứ gì có thể gợi ý việc anh là người áp đặt. Anh ghét những người phục tùng háo hức đến ngồi cạnh anh, nghĩ rằng anh chẳng thích gì hơn là đặt họ nằm vắt ngang đầu gối mình. Lúc nào anh cũng đuổi họ đi trong tình trạng đắm lệt, thấy xấu hổ vì không thể cho họ điều họ muốn. Anh đã cố. Anh đã cố để là người đàn ông đó. Nhưng lúc nào kết cục cũng tồi tệ cả.

CHƯƠNG 11

Ngày thứ 10:

Matthew thức dậy với cảm giác nhức nhối. Mọi chỗ đều đau. Chầm chậm, anh gập đầu về trước và càu nhàu khi cơn đau chạy thẳng xuống phía sau cổ anh rồi nằm lại ở giữa hai vai. Anh rũ người ra và rơi lại xuống nệm. Chuyện này này sẽ khó khăn hơn anh tưởng.

Với mỗi giây trôi qua, sự tỉnh táo dần dần quay lại, và không lâu sau, tim anh bắt đầu đập theo nhịp điệu điên cuồng. Tới qua anh đã ra ngoài.

“Matthew? Là anh đó sao?”

Matthew làu bàu. *Không. Không, không, không, khôngggggg.* Anh ấn mặt thật sâu xuống chiếc giường bên dưới. Cậu nhóc của anh đang cương cứng. Đó không chỉ là hiện tượng “chào cờ buổi sáng” thông thường. Anh đang nhớ lại.

Anh giật mình khi nghe thấy giọng nói quen thuộc. Giọng nói của cô ấy. “Mẹ kiếp!” anh khẽ lầm bầm. Làm sao anh xử lý được chuyện này đây? Làm sao anh giải thích được đây?

Bất kì ai khác! Bất kì ai cũng được kia mà. Nhưng không, lại chính là cô ấy đang ngồi bên cạnh, khi anh cuối cùng cũng gom đủ can đảm để xoay ghế sang.

Mái tóc đỏ của cô xõa ra; những lọn dợn sóng đỏ dài xuống lưng. Cô mặc một chiếc sơ mi trắng ôm sát eo và được buộc lại ở phía sau. Đôi gò ngực chỉ hơi lộ ra đôi chút, vừa đủ để khiến một người đàn ông cảm thấy hiếu kỳ, nhưng lại không đủ để phơi ra điều mà cô đang che giấu bên dưới

chiếc áo bó sát kia. Một chiếc chân váy da màu đen dài đến giữa đùi và đôi cao gót khảm kim loại góp phần hoàn thiện vẻ ngoài của cô.

Mặt Matthew lại nóng ran lần nữa, hai má anh đỏ màu vì xấu hổ. Đặc biệt là khi anh nhớ lại cách bản thân đã cố giải thích cho sự hiện diện của mình.

“Tôi muốn uống gì đó thôi.”

“Ồ, tôi hiểu chuyện đó mà, tin tôi đi. Dù vậy, tôi không uống khi chơi đùa,” cô bình thản nói.

Matthew đã tự hỏi làm thế đểch nào mà cô có thể bình thản như thế được. Thực ra thì anh đã tự hỏi cả đêm. Anh biết hầu hết người ta đều nghĩ anh lạnh lùng, có năng lực và lãnh đạm, song anh lại chẳng là gì đối với cô. Cô đã phá vỡ tất cả sự kiểm soát mà anh dày công xây dựng, và đã làm điều đó mà không hề đánh mất vẻ điềm tĩnh.

“Tôi không ở đây để chơi đùa. Tôi chỉ muốn uống gì đó thôi,” anh nói. Hai tai anh có cảm giác nóng ran, và anh biết nó sẽ lan xuống mặt và cổ mình bất kì lúc nào. Anh muốn rời đi, nhưng cô đã chặn mất lối thoát của anh và đứng nguyên ở đó, quan sát anh với vẻ nghi ngờ.

“Và cuối cùng anh lại ở đây sao? Thứ lỗi cho tôi, Matthew, nhưng chuyện đó đáng ngờ quá.” Cô nhướn một bên chân mày đỏ lên.

“Tôi... Tôi...,” anh bắt đầu nói.

“Không cần e thẹn đâu, Matthew. Ý tôi là, tôi cũng ở đây mà, phải không? Câu hỏi thật sự chính là: Anh đang tìm ai thôi?”

Matthew xoay tròn hông và cảm thấy cơn bóng rắt khi các thớ cơ biểu tình hành động kia của anh. Sẽ rất ngạc nhiên nếu hôm nay anh có thể ngồi được.

“Tôi không tìm ai hết. Tôi chỉ...”

“Nói dối sao? Thật à? Trong tất cả những thứ tôi nghĩ anh có thể là, một kẻ nói dối chưa bao giờ hiện ra trong đầu tôi cả,” cô nói.

“Mặc xác cô nghĩ gì,” anh vật lại và nốc hết ly whiskey nguyên chất. Anh toan đứng dậy bỏ đi, nhưng Sloan đã cản đường, nhốt anh ở giữa cơ thể cô và chiếc ghế đầu cao. Mùi hương của cô thật ngọt ngào, như táo xanh vậy. Đó chắc chắn không phải điều mà một người trông đợi. Không phải trong một câu lạc bộ tình dục.

Biết rằng sẽ rất đau, anh chuẩn bị tinh thần rồi với tay ra sau để chạm mấy ngón tay vào mông mình. Phải: có hàng hà những lần roi trên khắp mông anh. Anh lướt đầu ngón tay lên chúng, ngạc nhiên khi thấy có hẳn một dấu tay hoàn hảo, nơi mà những ngón tay thanh mảnh, giống đầu roi của cô đã giáng xuống. Anh luôn tự hỏi liệu Tiến Sĩ Janice Sloan giỏi giang có dùng liệu pháp phân tích tâm lý trong tình dục không. Giờ thì anh đã biết câu trả lời rồi.

“Thô lỗ vậy, Matthew. Anh đang cố tổn thương tình cảm của tôi đó à. Nhưng tôi tha thứ cho anh vì tôi biết anh thấy xấu hổ.” Cô bước đến gần hơn, một bàn tay đặt lên ngực đẩy anh trở lại chỗ ngồi. Tay cô rất nóng, thật sự rất nóng, như thể nó có thể đốt thủng một lỗ trên ngực anh vậy. Matthew dịu lại và để cho bản thân bị đẩy ngược trở lại ghế ngồi.

Sloan nhón chân lên và ngả người về phía Matthew để thì thầm vào tai anh, *“Hai má anh đỏ ửng còn tim anh đang đập rất nhanh.”*

Matthew rên rỉ và lại xoa xoa hai bên gò mông. Phải, anh đã thấy xấu hổ. Anh chưa bao giờ nghĩ sẽ thấy Sloan, ăn vận trong trang phục lai giữa Madonna và một gái điếm, có mùi hương như táo và đồng thời cọ xát đôi bông đảo lên ngực anh. Cô biết mình đang làm gì, lúc này chuyện đó thậm chí còn rõ ràng hơn.

“Nghe này, Sloan...”

“Đề tên Sloan cho văn phòng thôi, Matthew,” cô nói với một nụ cười.

“Được. Cô muốn cái quái gì đây, Janice? Cô muốn nói với mọi người đã thấy tôi ở đây à? Rằng tôi là một kẻ dị hợm? Cứ tự nhiên. Tôi đếch quan tâm,” anh nói. Những lời nói ra rất khê khàng, nửa giận dữ, nửa lo lắng. Anh không biết phải làm gì nếu cô quyết định nói với mọi người về anh.

Anh vẫn còn lo về chuyện đó. Những chuyện anh đã để cô làm! Cái cách mà anh đã van xin cô đừng dừng lại. Anh lắc đầu, cố xóa sạch những kí ức, nhưng không hiệu quả, không khi anh vẫn còn nhức nhối và mùi hương của cô vẫn còn vẩn vương trên ga giường của anh.

“Anh không phải một Người Áp Đặt.” Janice lắc đầu, “Tôi không nghĩ thế. Ý tôi là, anh có thể lắm chứ, anh rất mạnh mẽ, rất nam tính và đầy tự chủ. Nhưng đó chính là vấn đề. Phải không, Matthew? Có quá nhiều công việc phải giải quyết để có thể giữ được tự chủ.” Cô gior bàn tay thanh mảnh lên và xoắn những ngón tay mình vào phần tóc gáy của Matthew. Đó là một cử chỉ thân mật, đầy ngụ ý.

À, phải. Mấy lời làm nhảm điên khùng chết giẫm. Olivia đã đúng: Sloan không dừng được. Cô sẽ nhìn thẳng vào một người và bắt đầu xé nát họ. Bất chấp việc đó đau đớn thế nào. Bất chấp cô không được yêu cầu làm thế. Suốt cả đêm, cô đã làm thế với anh, khiêu khích, thúc giục và đâm chọc cho đến khi anh đầu hàng.

Bàn tay còn lại của Janice tóm lấy đùi Matthew và nhẹ nhàng khiêu khích. Matthew ngáp ngừng nuốt xuống, nhưng rồi lại để cho Janice tùy ý, và thế là cô bước vào giữa hai bên đùi giang rộng của anh như thể đã thuộc về nơi đó. “Tôi sẽ không kể cho ai bí mật của anh hết, Matthew. Tôi giữ rất nhiều bí mật; đó là công việc của tôi mà. Nếu anh bảo tôi để anh yên, tôi sẽ làm vậy. Chỉ là...tôi muốn anh.”

“Tại sao?” Matthew khàn giọng hỏi.

Janice mỉm cười bên tai anh và khê khúc khích, “Bởi vì tôi không thể nghĩ ra được bất kì điều gì hay ho hơn là cái móng gợn cảm của anh vắt

ngang gối tôi cả.”

Chuyện đó chắc chắn rất gợi cảm. Matthew chưa bao giờ lên đỉnh dữ dội đến vậy, chưa bao giờ cầu xin nhiều đến vậy. Anh đã cố tỏ vẻ thách thức, không màn đến những câu hỏi soi mói của Sloan. Nhưng đến cuối cùng, khi đã quá ham muốn được lên đỉnh, anh đã nói, đã làm bất kì điều gì. Sloan đảm bảo mình nắm được lợi thế. Cô đã thu thập được những lời thú nhận khiến anh xấu hổ đến mức gần như không thở được. Cô đã rất tàn nhẫn.

Bàn tay cô lần theo đùi anh rồi rẽ vào trong để ôm lấy ‘bi’ của anh. Matthew nhảy nhót, giật mình, nhưng hay bàn tay vẫn siết lấy ghế ngồi. Móng tay của Janice cào lên anh qua lớp quần bò, và anh không thể ngăn lại âm thanh yếu ớt thoát khỏi miệng mình.

Anh không thể đổi mặt với cô, không phải hôm nay, không bao giờ nữa. Hiện tại cô đã hiểu anh quá rõ. Anh đã nói với cô những điều chưa từng nói với bất kì ai.

“Được,” anh thì thào.

“Được?” cô rên ừ ừ bên tai anh, những ngón tay luân phiên ve vuốt và cào cào.

Cô đã vô cùng chu đáo, vuốt ve tóc anh và nói với anh rằng mọi chuyện vẫn ổn, chẳng có gì sai với anh hết.

Matthew gật đầu, hai mắt khép lại. Thật quá khó để không lên đỉnh, ngay trong quần bò, như một cậu nhóc lần đầu được chạm vào bởi đối trưởng đội cổ vũ.

“Cô sẽ không nói sao?” anh nhẹ nhàng van xin.

Janice siết lấy tóc gáy của anh, đủ mạnh để khiến mắt anh nhức nhối, “Không, Matthew. Tôi sẽ không nói. Giờ thì xuống khỏi cái ghế chết giấm

này và cùng rời khỏi đây thôi.”

Đêm qua quả là thú vị và buông thả. Nó chính là ánh sáng trong bóng tối tâm hồn anh, nhưng hôm nay... hôm nay anh đã phải rất cố để không gọi điện cáo bệnh, sau đó nằm lì trên giường và trốn tránh.

Cuối cùng, Matthew lăn người lại và để cơn đau chiếm lấy mình. Anh nhắm mắt và dịch người trên ga giường, kiểm tra các bắp cơ của mình. Vai anh có hơi đau còn cổ thì cứng ngắc, nhưng đau nhất vẫn là vùng hông. Hông anh có cảm giác bị thâm tím đến tận xương, và anh biết cơn đau vẫn sẽ ở lại dù có tắm nước nóng đi nữa. Anh sẽ nghĩ đến Sloan cả ngày cả đêm và những khi anh ngồi xuống, cho đến khi đau đón biến mất. Rồi đột nhiên, lòng tự tôn của anh mới là thứ tổn thương nhiều nhất.

Anh chậm chậm mở mắt. Lẽ ra việc đầu tiên trong sáng nay của anh đó là quay trở lại bệnh viện và lấy nốt lời khai của Olivia. Anh tự hỏi liệu Sloan có đó không và cảm thấy dạ dày mình đau nhói. Không. Anh không thể gặp Sloan. Không bao giờ nữa. Anh không thể chịu nổi ý nghĩ đối mặt với cô và nhìn thấy vẻ tự mãn trên đó. Và thật sự mà nói, ai lại không tự mãn chứ?

Matthew là một tên khốn có tiếng. Anh biết nhiều người sẵn sàng trả tiền để được nghe kể về việc anh đã bị hạ thấp thế nào. À thì anh sẽ không cho Sloan có cơ hội nắm thóp mình lần nữa. Tất cả những gì anh cần làm đó là tránh mặt cô. Quả là một phương thức hèn nhất, nhưng Matthew nhận ra thì thoảng mình vẫn có thể làm một kẻ hèn. Anh sẽ không để chuyện đó ảnh hưởng đến vụ án.

Sau một tiếng thở dài cam chịu, Matthew lăn khỏi giường trên đôi chân run rẩy, rồi loạng choạng bám vào chiếc bàn để giữ thăng bằng và lấy điện thoại. Có một lời nhắn:

Matthew thân mến,

Cảm ơn. Anh còn tuyệt hơn cả tôi từng mơ nữa. Thật khó để rời khỏi anh, nhưng tôi biết anh cần không gian riêng. Tôi sẽ ở bệnh viện vào buổi sáng, cứ ghé qua nếu anh muốn, còn không, tôi đảm bảo sẽ dành thời gian vào buổi chiều để anh làm việc của mình. Dĩ nhiên, tôi hi vọng sẽ gặp được anh.

Thỏa thuận vẫn còn đó, miệng tôi đã được khóa kín.

Jani.

“Mẹ kiếp,” Matthew thở dài. Kể cả trong lời nhắn, anh vẫn có thể cảm nhận được sự tự mãn rõ ràng của cô ta về tối qua. Nếu không xuất hiện, anh sẽ là một kẻ hèn. Nếu xuất hiện, vậy có nghĩa là anh đang cố chứng minh gì đó. Đường nào cũng không xong cả. Tức giận, anh chộp lấy điện thoại và điên cuồng viết tin nhắn:

Reed: Intel@office. Bạn đến trưa. Làm ơn lên lịch cho buổi phỏng vấn.

Anh nhận thấy tin nhắn của mình khá mơ hồ nhưng vẫn đủ súc tích. Hi vọng cô sẽ nhận ra hàm ý và không bàn về chuyện tối qua. Sẽ tốt hơn nếu họ chỉ tập trung vào công việc. Vụ án sẽ sớm kết thúc và họ sẽ được phân công chuyện khác. Sẽ rất may mắn nếu anh không có lý do nào để gặp lại cô. Tất cả những gì anh cần phải làm đó là vượt qua được mấy ngày tới. Thậm chí là ít hơn nữa nếu anh có thể khiến Livvie nói ra hết. Đó là tất cả động lực anh cần.

Matthew tắm dưới vòi nước nóng thật lâu. Nó giúp xoa dịu các bắp cơ đau nhức của anh. Thiệt hại không đáng kể lắm, chỉ có vài vết bầm và lằn roi trên mông anh thôi. Thật nhẹ nhõm khi biết được sẽ không có dấu vết nào lộ ra khi anh mặc quần áo vào.

Anh dừng lại mua cà phê trên đường đi làm. Anh không muốn đứng ở gần khu vực đặt bình cà phê ở văn phòng. Các sĩ quan đồng nghiệp sẽ cố lôi kéo anh nói chuyện, mà Matthew lại không có tâm trạng cho lắm. Anh bước

đi lặng lẽ, gật đầu chào nhân viên văn thư rồi vào trong thang máy, không nói lời nào với người bảo vệ tòa nhà đi cùng mình.

“Đặc vụ Reed.” Matthew đặt chiếc cặp da xuống cạnh bàn làm việc, và để cả phê kế bên bàn phím trước khi quay sang vị sĩ quan vừa xuất hiện.

“Ừ?”

“Có tin nhắn cho anh vào khuya hôm qua. Nhân viên văn thư đã đưa lên sáng nay.” Người thanh niên giao tin nhắn cho Matthew rồi rời đi.

“Cảm ơn,” Matthew lầm bầm với theo tấm lưng của người thanh niên và nhìn xuống tin nhắn. Đặc vụ ở FIA đã gọi đến. Matthew nhìn đồng hồ và hi vọng văn phòng của họ vẫn còn mở. Anh đã đến gần lắm rồi.

Anh trượt khỏi ghế và nhấc ống nghe lên để gọi điện thoại đường dài. “A lô? Xin cho gặp Thượng sĩ Patel.” Anh đợi vài phút trong khi họ đi tìm người; nhẹ nhõm vì đã gọi kịp lúc.

“Thượng sĩ Patel nghe.”

“Matthew Reed, FBI,” anh nói nhanh. “Anh đã để lại tin nhắn cho tôi. Anh tìm được gì rồi?”

Có tiếng thở dài thật sâu ở bên kia đầu dây, “Chúng tôi đã xem qua các máy bay tư nhân có lịch đáp trong ba ngày tới đây rồi.” Anh ta ngáp ngừng, “Anh đã đúng. Dường như có khá nhiều hoạt động hơn bình thường. Vẫn chưa có thông tin về Demitri Balk hay Vladek Rostrovich, song chúng tôi vẫn chưa có đủ bản khai của tất cả các hành khách.”

“Anh gửi cho tôi danh sách tất cả thông tin đã có được không? Tôi muốn xem qua nếu anh không phiền.”

“Chúng tôi có phiền đấy, Đặc vụ Reed. Nếu có chuyện gì đó đang diễn ra, thì nó sẽ thuộc trách nhiệm của chúng tôi, và văn phòng của chúng tôi có thể xử lý được. Anh có thông tin nào muốn chia sẻ với chúng tôi không?”

Matthew nghiêng rằng mạnh đến độ đau cả đầu. Anh không có tâm trạng cho mấy trò quan liêu này. “Tôi sẵn sàng chia sẻ thông tin chừng nào chúng ta hợp tác tốt với nhau. Vì có liên quan đến vụ án nên thông tin phải được trao đổi từ cả hai phía. Thời gian có hạn, Thượng Sĩ ạ. Cả hai chúng ta đều không có thời gian để thi thố khùng điên đâu.”

“Bọn người Mỹ cùng mớ tiếng lóng của mấy người,” Patel nói. “Chả có ai ‘khùng điên’ gì hết, Đặc vụ Reed ạ, nhưng tôi chắc anh có thể thấy được chuyện này có dính dáng đến vấn đề chính trị? Hiện tại cả thế giới đều tập trung vào Iraq, và chúng tôi cần phải biết tình hình có thể được giải quyết êm thấm mà không làm hổ mặt cả hai nước.”

“Nếu anh không chịu san sẻ thông tin, tôi sẽ phải liên hệ với cấp trên của mình và yêu cầu họ liên lạc với chính phủ của anh. Việc đó có thể mất nhiều ngày, đến lúc đó, buổi đấu giá nô lệ có thể đã kết thúc rồi,” Matthew nói.

“Tôi hiểu anh có việc cần làm, Đặc vụ Reed. Tôi cũng có mà. Tôi sẽ tiếp tục thu thập thông tin trên các máy bay tư nhân, danh sách hành khách, thời gian đáp và cất cánh, vâng vâng. Trong thời gian đó, tôi khuyên anh nên liên hệ với cấp trên của mình đi. Tôi cũng sẽ làm thế, và có lẽ chúng ta sẽ đạt được thỏa thuận có lợi chẳng?”

“Được,” Matthew càu nhàu với ông nghe.

“Ngày mai nhé,” Thượng sĩ Patel lãnh đạm đáp.

“Anh có thể tin như vậy đi,” Matthew lặp lại và chờ đến khi đường dây bị ngắt trước khi bỏ ống nghe xuống. Anh cố gắng để không đập mạnh nó. Không cần phải gây chú ý như thế.

Anh có vài tiếng trước khi Sloan xong việc với Olivia, vậy nên anh quyết định đào sâu nghiên cứu về Demitri Balk. Nếu Rafiq và Caleb dự định tiếp cận với nhà tỉ phú bí ẩn này thì Matthew cũng phải làm thế. Anh do dự không dám đến quá gần với người đàn ông kia thông qua các phương

thức truyền thống. Anh không muốn bứt dây động rừng. Ông ta có thể sẽ quyết định tránh khỏi buổi đấu giá, và thế là Matthew sẽ không thể dùng ông ta làm môi nhử được nữa.

Demitri Balk không được nhận ra nhiều lắm cho đến giữ những năm 90. Hãng Kim Cương Balk dường như xuất hiện chỉ sau một đêm, với một danh sách dài các nhà đầu tư xuất sắc, đã có thể làm giá cổ phiếu tăng vọt chỉ trong vài phút chính thức cổ phần hóa. Demitri Balk là cổ đông chính và được nêu tên là CEO của công ty.

Tập đoàn khổng lồ này chủ yếu kinh doanh dưới hình thức công ty đá quý, song cũng được hỗ trợ bởi một cơ sở các công ty khác. Có rất nhiều tranh cãi chung quanh công ty. Có nhiều hơn một nguồn tin xác định rằng chỉ cần điều tra sơ qua là có thể biết Hãng Kim cương Balk khai thác ở Châu Phi, song cuối cùng lại chẳng hề có cuộc thanh tra chính thức do bất kì chính phủ nào tổ chức cả.

Kim cương máu có khả năng gây tranh cãi rất cao, nhưng không ai có thể trực tiếp kết nối Hãng Kim cương Balk với bất kì khu mỏ nào ở Châu Phi cả, hẳn là do mạng lưới các công ty và chi nhánh con hợp tác cùng họ. Một trong cách chi nhánh con đã thu hút sự chú ý của Matthew. AKRAAN được thành lập ở Nga, chuyên kinh doanh và chế tạo vũ khí. Tìm hiểu thêm sẽ thấy được AKRAAN từng là một phần của Hãng Kim cương Balk khi lần đầu cổ phần hóa, có nghĩa là vị CEO chắc chắn biết về nó.

Matthew không hề ngạc nhiên khi thấy một công ty đá quý có dính dáng tới vũ khí. Tuy nhiên, điều gây kinh ngạc đó là công ty vũ khí kia lại xuất hiện trước, khoảng đầu những năm 1960. Hãng sản xuất, được điều hành bởi chính phủ, bán vũ khí cho nhiều quốc gia, đặc biệt là Iraq và Pakistan.

Làm sao Demitri Balk có thể điều hành cả hai công ty? Với tư cách là CEO, không hề kém hơn?

Demitri được *Tap chí Forbes* mô tả là ‘một vị tỉ phú tự lập có gốc gác tầm thường ở nước Nga xô-viết.’

Matthew nhạo báng, “Tầm thường cái mông tôi này.” Anh nhăn mặt trước lời lẽ của mình, nhớ lại việc đêm qua mông mình đã bị hạ thấp đến mức nào. Đến cả ngồi cũng là một kì công. Anh cố để không cựa quậy.

Cuối cùng, thôi thúc bùng nổ và Matthew gọi về bộ nội vụ. Sau cuộc trò chuyện ngắn ngủi với cấp trên, người đàn ông kia cuối cùng cũng thỏa hiệp và đồng ý trao cho Matthew tất cả mọi thông tin anh cần để tổng hợp vụ án. Anh ta cũng đồng ý cắt bỏ thủ tục rườm rà giữa Matthew và FIA.

Trong vòng một giờ, hai hệ thống kỹ thuật đã cho chạy từng bức ảnh và từng câu chuyện có liên quan đến Hãng Kim cương Balk, AKRAAN, Demitri Balk, Vladek Rostrovich và Muhammad Rafiq qua phần mềm nhận diện gương mặt và Dữ Liệu An Ninh Quốc Gia. Matthew dự đoán sẽ có gì đó được phát hiện sớm thôi.

Anh nhìn đồng hồ. Phải đến bệnh viện rồi. Anh gọi tới bàn y tá trực ở tầng của Olivia để đảm bảo Sloan đã tan ca, sau đó thu gom vật dụng cá nhân và hướng ra cửa.

Olivia đang viết vẽ điên cuồng lúc Matthew bước vào. Dường như tinh thần của cô đã khá hơn tối qua. Matthew phải có lời khen với Sloan.

“Cô đang viết gì vậy?” Matthew hỏi. Anh đặt chiếc cặp da xuống rồi an tọa. Ghế ở đây thoải mái hơn nhiều so với ghế trong phòng giải lao. Đồng thời, việc ngồi trong phòng bệnh cũng giúp cô chịu nói chuyện nhiều hơn.

“Tiến sĩ Sloan cho tôi một quyển sổ ghi chép. Rất ngọt ngào nhỉ? Cũng quá lâu rồi tôi chẳng viết lách gì hết. Tôi gần như đã quên mất mình yêu việc đó nhiều thế nào,” Olivia nói. Rồi cô mỉm cười.

“Tôi đâu có hỏi chuyện đó, Cô Ruiz,” Matthew đáp, song lại không hề có sự châm chích trong đó.

Cô thở dài, “Tôi đang...anh biết đấy. Tôi chỉ muốn lưu giữ lại những kí ức của mình trước khi bản thân tôi ngừng tin vào chúng thôi.”

Matthew thật sự không biết phải nói gì ngoại trừ, “Chuyện đó có thể dẫn đến việc nhận trát hầu tòa đấy, cô biết chứ?”

Trông cô dường như bị tác động mạnh, chiếc bút trên tay rơi xuống đánh ‘cạch’. “Thật sao? Sao anh lại làm vậy?”

“Không có gì,” anh dễ dàng nói, “quên chuyện tôi vừa nói đi.”

Cô nhìn anh, sau đó cúi xuống quyển sổ rồi lại nhìn lên anh, trước khi nhướn một bên mày lên vẻ nghi ngờ rồi đóng sập quyển sổ lại. “Tôi không quên bất kì điều gì anh nói, Reed ạ. Chỉ có kẻ ngốc mới như thế thôi.”

Matthew nghiêng đầu và cau mặt, “Cảm ơn vì lời khen.”

“Cổ anh bị làm sao vậy?”

Matthew tập trung vào việc giữ cho nổi xấu hổ của mình không lộ ra, và theo đánh giá của anh thì anh đã làm khá tốt. “Giường khách sạn. Làm cổ tôi đau.”

“Aww, Đặc vụ Reed đáng thương,” cô nhẹ nhàng châm chọc.

“Vui đấy cô gái, nhưng hãy hoàn thành cho xong việc này đi để tôi có thể về nhà và ngủ trên giường của mình,” Matthew nói.

Cô thở dài, “Lúc nào với anh cũng là công việc cả. Đó có phải lý do Sloan giận anh không?”

“Cái gì?” Matthew nạt. “Cô ta nói về tôi sao?”

Olivia nhìn hẩn bối rối. “Cô ta hỏi tôi anh có đến đây sáng nay không, và khi tôi nói là không thì cô ta dường như hơi khó chịu, vậy thôi. Hình như anh thường khiến người ta như thế nhỉ, hay chỉ phụ nữ thôi. Cô ta không muốn nói về chuyện đó. Có chuyện gì xảy ra với hai người vậy?” Mỗi lúc một tò mò hơn, Olivia nhướn cao cả hai chân mày. “Giữa hai người có chuyện sao? Có một màn đối đầu FBI đã diễn ra à?”

Matthew thở hắt ra mà không hề biết mình đã nín thở. Anh thấy nhẹ nhõm và ngu ngốc vì đã phản ứng thái quá. “Đối đầu á? Không. Đã có ai nói với cô là cô khoa trương quá chưa?” anh lạnh lùng bác bỏ. “Tiến sĩ Sloan thường chuyên nghiệp hơn trong việc tập trung vào vụ án, chứ không phải mấy chuyện vụn vặt ngoài lề, dù chúng có là gì đi nữa.”

“Trời ạ, Reed. Có thứ gì động đến mông anh sáng nay vậy hả?”

Hai má của Matthew nóng lên, song anh buộc bản thân phải bình tĩnh lại trước khi để lộ ra. Những thứ có thể khiến anh đỏ mặt rất ít, nhưng thật đáng nguyên rủa khi mấy ngày vừa qua dường như được định ra để lột trần điểm yếu của anh trước cả thế giới.

“Hãy kể tiếp câu chuyện của cô đi. Làm ơn. Tôi kiệt sức rồi, cổ thì đau, và hình như một cơn đau đầu còn sắp kéo tới nữa, vậy nên chúng ta tiếp tục được không?”

Gương mặt của Olivia đột nhiên chẳng còn sáng sủa và hài hước nữa. “*Tốt thôi*, Reed. Hỏi mấy câu phải gió của anh đi.”

Anh hít vào một hơi thật sâu. “Cô và Sloan đã nói về chuyện gì? Tôi sẽ lấy các ghi chép của cô ta sau, nhưng nói nhanh cho tôi biết chứ?”

“Chúng tôi nói về Caleb. Chẳng có gì anh quan tâm đâu, tôi chắc chắn đấy.”

“Dù sao cũng nói đi,” Matthew nhấn mạnh. Anh cố nặn ra một nụ cười để gây dựng lại mối quan hệ tốt đẹp kia của họ, song xét đến vẻ mặt của

Olivia, sẽ cần nhiều hơn là một nụ cười.

“Tôi từng gặp rất nhiều ác mộng khi vừa đến ngôi biệt thự đó. Đôi khi là về Rafiq đang cưỡng bức Nancy. Đôi khi tôi mơ thấy Caleb đang bán tôi đi. Nhưng chủ yếu tôi thường nằm ác mộng về cái đêm bọn lái mô tô suýt cưỡng hiếp tôi. Tôi mơ thấy bọn chúng đánh đập, giẫm lên bụng và tát mình.” Cô nuốt vào.

“Tôi gần như có thể cảm thấy máu trào ngược vào miệng mình. Tôi thường tỉnh giấc và thở dốc. Khi Caleb ở đó...” Livvie thở dài, “Anh ấy sẽ chỉ ôm lấy tôi. Caleb thích ngủ bên cạnh tôi, tôi nghĩ vậy.

“Buổi sáng chính là vấn đề của chúng tôi. Tôi sẽ nằm trên giường cạnh bên Caleb, nhìn anh ấy ngủ và nghĩ anh thật giống một đứa trẻ khi không quá bị ám ảnh bởi việc huấn luyện tôi, hay chứng minh anh có bao nhiêu kiểm soát với tôi...”

Matthew cắt ngang, “Rafiq có còn ở đó không?”

“Không. Ông ta rời đi vài ngày sau khi gặp tôi. Ông ta và Caleb đã dùng bữa sáng trên ban công. Rafiq dùng Nancy làm bàn ăn, và không biết đã bao nhiêu lần tôi phải nhắm mắt lại vì nghĩ rằng con dao của Rafiq sẽ đâm xuyên qua miếng thịt và găm vào Nancy. Nhưng chuyện đó đã không hề xảy ra.”

“Chuyện gì đã xảy ra với Nancy?” Matthew hỏi.

“Tôi không biết cho đến tận sau đó, nhưng Rafiq đã mang cô ta theo cùng lúc rời đi. Và trước khi anh hỏi thêm: Không, tôi không biết ông ta đã đi đâu.”

“Ra bến tàu. Nhớ chứ?”

“Phải, ra bến tàu,” cô nói.

“Vậy cô đã ăn uống ở đâu?”

“Trên sàn, bên cạnh Caleb. Anh ấy cắt thức ăn ra và đút cho tôi trong khi ăn. Đó là điều tôi đang cố nói với anh, Reed: anh ấy đã vô cùng tử tế. Tôi không hề trân trọng điều đó cho đến khi nhìn thấy cái cách Nancy bị đối xử. Thậm chí là Kid nữa. Dù vậy, Celia được đối đãi tốt hơn bất kì ai khác. Đến lúc cuối, tôi gần như đã hi vọng...” Cô bắt đầu bị cuốn đi.

“Hi vọng, gì?” Matthew nói, cố gắng kéo lại sự tập trung của cô.

“Rằng Caleb và tôi có thể có được điều họ có. Felipe không phải người tốt. Ông ta sẽ không dây dưa với Rafiq nếu là người tốt, nhưng...tôi không biết nữa, Celia yêu ông ta và Felipe dường như cũng cảm thấy như thế. Ông ta bảo vệ cô ta lắm.”

“Có muốn tôi gọi cho Sloan không?” Matthew kiên nhẫn hỏi.

Mắt cô dời về phía anh, nheo lại hoài nghi. “Tại sao?”

“Bởi vì cô cần dùng đến rất nhiều liệu pháp tâm lý, Cô Ruiz ạ. Rất nhiều.”

Cô lắc đầu, rõ ràng rất thích thú với sự thẳng thừng của anh. “Mẹ kiếp anh, Reed,” cô mỉm cười nói.

“Làm ơn. Hãy tiếp tục câu chuyện của cô...”

CHƯƠNG 12

Khi mở mắt và nhận ra trời đã sáng, phải mất đến vài phút tôi mới lấy lại được định hướng của bản thân. Nỗi lo lắng kéo dài cả đêm qua đang dần phai đi. Tôi không nhớ mình đã ngủ lúc nào, chỉ nhớ bản thân đã nằm trên giường suy nghĩ nhiều giờ liền, tìm cách thoát ra khỏi hoàn cảnh hiện tại mà không khiến Caleb phải đến cứu mình sau đó.

Căn phòng tôi ngủ rất đẹp và hoàn hảo. Mỗi buổi sáng, ánh nắng sẽ tràn vào phòng khi Celia bước vào để kéo những bức màn nặng trịch ra. Tôi có nói với cô ta rằng tôi có thể tự làm việc đó, nhưng cô ta chỉ phớt lờ tôi và tiếp tục công việc chuẩn bị cho căn phòng.

“Cô ta không được phép nói chuyện với em,” Caleb nói khi ngồi xuống mép giường. Chỉ mới có tuần thứ hai ở ngôi biệt thự thôi mà trông anh đã vô cùng mệt mỏi, như thể anh không hề được nghỉ ngơi vậy. Anh cứ phàn nàn rằng không thể tiếp tục mặc quần áo để ngủ suốt đời được. Ấy thế nhưng đêm nào anh cũng làm thế.

Caleb thất thường hơn mọi khi trong suốt vài tuần đầu. Phải, anh rất tàn nhẫn. Anh liên tục thử thách tôi, dạy tôi những câu lệnh nhất định bằng tiếng Nga và việc phải làm khi nghe thấy chúng. Anh buộc tôi phải bò, gọi anh là chủ nhân, và phải trải qua hàng loạt sự sỉ nhục để khiến tôi quên đi nỗi xấu hổ.

Hơn tất cả, anh không hề thật sự chạm vào tôi. Anh để tôi ăn mặc kín đáo. Anh bảo vệ tôi bằng cách không cho những người khác đến gần tôi. Tôi biết anh ở bên tôi mỗi tối là vì tôi thường gặp ác mộng còn anh thì không. Anh mặc áo thun và quần cộc khi đi ngủ, dường như bằng lòng với

việc chỉ ngủ cạnh tôi mà không động chạm, trừ khi tôi tỉnh giấc khỏi một cơn ác mộng khủng khiếp nào đó và rúc người lại gần anh. Anh xoa dịu tôi.

“Sao cô ta lại không được phép nói chuyện với tôi?” Tôi hỏi bằng tông giọng mỉa mai.

Caleb nhìn tôi trừng trừng đến vài giây trước khi đáp. “Mèo Con, em thật sự nên xem lại cách em nói chuyện với tôi đi. Chỉ vì em bị thương không có nghĩa là tôi không để tâm đâu.” Anh nhìn tôi, ánh mắt vô cùng cương quyết cho đến khi tôi nhìn xuống mới thôi.

“Xin lỗi, Chủ Nhân.” Anh nhìn tôi vẻ kì lạ. “*Làm ơn* có thể cho tôi biết tại sao cô ta không được phép nói chuyện với tôi không?”

“Celia không chỉ là người tình của chủ nhân mà còn là người hầu của ông ấy nữa. Tôi đoán chuyện đó không có gì bất thường lắm. Tôi chưa từng ở cạnh ai đủ lâu để biết được những đặc trưng đi cùng với việc ở trong một mối quan hệ cả, nhưng tôi biết đủ nhiều để nói rằng việc đó hợp lý. Đâu phải lúc nào ông ấy cũng dùng cô ta cho riêng chuyện tình dục được.” Mặt tôi hẳn đã hiện rõ ra vẻ căm phẫn, vì Caleb đã ấn một ngón tay lên môi tôi để ngăn tôi lên tiếng.

Mặc dù biết là không nên và rằng Caleb có thể sẽ nổi giận, tôi vẫn nói, “Ngài không nghĩ đó là một qui tắc ngu xuẩn sao? Nghe sao thô lỗ quá thể.”

“À, tin tôi đi; đôi khi, nói chuyện với *em* mới chính là thô lỗ đấy,” anh bình luận nhưng mỉm cười.

Tôi cười đáp lại. *Đồ khốn*. Éo le thay khi tôi nghĩ về việc mình sẽ nhớ anh nhiều thế nào sau khi anh bán tôi đi, và tôi tự hỏi liệu anh cũng sẽ nhớ tôi chứ, có thể là đủ nhiều đến cứu tôi chẳng. *Cô không phải một công chúa, còn anh ta chẳng phải hoàng tử đẹp trai đến giải cứu cô. Hay là cô quên rồi?* Tôi thở dài trước giọng nói bên trong mình. Tôi tự nói chuyện với mình ngày một nhiều hơn. Không chỉ vì tôi đang phát điên, mà còn vì tôi là một ả đồng hành khó ưa nữa.

Có những ngày tôi gần như có thể quên đi việc bản thân đang bị giam giữ trái ý muốn. Chưa bao giờ tôi quên hẳn, nhưng lâu lâu tôi lại thích bông đùa với ý nghĩ đó. Caleb sẽ bảo Celia mang bữa sáng đến và chúng tôi dùng bữa ở ngoài trời, chỉ có hai chúng tôi thôi. Dưới ánh nắng ấm áp, ăn bánh nướng tươi ngon từ tay của Caleb, và uống nước cam vắt bằng tay, tôi nghĩ: Thế này cũng không quá tệ.

Dĩ nhiên, cũng có những ngày tôi gần như không thể quên mình chính là tù nhân của Caleb. Tôi vẫn đang hồi phục rất chậm từ những chấn thương. Mấy vết bầm đã gần như biến mất, nhưng cơn đau ở xương sườn và vai vẫn cứ dai dẳng ở lại, gợi nhắc cho tôi rất nhiều chuyện. Đó chính là rào chắn ngăn việc bỏ chạy lần nữa. Đó cũng là sự gợi nhắc rằng tôi đã trốn thoát Caleb dễ dàng thế nào. Thế nhưng, cứ để cho Caleb nghĩ cách sử dụng đau đớn theo ý anh vậy.

Vào một buổi sáng khác thường, anh để tôi một mình trong phòng cùng Celia, và dù biết là ngu ngốc, nhưng tôi vẫn quyết định nói chuyện với cô ta.

Mắt Celia lảng tránh mắt tôi trong lúc cô ta đi quanh phòng, chỉnh trang lại những thứ chẳng phần phải chỉnh trang hay quét bụi. Tôi thật sự thương hại cô ta. Cô ta rất xinh đẹp và thái độ của cô ta cho thấy sức mạnh bên trong cô ta là rất ghê gớm, thế nhưng... cô ta lại là một nô lệ. Tôi tự hỏi liệu mình có thanh tao bằng cô ta khi thời điểm của tôi đến hay không. Tôi có đề ý, cùng hi vọng, rằng cô ta dường như không có vẻ bị ngược đãi. Không có những vết thâm tím trên người cô ta, cũng không có dấu vết bên ngoài nào cho thấy cô ta đang đau đớn. Phải. Chắc chắn là có hi vọng trong việc đó.

“Celia?” Tôi ngập ngừng gọi tên cô ta, sợ rằng cô ta sẽ đáp lại và cũng sợ cô ta không thèm đáp. Ánh mắt cô ta dịu dàng dời về phía tôi, một bên chân mày cong lên vẻ hỏi han. Đó không hẳn là một sự hồi đáp, nhưng vậy

đã là nhiều so với trước đây rồi. Tôi nhận ra nếu Caleb không ở đây, cô ta sẽ chịu nói chuyện với tôi. “Cô đã ở đây bao lâu rồi?”

Cô ta nhìn tôi chằm chằm một lúc lâu, cho đến khi tôi trở nên không thoải mái và lúng ta lúng túng. Tôi không nghĩ đó là một câu hỏi phức tạp, dù có thời điểm tôi đã muốn hỏi cô ta. Cuối cùng, khuôn miệng cô ta cong lên ở một bên và cô ta gật đầu gọn lỏn; chẳng ích gì với tôi cả. Cô ta nhìn tôi với ý cười trong mắt rồi giơ sáu ngón tay lên.

Tôi muốn hét lên với cô ta vì không chịu lên tiếng, nhưng dám chắc chuyện đó chẳng đưa tôi đến đâu cả. “Sáuuuuuu...tháng?”

Cô ta lắc đầu.

Tôi hít sâu, củng cố hơi thở cho câu hỏi tiếp theo, “Năm?”

Cô ta gật đầu và mỉm cười.

Địch. *Năm* sao? Cô ta đã làm nô lệ của Felipe sáu năm rồi. Tôi không thể tưởng tượng nổi. “Cô chưa từng thử trốn thoát à?!” Giọng tôi rõ ràng là quá lớn. Ánh mắt cô ta đột nhiên trở nên hoảng loạn, và cô ta nhìn về phía cửa, nhưng thể nó sẽ bật mở và sẽ có chuyện kinh khủng sẽ xảy ra vậy. Cô ta vội vàng tiến tới chỗ tôi và đặt mấy ngón tay lên môi tôi.

Tôi sững sờ và bất động, chờ đợi giây phút đó qua đi. Ánh mắt cô ta khiển trách tôi và tiếp tục như thế cho đến khi cô ta bước lùi ra, lắc lắc đầu với tôi.

Cô ta rời khỏi phòng trước khi tôi kịp xin lỗi hay hỏi han thêm gì nữa.

Làm tốt đấy!

“Mẹ kiếp,” tôi lầm bầm chẳng với ai cả.

Tôi đã nghĩ phải đối mặt với cơn thịnh nộ của Caleb trong vòng vài phút sau khi Celia rời đi, nhưng chẳng có ai đến cả. Tôi không được phép rời

khỏi căn phòng mới, Caleb đã nói rõ điều đó. Thế nên tôi đợi...và đợi...và đợi. Nhiều giờ sau, tôi thấy đói bụng, và cơn đau nơi xương sườn và vai dần trở nên khó chịu hơn với mỗi phút trôi qua. Cuối cùng, tôi liều thử mở cửa, nhưng nó đã bị khóa.

Cuối cùng, tôi đành phải kêu thét và cầu xin Caleb qua cánh cửa, hãy tha thứ và đưa thuốc cho tôi. Tôi tự hỏi liệu mình có phải một kẻ nghiện rồi không, song xét đến mức độ đau đớn đang phải chịu, tôi thấy nghi ngờ lắm. Tôi cần mấy viên thuốc phải gió đó. Tôi cũng cần ăn nữa! Dĩ nhiên, Caleb biết chuyện đó, và hình phạt của anh, không hề bạo lực, vẫn tàn nhẫn không kém.

Dần dần trời bên ngoài tối đi. Trong lúc nằm khóc trên giường, tôi nghe thấy tiếng ai đó mở khóa cửa. Tôi khóc òa nhẹ nhõm khi Caleb tiến vào phòng.

“Em sẵn sàng chưa?”

Tôi thút thít và gật đầu, “Vâng, Chủ Nhân. Tôi xin lỗi. Tôi sẽ không làm thế nữa.”

“Em lúc nào cũng nói thế cả, Mèo Con ạ, nhưng rồi sau đó em từ chối tuân theo các qui tắc và tôi lại phải trừng phạt em lại từ đầu. Chẳng phải tôi đã bảo rằng Celia không được phép nói chuyện với em rồi sao?” anh quở trách.

“Vâng, thưa Chủ Nhân. Tôi biết ngài có nói thế. Tôi xin lỗi.”

“Chà, nếu trước đó em không hề hối lỗi thì tôi tin hiện tại em thật sự hối lỗi.” Anh ngồi xuống giường, đưa ra một ly nước cùng vài viên thuốc. “Ngồi dậy và uống đi.”

Tôi chậm chậm ngồi dậy, vẫn sứt sứt. Một phần là vì đau, nhưng đồng thời cũng do cảm giác xấu hổ nữa. Caleb thấy thất vọng về tôi. Anh đã nói cho tôi các qui tắc, đã giải thích rõ ràng. Tôi đã không chịu nghe lời.

“Không thể tin là ngài lại bỏ tôi đi lâu thế này. Đau chết đi được.” Tôi kêu la.

“Tôi đâu có chọn rời bỏ em, Mèo Con. Là do em tự chọn đó chứ,” Caleb nói. Thật ngạc nhiên khi anh không la mắng tôi, hay hứa hẹn sẽ có thêm đau đớn. Anh rất thản nhiên trước mọi chuyện. Tôi tự hỏi liệu đó có phải một phương thức khác để khiến tôi rối trí hay không.

“Ngài đã ở đâu?” Tôi hỏi trước khi kịp ngăn mình lại.

“Lúc này à? Trên giường. Ban này, tôi ra ngoài. Felipe có nhiều ngựa lắm mà tôi thì chưa cưới qua bao giờ,” anh mỉm cười.

“Tôi cũng vậy,” tôi thì thầm. Giờ khi đã có Caleb gần bên, tôi thấy bình tĩnh hơn. Dĩ nhiên là tôi có giận anh, song tôi đã quen với những khoảnh khắc như thế với Caleb rồi. Tôi cảm thấy được an toàn. Tôi cảm thấy được chăm sóc. Không có anh, đời tôi trở thành một dấu hỏi khổng lồ.

Anh mỉm cười và vén một lọn tóc bị lỏng ra sau tai tôi, “Có thể khi em khỏe hơn, tôi sẽ đưa em đi cùng.”

Tim tôi vỡ òa trong lồng ngực, “Tôi sẽ ở đây đủ lâu chứ? Với ngài ấy?” Tôi nhìn vào đôi mắt xanh trong của Caleb, chúng có vẻ đắm chiều. Tôi sẵn sàng làm bất cứ chuyện gì để biết được điều anh đang nghĩ, song tôi biết tốt hơn là không nên hỏi.

“Có lẽ vậy, Mèo Con. Đôi khi...” anh khựng lại.

“Đôi khi?” Tôi cố giục anh nói tiếp.

“Đôi khi,” Anh mỉm cười và vuốt tóc tôi với sự trù mến thâm lặng, nhiều đến độ khiến tôi muốn bật khóc lần nữa. “Em đói không, Mèo Con?” Anh thì thầm.

Tôi nghiêng đầu vào tay anh và nhắm mắt lại, cố gắng bám víu lấy anh, dù biết rằng mình chẳng thể nào làm được điều đó. “Có, thưa Chủ Nhân.”

Rồi chúng tôi dùng bữa, Caleb đút cho tôi thức ăn từ đĩa của mình. Việc đó...dễ chịu đến kỳ cục. Ăn xong, anh xoa bóp cơ thể đau nhức của tôi đến khi tôi chìm vào giấc ngủ.

Tôi ngủ, nhưng lại gặp phải giấc mơ kinh khủng đó lần nữa. Dạ dày dường như đã biến thành một nút thắt chặt khít, nóng rẫy đè nặng bên trong cơ thể tôi. Tôi quay bên này rồi lại quay bên kia, nhưng nút thắt chỉ trở nên chặt hơn, nóng hơn và nặng nề hơn.

Bọn chúng đè tôi xuống, mùi bia và thuốc lá tỏa ra từ chúng ập tới như những đợt sóng. Những bàn tay thô ráp thiêu đốt dọc theo da thịt tôi khi bọn chúng giằng giật quần áo của tôi, và âm thanh phản đối của tôi chìm vào quên lãng. Cảnh tượng khủng khiếp diễn ra như một thước phim quay chậm, hiện lên chớp nhoáng theo những gì tôi còn nhớ được và vẫn cảm nhận được. Rồi cơn ác mộng tách ra thành một cá thể sống, không còn tuân theo sự thật nữa.

Tôi không thể chống cự lại chúng. Năm đám của tôi di chuyển chậm chạp và không thể đánh trúng đích. Giọng nói của tôi không lớn hơn tiếng thì thầm là bao. Một trong số bọn chúng đè tôi xuống trong khi một tên khác hôn tôi. Tôi la hét cầu cứu ai đó, song lại chẳng biết là ai, chỉ biết rằng người này chỉ giúp được nếu tôi có thể kêu đủ lớn. Tôi chống cự bằng từng phân sức mạnh mình có. Hai cổ tay tôi rã rời còn giọng nói thì nhỏ xíu, nhưng tôi vẫn chiến đấu. Tôi bắt đầu khóc.

Điều tồi tệ nhất sắp xảy ra khi giấc mơ bất ngờ thay đổi lần nữa. Mọi thứ lúc này trở nên nhanh hơn, thậm chí là hơn cả thời gian thực nữa. Caleb mở cửa ra và hỏi chuyện quái gì đang diễn ra, thế là những cánh tay đang giữ lấy tôi buông ra. Bọn chúng rúc vào góc tường phía sau tôi. Được tự do, tôi đứng lên và chạy vào vòng tay anh. Tôi quấn hai cánh tay quanh người anh và nói với anh chuyện bọn chúng định làm.

Chúng cố chối bỏ. Caleb bảo chúng câm miệng. Anh bế tôi lên tay, bảo bọn chúng ở yên đó và đưa tôi rời khỏi căn phòng đồ nát đầy đệm hơi và quần áo, để bước vào một căn phòng khác mà tôi nhận ra là phòng anh.

Anh đặt tôi xuống cạnh cửa trong khi quan sát tôi một lượt, “Em ổn chứ?” anh hỏi. Tôi gật đầu, không để ý lắm khi anh lướt tay khắp cơ thể trần trụi của mình để kiểm tra các chấn thương. Dường như thỏa mãn khi thấy tôi không bị xây xát gì, anh ôm lấy tôi lần nữa.

“Em muốn tôi làm gì?” Anh hỏi. Khoảnh khắc đó trôi chậm lại và tôi nhìn vào mắt anh.

“Khiến chúng đau đớn cho em,” tôi thì thầm.

“Tôi sẽ bắt chúng trả giá,” anh nói. Đôi tay anh tiếp tục di chuyển trên người tôi, và tay tôi nắm lấy áo anh thật chặt. Sự căng thẳng nơi bụng tôi chuyển từ rắn thành lỏng và chảy dài xuống hai đùi tôi. Nút thắt đã được tháo gỡ, và giờ nó giống như một sợi thừng căng thẳng, nối hai nhũ hoa với nơi bí mật của tôi. Khi anh chạm vào tôi, sợi dây lại giãn giãn, và cảm giác đó thật choáng ngợp, hoang dại và đáng hoan nghênh đến kì lạ.

Tôi nhấc tay khỏi ngực anh và giữ chiếc áo đã mở toang khỏi người mình. “Em có thể đã thực sự bị thương nếu anh không giúp em,” tôi nói. Ánh mắt anh dán chặt vào tôi, pha lẫn giữa kinh ngạc, và dục vọng. Anh ấn tôi lên tường bằng cơ thể mình, sức nóng từ hơi thở anh ảm áp và ảm ướt trên cổ tôi. Tôi muốn nói gì đó, nhưng tay phải của anh đã ôm lấy tôi, ở phía dưới đó, và cơ thể tôi dại đi. Sợi dây vô hình bên trong tôi bị kéo căng. Một tiếng hét khêu gợi vụt thoát khỏi miệng tôi.

Anh áp môi đến gần tai tôi. “Đừng có lộn xộn với tôi,” anh gầm ghe.

“Chiếm lấy em đi,” là lời đáp duy nhất của tôi.

Anh với hai cánh tay xuống giữa hai đùi và nhấc tôi áp lên tường. Anh lóng ngóng với quần mình trong một giây trước khi ấn vào bên trong tôi.

Tôi sợ trốn khuôn miệng anh để khiến bản thân xao nhãng khỏi kích thích của anh, và khi lưỡi chúng tôi chạm vào nhau, một luồng hơi nóng tràn ra khỏi tôi.

Âm thanh gầm gừ lớn tiếng thoát khỏi môi khi tôi giật mình tỉnh giấc, thở hổn hển, tim đập thình thịch, và cảm giác quen thuộc khi cơ thể tôi co lại rồi giãn ra trong nhiều giây. Chắc chắn tôi vừa lên đỉnh. Bên cạnh tôi, Caleb mau chóng ngồi dậy và mở chiếc đèn trên bàn đầu giường lên.

“Sao thế?” anh nói.

Tôi đang đồ mồ hôi và vẫn tiếp tục hít thở sâu.

“Em ổn không?” giọng anh nghe khó chịu và mệt mỏi hơn bất kì điều gì khác.

Tôi gật đầu. “Ác...ác mộng,” tôi lắp bắp. Anh nhìn tôi vài giây, và việc nhìn vào mắt anh không thể giúp tôi giữ bỏ giấc mơ kia được. Tôi nhìn xuống, hơi thở cuối cùng cũng bắt đầu bình thường trở lại.

“Em đang đồ mặt. Tại sao?” anh dịu dàng hỏi và vuốt lại tóc cho tôi.

“Tôi ổn...Tôi...Tôi chỉ lại nằm mơ giấc mơ đó nữa thôi.” Nhịp trở của tôi đã đều đặn lại và sự rộn ràng bất ngờ giữa hai đùi đã lắng xuống. Cuối cùng tôi đã có thể nhìn về phía Caleb. Anh đang ngó tôi trân trân.

“Sao anh lại nhìn tôi như thế?” Tôi hỏi. Đôi mày anh cau lại và một nụ cười hiện ra trên môi.

“Sao ngài lại nhìn tôi như thế - *Chủ Nhân*,” anh đáp.

Tôi cắn môi và quay đi.

“Ôi Mèo Con,” anh thì thầm, tay vén tóc khỏi vầng trán vuốt mồ hôi của tôi. “Giá như em đủ khỏe mạnh để chơi đùa – những thứ tôi sẽ làm.

Nhưng nếu em cần phải biết...” Anh nghiêng người tới và hôn lên vai tôi. “Tôi nhìn em vì tôi nghĩ em rất gợi cảm,” Anh dờn nụ hôn lên cao hơn về phía cổ tôi. “Mặt em đỏ ửng còn tóc em rối bù.” Anh hôn lên cao hơn nữa và tôi nhắm mắt, nín thở.

“Sao ngài lại chạm vào tôi? Ngài đã không...” tôi vội vàng nói.

“Tôi đâu có chạm, tôi đang hôn. Có sự khác biệt đấy nhé.”

“Vớ với tôi thì không,” tôi thở dài, giọng hơi hời hợt, không giống tôi chút nào; thà cương quyết và kiên định thì tốt hơn.

“Thế...nếu tôi làm thế này,” anh nói trên gáy tôi rồi ôm lấy bầu ngực phải của tôi, nhẹ nhàng xoa nắn quay lần váy ngủ. “Thì cũng giống như thế này à?” Anh hôn cổ tôi. Tôi gần như không thể nhúc nhích hay hít thở. Anh đã rút hết không khí quanh tôi mất rồi.

“Dừng lại,” tôi nói và lần này tỏ ra thật thuyết phục. Anh vẫn vờ đầu ngực tôi giữa ngón cái và ngón trỏ, dùng vừa đủ lực để khiến tôi cảm nhận được nó nơi bụng dưới. “Làm ơn dừng lại đi...Chủ Nhân,” tôi nói qua hai hàm răng hơi nghiến lại. Ngạc nhiên thay, anh dừng lại thật.

Anh lùi lại và nhìn tôi chăm chăm rất lâu, nhưng có thể cũng chỉ là vài giây. Hơi nóng tỏa ra ở từng phần cơ thể tôi và mặt tôi hẳn đã đỏ vô cùng rồi. Anh vuốt hai bàn tay qua mặt và gằm gừ. Tôi thật sự rất hồi hộp, muốn nói gì đó nhưng lại không nghĩ ra được gì. Đột nhiên, anh hất tấm trải giường bên phía mình ra rồi đứng dậy. Mắt tôi lập tức dờn đến nơi cương cứng to lớn đang căng ra bên dưới lần vải của chiếc quần lót ống rộng của anh.

“Ngủ lại đi,” anh nói. Rồi anh nhặt quần lên và xỏ chân vào đó.

“Anh đi đâu vậy?” Tôi hỏi, lo lắng.

“Đừng quan tâm chuyện đó làm quái gì hết,” anh nói và bước ra khỏi cửa.

Sửng sốt, tôi nhìn anh rời đi và cộc cằn đóng cửa – song sự sững sốt đó lại nảy sinh từ khao khát muốn nói ra gì đó để ngăn anh lại. Nỗi lo lắng trào dâng trong bụng khi tôi ngồi lại một mình. Tất cả những gì tôi có thể nghĩ đến chính là giấc mơ kia và cảm giác tuyệt vời khi được anh hôn. *Có chuyện gì với mình vậy!*

Tôi không cần đợi quá lâu để suy nghĩ về những câu hỏi, hay phản ứng của cơ thể tôi với chúng. Cửa phòng tôi đột ngột mở ra và Caleb bước vào. Celia theo sau anh, chẳng mặc gì ngoài một chiếc quần lót ren màu đen.

Caleb nhẹ nhàng đóng lại cánh cửa phía sau bọn họ, không hề vội vàng chú tâm đến câu hỏi đang hiện rõ mồn một trên mặt tôi: cô ta *đang làm cái quái gì ở đây?*

Celia rõ ràng là đang ngủ. Tóc cô ta xõa tung và hơi rối. Cô ta im lặng đứng đó, hai bàn tay che đi đôi gò ngực nhỏ xinh. Trông cô ta không có vẻ lo âu mà chỉ hơi bẽn lễn và tò mò. Hoàn toàn tương phản với cái đêm cô ta chế ngự Kid trước cả một căn phòng đầy người lạ. Tôi nhìn vào mắt cô ta, và khi cô ta nhìn lại, tôi nghĩ cô ta đã thoáng nở nụ cười tinh nghịch.

“Thả hai tay ra,” Caleb nói bằng tiếng Tây Ban Nha. Anh không nói lưu loát được như tiếng Anh, song tôi vẫn thấy ngạc nhiên vô cùng. Celia lập tức thả tay xuống hai bên người. Hai nhũ hoa của cô ta đã cứng lên.

Caleb chuyển sự chú ý sang tôi, “Em còn nhớ Celia phải không Mèo Con?” Khi tôi không nói gì, anh nạt, “Trả lời tôi!” Cả Celia và tôi đều hơi giật mình trước sự gay gắt trong giọng của anh.

“Có, thưa Chủ Nhân,” tôi đáp.

“Tốt.” Anh mỉm cười. “Bởi vì cô ta sẽ giúp em hiểu được đôi điều. Tôi không phải của riêng em để mà giễu cợt. Đừng nghĩ tôi không chú ý cái

cách mà em cố điều khiển tôi. Tôi mới là người tạo ra trò chơi đó.”

Miệng tôi há ra vì kinh ngạc. *Anh ấy đang nói về chuyện quái gì vậy?* “Điều khiển? Tôi không...”

“Em có!” anh trầm giọng nạt. “Phút trước em còn áp sát vào tôi, cố gắng để...tôi không biết nữa. Phút sau, em đã bảo tôi – *bảo* tôi, đừng chạm vào em.”

Tôi rất muốn nói rằng anh đang tỏ ra kì cục. Làm sao tôi có thể là người điều khiển anh trong khi anh rõ ràng chính là chủ nhân số phận của tôi?

“Caleb, tôi...”

“Dừng lại. Chỉ cần xem thôi,” anh nói.

Miệng tôi trở nên khô khốc và nỗi lo lắng cuộn trào, thiêu đốt bên trong dạ dày tôi. Một lần nữa, tôi nhìn vào mắt Celia. Cô ta mỉm cười, chỉ là một cái nhếch môi rất nhẹ. Một nụ cười dành riêng cho tôi. Điều đó khiến tôi kinh ngạc.

Caleb đứng phía sau Celia, cô ta rung mình khi anh vén tóc cô ta sang bên vai trái. “Đừng có quay đi, không thì tôi thề sẽ tìm ra cách để trừng phạt em – dù có bị thương hay không,” Anh nói với tôi. Tôi nuốt mạnh xuống. Caleb chuyển sự chú ý sang Celia, người dường như đang khẽ lắc lư mong chờ sự động chạm của anh. Anh hôn dọc lên vai và cổ cô ta, giống như đã làm với tôi. Cô ta trầm giọng rên rỉ và ngửa đầu tựa lên anh. Không thể tin là tôi lại đang xem chuyện này.

“Em có thích không?” anh thì thầm trong sự tĩnh lặng của căn phòng.

“*Si, Señor,*” Celia thì thầm bằng giọng hụt hơi, nặng trọng âm.

Bụng dạ tôi vặn xoắn và tôi muốn gập người lại, nhưng lại không thể dứt mắt ra khi anh vòng tay quanh cô ta và ôm lấy một bên bầu ngực. Cô ta hét lên khi anh xoa nắn nó, vê kéo nhũ hoa giữa những ngón tay. Hai nhũ

hoa có màu mơ chín thắm, trông như những quả mâm xôi cứng cáp đặt trên hai gò ngực mềm mại nhô cao của cô ta vậy. Mặt tôi nóng rực, và có gì đó hơi quen thuộc và không mong muốn xâm chiếm lấy tôi. Tiếng rên rỉ của Celia trở nên lớn hơn. Cô ta siết tay trên làn vải quần của Caleb và áp hông vào người anh.

Tôi vẫn chưa sẵn sàng khi Caleb cho bàn tay còn lại vào trong quần lót của Celia và hai đầu gối của cô ta oằn xuống. Cơ thể tôi lập tức di chuyển để ngăn cô ta khỏi ngã xuống và rút lại vì đau. Hóa ra cố gắng của tôi là vô ích. Caleb giữ cô ta rất chắc chắn trong vòng ôm của mình. Anh nhìn vào mắt tôi, lúc này đã nhòa đi, và giữ cho tay mình bận rộn trong quần lót của Celia. Tôi cảm thấy tức giận...và sợ hãi...và...đau đớn...và...và...nóng.

Tôi muốn chửi rủa anh, nhưng tại vì sao, tôi không chắc chắn cho lắm. Vòng ngực anh nâng lên và hạ xuống nhanh hơn bình thường, và tôi biết anh đang bị kích động. Đột nhiên, anh đẩy Celia tới phía giường và hai cánh tay cô ta vươn ra để chống đỡ, hạ xuống trên đầu gối của tôi. Tôi nghe thấy tiếng quần lót cô ta bị rách, khi Caleb kéo giập làn vải mong manh trong một chuyển động nhanh chóng, rồi ném nó đi.

“Xoay người lại và giạng chân ra,” anh khàn giọng nói. Celia vội vàng làm theo, và tôi ngồi đó kinh hãi khi đầu cô ta đặt lên đầu gối mình.

Caleb mở khóa quần rồi kéo tất cả xuống, mũi giáo dày dặn của anh bật lên như thể không nên ở đó, và tôi không ngăn được mình nhắm mắt lại.

“Đừng có mà quay đi,” anh giễu. Tôi mở mắt. Nước mắt rơi xuống.

Caleb cúi đầu xuống giữa hai chân Celia và nói gì đó về việc yêu thích một “cô nhỏ” trần trụi trước khi vùi mặt vào giữa hai đùi cô ta. Celia đã đến một nơi khác ngay sau đó. Cô ta rên rỉ, đầu hết xoay từ bên này sang bên kia. Hai bàn tay cô ta vói lên và siết lấy lớp vải hai bên hông váy ngủ của tôi. Tôi cố gỡ tay cô ta ra để lùi lại, song ả đàn bà này lại nắm quá chặt.

“Làm ơn,” cô ta nói trong tiếng thở dài. “Làm ơn, hãy để tôi đến.” Cô ta lặp đi lặp lại từ *làm ơn* như một câu thần chú. Tim tôi tăng nhịp đập.

Caleb ngẩng lên từ giữa hai đùi của Celia và chẳng hề chú ý gì đến tôi khi anh liếm mút và hôn dần lên nhũ hoa của cô ta. Anh vớ xuống và hẳn là đã đưa mình vào bên trong cô ta, bởi Celia đột nhiên bất động hoàn toàn. Gương mặt cô ta chuyển sang sắc đỏ kì lạ và một tiếng rên rỉ đầy tội lỗi thoát ra khỏi miệng. Caleb nhìn tôi, lửa nóng và đói khát hiện ra trong mắt.

Anh thì thầm, “Lẽ ra tôi đã có thể khiến em đến như thế. Nếu đó là điều em mong muốn. Nếu em không phải một kẻ dối trá đến vậy.” Trước khi tôi kịp nắm bắt được điều anh nói, anh đã túm lấy phía sau gáy và hôn tôi – mùi vị của Celia tràn ngập khuôn miệng tôi, và có gì đó bên trong tôi đột ngột bùng nổ. Tôi giữ khỏi nụ hôn và tát Caleb mạnh đến độ bàn tay đau nhói.

Tôi bỏ chạy vào phòng tắm trước khi anh kịp phản ứng. Tôi không thở được. Áp lưng lên cánh cửa, tôi cứ e sợ anh sẽ xông vào và sẽ có cảnh tượng khủng khiếp xảy ra giữa hai chúng tôi. Tôi bật khóc một cách thảm thương, và dùng bàn tay còn lại chùi miệng để xóa bỏ mùi vị của Celia. Nhưng đó không hẳn là thứ khiến tôi không vui, mà chính sự thật mùi vị đó đến từ miệng của Caleb mới là nguyên nhân chủ yếu. Trong số tất cả những cảm xúc đang tràn qua người tôi, tại sao cảm giác bị phản bội dai dẳng lại nổi bật đến vậy? Tôi không thể chối bỏ nó, tôi thấy bị tổn thương và không hiểu chính xác tại sao lại như thế.

Gần mười lăm phút đã trôi qua và Caleb vẫn chưa vào để căn vặn. Tôi áp tai lên cửa và có thể nghe thấy họ. Họ vẫn còn đang quan hệ. Tôi có thể nghe được tiếng cô ta rên rỉ và âm thanh thô ráp của anh. Anh đang nói gì đó nhưng tôi lại không thể nghe rõ là gì. Lẽ ra tôi phải thấy vui vì anh không hứng thú với việc khiến tôi trả giá cho những gì đã làm, song sự thật lại không như thế. Cái cảm giác quen thuộc không mong muốn trước đó vẫn

hiện diện, đang lớn dần trong lồng ngực của tôi, và khiến cho từng đợt nước mắt dâng lên – ghen tuông.

Ý nghĩ mình đang ghen xâm chiếm tâm trí tôi nhiều giờ liền khi tôi nằm trên nền gạch men. Sao tôi lại ghen chứ? Với ai? Tôi không nghĩ mình ghen với chuyện Caleb đang làm. Chẳng có lý do gì để quan tâm cả. Không lý do nào hết, ngoại trừ, trong hơn một tháng qua, anh đã cố quyến rũ tôi, lôi kéo tôi, cố khiến cho tôi cảm nhận điều tôi không cảm nhận được – vì cái gì chứ? Để rồi anh có thể quay lưng và phang phập người khác sao? Còn cô ta nữa! Đi quanh phòng tôi như thể mình là một nạn nhân vậy. Tôi thật sự đã thấy thương tiếc cho cô ta, mãi cho đến khi tôi nhìn thấy nụ cười đó, mãi cho đến khi cô ta tỏ rõ rằng bản thân giỏi hơn tôi ở một mặt nào đó. Những giọt nước mắt suy sụp lăn dài xuống hai má tôi, và mặc cho đã cố nghĩ về chuyện đó theo hướng khác, tôi vẫn bị tổn thương.

Dù vậy, nhưng sau khi nước mắt vơi đi, tôi vẫn quyết định sẽ rời khỏi nhà ngục đã tự áp lên mình, và đối mặt với bất kì hình phạt bệnh hoạn nào mà Caleb hẳn đã dành sẵn cho tôi. Tôi mở cửa phòng tắm. Ánh sáng từ phòng tắm tràn vào trong căn phòng tối, một cơn đau nhói sâu thẳm nơi giữa lồng ngực xuất hiện khi tôi nhìn thấy hai người họ ôm ấp nhau trên chiếc giường mà tôi đã nghĩ là thuộc về mình. Tôi bước đến gần hơn nữa. Cả hai hiển nhiên đều đang khóa thân và tấm trải giường chỉ che chắn cho họ từ eo trở xuống. Gương mặt Celia vẫn còn đỏ bừng, còn đôi môi sưng phồng vì hôn. Trông cô ta rất thỏa mãn. Caleb ôm lấy cô ta với vẻ sở hữu, như thể anh không muốn cô ta bỏ đi vậy, dù tôi ngờ rằng cô ta có bao giờ làm thế. Tôi nuốt xuống khối nghẹn nơi cổ họng và nhìn quanh. *Mình phải ngủ ở đâu đây?*

Tôi đi đi lại lại quanh phòng, biết rằng rồi mình sẽ phải ngủ trên sàn, song lại chưa thể chấp nhận chuyện đó. Tôi bước qua cửa phòng ngủ, và tìm tôi lỡ mất một nhịp trước ý nghĩ cánh cửa có thể mở ra được. Tôi nhìn trở lại giường và trông thấy gương mặt Caleb trong vệt sáng yếu ớt thoát ra

từ phòng tắm. Anh đang ngủ rất yên bình. Tôi đặt tay lên chốt cửa và ấn xuống, nín thở khi nhẹ nhàng kéo, và cánh cửa mở ra.

Ngọn đèn nhàn nhạt nhuộm cả hành lang dài trong thứ ánh sáng mờ ảo kì lạ, và tôi gần như có cảm giác đang ở trong một khách sạn vậy, nhưng có vẻ phòng tôi là căn phòng duy nhất ở dãy hành lang này. Phía cuối sảnh, tôi có thể nhìn ra được một dãy lang cang, và bên kia nó là một chiếc đèn chùm rất lớn treo trên trần. Tôi bước một bước trên mặt thảm mềm mại và đột nhiên bị choáng ngợp bởi cảm giác muốn đi tiêu. *Cô đang làm cái quái gì vậy hả?* Tôi rón rén tiến xa hơn về phía sảnh, không biết bản thân định làm gì một khi đã đi hết chiều dài đó. Lúc đến giữa sảnh, tôi quay nhìn lại cánh cửa phòng ngủ và bỗng dung bị choáng váng bởi kí ức về đám người lái mô tô. Ngay lập tức, tôi hiểu mình sẽ không bỏ chạy. Hơn bất kì điều gì, tôi chỉ muốn được nhìn ngó xung quanh – song lại không dám liếc lnh khiêu khích tâm trạng vốn đang tệ hại của Caleb. Tôi quay về phòng. Đóng lại cánh cửa phía sau lưng nhẹ nhàng như khi mở nó ra.

“Em có tìm thấy thứ mình đang tìm không?” một giọng nam khàn khàn lên tiếng.

“Tôi không tìm kiếm gì cả,” tôi đáp, cơn giận khiến lời lẽ của tôi sắc bén hơn dự định, nó không phản ứng đúng nỗi sợ hãi bị bắt gặp của tôi. Caleb thở dài. Tôi quan sát khi anh rời khỏi Celia và lăn người nằm nghiêng để đối diện với tôi. Celia càu nhàu, ôm lấy gối nằm của tôi rồi tiếp tục ngủ.

“Lại đây,” anh nhẹ nhàng nói, nhưng tôi biết đó không chỉ là một yêu cầu. Có thể hiện vẻ tự tin mà bản thân không có, tôi băng qua khoảng cách ngắn ngủi giữa hai chúng tôi và đứng cạnh giường.

Trong lúc tôi đứng đó, cố gắng không để hai đầu gối chụm vào nhau, anh nhìn tôi một lượt từ trên xuống dưới, và chỉ thế thôi cũng đủ khiến toàn bộ cơ thể tôi ấm lên đến khó chịu. Anh vờ một bàn tay ra và lướt những ngón tay từ khuỷu đến cổ tay tôi. Anh áp môi lên mặt trong cổ tay tôi.

“Em đã tát tôi,” anh nói. Anh nhìn lên mắt tôi và tôi nuốt xuống.

“Vâng, thưa Chủ Nhân,” tôi thì thào. Hi vọng việc gọi đúng danh xưng sẽ khiến anh hài lòng. Anh đan những ngón tay vào với tôi và siết chặt. Tôi nhăn mặt.

“Trước em, tôi chưa bao giờ biết người phụ nữ nào có thể thoát được tội đấy đâu.” Nước mắt tôi rơi xuống. Tôi không thể giả vờ can đảm được nữa.

“Làm ơn đừng làm đau tôi,” tôi lắp bắp.

Anh điềm tĩnh nhìn tôi với một nụ cười trên môi. “Chà, không mất nhiều công sức lắm nhỉ? Em cũng đã suy sụp rồi. Như vậy với tôi chẳng có gì vui cả.” Tôi thở hắt ra một hơi dài mà không hề biết mình đã nín thở, sau đó lại hít vào. “Nhưng, tôi vẫn không thể hoàn toàn bỏ qua được.” Không hề suy nghĩ, tôi siết lấy tay anh khi anh lên tiếng. “Em đang gồng mình vì cái gì?” anh hỏi. “Tôi đã bảo là sẽ không làm đau em rồi mà.”

Không hiểu sao, những tiếng nức nở lại nhen ứ nơi ngực tôi, song tôi vẫn xoay sở đáp lại, “Anh đã tổn thương em rồi, Caleb. Sao anh lại làm vậy? Tại sao?”

Anh im lặng một lúc lâu trước khi lên tiếng, “Chuyện này giữa hai chúng tôi...cần phải dừng lại. Tôi không thích nó. Tôi đã cố khiến mọi thứ dễ dàng hơn với em, dù nghe qua thật lố bịch. Tôi không thể giữ em lại, Livvie. Đừng cố thúc ép tôi nữa.”

Tim tôi thất lại khi nghe thấy tên mình. Anh có nhớ. Tôi thật sự không tưởng tượng ra những khoảnh khắc bên anh. Chúng cũng chân thực với anh như với tôi vậy, và việc đó gần như vượt quá sức chịu đựng của tôi. Mọi điều anh nói đều là thật. Tôi đã cố lôi kéo anh kể từ cái đêm anh kể cho tôi nghe sự thật. Cái đêm tôi nhận ra mình chẳng là gì ngoài một món hàng, một thức để mua bán và đổi chác.

Tôi cũng chẳng cảm thấy tội lỗi gì cả. Caleb muốn tôi sống sót, và tôi đã cố hết sức mình rồi. Tôi đã chọn con đường cho riêng mình và cẩn thận sắp đặt từng thời điểm. Caleb là lối thoát duy nhất của tôi, và tôi quyết làm mọi điều có thể để khiến anh về phe mình. Điều tôi chưa từng ngờ tới đó là cách mà tình cảm của tôi phát triển.

“Em không biết phải nói gì,” cuối cùng tôi đáp.

Anh cười buồn, “Đừng nói gì cả. Lẽ ra tôi không nên lên tiếng. Vào giường thôi.”

Về kinh ngạc vụt qua mặt tôi. “Tôi không vào đó với hai người đâu,” tôi nói không ngần ngại. “Thêm nữa, anh đang khóa thân kìa.”

Giọng khùng khục trầm trầm của anh khiến tôi có cảm giác mình giống một đứa con nít hay hồn dỗi vậy, nhưng tôi chẳng quan tâm. Anh ngồi dậy, và tấm trải giường chẳng làm được gì trong việc che đậy phần nam tính đang cương lên của anh cả. Anh đặt tay lên hông tôi và đẩy tôi về trước. Hơi nóng lan xuống bụng và tôi nhìn lên, qua khỏi đầu anh, ánh mắt dừng lại trên hình dáng đang say ngủ của Celia.

Hơi thở của anh phả lên bụng tôi qua làn vải mỏng của chiếc váy ngủ khi anh nói, “Tôi đâu có yêu cầu, Mèo Con.” Tôi đang toan nói rằng mình cảm thấy không ổn khi phải ngủ cạnh Celia, thì khuôn miệng nói bóng của anh khép lại nơi nhũ hoa nhăn nheo của tôi, gây ra một cơn thôi thúc dữ dội lạ kì khiến mạch đập của tôi tăng lên và nơi riêng tư của tôi sưng phồng.

Anh buông ta rất nhanh, nhưng sự hủy hoại đã sớm xảy ra rồi. Sự ướt át do khuôn miệng anh để lại tiếp tục khiến cho nhũ hoa của tôi cứng lên khi không khí chạm vào. Việc hít thở của tôi dường như trở nên khó khăn hơn, trong khi Caleb vẫn điềm tĩnh và tự chủ.

“Giờ thì,” anh nói, át đi âm thanh gầm rú bên tai tôi, “em có định lên giường và đi ngủ không, hay em muốn cho tôi một lý do để tra tấn em theo

một ngàn cách khác nhau mà không đau đớn?” Một tiếng rên rĩ thoát khỏi họng tôi.

Anh kéo tôi về phía giường, song tôi lại ấn gót xuống sàn và âm thầm không chịu nhúc nhích. Caleb thở dài thườn thượt.

Tôi biết mình đang thử thách sự kiên nhẫn của anh, nhưng vẫn không chịu đầu hàng. “Làm ơn bảo cô ta đi đi,” tôi thì thầm.

“Như thế không phải thô lỗ lắm sao?” anh trêu tôi về cuộc trò chuyện trước đó, và tôi mỉm cười bất chấp cảm giác hiện tại. Anh nhìn tôi chăm chú vài giây, sau đó tinh nghịch đảo mắt và gọi lớn, “Celia!” Tôi nhảy nhồm. Celia giật mình thức giấc và dụi mắt.

“*Sí, Señor?*” Cô ta nói, hoảng hốt và chệnh choạng vì còn ngái ngủ.

“Về phòng cô đi.”

CHƯƠNG 13

Matthew ngồi im lặng trong vài phút, cố gắng thấm thấu câu chuyện vừa nghe. Anh có thể nói gì đây? Chẳng có bất kì thông tin tắt yếu nào đáng để ghi nhận cả, nhưng anh đang bắt đầu thấy tò mò về Caleb và con người của hắn ta.

Caleb dường như là một kẻ vô cùng mâu thuẫn. Theo Matthew nghĩ, sự mâu thuẫn không hề biện hộ được cho những hành động của Caleb, nhưng khi ngồi đó trong phòng bệnh của Olivia, cố gắng lờ đi cơn khuấy động rộn ràng xuất hiện mỗi lần dịch chuyển trên chỗ ngồi hay nghĩ về Sloan, anh lại tự hỏi liệu mình có điều gì đó tương đồng với tên đàn ông kia hay không. Đó không hề là một ý nghĩ dễ chịu gì cho cam, nhưng nó lại ở đó. Anh thấy tò mò.

Trong lúc Olivia nói, anh nhớ lại cuộc trò chuyện trước đó của họ về chuyện những con quái vật được sinh ra hay được tạo thành. Anh tin rằng chúng được tạo ra, Olivia cũng thế, song Matthew lại gặp rắc rối với khái niệm mơ hồ về sự tàn nhẫn, việc thanh minh cho hành động tàn nhẫn hơn nữa. Hay khao khát về nó.

Trong trường hợp của Matthew, anh cảm thấy mình nên có khả năng khuất phục nhu cầu bị hạ nhục và thống trị trong tình dục. Những khao khát của anh chính là tàn dư từ thời thơ ấu, phải chăm lo cho một phụ nữ yếu đuối và chịu sự hành hạ bằng lời nói cùng vũ lực từ một người đàn ông thậm chí còn yếu đuối hơn. Việc Matthew đã trở thành một người có ý chí mạnh mẽ và tự tin chính là một may mắn, song nhu cầu “được” hành hạ hết lần này đến lần khác lại là một lời nguyện mà anh phải chặt vật đầu tranh trong từng mối quan hệ lãng mạn đã qua.

Matthew tự hỏi nếu hoàn cảnh giữa anh và Caleb bị đảo ngược thì sẽ ra sao, liệu có chút khác biệt nào trong việc cả hai người họ sẽ thành ra thế nào hay không. Liệu Matthew có trở thành một kẻ bắt cóc? Liệu Caleb có cảm thấy nhu cầu phải phục tùng thay vì thống trị? Hay những khía cạnh nhất định trong tính cách của một con người đã ăn sâu vào họ kể từ khi được sinh ra?

Một tiếng “ping” lớn phát ra từ máy tính xách tay kéo Matthew khỏi dòng suy nghĩ. Anh vừa nhận được e-mail từ Đặc vụ Williams. Sẽ khá khiếm nhã nếu mở nó ra, nhưng anh thấy mừng vì sự xao nhãng này, mà thông tin biết đâu lại quan trọng thì sao.

“Xin lỗi. Tôi phải đọc e-mail này,” Matthew nói.

“Anh có thể cho tôi biết nó nói gì không?” Olivia hỏi. Dường như cô cũng cần một sự xao nhãng.

Ngón tay Matthew kéo lướt qua e-mail. Chân mày anh cau lại khi đọc qua những mẩu thông tin vừa nhận, khuôn miệng anh biến đổi kì quặc theo nhiều biểu hiện khác nhau tùy theo điều đọc được. “Cũng được. Có thể sẽ hữu ích nên cô có thể kể cho tôi thêm bất kì điều gì mới.”

“Tôi có thể cố,” cô nói và Matthew nhận ra mình tin cô. Anh vô cùng chắc chắn rằng Olivia vẫn còn đang chịu đựng Hội chứng Stockholm, nhưng vậy không có nghĩa là cô đang cố ngăn anh làm việc của mình.

“Demitri Balk từng trải qua rất nhiều rắc rối để che đậy quá khứ của mình. Theo ở đây nói, trước năm 1988, gã được biết đến là Vladék Rostrovich. Người ta cho rằng gã từng là một kẻ buôn vũ khí tầm thường đến từ nước Nga,” Matthew nói.

“Gã ta biến mất sau năm 88 và rồi xuất hiện trở lại với tư cách là Balk vào năm 98. Năm 2002, công ty của gã chính thức cổ phần hóa và gã dường như trở thành tỉ phú chỉ sau một đêm.”

“VẬY CÓ NGHĨA LÀ SAO?” Olivia hỏi.

“Tôi không chắc,” Matthew nói. Hiển nhiên anh không thể cho Olivia biết tất cả mọi chi tiết. Cô không có nhu cầu được biết. Tuy nhiên, anh hi vọng việc trao đi vài thông tin có thể khiến cô tiết lộ điều mà cô đang giấu hoặc không biết là mình có.

Xét đến thông tin kia, Matthew phỏng đoán rằng Pakistan, giống như nhiều quốc gia lân cận khác, cũng mua vũ khí từ những kẻ buôn vũ khí vào những năm 1980. Đó là lời giải thích hợp lý nhất cho việc Rafiq và Vladek chạm mặt nhau. Trong một giây, Matthew tự hỏi liệu hiềm khích giữa Rafiq và Vladek có liên quan đến việc buôn bán vũ khí cho kẻ thù của Pakistan hay không, nhưng chuyện đó dường như không phải lý do giải thích cho mối thù kéo dài đến tận hai mươi năm. Hẳn phải là chuyện cá nhân rồi.

Ít ra lúc này, Matthew đã có khung thời gian giả định khi chuyện đó xảy ra. Thêm nữa, xét đến sự thật rằng Olivia bị bắt cóc với mục đích buôn người chứ không phải ma túy hay súng ống, thì vẫn còn thiếu mất một mảnh ghép lớn.

“Caleb có bao giờ đề cập lý do hấn và Rafiq muốn Balk chết không?”

Olivia khẽ nghiêng đầu sang một bên rồi nhìn lên trần nhà như thể câu trả lời được viết trên đó. Matthew nhận ra biểu hiện của một người đang cố nhớ chuyện gì đó. Anh thấy thật thú vị với cách mà con người ra, dù nhiều khác biệt, nhưng vốn dĩ vẫn giống nhau. Olivia cuối cùng cũng đáp, “Có và không. Cái đêm Caleb nói với tôi anh ấy...,” bỗng nhiên trông cô rất buồn bã.

“Gì vậy?” Matthew hỏi.

“Tôi nghĩ anh nói đúng, Reed,” cô nói, giọng nặng nề ở những từ cuối. “Tôi sẽ cần rất nhiều liệu pháp tâm lý.”

“Tôi xin lỗi,” anh nói và thật lòng có ý như thế.

“Tôi cũng vậy,” cô thì thầm rồi hít sâu một hơi. “Dù sao đi nữa, cái đêm anh ấy nói với tôi dự định bán tôi đi, anh ấy có nói gì đó về việc Balk cần phải trả giá cho chuyện gã đã làm với mẹ và em gái của Rafiq. Rõ ràng là gã ta cũng đã làm gì đó với Caleb nữa. Tôi nhớ vì sau đó tôi có tự hỏi liệu có phải đó chính là xuất phát điểm của những vết sẹo trên lưng Caleb hay không.”

“Có phải không?” Matthew hỏi.

Cô quay đi, lại trở nên đau buồn lần nữa. “Không. Anh ấy bảo là do gã đàn ông nào đó tên Narweh. Anh ấy không kể nhiều lắm; chỉ biết gã ta chính là người đã quát roi anh ấy khi anh ấy còn nhỏ thôi. Caleb bảo rằng cuộc sống của anh ấy chính là địa ngục cho đến khi...được Rafiq giải cứu.”

Matthew ghi chú lại tất cả, hi vọng mọi mảnh ghép sẽ sớm vào đúng chỗ. Từng mảnh nhỏ đều đáng giá bởi anh biết rằng đứng riêng rẽ thì chúng vô dụng, song khi ghép lại với nhau, chúng sẽ dẫn anh đến với bức tranh hoàn chỉnh. Đó là điều anh yêu thích nhất. Đó chính là mục đích sống của anh: giải quyết câu đố.

“Hắn ta có nói thêm bất kì điều gì về gã Narweh này không? Cô có khung thời gian chính xác không?”

Olivia lắc đầu, “Xin lỗi, không có. Tôi chỉ biết là Caleb lúc đó nhỏ tuổi hơn tôi khi mọi chuyện xảy ra.”

“Sao cô biết được?”

“Anh ấy kể tôi biết. Chúng tôi...chúng tôi đã trở nên vô cùng gần gũi vào phút cuối, Reed ạ. Lần cuối cùng anh ở đây và Sloan vừa rời đi, tôi đã lo sợ rằng có thể tự tôi đã dựng lên tất cả. Tôi đã sợ rằng cảm giác tôi dành cho Caleb chỉ là một cách để sống sót thôi. Rồi tôi nghĩ về tất cả những gì anh ấy kể với tôi. Tôi nghĩ về cách mà mọi người phỉ nhổ anh ấy chỉ vì anh ấy đã nương tay với tôi, và tôi... tôi chỉ không nghĩ là do mình bị lừa. Mọi chuyện là thật. Tình cảm tôi dành cho anh ấy là thật.” Olivia nói.

“Tôi không thể nói với cô thể này hay thể kia được.” Matthew nhún vai, “Công việc của tôi là vụ án, không phải quyết định xem tình cảm của cô là thật hay giả. Không phải để nói xem cảm giác của cô có chính đáng hay không, đó là câu hỏi không ai có thể trả lời được ngoài cô.”

“Tôi biết, Reed. Tôi chỉ...”

“Tôi hiểu, Cô Ruiz,” Matthew nói. “Khi toàn bộ chuyện này bắt đầu, việc của tôi chỉ là lấy lời khai của cô và đưa kẻ nào đó ra trước công lý. Nhưng nó đã trở thành thứ gì đó to lớn hơn dự đoán của tôi, hay cấp trên của tôi. Tôi không muốn làm tổn thương tình cảm của cô, hay coi nhẹ nó, nhưng điểm mấu chốt chính là: Ai đó phải ngăn buổi đấu giá kia lại. Những chuyện khác? Tôi không chắc lắm,” Matthew nói. Anh đã trò chuyện rất nhiều với Olivia suốt một tuần qua. Anh đã biết được vài điều, song việc nó có dẫn anh đến với buổi đấu giá không thì vẫn chưa rõ.

Thật may mắn, hiện tại anh đã có một đội ngũ phụ trách chuyện đó.

“Sao cô không kể nốt cho tôi phần còn lại đi?”

Olivia lại nhìn xa xăm, nhưng vẫn gật đầu. “Được, tại sao không.”

Lòng trung thành của tôi dành cho Caleb ngày một tăng, nhưng không chỉ có thế. Tôi nhận ra bản thân trông chờ những nhu cầu của anh và học được những ý nghĩa phía sau sự yên lặng của anh. Có những ngày, anh rất tàn nhẫn và tôi chật vật làm theo từng ý thích bất chợt của anh một cách hoàn hảo nhất có thể. Những ngày khác, anh dường như hài lòng chỉ với việc có tôi gần bên trong khi làm những chuyện vụn vặt tầm thường.

Caleb thích đọc, nhưng khi tôi hỏi, anh không bao giờ cho tôi biết mình đang đọc gì. Khi tôi đề cập đến chuyện *tôi* thích đọc nhiều thể nào, anh đã tặng tôi quyển *Hamlet* của Shakespeare. Tôi nghĩ thật mỉa mai làm sao khi anh lại tặng tôi câu chuyện về nỗi ám ảnh báo thù của một người đàn ông và

cách mà nó đã đầu độc mọi người xung quanh anh ta. Dường như anh không thấy nó hứng thú mấy, nhưng vẫn để tôi giữ quyền sách. Tôi không biết phải nghĩ sao về hành động đó nữa.

Tôi đã suy nghĩ rất nhiều về cái đêm anh quan hệ với Celia ở ngay trước mặt tôi. Xét theo nhiều lý do thì đó là một kí ức đau đớn, nhưng điều tồi tệ nhất dường như lại là cảm giác ghen tức khôn nguôi của tôi. Bất kể hoàn cảnh ra sao, tôi nhận ra rằng có Caleb ở gần bên luôn tốt hơn là không có. Tôi không chỉ trở nên khao khát sự hiện diện của anh mà còn cả con người anh nữa.

Nhiều tuần sau cái đêm với Celia, tôi cuối cùng cũng thoát khỏi đám bông băng và thuốc dán. Xương sườn tôi lâu lâu vẫn đau, nhưng không phải kiểu kinh khủng đến không thở được. Tôi mở mắt và căn phòng vẫn tối, song ánh sáng lại tràn vào vừa đủ để biết bình minh đã đến. Celia vẫn chưa vào để kéo màn cửa. Tôi ngáp và đuổi người. Cần thận để không đụng trúng Caleb, vì anh đang ngủ ngay bên cạnh tôi.

Tôi không còn thường xuyên gặp ác mộng nữa, nhưng mỗi khi Caleb lựa chọn không ngủ cùng với tôi, tôi nhận ra mình sợ bóng tối kinh khủng và không thể ngủ được. Chuyện như thế đã xảy ra vào đêm hôm trước, tôi đã hét lớn tên anh hết lần này đến lần khác cho đến khi anh giận dữ mở cửa, chỉ mặc độc chiếc quần lót ống rộng, và hỏi rằng tôi đang la hét vì chuyện quái gì.

Ngay khi nhìn thấy anh, cơn căng thẳng lập tức dịu đi. Tôi chạy về phía anh và vòng hai cánh tay quanh người anh. Vùi mặt vào vòng ngực anh, tôi hít vào sự dễ chịu và an toàn. Dường như anh khá khó chịu, song vẫn lau mặt cho tôi và bảo tôi vào giường – anh sẽ ở lại.

Tôi biết bình minh sẽ mang đến sự thay đổi trong anh, trong cách anh hành xử với tôi và tôi vẫn chưa sẵn sàng chấp nhận nó. Mãi mai làm sao, vì ban đầu, tôi rất ghét bóng tối. Tôi đã trải qua một thời gian dài trong những tuần đầu tiên bị bắt cóc, khao khát ánh mặt trời chiếu rọi xuống mặt mình.

Đột nhiên, mọi thứ lại đảo ngược hoàn toàn. Trong bóng tối, chủ nhân của tôi sẽ hạ rào chắn phòng thủ xuống và trở lại là Caleb. Anh không trách mắng tôi. Anh không trừng phạt tôi. Anh không đẩy tôi ra xa ở khía cạnh cảm xúc. Caleb ở đó để ôm tôi cho đến khi những cơn ác mộng qua đi. Anh ở đó để nói với tôi rằng tôi rất xinh đẹp. Anh ở đó để nói với tôi rằng tôi sẽ ổn thôi. Trong bóng tối, anh quyến rũ tôi. Tôi không muốn sự quyến rũ đó kết thúc.

Tôi chậm chậm xoay về phía Caleb, nhìn chăm chăm vào lưng anh. Trước đây tôi đã từng nhìn thấy những vết sẹo của anh, từng hôn chúng, nhưng Caleb chưa bao giờ đến tôi quan sát kỹ chúng cả. Vì hai mắt anh đang nhắm nghiền, còn hơi thở thì sâu và đều đặn, nên tôi tận dụng thời cơ để thỏa mãn nỗi tò mò đang lớn dần của mình. Kể cả trong ánh sáng lò mờ, tôi vẫn nhìn ra được những lần dày đan chéo nhau trên làn da rám nắng của anh. Trông chúng gần giống như những vết sung, nhưng tôi biết chúng đã lành từ rất lâu rồi.

Không kiềm được, tôi với đầu ngón tay ra và lướt theo một đường kéo dài từ vai cho đến khoảng giữa lưng anh. Anh làu bàu và hơi rục rịch, thế là tôi thu tay về. Tôi sốt ruột đợi vài phút để xem anh có thức dậy hay không, khi thấy không có động tĩnh gì, tôi lặp lại hành động vừa nãy. Phần da nơi đó hơi gồ lên một chút, và tôi tự hỏi có bao nhiêu lần như thế nữa. *Sao anh lại có những vết này?* Sự tò mò khiến tôi bạo dạn hơn, và thế là tôi áp cả lòng bàn tay mình lên, để nó chu du theo chiều dọc và chiều ngang tấm lưng của anh. Có hàng tá những lần roi nhỏ xíu. *Ai đã làm thế này với anh? Đây có phải lý do anh trở thành con người thế này không?*

Không hề suy nghĩ, tôi nhích lại gần hơn và ấn môi lên da thịt sứt sẹo của anh. Caleb rất mềm, mềm mại hơn tôi nghĩ nếu xét đến sự rắn chắc của anh. Sợi lông vàng tí hon, khó thấy chạm vào môi tôi và tôi mỉm cười trên da anh. Tôi chưa từng gần gũi với một người đàn ông nào như Caleb cả. Mọi thứ với anh đều là một khám phá mới. Cứ cho là hầu hết mọi chuyện

tôi biết được về Caleb đều khủng khiếp đi, nhưng đôi khi...đôi khi tôi nhận ra anh rất dịu dàng.

Tôi nấn ná lại trên làn da trần của anh, cuộn người lại gần hơn nữa để thưởng thức anh. Anh không còn yêu cầu tôi chạm vào anh nữa. Tôi nghĩ về cái lần anh bảo tôi chạm vào anh. Lúc đó tôi đã chần chừ. Tôi đã rất căm ghét anh. Thật ngạc nhiên khi nhận ra tôi đã không còn ghét anh quá nhiều nữa. Tôi có rất nhiều cảm giác với anh, và phải, căm ghét có lẽ cũng nằm trong số đó, nhưng còn có cả những cảm xúc khác nữa, phức tạp hơn căm ghét đơn thuần rất nhiều.

Caleb đã lên kế hoạch bán tôi. Tôi ghét anh vì điều đó. Còn những điều khác? Tôi thấy ngạc nhiên khi nhận ra mình có thể, có lẽ, tha thứ được cho anh. Tôi đã đấu tranh với ý nghĩ đó từng ngày, từng giờ, tự nói với mình rằng như thế sẽ chỉ khiến bản thân bị hủy hoại mà thôi...nhưng trái tim tôi. Trái tim tôi, hoàn toàn độc lập với sự logic, đã dành ra một chỗ cho người đã hành hạ và an ủi mình.

Tôi lạc giữa rừng suy nghĩ, tay vẫn mơn trớn lưng của Caleb khi anh cộc cằn buông tiếng thở dài rồi đập lên vai, suýt nữa thì trúng tôi. Tôi rút người lại và giật mình kêu lên. Đột nhiên, anh xoay người và chộp lấy bàn tay tôi dùng để chạm vào anh. Chúng tôi nhìn nhau chằm chằm một lúc, hai mắt tôi mở lớn đầy lo lắng, còn ánh mắt anh có vẻ bối rối và hơi tức giận.

“Em đang làm gì thế?” anh hỏi đầy nghi ngờ. Anh giữ lấy bàn tay tôi như thể vừa bắt được nó thọc trộm vào lọ bánh qui vậy, và tôi có thể nói gì đây – trông tôi giống thế thật mà.

Một cách trâng tráo, tôi giật tay ra và hỏi, “Chuyện gì đã xảy ra với lưng của anh vậy?” Anh nhìn tôi như thể tôi vừa nói ra điều gì ghê gớm lắm, sau đó nằm phịch lại xuống gối rồi ngáp lớn.

“Em biết không, Mèo Con, ban đầu khi tôi quyết định gọi em như thế, tôi đã không nhận ra mình đã chọn đúng thế này.” Anh thăm dò về mặt bối

rồi của tôi và nói tiếp. “Sự tò mò giết chết con mèo đấy.” Anh mỉm cười, nhưng tôi không nghĩ có gì vui cho lắm.

Đùa cợt về chuyện giết tôi sao. Phải rồi – không vui đâu.

“Em sẽ thôi hỏi han nên tôi kể cho em chứ?” anh nói, đuổi người ra. Tôi cố không để bị xao nhãng bởi cơ thể gần như trần trụi của anh, cũng như tình trạng căng cứng buổi sáng mà anh đang có.

“Sao tôi lại phải tiếp tục hỏi nếu đã có câu trả lời chứ?” tôi nói và táo bạo mỉm cười khi anh trừng trừng nhìn tôi.

“Câu hỏi hay hơn đó là: sao tôi lại phải khoan dung với em?” Tôi biết anh có ý trêu đùa, song chuyện anh làm chỉ đẩy chúng tôi vào một trọng điểm kì quặc thôi. Cả hai chúng tôi đều biết tại sao anh lại khoan dung với tôi, và câu trả lời thì rất đáng khinh.

Tôi vừa định nói dối với anh rằng mình không thật sự tò mò, thì Celia bước vào phòng cùng với bữa sáng. Celia; ngạc nhiên thay mọi chuyện giữa hai chúng tôi lại chẳng hề căng thẳng. Cô ta không mấy vui vẻ cho lắm khi Caleb đã sử dụng cô ta rồi đuổi đi, nhưng sáng hôm sau, cô ta vẫn bước vào làm việc như thường.

Có một lần, khi Caleb không ngủ lại và vì thế không có mặt trong phòng tôi sáng hôm sau, tôi lại thử nói chuyện với cô ta lần nữa. Cô ta dường như hơi hoảng sợ khi bị tôi tóm lấy cánh tay và hỏi rằng nụ cười cô ta trao cho tôi trước đó có nghĩa gì.

“Xin đừng khó chịu với tôi,” cô ta nói, tôi tỏ ra hơi kiêu kì và bỏ cô ta ra. “Ngài ấy đưa tôi đến đây là vì cô,” cô ta nói tiếp. Về mặt cô ta chỉ ra rằng tôi thật ngu ngốc khi không biết – mà thật ra thì tôi không biết thật.

“Ý cô bảo vì tôi là sao?”

“Ngài ấy quan tâm đến cô. Ngài ấy quan tâm đến cô theo cái cách mà tôi ước chủ nhân của tôi sẽ làm,” cô ta nói với tông giọng gần như buồn bã và trầm tư. “Theo một cách nào đó, tôi thấy mừng vì cô ghen tức – Tôi có thể thấy điều đó trên gương mặt cô. Quả là một sự thay đổi tuyệt vời khi được cô ghen tức.”

Cô ta khiến tôi sững sờ; tôi chưa bao giờ nghĩ đến chuyện cô ta ghen tức cả. Tôi chưa bao giờ nghĩ vì trí của mình là đáng thèm muốn.

Sau khi Celia kết thúc công việc buổi sáng, Caleb và tôi vẫn còn nằm trên giường, chỉ có hai chúng tôi. Cảm giác càng lúc càng dễ chịu hơn khi từng ngày, từng tuần trôi qua. Tôi vẫn chưa thuyết phục được anh để cho mình đi thông dong trong biệt thự - vì Caleb đã ra lệnh như thế, song tôi có thể ra ngoài ban công nếu có anh đi cùng. Cảnh vật đẹp đến nín thở. Tòa biệt thự chính là tinh hoa của kiến trúc Tây Ban Nha, bao quanh bên dưới là những đồng cỏ tươi tốt, các cụm xương rồng đã nở hoa được trồng trong những chậu sứ lớn, đặt trên nền gạch Tây Ban Nha, trong khoảng ban công xa hoa. Tôi chỉ dám mơ về những nơi thế này thôi. Dẫu thế, trong những giấc mơ, tôi chưa bao giờ sống tại đó với tư cách một con tin cả. *Về ngữ nghĩa là vậy.*

“Ăn sáng ngoài ban công nhé?” Tôi hỏi với vẻ phấn khích nhiều hơn cần thiết.

Anh mỉm cười. “Em nghĩ đây là gì, một kì nghỉ à?” Tôi cảm thấy lồng ngực mình hơi nhói lên khi anh buông lời trêu chọc. Tôi nghĩ mình thích lên đỉnh thế này hơn. Không phải do lời trêu chọc, mà là do cái cách anh cười khi làm thế.

“Không,” Tôi rụt rè nói.

Anh lại đuổi người rồi đặt hai bàn tay ra sau đầu, sau đó nhìn tôi vẻ hoài nghi. Một nụ cười tươi kéo căng môi anh.

“Em có...*hôn tôi* vào sáng nay không?” Hơi nóng lập tức dâng lên khiến mặt tôi chuyển đổi phải đến tám sắc đỏ khác nhau. Tôi phải cố gắng lắm mới chống lại được thôi thúc vùi mặt vào gối.

Giết tôi đi. Giết tôi ngay đi!

Tôi thậm chí không thể lên tiếng, chỉ lắc đầu một cách dứt khoát, nhưng ánh nhìn trong mắt anh cho tôi biết rằng anh biết tôi đang nói dối.

“Có. Em có.” Lần này, sự châm chọc của anh có hơi đau đớn. Tôi thật sự rất xấu hổ, biết rằng anh sẽ không dễ gì cho qua, nước mắt tôi bắt đầu dâng lên.

“Không, tôi không có!” Tôi nói một hơi và cảm thấy những giọt nước mắt nóng hổi lăn xuống má.

Anh đảo mắt rồi ngồi dậy. Đặt một ngón tay dưới cằm, anh nâng đầu tôi lên. “Thật à? Nước mắt sao, Mèo Con? *Em* đã *hôn tôi*. Trái với ý tôi, nếu phải nói thêm. Tôi mới nên là người khóc lóc chứ nhỉ?” anh nói. Rồi anh cười rộng lên khi tôi vùi mặt vào gối một lần nữa.

“Ôi thôi nào!” anh nói với tông giọng khó chịu và cúi mặt xuống cạnh mặt tôi. “Tôi sẽ bỏ qua chuyện này, được chưa.”

Chậm chậm nhấc đầu lên và chùi nước mắt, tôi thì thầm, “Anh hứa chứ?” Anh đặt một bàn tay quanh eo tôi, kéo tôi đến gần và lăn tôi nằm ngửa ra. Kinh ngạc, tôi chỉ biết nhìn anh đăm đăm. “Hoàn toàn không,” anh nói. Tôi cố dịch người một cách cẩn trọng, nhưng sức nặng của anh lại ấn tôi xuống đệm. “Đến lúc này, em nên hiểu tôi luôn có được thứ mình muốn.”

Khi tôi nhìn lên đôi mắt xanh lam bí ẩn của anh, thật khó để lờ đi đường quai hàm gợi cảm nơi anh. Lóp râu lún phún buổi sáng mờ mờ hiện ra trên mặt anh. Mái tóc anh rối bù sau giấc ngủ, và trong khi tôi nghĩ đáng ra nó lên khiến anh trông kì cục, thì sự thật anh chỉ điển trai hơn mà thôi. Caleb là

một con người, vẫn có kiểu tóc ngắn ngủ và những thứ khác. Song trong tất cả những điều khó mà lờ đi nhất ở người đàn ông đang ở phía trên tôi, thì có một điều nổi bật nhất...theo đúng nghĩa đen. Anh đang cực kì căng cứng ở giữa hai đùi tôi.

“Và anh *đang* muốn gì?” tôi khẽ khàng hỏi,

Chúng tôi nhìn nhau trong một khoảng thời gian gần như vô tận. Anh nhìn tôi theo một cách chưa từng thấy trước đây. Tôi không muốn đặt tên hay phân loại gì cho nó cả. Cảm giác còn hơn cả hài lòng khi được anh nhìn với biểu cảm đó trên gương mặt.

Chậm chậm, tôi đưa tay lên mặt anh. Thật khó mà kiềm chế bản thân. Vì đã biết anh mềm mại thế nào, thôi thúc được chạm và anh là điều tôi không muốn chống lại.

Dường như bị bất ngờ bởi sự động chạm của tôi, nụ cười nghịch ngợm trên mặt anh biến mất. Mắt chúng tôi chạm nhau trong một khắc ngắn ngủi, và những ngón tay tôi cảm nhận được cái lắc đầu của anh trước khi tôi hôn anh, mạnh đến độ cả hai chúng tôi đều kêu lên đau đớn. Não bộ của tôi truyền dẫn các xung thần kinh đến từng phần trên cơ thể, hơi nóng bao phủ lấy da thịt tôi và tụ lại nơi giữa hai đùi. Lưỡi anh van xin lồi vào miệng tôi và tôi mở ra cho anh. Hai bàn tay tôi xoắn lấy tóc anh. Anh rên rỉ trên miệng tôi, và cơn khao khát anh bùng nổ từ nơi mà tôi bắt đầu ngờ rằng đã ở sẵn đó một thời gian rồi.

Tôi bắt đầu thấy hơi hoảng sợ khi anh với xuống và kéo váy ngủ của tôi lên. *Mình không nghĩ mình đã sẵn sàng cho chuyện này.* Anh dùng cơ thể để đẩy hai chân tôi giang ra rồi nằm gọn ở giữa hai đùi tôi. Cậu nhóc của anh cứng đến khó tin. Tôi muốn nói gì đó, phản đối thế nào đó, nhưng rồi tôi cảm nhận được hơi nóng của anh áp lên sự ẩm ướt tôi tạo ra, và tôi thì đã nghe thấy hai chúng tôi bốc khói xèo xèo. Anh dứt môi khỏi môi tôi rồi gấn khuôn miệng nóng bỏng, mát mẻ của mình lên cổ tôi. Tôi ngửa đầu ra

sau, kinh ngạc trước cảm giác sung sướng lẫn đau đớn, thứ cảm giác chỉ trở nên mạnh mẽ hơn khi tên khốn đó cắn tôi.

Tôi thở dốc lớn tiếng, hai bàn tay tôi theo bản năng siết lại thành nắm trong tóc anh và kéo ra. “Đau quá!” tôi nói qua hàm răng nghiến chặt.

Anh kéo tay tôi ra khỏi tóc rồi giữ chúng trên đầu tôi bằng tay trái. “Em nghĩ tôi không biết sao?” anh nói. Vẻ ham muốn không lẫn vào đâu được xâm chiếm gương mặt anh, và trông anh gần như vô cùng hoang dại.

Tôi có hơi sợ nhưng nổi khao khát anh đã ngăn điều đó lại. Tôi kéo miệng anh xuống miệng mình. Tim tôi nện thình thịch trong lồng ngực, khi dòng lửa nóng trong huyết mạch dường như thiêu đốt tôi từ bên trong.

Đột nhiên, sự đụng chạm của anh trở nên nhẹ nhàng hơn và anh hôn tôi dịu dàng đến độ tôi muốn bật khóc lần nữa. “Em thật ẩm ướt; cậu nhóc của tôi đang thấm đẫm em đây,” anh thì thầm trên miệng tôi. Tôi rên rỉ lớn tiếng trước những lời lẽ của anh, và tôi biết tâm trí mình đã quyết định.

“Làm tình với em đi,” tôi đáp. Giọng nói của tôi nghe thật xa lạ với chính đôi tai tôi. Tim anh đập mạnh trên ngực tôi, còn vật nam tính của anh giằng giật ở nơi thâm kín của tôi. Anh hít vào một hơi thở sâu rồi rạc ròi áp trán lên vai tôi. Trong thinh lặng, sự đói khát của tôi đấu tranh với nỗi nhục nhã đang tăng dần về việc, liệu anh có buông ra lời nói tàn nhẫn nào đó, hoặc một câu giễu cợt ngớ ngẩn hay không. Tôi sẽ chết mất.

Cuối cùng, anh nhấc đầu dậy và nhìn tôi. Tôi không đoán được thông điệp trong đôi mắt anh. Anh truyền đạt quá nhiều chỉ trong một ánh nhìn: nhu cầu, giận dữ, bối rối và một điều gì khác nữa. “Mẹ kiếp,” anh nói.

Hai vai anh hơi chùng xuống, và tôi lo rằng đây chính là lúc anh sẽ nói ra điều gì đó khiến tôi ước mình có thể co tròn lại và chết đi cho xong. Tôi muốn nói gì đó, có thể là giành thế thượng phong kiểu như, ‘Tôi chỉ đùa thôi’, nhưng lại chẳng thốt ra được gì. Thế rồi, nhẹ nhõm làm sao, anh

buông hai tay tôi ra và trượt dây váy ngủ của tôi xuống khỏi vai, để lộ ra hai bầu ngực.

“Em có đôi gò ngực đẹp nhất thế giới.” Hơi nóng tỏa khắp da thịt tôi và hai nụ hoa của tôi se lại.

“Cảm ơn?” Tôi nói, vẻ không chắc chắn.

“Không có gì,” anh mỉm cười nói rồi phủ miệng lên một bên nhũ hoa nhúc nhồi của tôi.

Tôi cố choàng hai cánh tay quanh anh, nhưng chúng đã bị mắc kẹt bởi dây váy ngủ. Choáng váng bởi cơn sóng xúc cảm, tôi ép chặt hai đùi với nhau nhằm khếp chúng lại và giữ Caleb sát gần với cơ thể mình, trong lúc quần quai bên dưới sự đụng chạm đầy mê hoặc của anh. Anh mút và cắn một bên nhũ hoa, sau đó đến bên còn lại mà không hề sao nhãng. Tôi nhắm mắt và chìm đắm trong biển khoái lạc, đau đớn và khao khát.

Em nghĩ em yêu anh.

Ý nghĩ đó cuộn xoáy trong đầu tôi như một cơn lốc giận dữ, van xin tôi nói lớn những lời đó ra, nhưng tôi không thể - tôi không có khả năng. Tôi có cảm giác như mình sẽ lên đỉnh ngay lúc đó, thậm chí trước cả khi anh chạm vào tôi ở bên dưới. Tôi bấp bênh ở ngay đường ranh giới, cảm thấy thích thú lẫn khó chịu.

Nói đi! Em nghĩ em yêu anh.

Anh vớ tay xuống giữa hai chúng tôi và kéo quần lót qua khỏi vật cương cứng của mình.

Ôi chúa ơi! Ôi chúa ơi!

“Chờ đã,” tôi hụt hơi nói. Caleb khựng lại.

“Gì thế?” anh hỏi. Nghe có vẻ quan tâm thật sự.

“Nhẹ nhàng thôi, được chứ,” tôi thì thầm về cam chịu. Ánh nhìn trong mắt anh chuyển thành vẻ tàn phá. Như thể nếu anh muốn xé toạc tôi ra bằng răng mình, tôi cũng sẽ để mặc anh làm thế.

“Đừng lo, Mèo Con. Tôi sẽ không giao cấu với em đâu,” anh nói với nụ cười nảo nề.

Trước khi tôi kịp hỏi anh vì thế quái nào lại không, thì mạch đập nóng bỏng nơi mũi giáo của anh đã áp lên hai cánh môi bí mật của tôi. Anh chà xát ngọn giáo cứng rắn nhưng mềm dẻo của mình lên nụ hoa sưng phồng của tôi, và tôi gần như tê liệt. Những tiếng rên rỉ tuyệt vọng thoát ra từ cổ họng tôi, hông tôi theo bản năng đu đưa tới lui dưới sức nóng của anh. Tôi sắp lên đỉnh, và nó sẽ vô cùng tuyệt vời. Lên và xuống, anh di chuyển trên da thịt nhạy cảm của tôi, và tất cả những gì tôi có thể làm là khao khát thêm nữa, khi cổ kéo hai cánh tay ngu ngốc của mình ra khỏi chiếc váy ngủ để có thể chạm vào anh.

Khuôn miệng anh di chuyển hướng lên trên cơ thể tôi rồi vùi vào phía sau gáy. Anh lại cắn tôi lần nữa, nhưng lần này, tôi lại nghiêng về phía anh. “Cảm giác có tuyệt không, Vật Cung?” anh hỏi với tông giọng trầm ấm về kiều ngạo – tôi chẳng quan tâm. Tôi nhiệt thành gật đầu và tìm kiếm miệng anh. Anh để môi mình nhảy múa ngay phía trên môi tôi, trong suốt lúc đó vẫn giữ nguyên nhịp điệu ở vùng thâm kín của tôi.

“Tôi muốn nghe em nói điều đó. Nói với tôi cảm giác rất tuyệt đi. Nói với tôi em muốn tôi khiến cho cô bé nhỏ xinh của em lên đỉnh nhiều thế nào đi.”

Ôi.Chúa.Ơi!

Mọi thứ cơ trong cơ thể tôi đồng loạt thất bại. Lối vào bí ẩn của tôi co thắt, bám víu lấy thứ không hề có ở đó. Tim tôi nện thình thịch, hai bàn tay bấu lấy ga giường trong khi đôi chân áp chặt lấy Caleb mạnh nhất có thể. Con cực khoái xé toạc cơ thể tôi một cách hoang dại, nhấn chìm mọi thứ

trên đường đi của nó, và tôi choáng ngợp đến độ nước mắt chảy dài xuống mặt.

“Em yêu anh!” Tôi thét lên. Tôi không ngăn mình được và tiếp tục khóc, kể cả khi dòng tinh dịch nóng hổi của Caleb bắn lên vùng kín và bụng tôi.

Anh thở hổn hển dữ dội và tóm lấy cậu nhóc của mình, đẩy hết mọi thứ anh có lên người tôi. Rồi anh tóm lấy hông tôi và siết khi một lần nữa áp miệng mình lên miệng tôi. Anh hôn tôi cho đến khi cả hai chúng tôi dịu lại đôi chút, và rồi đổ sụp lên người tôi.

CHƯƠNG 14

Caleb biết sức nặng của mình chắc chắn đang đè nghiêng Livvie, song hắn vẫn chưa sẵn sàng đối mặt với hoàn cảnh mới mẻ và khiêu khích này. Hắn cho rằng việc đó khá bình thường, đặc biệt là đối với một phụ nữ, khi thốt ra những điều đáng ngờ trong cơn khoái lạc dữ dội, nhưng hắn lại không thể nói rằng chuyện này từng xảy ra với mình trước đây. Cô đã nói cô yêu hắn. Cô nói ra trong cơn cực khoái mãnh liệt, nhưng vẫn như thế thôi. Thậm chí là ngay lúc này, hắn vẫn cảm thấy hơi nóng và sự ẩm ướt của những giọt nước mắt nơi cô trên vai mình. Cô không sụt sùi, hay thốn thức. Thực tế là, cái cách cô đang ve vuốt đùi hắn bằng những đầu ngón tay cho thấy cô khá là hài lòng, nếu không muốn nói là thỏa mãn.

Đột nhiên muốn chấm dứt sự không thoải mái của bản thân, xuất phát từ những suy nghĩ cũng như cảm giác về hơi nóng và sự ẩm ướt, hắn dịch người thoát khỏi Livvie. Cô gây ra một loạt âm thanh điều chỉnh khi hắn rời ra, lau đi tinh dịch nơi bụng dưới của mình bằng mép váy ngủ của cô. Cô chun mũi, như thể đó là chuyện kinh tởm nhất từng nhìn thấy; hắn không đáp lại.

Hắn không thích thứ cảm xúc đang lan tỏa bên trong mình. Hắn nhớ lại sự thể trong đầu, cố tìm ra thời điểm chính xác mình đã để mất kiểm soát và rơi vào bùa mê của người phụ nữ đáng ra là con tin *của hắn*. Cô thậm chí còn không thể nhúc nhích, ấy vậy mà lại quá khó thể lờ đi gọng kiềm cô đã đặt lên hắn bằng đôi mắt to ngây thơ và khuôn miệng hờn dỗi run run.

Hắn kéo quần lót lên và ngồi xuống ở mép giường, cố gắng nghĩ ra điều cần nói. Hắn nghe thấy tiếng cô thở dài thỏa mãn, trước khi hơi ẩm gò má cô áp lên lưng hắn, gây ra một cơn râm ran êm dịu tỏa khắp người hắn. Cô hờ hững quăn hai cánh tay quanh eo hắn.

“Làm ơn , đừng,” Livvie khẽ thì thầm trên lưng hắn.

“Đừng cái gì?”

“Mỗi lần có gì đó tốt đẹp xảy ra...giữa hai chúng ta...anh đều rất xấu tính ngay sau đó.” Livvie áp sát cơ thể vào hắn và ôm hắn chặt hơn nữa.

Sự bối rối của Caleb đang chuyển thành giận dữ, nhưng hắn biết cô nói đúng. Bản năng thường khiến hắn buông ra những lời cay nghiệt nhằm tạo ra khoảng cách giữa hắn và Livvie. Hắn từng gọi cô là kẻ hèn, đe dọa cô bằng sự nhục nhã và bạo lực, thậm chí là giao cấu với một người phụ nữ khác trước mặt cô hòng chấm dứt bất kì điều gì đang diễn ra giữa họ. Chẳng cách nào trong số đó hiệu quả cả. Họ lại một lần nữa lâm vào một hoàn cảnh bế bàng đầy xúc động khác. Một mỗi làm sao.

“*Em yêu anh!*” Lời Livvie nói vang vọng trong suy nghĩ của Caleb. Hắn nhìn xuống đôi tay của Livvie, cái cách mà cô ôm lấy hắn. Hắn nhận ra đó là một lời van xin câm lặng: “*Em có thể ở lại với anh...ở bên anh.*” Caleb nhắm mắt và đặt tay lên tay cô, đáp lại cái ôm của cô.

“Tôi không thể,” hắn trả lời, biết rằng lời lẽ của mình nghe thật kì lạ. Livvie đã không hề đưa ra một câu hỏi hay yêu cầu một câu trả lời, nhưng hắn biết cô sẽ hiểu điều hắn đang cố nói ra.

“Tại sao, Caleb? Tại sao anh lại không thể?” cô thì thầm. Caleb nuốt nghẹn. Cô hiểu. Hắn biết cô sẽ hiểu, song điều đó vẫn khiến hắn xúc động.

Bởi vì chuyện này chẳng có nghĩa lý quái gì cả! Hắn muốn hét lên những từ đó nhưng chỉ nói, “Tôi phải đi rồi.”

“Không, đừng mà, Caleb. Anh không cần phải đi.” Hai cánh tay cô siết lấy hắn như một chiếc mỏ kẹp.

Caleb muốn trách mắng cô, một lần nữa, vì đã dùng tên hắn, nhưng sẽ thật kì cục khi làm thế vào lúc này. Livvie cứng đầu chết đi được. Không

cần biết hắn nói hay làm gì. Cuối cùng rồi cũng sẽ có những yêu cầu cô không bao giờ nghe theo. Nếu có bất kì thỏa hiệp nào trong vấn đề này thì cũng chỉ là, cô sẽ không làm thế trước mặt những người khác.

“Tôi cần phải đi tắm,” hắn nói, hi vọng sự logic sẽ thắng thế.

“Em cũng cần tắm,” cô nói lại. “Chúng ta có thể tắm cùng nhau? Em cần anh giúp.”

Caleb bật cười rầu rĩ, “Em không cần tôi giúp. Em ghét sự giúp đỡ của tôi.”

Livvie dụi dụi má lên lưng Caleb trong khi cười. “Càng có thêm lý do để anh giúp em. Anh thích làm những chuyện em không yêu cầu kia mà, đó là kiểu của anh.”

“Đúng thế, không phải sao,” Caleb tán thành.

“Đúng. Thêm nữa...” cô nhúc nhích một cách không thoải mái, “có một chuyện em đang suy nghĩ.” Caleb bị hấp dẫn đến khó chịu bởi sự chần chừ, cũng như tông giọng phấn khích của cô.

“Và chuyện đó, chính xác, là chuyện gì?” Caleb hỏi.

Livvie dịch chuyển cho đến khi quỳ trên hai gối ở phía sau hắn và áp hai bầu ngực trần lên lưng hắn để thì thầm vào tai hắn. Hai mắt Caleb khẽ trợn lên và tim hắn tăng nhịp đập.

Trong vài tháng vừa qua, Caleb đã luôn giữ thế thượng phong trong những lần gần gũi thể xác giữa họ, và dù cho cô lúc nào cũng ướm dẫm đến khó tin khi hắn chạm vào, đồng thời cũng đã có vô số cơn cực khoái, hắn vẫn luôn nghi ngờ chuyện cô có để tâm vào đó không – hắn chẳng quan tâm. Song thế nào đó, hiện tại mọi chuyện đã khác.

“Làm tình với em đi.”

Hắn đã định chỉ chơi trò chơi họ thường chơi, cái trò mà hắn vào vai Con Sói Lớn Độc Ác, còn cô là Cô Bé Quàng Khăn Đỏ sợ hãi. Hắn đã không hề chuẩn bị cho nụ hôn hay...

“Em yêu anh!”

Kể từ sau khi cô bị thương, hắn đối xử với cô như thủy tinh mong manh vậy. Hắn cẩn thận để không làm cô bị thương nặng hơn, hay gây ra đau đớn không cần thiết. Thật không may, việc đó đã cho phép cô len lỏi sâu hơn vào tâm trí hắn. Lần đầu tiên kể từ khi đời hắn chìm sâu vào chốn tối tăm này, có điều gì đó tựa tựa như sự quan tâm dành cho người khác tìm được nơi để phát triển bên trong hắn.

Dường như cả cuộc đời đã trôi qua từ khi Caleb bị buộc phải nghe theo ý chí của người khác: lần cuối cùng xảy ra, việc đó gần như đã giết hắn. Thế nhưng, sự níu giữ của cô với hắn...còn hơn cả về mặt thể xác. “Mèo Con?” hắn nói.

“Vâng?” Livvie ngập ngừng nói.

“Tôi đã đến trên người em,” Caleb nói qua một tràng cười.

Livvie bật cười, “Phải.” Cô hôn cổ Caleb. “Em cũng dính dóp quá này.”

“Tắm nhé?”

“Chắc rồi,” Livvie nói.

Caleb bước vào phòng tắm, đầu tiên là nhìn vào buồng tắm đứng, kế tiếp là bồn tắm. Cả hai đều có thể phục vụ cho mục đích của họ, song mỗi thứ lại có sự hấp dẫn riêng. Buồng tắm đứng có một băng ghế, lớp kính bao quanh sẽ giữ lại hơi nước bên trong, giúp họ được thoải mái khi không trực tiếp đứng dưới vòi sen. Caleb mơ tưởng đến cảnh tượng ấn Livvie lên mặt kính. Nó khiến hắn lâng lâng mất một giây.

“Vòi sen hay bồn tắm?” Livvie hỏi.

“Tôi cũng vừa tự hỏi thế. Có lẽ là tùy em thôi. Dù gì cũng là ý tưởng của em mà,” Caleb cười toe toét và xoay người để nhìn Livvie đỏ mặt.

Cô nghịch ngợm đánh yêu lên ngực hắn. “Ừ, đúng rồi! Em chắc anh thế nào cũng ghét nó cho coi.” Cô mỉm cười rạng rỡ, nhưng rồi dường như lại do dự.

“Chuyện gì thế?” Caleb hỏi.

“Không có gì. Chỉ là...” cô nhay cán môi dưới rồi bắt đầu khảy khảy nó bằng móng tay.

Caleb kéo tay cô ra khỏi miệng. “Chỉ là gì hả? Đôi ý rồi sao?” Hắn thấy vừa nhẹ nhõm, vừa khó chịu.

Cô khẽ lắc đầu. “Không, chỉ là...Em chưa từng làm việc này trước đây.” Cô nhìn xuống chân, nhìn lên hắn, rồi lại nhìn xuống.

Caleb muốn giúp cô, thật sự rất muốn. Hắn muốn cho cô biết chuyện đó không quan trọng. Bất kì điều gì cô định làm cho hắn, hay với hắn, đều sẽ hoàn hảo. Song, thẳng thắn mà nói, nhìn cô lúng ta lúng túng thật sự quá vui, không bỏ qua được.

“Chưa từng làm gì trước đây?” hắn hỏi và bước về phía vòi sen để vặn mở nó. Chuyện này có thể sẽ gây bừa bộn đây. Buồng tắm đứng là nơi hoàn hảo để gây bừa bộn.

Livvie đảo mắt về cái kính. “Anh biết chuyện gì mà.”

“Mèo Con,” hắn nói khi tiếng nước chảy ang vọng trong phòng, “Nếu không thể nói ra, thì làm sao em có thể làm được?” Livvie đỏ mặt và Caleb mỉm cười.

“Đừng có chọc em, Caleb. Em không thích bị trêu chọc đâu,” cô nói và che ngực lại. Caleb không thích thế cho lắm.

Hắn bước đến gần hơn, làm tăng sự khuấy động của mình bằng cách thu vào tầm mắt hình ảnh của Livvie. Cô thật xinh đẹp. Cô đã gần như hồi phục hoàn toàn và Caleb không thể không cảm thấy...biết ơn. Sẽ không có vết sẹo nào cho Livvie cả. Ít ra ở bên ngoài là vậy.

Ý nghĩ về những vết sẹo tinh thần của Livvie khiến hắn sững lại. Đạo gần đây hắn thường nằm mơ, những kí ức xưa cũ dồn dập tấn công hắn lúc nửa đêm. Lúc đầu khi vừa được cứu thoát, chúng hầu như diễn ra mỗi đêm, nhưng sau một hoặc hai năm ở cùng Rafiq, chúng không xuất hiện nữa. Hắn càng trở nên mạnh mẽ bao nhiêu, càng làm chủ số phận mình nhiều bao nhiêu, thì giấc ngủ càng bình yên với hắn bấy nhiêu. Hắn ghét phải suy xét đến lý do vì sao những giấc mơ lại quay lại vào lúc này, và tại sao quá nhiều trong số đó lại có liên quan đến Rafiq.

Caleb đứng trước mặt Livvie và kéo đầu cô vào ngực mình. “Tôi không trêu chọc gì cả, nhưng Mèo Cob...chúng ta không nên làm chuyện này.” Caleb ngạc nhiên khi Livvie vặn vẹo và đẩy hắn ra. Hắn loạng choạng lùi lại một bước, nhưng rồi nhanh chóng đứng vững trở lại.

Livvie nhìn hắn giận dữ, “Không. Chúng ta sẽ làm. Anh sẽ cởi cái quần đó ra và bước vào buồng tắm,” cô chỉ ra, “và em sẽ...sẽ...”

Caleb khoanh tay lại và quan sát với vẻ thích thú đầy tự mãn, trong lúc Livvie chật vật nói ra những từ kia và đỏ mặt dữ dội suốt quá trình đó. “Sẽ mút ‘cậu bé’ của tôi.”

“Phải! Việc đó!” Livvie nghiêm túc nói.

Caleb bật cười, “Không cho đến khi em nói ra. Thực tế là, không cho đến khi em cầu xin tôi.”

Ánh mắt Livvie lóe lên một tia tổn thương. “Anh muốn em, cầu xin anh, cho phép em mút ‘cậu bé’ của anh sao? Chuyện đó...chuyện đó...anh là một con heo.”

Caleb chỉnh lại. “Không, tôi là Chủ Nhân của em.” Vài sắc màu dường như bị rút cạn khỏi mặt Livvie. “Em quên rồi sao? Cho phép em gọi tên tôi khi chúng ta ở riêng khiến việc đó bớt thật hơn à?”

“Dĩ nhiên không, Caleb. Em xin lỗi.”

Caleb không tức giận, có lẽ là hơi khó chịu, nhưng không phải tức giận. Hắn cho rằng có lẽ quay lại lễ lỗi thường ngày sẽ giúp họ vượt qua được sự ngượng ngịu. “Em có thể gọi tôi bằng tên khi chúng ta ở riêng, tôi chấp nhận việc đó, nhưng vậy không có nghĩa là em được phép quên tôi là ai và là gì đối với em. Hiểu chưa?”. Hắn vén một lọn tóc đen nhánh ra phía sau tai cô. Nó đã dài hơn rất nhiều. *Thật đẹp đẽ.*

“Vâng, Caleb,” cô thì thầm và nghiêng đầu vào tay hắn. Từ từ, mắt cô tập trung vào mắt hắn, đôi đồng tử giãn rộng hơn. “Làm ơn, Caleb, hãy để em mút ‘cậu nhóc’ của anh.”

Caleb cực kì choáng váng. Nghe cô nói những điều hư hỏng khuấy động hắn đến mức đau đớn. Hắn hắng giọng, “Vào buồng tắm đi, Mèo Con.”

Bàn tay cô với ra và bạo dạn bao quanh “cậu nhóc” của hắn. Caleb rít lên và đẩy cô về phía buồng tắm, ghim chặt cô lên mặt kính ẩm áp.

“Tôi sẽ không lặp lại lần nữa đâu,” Caleb nói. Livvie siết “cậu nhóc” của Caleb chặt hơn nữa và hắn rên rỉ ngay phía trên đầu cô, đưa đẩy hông vào tay cô. Đây là một khía cạnh của cô mà Caleb chưa từng thấy qua, không phải trong tình dục. Hắn thích điều đó.

“Anh thật cứng,” cô rên rỉ và quằn quại trên người hắn.

“Lấy nó ra,” Caleb giục và sự khao khát trong giọng hắn quả là đáng kinh ngạc. Hắn luồn hai bàn tay vào tóc cô, yêu cái cảm giác hơi thở cô phả lên cô ta mình. Hắn nhìn vào đôi mắt trông như hồ nước đen nhánh của cô; cô thật ngây thơ, thật ấn tượng. Hắn liếm môi, háo hức chuẩn bị tấn công con mồi, rồi cúi đầu xuống về phía khuôn miệng cô. Cô lùi lại, mắt họ

gặp nhau trong một giây ngưng ngáp, đầy cảm xúc. Cô vẫn tiếp tục nhìn vào mắt hắn trong lúc hạ người quỳ xuống.

Caleb bật ra tiếng rên rỉ khe khẽ khi những ngón tay run rẩy của cô móc vào mặt trong cặp quần lót của hắn. Hắn ngửa đầu ra sau, muốn tận hưởng từng giây những ngón tay mềm mại của cô trên da thịt hắn. Hắn đẩy người về trước khi chiếc quần lót rơi xuống và cuối cùng, những ngón tay cô tiếp xúc với phần da thịt cứng ngắc kia, giải phóng nó. Dường như chẳng còn gì tồn tại nữa, chẳng có gì, ngoài Livvie. Cô cẩn thận với tay ra và bao lấy chiều dài nóng bỏng của hắn. Dù đã từng siết lấy hắn, song những ngón tay cô lại chưa chạm qua bao giờ.

Không cưỡng lại được, hắn đẩy tới để nó chạm vào môi cô, “Em quả là một cô gái hư. Tôi đã bảo em phải vào buồng...” Hắn không thể nói ra hết phần còn lại bởi lưỡi của Livvie vừa quét qua đầu “ngọn giáo” của hắn. Hắn quan sát, sửng sốt, khi Livvie lùi ra và chất dịch từ hắn để lại một vệt lấp lánh trên bờ môi dưới của cô. Chiếc lưỡi mèo con của cô phóng ra để liếm sạch nó.

Livvie nuốt vào, “Anh có vị thật tuyệt.”

Caleb hít vào một hơi gây ra tiếng khùng khục trong lồng ngực. “Vị của em tuyệt hơn,” hắn nói rồi lướt ngón cái qua bờ môi chín mọng, hồng hào của cô. Hắn không thể chờ để quay lại bên trong khuôn miệng cô, quan sát đôi môi gợi cảm đó trượt lên trượt xuống “cậu nhóc” của hắn. Hắn rên rỉ khi cô hé miệng ra và mút ngón cái của hắn.

“Mèo Con. Vào buồng tắm. Ngay.”

Livvie liếm yêu ngón cái của hắn thêm lần cuối, “Vâng, Caleb.” Cô chậm chậm đứng lên và mở cửa buồng tắm đứng. Hơi nước tràn ra ngoài, phủ lên cơ thể cô một màn mỏng bụi nước ẩm ướt.

Caleb giục cô đi vào, háo hức được chạm vào cô, được cô chạm vào. Hắn đóng cửa buồng tắm lại và một giây sau, tóm lấy cô rồi ghim cô lên

tường bằng cơ thể mình. Dòng nước ấm áp đổ xuống từ đầu vòi sen phía trên bọn họ khi hắn nhấc hai chân cô lên quanh eo mình, giữ yên cô trong lúc họ hôn nhau.

Livvie rên rỉ trên miệng hắn, hai bàn tay bám riết lấy vai hắn và kéo hắn đến gần hơn nữa. Đôi chân cô siết chặt hắn, áp nơi nữ tính chưa được khai phá lên bụng Caleb trong một lời cầu xin điên cuồng sự chú ý từ hắn.

Đôi tay Caleb lang thang khắp cơ thể trơn mượt của cô, ôm lấy mông cô và ấn những ngón tay vào gia thịt săn chắc, mềm mại của cô. Chần chừ trong việc tiếp tục, nhưng háo hức được thưởng thức phần còn lại của cô, hắn lướt một bàn tay lên bầu ngực trái của cô, ngón cái và ngón trỏ tìm thấy nụ hoa cứng như sỏi cuội và bắt đầu chơi đùa trong khi hông hắn di chuyển theo đường xoắn ốc. “Cậu nhóc” của hắn, cứng ngắc và đang rỉ dịch, ấn vào mông cô, và Caleb cong người, tìm kiếm khe hở ấm áp giữa hai gò mông của cô.

“Lạy.Chúa.” Livvie rên rỉ. Cô tham gia vào nhịp điệu của Caleb, thả lỏng hai cánh tay để mông cô tiếp xúc với “ngọn giáo” trơn trượt của Caleb.

“Mẹ kiếp!” Caleb hét lên, siết chặt Livvie cho đến khi cô cất tiếng thút thít.

“Caleb, xương sườn của em,” cô khẽ khàng nói mà không hề ngừng chuyển động.

“Xin lỗi.” Caleb nói lỏng vòng ôm ra đôi chút. Chỉ vừa đủ để không làm đau cô nữa.

“Chuyện gì đang xảy ra vậy?” Livvie rên rỉ và đưa đẩy trên người hắn, “Em tưởng mình sẽ phải mút “cậu nhỏ” của anh chứ.”

Ngọn giáo của Caleb đập rộn và nảy lên giữa hai gò mông của Livvie. Nếu chờ lâu thêm một chút nào nữa, hắn sẽ yêu cầu được đi vào “cửa sau” của cô mất. Chỉ ý nghĩ đó thôi là đủ để khiến hắn rên rỉ nhiều hơn nữa,

nhưng chết tiệt, hắn muốn được thỏa mãn bằng miệng. Đột nhiên, hắn giữ Livvie đứng yên và cho cô một giây để lấy lại thăng bằng, trước khi đặt tay lên vai cô và đẩy cô quỵ xuống trước mặt mình.

“Em sẽ làm. Ngay bây giờ,” anh nói.

Không bàn cãi, không chần chừ, và lồng ngực Caleb dường như căng ra vì tự hào khi Livvie liếm môi và đặt khuôn miệng lên hắn. Đầu gối của Caleb hơi oằn xuống và hắn không thể cưỡng lại việc đẩy vào trong miệng cô, buộc cô phải lấy lại thăng bằng. Hắn khe khẽ gầm gừ, như thể không muốn cô nghe thấy, đưa đẩy nhiều nhất có thể mà không giữ lấy đầu cô trong tay và làm theo ý mình.

Khuôn miệng của cô ấm áp và mềm mại đầy âu yếm mặc cho sự non nớt rõ ràng của cô. Cô giữ hắn trong tay, thong thả liếm mút phần đầu “mũi giáo” của hắn rồi đưa toàn bộ hắn vào trong miệng mình. Caleb đấu tranh với mọi thôi thúc được đẩy vào sâu hơn. Hắn muốn tự cô sẽ làm chuyện đó.

“Mmm,” cô rên rỉ.

Caleb lặp lại theo cô, yêu cái cách khuôn miệng cô rung lên quanh “cậu nhỏ” của hắn. Hắn muốn nhiều hơn. Nhiều hơn. Nhiều hơn. Nhiều hơn nữa. Sự động chạm của cô và khuôn miệng cô ở khắp nơi. Đau đón và khoái lạc hòa lẫn với nhau mỗi khi cô vô tình sượt răng lên hắn, nhưng ngay sau đó lại dùng lưỡi để ve vuốt vị trí kia.

“Sâu hơn nữa đi, Livvie. Xin em, sâu hơn nữa đi,” hắn nhận ra mình đang nói. Hắn không thể suy nghĩ rõ ràng được nữa và không thể nhận thức được điều mình nói.

Livvie rên rỉ khi cố đưa hắn vào sâu hơn, miệng cô căng ra quanh ngọn giáo của hắn. Răng cô cạ vào hắn, nhưng hắn không quan tâm, hắn biết sẽ không thể nào đưa được một nửa vào trong miệng cô cả.

Caleb không muốn giành quyền kiểm soát. Hắn cảm thấy hài lòng với sự thật rằng chuyện này chính là tưởng tượng của cô chứ không phải mình. Hắn tự hỏi cô muốn thỏa mãn hắn bằng miệng trong bao lâu, và thấy tiếc lượng thời gian bị lãng phí. Livvie đưa vào sâu hơn và Caleb cảm thấy cổ họng cô co thắt quanh đầu ngón giáo của hắn trước khi cô dứt ra để đưa không khí vào phổi.

Caleb siết hai tay thành nắm ở hai bên hông, kiên quyết để cho cô hít thở trước khi yêu cầu được quay lại bên trong khuôn miệng ẩm áp, ẩm ướt của cô. Hắn thở dài khi cô đặt một tay lên đùi hắn để giữ thăng bằng, còn tay kia thì nắm lấy cậu nhóc của hắn để đưa lại vào miệng.

Cô tăng nhịp độ, giữ hai mắt nhắm và tập trung vào nhịp điệu ra vào. Chuyện đó gần như quá sức chịu đựng của Caleb. Không cưỡng lại được, hắn với xuống chỗ cậu nhỏ của mình và bao tay mình quanh tay cô, trượt lên và xuống theo nhịp điệu của khuôn miệng cô.

Cô giảm tốc độ, và Caleb cố để không đẩy tới. *Mạnh hơn. Nhanh hơn. Sâu hơn.* Caleb giữ chắc tay cô, di chuyển nó lên và xuống theo chiều dài của hắn. Với bàn tay còn lại, hắn vuốt ve mặt cô, dụ dỗ khuôn miệng cô tiếp tục quá trình liếm mút điên cuồng, thấy nhẹ nhõm khi một lần nữa việc đó lại bắt đầu. Caleb rút tay ra, để mặc Livvie làm theo ý mình lần nữa. Tay hắn dính đầy nước bọt của Livvie, cậu nhóc của hắn cũng thế.

Livvie thút thít và rên rỉ quanh mũi giáo của hắn, mút hắn vào sâu hơn khi dục vọng của cô dâng cao và bản năng nắm quyền kiểm soát. Tay cô di chuyển lên xuống và miệng cô tăng tốc, chặt chẽ hơn quanh đầu mũi giáo của hắn.

Caleb đã gần đến đỉnh điểm, cả người hắn căng ra như một cánh cung đã lên dây. Hắn hít thở nặng nề, hai bàn tay miết lấy vai của Livvie, động viên cô. Đột nhiên, hắn tóm lấy tóc cô rồi kéo cậu nhóc của mình ra khỏi khuôn miệng ướt đẫm của cô.

“Há miệng em ra,” hắn ra lệnh.

Livvie hoàn toàn vô lực khi hắn gần như thô bạo đẩy mình trở lại miệng cô, và chỉ đưa đẩy vài lần trước khi phóng thích dài và dữ dội vào miệng cô. Cô rên rỉ, nhưng hai bàn tay lại đẩy lùi hắn.

Caleb không thể ngăn mình lại, không thể ngăn cái cách bản thân giữ cô bất động rồi trút cạn lên cô. Hắn cảm thấy cô đang cố nuốt hết dòng dịch mằn mặn ngập tràn khoang miệng, song lại có quá nhiều. Nó rỉ dọc cằm cô, xuống cổ cô. Caleb gầm gừ từ sâu trong cổ họng và hai gòí hắn oằn xuống cho đến khi hắn ngồi giạng chân trên người cô. Hắn hôn cô liên tục, mút lấy đôi môi cô và tìm kiếm lưỡi cô. Mùi vị của hắn trong miệng cô giống như một lời tuyên bố, một dấu mộc.

“Chúa ơi,” hắn thì thầm với hư vô, hôn lên cổ cô.

Livvie thở hổn hển dữ dội bên tai Caleb, ôm siết lấy hắn và nồng nhiệt đáp lại những nụ hôn của hắn. Cô tóm lấy tay Caleb và ấn những ngón tay hắn vào khe hở bí mật của mình, thút thít van xin sự chú ý.

“Công bằng thôi,” Caleb thì thầm. Hắn xoa tròn vùng trung tâm của cô thật mạnh và nhanh bằng những đầu ngón tay mình, và chỉ trong vài giây, hắn cảm giác được dòng mật ngọt nóng bỏng của Livvie tràn ra khi cô tan ra trong vòng tay hắn lần thứ hai.

“Ôi, ôi, ôi,” cô rên rỉ ngay bên tai hắn, “Em yêu anh. Ôi, lạy chúa, em yêu anh.”

Caleb quá thỏa mãn nên chẳng màng chuyện cô lại nói ra điều đó.

Chậm chậm, thế giới bắt đầu trở lại quỹ đạo và Caleb nhắc người khỏi Livvie để giúp cô đứng lên trên đôi chân run rẩy. Ánh mắt họ chạm nhau trong một giây ngắn ngủi trước khi Livvie quay mặt về phía vò sen trên đầu. Caleb một cơn tức giận nhói lên khi quan sát cô súc miệng, song nhận ra đó là chuyện phải làm. Hắn cố không nhìn nhận chuyện đó quá cá nhân.

Cô đã trao cho hắn quá nhiều, đã hoàn toàn mở rộng lòng và để lộ ra một phần của cô mà Caleb chưa từng thấy hay chạm vào. Hắn thấy mình nên trao lại một cái gì đó. Hắn khao khát được trao lại một cái gì đó mà lại chẳng thể nghĩ được gì, hắn nói, “Tôi từng suýt bị đánh chết hồi còn là một thiếu niên.” Livvie giật mình tập trung trở lại, ánh mắt dán chặt vào Caleb. Hắn vói tay lấy xà phòng và bắt đầu xoa nó giữa hai tay, trước khi quay Livvie vào tường và bắt đầu xát xà phòng lên da cô.

“Lúc đó tôi nhỏ hơn em. Tôi chỉ biết đến thế. Một gã đàn ông tên, Narweh, đã dùng roi da với tôi. Có rất nhiều máu. Trận đòn để lại nhiều vết sẹo, nhưng tôi đáng ra đã chết nếu...nếu Rafiq không cứu mạng tôi.” Caleb hắng giọng và chú tâm vào việc xoa xà phòng.

Livvie cố quay lại đối diện với hắn, nhưng Caleb không cho phép. Hắn điều chỉnh cơ thể cô theo hướng mình muốn rồi tiếp tục tắm cho cô.

Giọng nói ử rử của cô phá tan sự im lặng, “Sao lại có người làm thế với anh?”

“Tôi đã...” Hắn không thể nói cho cô được. Hắn không thể nói với cô về con người trước kia của hắn, hay những điều hắn đã làm. Cô là người duy nhất xứng đáng được biết, nhưng hắn không muốn nói ra. “Tôi đã quá yếu đuối để tự vệ. Thay vào đó, tôi đã quay lại để giết gã sau đó.” Hắn bật cười, lạc trong suy tưởng. “Với khẩu súng mà em đã chia vào tôi, thật ra là thế.”

Livvie căng người bên dưới đôi tay hắn, đôi vai xương xương. “Đó...? Đó có phải lý do anh cảm thấy mình nợ Rafiq không? Bởi vì ông ta đã cứu mạng anh?”

Đôi tay Caleb vô thức siết lại và Livvie rít lên vì đau. Hắn ngay lập tức buông cô ra và vói tay lấy thêm xà phòng. “Xin lỗi,” hắn lầm bầm.

Livvie không đối diện với hắn. Cô chỉ đơn giản nhìn chăm chăm lên tường. “Còn em thì sao Caleb? Anh không nghĩ mình nợ em gì đó sao?”

Caleb hồi hận vì đã nói ra ghê gớm. Hắn đã nghĩ cái gì mà lại nói ra chuyện riêng tư như thế chứ? Và lại là với Livvie nữa – người mà hắn định nô lệ hóa theo ý mình để trả món nợ mười hai năm? Đó là chuyện khinh suất và ngu ngốc nhất hắn từng làm.

“Không,” hắn nói. Cảm giác như một lời dối trá. Đó là một lời nói dối. Hắn nợ cô rất nhiều. Hắn đã quá ngây ngô khi nghĩ rằng mình đã thoát khỏi nợ nần. Hắn luôn luôn nợ ai đó. “Nhưng nếu có khi nào em muốn trả thù tôi, hãy báo cho tôi biết.”

Livvie không nói gì trong nhiều phút liền trước khi quay sang nhìn Caleb, “Em không muốn trả thù, Caleb. Em không muốn có kết cục như anh, để cho một món nợ máu chết giẫm điều khiển đời mình. Em chỉ muốn tự do thôi. Em muốn được tự do, Caleb. Không phải làm con điểm của ai đó...kể cả của anh cũng không.”

Họng Caleb có cảm giác như bị thiêu đốt khi nhận thức được sự chân thật trong từng từ Livvie nói. Từ đầu đến cuối đều là trò chơi của cô. Hắn biết điều đó, đã liên tục tự nhắc nhở bản thân, thậm chí là miễn cưỡng trân trọng cố gắng của cô – song hắn vẫn mắc bẫy. Hắn đáng phải nhận từng chút từng chút một hậu quả đang gánh chịu. Hắn biết nhưng không quan tâm.

Hắn bước tới trước, đẩy Mèo Con tránh đường và cạo rửa cơ thể mình dưới dòng nước mát lạnh của vòi sen. Hắn có thể cảm nhận được ánh mắt của Mèo Con trên người mình, nhưng lại không đếm xỉa gì đến cô. Khi đã tắm rửa xong, hắn mở cửa kính buồng tắm đứng ra, tóm lấy một cái khăn và tiến về phía phòng ngủ.

“Anh đi sao!” Mèo Con gọi lớn, nhào khỏi buồng tắm và chộp lấy cánh tay hắn.

Caleb hơi mạnh tay đẩy cô ra và tiếp tục bước vào phòng ngủ. “Hôm nay tôi có rất nhiều chuyện để làm. Gần đây em đã chiếm quá nhiều thời

gian của tôi rồi,” hắn lạnh lùng nói. Trong một giây, hắn nhìn quanh phòng để tìm quần dài, sau đó nhận ra mình không hề mặc lúc đi vào, bởi hắn đến để hỏi han việc cô la hét lúc nửa đêm sau khi đã đi ngủ một lúc. Hắn liếc nhìn gương mặt cô và thấy được vẻ tổn thương trong mắt cô, lệ đang chực trào. Cô nuốt vào nặng nhọc để chúng không chảy ra, trong khi đưa hai tay lên che ngực lại.

“Anh sẽ đi *ngay bây giờ*, sau mọi chuyện ư? Em tưởng...” cô bỏ lửng, giọng bấp bênh giữa giận dữ và tổn thương. Có gì đó vặn xoắn nơi dạ dày Caleb trước dáng vẻ của cô. Hắn muốn hôn cô và nói ra những điều khiến cô ngừng khóc; nhưng rồi chỉ ý nghĩ về việc hắn đã cân nhắc đến một chuyện như thế cũng đủ để củng cố cơn giận và lòng quyết tâm của hắn.

“Em tưởng gì hả? Em tưởng trao cho tôi một “cô bé” nhỏ xinh sẽ tạo ra khác biệt gì sao? Em tưởng thỏa mãn tôi bằng miệng rồi thì tôi sẽ cho em bất kì cái gì em muốn à?!”

Lời hắn nói cứa sâu vào cô, đúng như hắn dự tính. Hắn muốn đảm bảo sẽ không có bất kỳ nhầm lẫn nào. Hắn bước về phía cô và nâng cằm cô lên, cô rụt lại theo bản năng, cố tránh khỏi bàn tay hắn. Hắn siết lấy cô mạnh hơn, giữ cô đứng yên.

“Dù vậy, tôi nghĩ thật dễ thương làm sao khi em nói em yêu tôi.” Hắn thấy rõ đôi vai cô lập tức chùng xuống và mắt cô chậm chậm khép lại. Hắn buông mặt cô ra, và rồi không hề nao động âm ỉ, cô bước về phía chiếc giường, ngã đầu xuống gối và co người lại như một quả bóng.

Trong vài giây, hắn chờ đợi cô đáp trả lại, nhưng cô chẳng nói gì. Hắn điềm nhiên tiến về phía cánh cửa, mở nó ra và bước qua mà không một lần nhìn lại phía cô. Hắn nhẹ nhàng khép cửa lại và tự hỏi tại sao đột nhiên bản thân lại cảm thấy trống rỗng đến vậy. Chẳng mặc gì ngoài một chiếc khăn tắm, hắn tiến về phòng của mình.

Khi đã vào trong phòng, Caleb đứng yên một lúc, nhìn chăm chăm vào hư không trong khi nước rỉ giọt xuống từ người hắn. Livvie đã nói cô yêu hắn, và hắn khiến cô cảm thấy ngu ngốc. Có gì đó trong dạ dày hắn vặn xoắn trước ý nghĩ đó và trước kí ức về những giọt nước mắt của cô. Hắn thường nghĩ cô trông thật xinh đẹp khi khóc, vì lo lắng hay sợ hãi, hoặc xấu hổ, nhưng chuyện này không giống thế; hắn thật sự đã tổn thương cô. Cô cũng đã tổn thương hắn. Caleb không thể thay đổi bản chất con người mình được.

Hắn đã không hề nghĩ tới Rafiq trong một thời gian khá dài. Hắn quá bận bịu chơi trò tổ ấm với Livvie. Quá bận bịu để nghĩ về món nợ hắn đang mang và lý do tại sao hắn lại mang nó. Đó hắn là nguyên nhân Rafiq thường xuất hiện trong những giấc mơ gần đây của hắn. Đó là cách tiềm thức nhắc nhở hắn không nên mất tập trung. Hắn đã lờ nó đi. Hắn không thể làm thế nữa.

Đêm hôm trước, hắn đã mơ thấy cuộc trò chuyện với Rafiq về cái chết của mẹ cùng em gái ông. Lúc đó Caleb đang ở trong phòng làm việc của Rafiq, học bảng chữ cái tiếng Anh và thanh âm của từng chữ cái. Hắn rất tự hào khi khám phá ra mình có thể dùng thanh âm các chữ cái để làm rõ nghĩa của từ. Chúng bắt đầu trông ít giống những dòng nguệch ngoạc hơn, và chậm chậm, nhưng chắc chắn, hắn có thể đọc được vài từ mà không cần phát âm ra miệng.

Rafiq đã dạy hắn đồng thời cả tiếng Anh và Tây Ban Nha, bởi chúng sử dụng các chữ cái giống nhau. Ban đầu dường như rất dễ nhầm lẫn, bởi chúng phát âm không giống nhau, song Caleb vẫn cố gắng học. Tiếng Ả Rập và Urdu khó đọc hơn rất nhiều, nhưng lại dễ nói hơn vì hắn đã lớn lên cùng với chúng. Tiếng Nga của hắn là một mớ hỗn độn ở cả hai phương diện, nhưng Rafiq vẫn bắt hắn phải học.

Caleb biết hắn phải học tiếng Nga vì đó là tiếng mẹ đẻ của Vladek. Caleb đã vô cùng đói khát thông tin về Vladek sau cái chết của Narweh,

song Rafiq thường từ chối đưa ra quá nhiều chi tiết khi đề cập đến cái chết của mẹ và em gái.

Đâu đó trong tâm trí mình, Caleb biết sự việc đó thật quá đau đớn với Rafiq, nhưng vì Caleb không hề có mẹ hay bất kì anh chị em ruột nào, nên thật khó để hiểu được những cảm xúc của Rafiq. Ngoại trừ khao khát báo thù của Rafiq, điều mà Caleb hiểu được nhờ trải nghiệm đã có, hắn thường tự hỏi về mặt cảm xúc, Rafiq sẽ đối diện với mọi chuyện thế nào.

Rafiq đã cho hắn cả một bài diễn văn dài về gia đình, lòng trung thành, nghĩa vụ và danh dự. Ông bảo mình đã từng có nhiều trách nhiệm với cha ông và đất nước của ông.

“Ta trông đợi sự phục tùng, Caleb ạ. Ta trông đợi sự trung thành của cậu. Bất kì ai phản bội ta đều chỉ làm được điều đó một lần. Cậu có hiểu không?” Rafiq nói, đầy đe dọa.

“Vâng, Rafiq, tôi hiểu,” Caleb đáp.

Caleb cuối cùng cũng quay lại từ những ý nghĩ xa xôi rồi bắt đầu lau người và mặc quần áo. Đây sẽ là một ngày đáng khinh. Hiển nhiên là thế.

Tiếng gõ cửa lôi kéo sự chú ý của hắn. Hắn ra mở cửa và Celia ngay lập tức dúi mắt xuống, nhún gối cúi chào thật thấp.

“¿Qué quieres?” (“Cô muốn cái gì?”) hắn hỏi, gay gắt hơn dự định.

Celia chậm chậm đứng dậy, nhìn hắn với vẻ bối rối, nhưng sau đó giải thích rằng chủ nhân của cô ta, Felipe, yêu cầu được gặp mặt hắn.

Caleb miễn cưỡng đồng ý xuống tầng dưới sau khi đã ăn mặc chỉnh tề. Đồng thời, hắn cũng nhắc cô ta hãy cho Mèo Con ăn. Hắn sẽ không quay lại phòng trong suốt cả ngày và không muốn cô bị đói. Celia gật đầu, trao cho hắn một ánh nhìn mà hắn cho là chỉ trích rồi quay đi. Caleb đóng sầm cửa lại sau lưng cô ta.

Caleb nhanh chóng mặc quần áo, nhưng không phải vì hắn đang đặc biệt vội vàng gì cả. Sau đó, hắn đi xuống cầu thang và gặp Celia ở bậc cuối. Hắn chú ý đến vẻ mặt lạnh lùng của cô ta và lập tức nhận ra nó có liên quan đến tình trạng sau khi bị hắn bỏ lại của Mèo Con. Tuy nhiên, hắn có nhiều chuyện hay ho để làm hơn là xoa dịu sự khinh bỉ từ món đồ chơi tình dục của kẻ khác.

“Đưa tôi đến gặp ông ta,” hắn nói.

Celia nhìn hắn với vẻ xem thường ra mặt, nhưng vẫn cúi đầu ra chiều đã hiểu và dẫn đường đến thư viện của Felipe. Đó cũng chính là căn phòng hắn đã gặp Rafiq lúc đầu, và trong một giây, hắn đã tự hỏi liệu có phải Felipe là người sẽ chào đón hắn khi hắn bước vào không. Hắn căng vai ra và chuẩn bị tinh thần cho bất kì tình huống bất ngờ nào.

Celia gõ cửa thư viện và chờ sự hồi đáp từ Felipe, trước khi giận dữ nhìn Caleb một lần cuối rồi quay bước đi trong bực tức.

Mẹ kiếp cô luôn đi.

“Vào đi, Ngài Caleb. Chúng ta cùng trò chuyện nào,” Felipe vui vẻ nói. Dù Celia có đang bực dọc chuyện gì thì Felipe dường như không hề biết đến. “Tôi rót cho anh một li scotch nhé?” Caleb tiến vào thư viện và nhận lấy món đồ uống Felipe đưa.

“*Gracias,*” (“*Cảm ơn*”) Caleb nói và ngồi xuống chiếc ghế đọc sách ở gần một trong số các kệ sách. Hắn không muốn ngồi đối diện phía bên kia bàn làm việc của Felipe.

“*De nada,*” (“*Đừng khách sáo,*”) Felipe đáp và tham gia cùng với Caleb gần chỗ mấy quyển sách.

Caleb ngồi thật thoải mái và nhấp rượu scotch. Còn quá sớm để uống rượu, nhưng hắn cho rằng hôm nay đã là một ngày dài quá rồi. Hắn đang nôn nóng hoàn thành cuộc trò chuyện với Felipe để tìm mấy trò tiêu khiển

khác thú vị hơn cho hôm nay. “Thứ lỗi cho tôi, Felipe, nhưng sao tôi lại ở đây?” Caleb nói thẳng vào vấn đề.

Felipe mỉm cười và nhấp từ ly của mình. “Tôi chỉ muốn nói chuyện thôi. Anh và nô lệ của anh đã ở đây được một thời gian rồi, mà chúng ta lại hiếm khi nói chuyện được với nhau.”

Caleb thở dài, nhưng cố giữ phép lịch sự, “Ông muốn thảo luận chuyện gì?”

Felipe ngả người ra sau. “Nghiêm túc vậy, bạn của tôi. Mọi chuyện với cô gái tiến triển sao rồi?” Felipe hỏi. Ông ta quá tầm thường so với tiêu chuẩn của Caleb.

“Tốt.”

“Chỉ tốt thôi sao?” Felipe có vẻ hoài nghi.

Mặt Caleb nóng lên với cơn giận đang dâng cao. “Felipe, tôi biết ông là một người bạn của Rafiq, nhưng tôi không thấy chuyện cô gái ra sao có liên quan gì đến ông cả. Như ông đã nói, chúng tôi đã ở đây được một thời gian rồi, sao đột nhiên ông lại có hứng thú vậy?”

“Mèo Con,” Felipe nói với một nụ cười ngọt lịm đáng ghê tởm, “Tên cô gái là ‘Mèo Con’, phải không?”

“Phải,” Caleb đáp qua hai hàm răng nghiến chặt.

“Caleb này,” Về mặt Felipe đột nhiên chuyển thành đầy sát khí, “Mèo Con là chuyện của anh, nhưng Celia lại là chuyện của tôi, và xét đến việc anh đã dính vào chuyện của tôi, thì tôi chẳng thấy câu hỏi của mình mang tính xâm phạm chuyện của anh gì cả.”

Caleb đã sớm biết chuyện này sẽ đến. “Ông muốn gì hả, Felipe?”

“Chà, thật lòng mà nói, Caleb, anh đã vượt quá giới hạn của bản thân và gây ra một nỗi nhục nhã lớn cho gia đình tôi. Mục đích của tôi ở đây là để cho anh sửa sai.” Lửa nóng lan khắp cơ thể Caleb và giận dữ lóe lên trong mắt hắn.

“Ông đang nói đến nỗi nhục nhã nào?”

“Anh biết mà,” Felipe nói. Sự hiểm độc nhuộm đầy giọng ông ta.

“Tôi chẳng làm gì bất thường hết, và tôi không hề biết ông lại yêu quý tài sản của mình nhiều đến vậy. Rõ ràng là ông đâu có mê đắm ngựa của mình lắm. Tôi tin là mình đã từng cười qua một trong số chúng rồi đấy.” Caleb cố tình tỏ vẻ tự mãn.

Cả người Felipe căng lên vì giận dữ, song ông ta vẫn mỉm cười, “Anh nên cẩn thận, Caleb ạ,” Felipe điềm tĩnh nói, “Tôi là một người vô cùng nguy hiểm trong giới, và tôi tình cờ lại biết rất nhiều điều hệ trọng về rất nhiều người. Bao gồm cả cậu.”

“Coi chừng ông đấy,” Caleb nói qua hàm răng nghiến chặt.

“Tôi *đã luôn* quan sát, Caleb. Tôi đã theo dõi anh. Và, Mèo Con,” Felipe nói. Đột nhiên, ông ta lại trở thành kẻ tự mãn. “Tôi tự hỏi Rafiq sẽ nghĩ gì nếu ông ta thấy được điều anh định làm.”

“Ông đang nói về cái quái gì vậy hả,” Caleb gầm gừ.

“Camera, Caleb. Một người như tôi, trong ngành này, không thể tin tưởng ai cả. Và vì thế, tôi quan sát. Mọi người,” Felipe nói và mỉm cười.

Tim Caleb đập dữ dội trong lồng ngực, nhưng hắn cố hết sức để giữ vẻ điềm tĩnh. Hắn nghĩ về những gì đã xảy ra giữa hắn và Mèo Con kể từ khi họ đến đây. Hắn nghĩ về tất cả những điều hắn đã thổ lộ với cô, vì tin rằng họ chỉ có một mình với nhau. Vậy là đủ để khiến hắn giận sôi gan cũng như lo phát ốm. “Ông muốn gì hả, Felipe?”

Felipe lắc đầu, “Tôi thật sự không muốn mọi chuyện đi theo hướng này, Caleb. Thật lòng tôi không có ác ý gì với anh cả. Tôi chỉ muốn nói chuyện thôi. Anh mới chính là người khiến nó khó chịu đấy chứ.”

Lần đầu tiên, Caleb thử giả vờ hối lỗi, “Thứ lỗi cho tôi. Tôi đã có một buổi sáng tồi tệ.”

Felipe mỉm cười, “Phải, tôi biết. Tuy nhiên, tôi định sẽ giữ kín những gì đã biết cho riêng mình. Tôi chỉ mong anh chấp nhận một yêu cầu của tôi thôi.”

Quai hàm Caleb đau nhói vì đã nghiến răng quá mạnh, “Yêu cầu gì?”

“Tôi sẽ tổ chức một buổi tiệc vào tối mai. Sẽ rất hay nếu anh và Mèo Con đến tham dự,” Felipe nói với vẻ chân thành.

“Thế thôi sao? Ông muốn chúng tôi tham dự à?” Caleb không tin chuyện đó.

Felipe nhướn một bên mày lên. “À...xét đến chuyện anh đã sử dụng Celia của tôi, tôi đang mong có thể mượn người của anh vào tối mai.”

“Cô ấy không phải của tôi, và ông biết cô ấy còn trinh kia mà,” Caleb nói.

“Phải, nhưng tôi cũng biết cô ta có những khả năng khác mà không cần phải...” ông ta giả vờ chật vật tìm từ phù hợp, “bị tổn hại.”

Caleb chẳng muốn gì hơn là tóm lấy cổ họng Felipe và siết cho đến khi sự sống bị rút khỏi ông ta một cách thật chậm và đầy thỏa mãn, nhưng hẳn biết như thế chỉ khiến vấn đề thêm tồi tệ thôi. “Tôi muốn bất kì điều gì ông có và sự đảm bảo rằng Rafiq sẽ không được biết bất kì điều gì về chuyện này.”

Felipe mỉm cười gật đầu. “Dĩ nhiên rồi, Caleb. Tôi biết anh quan tâm đến cô gái. Rafiq sẽ không thích thế, nhưng tôi hiểu mà. Cô ta khá là...hấp

dẫn.”

“Phải,” Caleb nghiêng răng đáp.

“Cô ta yêu anh,” Felipe nói.

Caleb lờ đi lời nhận xét kia. “Rafiq sẽ tham dự buổi tiệc chứ? Đạo gần đây rất khó để liên lạc với ông ấy,” thay vào đó hắn nói.

“Hừmm,” Felipe lên tiếng, “mấy chuyện này lúc nào cũng thật đáng tiếc khi xảy ra cả.”

Caleb cẩn trọng quan sát người đàn ông đối diện. “Ông đang nói về cái gì vậy, Felipe?”

“Rafiq đang đẩy cậu ra.” Ông ta có vẻ kinh ngạc khi Caleb không đáp gì. “Anh quá mải miết với món đồ chơi của mình nên không hề để ý à?”

Caleb đặt ly rượu xuống. Hắn không tin. Lời ngụ ý đó không thuyết phục chút nào. “Buổi đấu giá sẽ diễn ra trong hơn hai tuần nữa, ông ấy chỉ bận bịu thôi. Tôi biết ông ấy sẽ đến đây vào bất kì ngày nào. Tôi đang hỏi ông là liệu ông ấy có đến buổi tiệc tối mai không.”

“Có,” Felipe nói vẻ quan ngại. “Tôi tin là ông ấy sẽ đến. Anh không nghĩ đó là một dịp hoàn hảo để trình diễn toàn bộ thành quả mà anh đã đạt được với cô gái sao?”

“Phải,” Caleb thì thầm. Suy nghĩ của hắn đang ở trên lầu với Mèo Con, còn lồng ngực hắn có cảm giác vừa trống rỗng lại vừa quá đầy chật. Thời gian của họ đã sắp kết thúc.

Không, nó đã kết thúc rồi. Buông tay cô ta đi, Caleb.

Caleb đứng dậy và rời khỏi phòng. Hắn đã có đủ những màn xung đột nhằm nhí cho một ngày rồi.

CHƯƠNG 15

Hai giờ sáng. Caleb đứng bên ngoài cửa phòng Mèo Con, thẩm thấu nhận thức rằng mình không có nhiều lựa chọn trong việc chuyện gì sẽ phải xảy ra tiếp theo. Sau màn chạm trán với Felipe, hắn đã dành cả ngày để lục soát khắp phòng mình. Hắn tìm thấy rất nhiều camera nhưng vẫn không chắc là đã tìm ra hết. Felipe là một gã khốn bệnh hoạn, một kẻ tọc mạch không hề biết lịch sự hay xấu hổ là gì.

Caleb đã nửa mong rằng có ai đó sẽ ngăn hắn đập nát mớ máy móc đã tìm thấy, nhưng chẳng có ai cả. Thực tế là, ai ai cũng đều tránh xa hắn. Caleb không chắc đó có phải chuyện tốt hay không. Hắn rất muốn trút nỗi thất vọng của mình lên ai đó.

Sau khi khá chắc chắn đã tháo hết camera xuống, hắn suy nghĩ rất lâu và rất kĩ về mọi thứ mà Felipe có thể biết. Câu trả lời thật đáng buồn nôn làm sao. Hắn đã tìm thấy đám camera trong phòng tắm, được giấu kĩ trong lỗ thông hơi. Thứ mà hắn cho là một con vít gắn vào bóng đèn phía trên gương phòng tắm, hóa ra lại là một cái camera khác. Felipe lắp chúng ở khắp nơi. Ông ta đã thấy Caleb thủ dâm, giao cấu và thậm chí là tự trừng phạt bản thân.

Caleb quyết định sẽ giết Felipe khi thời điểm đến. Hiện tại, Felipe đang nắm giữ lợi thế trong tay còn Caleb lại chẳng có gì cả. Rafiq sẽ quay lại vào tối mai. Ông sẽ muốn gặp Mèo Con để đảm bảo cô đã sẵn sàng. Ông sẽ muốn Caleb và Mèo Con quay về Pakistan cùng mình để chuẩn bị cho buổi đấu giá ở Karachi.

Mọi chuyện đang dần đi đến hồi kết, và Caleb chẳng thể làm gì để ngăn điều không tránh khỏi cả. Hắn không thể làm bất kì điều gì, trừ khi hắn đã

sẵn sàng để từ bỏ mọi thứ hấn biết, có lẽ thậm chí là mạng sống của chính hấn nữa. Caleb đã tranh đấu quá lâu và cố gắng quá nhiều để tồn tại. Chịu thiệt thòi lúc này quả là không chấp nhận được.

Caleb chậm chậm mở cửa ra và tiến vào phòng của Mèo Con. Hấn ngay lập tức chú ý đến việc cô đã không mở đèn ngủ, như thế thật không giống cô chút nào, và điều đó khiến cả căn phòng tối tăm một cách bất thường. Hấn dành một giây để quen với bóng tối dù không thật sự phải làm thế. Hấn đã ở trong phòng cô đủ nhiều để ghi nhớ thiết kế bên trong. Hấn đến gần chiếc giường và nghe thấy tiếng Mèo Con hít thở. Trong một giây, hấn đã nghĩ sẽ rời khỏi phòng và để cô ngủ yên, nhưng rồi hấn cương quyết với chính mình – phải là bây giờ mới được.

Hấn kéo màn ra và để ánh trăng tràn vào phòng, phủ lên hình dáng đang say ngủ của cô. Hấn chăm chú quan sát cô, để ý thấy đôi mắt cô đỏ hoe và sưng húp. Cơ thể cô cuộn quanh một chiếc gối, còn mái tóc thì trải dài lên một chiếc gối khác, tấm trải giường kéo cao đến tận cằm. Hấn với ra và chạm vào tóc cô. Mèo Con thở dài bực bội và vùi người sâu hơn vào tấm chăn.

“*Nhẹ nhàng thôi,*” cô đã nói thế khi hấn nhìn vào mắt cô lúc sáng. Hấn nhắc một góc chăn bông lên và bắt gặp một bên vai trần của cô, và thấp hơn một chút, là tấm lưng cùng khung sườn trần trụi của cô.

“Giá như tôi có thể,” hấn thì thầm trong bóng tối, chắc hẳn rằng cô không thể nghe thấy mình. Hấn giật chăn của cô ra và dục vọng thúc mạnh vào bụng hấn.

Mèo Con tỉnh giấc, hoảng hốt và trần trụi, trước khi ngồi dậy và che chắn cơ thể mình bằng một chiếc gối. “Có chuyện gì vậy?” Cô dụi dụi mắt.

“Đi với tôi,” hấn nói với vẻ hiên ngang để cô biết rằng hấn không có tâm trạng nghe phản đối. Cô chân chừ đứng một giây, sau đó ném gối sang

một bên và đứng trước mặt hắn với vẻ dò hỏi. Hắn nhìn vào mắt cô với vẻ kiên định và thấy câu hỏi kia biến mất khi cô nhìn xuống chân.

“Đi nào,” hắn nói rồi bước về phía cửa với cô theo sát phía sau. Họ bước dọc hành lang trong im lặng, điều đó vừa tốt lại vừa tệ, Caleb nghĩ. Hắn liếc nhìn lại phía sau, nghĩ rằng sẽ thấy mắt cô đang lang thang, song cô dường như đang bận run rẩy nhiều hơn.

“Em lạnh à?” Caleb hỏi. Hắn bước xuống cầu thang.

“Một chút, thưa Chủ Nhân,” cô đáp một cách tron tru. Hắn khựng lại trong một giây trước cách xưng hô của cô, sau đó lại tiếp tục bước đi.

“Em sẽ không còn lạnh lâu nữa đâu.”

Caleb không hề thích thú trước ý nghĩ phải đẩy Mèo Con ra xa hoàn toàn. Điều đó chẳng đem đến cho hắn chút thỏa mãn nào, khi biết rằng cô sẽ sớm căm ghét hắn nhiều đến độ có thể hủy diệt bất kì cảm xúc âm áp nào cô đã dành cho hắn. Hắn không vui khi biết rằng Felipe, và có thể là cả Celia nữa, đã quan sát cô, quan sát *họ*, kể từ khi họ vừa đến đây. Chưa kể đến, hắn kinh tởm ý nghĩ phải bán cô cho Vladék Rostrovich. Dù vậy, hắn vẫn dành cả ngày nay để cố chung sống với những điều đó.

Khi bước xuống cầu thang, hắn có thể nghe thấy tiếng đôi chân trần của Mèo Con trên nền đá hoa cương phía sau hắn. Hắn liếc nhìn lại và quan sát hai bầu ngực của cô nảy lên theo từng bước đi. Nếu có bất kì điều gì còn lại đem đến cảm giác phấn khích, thì đó chính là niềm vui tội lỗi vì vẫn còn thời gian để ở bên Mèo Con. Kể cả nếu khoảng thời gian đó chỉ dành để tra tấn cô với khoái lạc hay đau đớn...hoặc có lẽ, nguyên nhân là vì thế.

Khẩu vị của Caleb, trong khi dần thu hẹp lại ở một người nhất định, vẫn không thay đổi. Hắn vẫn thích quyền lực và kiểm soát. Hắn vẫn thích ném nước mắt của Mèo Con và buộc cô phải khao khát đến đau đớn thứ khoái lạc mà ban đầu cô bảo không hề muốn. Nói ngắn gọn, hắn vẫn là tên tên

khốn bệnh hoạn của ngày trước và hẳn sẽ tận hưởng từng phút điều đang chờ đợi ở tầng hầm bên dưới. Hẳn đã đảm bảo dọn sạch đám camera rồi.

Khi đến bậc thang cuối, hẳn xoay lại và đợi Mèo Con. “Đừng có nhìn quanh quất nữa và nhanh lên đi,” Caleb giục.

Ánh mắt Mèo Con giao với mắt hẳn trong một giây ngắn ngủi trước khi cô che đi hai gò ngực bằng hai bàn tay và mau chóng bước xuống nốt những bậc thang cuối cùng. Khi cô đứng trước mặt Caleb, hẳn có thể nhìn thấy cô run rẩy nhiều đến thế nào.

Caleb nhanh chóng quay đi và hướng về phía đích đến của mình với Mèo Con theo sát phía sau. Cuối cùng, hẳn cũng đến được chỗ cách cửa gỗ nặng trịch sẽ dẫn họ xuống nơi mà trước đây từng là một hầm rượu, nhưng hiện tại là một căn hầm được thiết kế cho những mục đích hay ho hơn. Hẳn khó chịu khi phải dành lời khen cho Felipe – khả năng sáng tạo của ông ta quả là ấn tượng.

“Đưa tay em cho tôi,” hẳn nói với Mèo Con. Tay cô thật lạnh và ướt khi chạm vào, song Caleb không đề cập đến chuyện đó khi hẳn bước vào sự tăm tối bên dưới. Hẳn cẩn thận dò dẫm từng bước một rồi dắt Mèo Con theo. Thêm vài bước nữa và Caleb với tay tới công tắc đèn. Ngọn đèn nhấp nháy chói sáng, tắm những bậc thanh trong ánh vàng dịu dịu.

Cơn run rẩy của Mèo Con trở nên dữ dội hơn và cô siết lấy tay hẳn. Dù Caleb đã nhẹ nhàng kéo, nhưng cô vẫn không bước xuống thêm bậc nào nữa. Dường như cô không thể di chuyển nữa, đó là biểu hiện của nhận thức nơi cô. Tuy vậy, chẳng hề có lời van xin nào. Không khóc lóc. Nỗi sợ của cô rất rõ ràng, song sự can đảm của cô còn rõ hơn.

Không nói thêm lời nào, Caleb quay người và đặt cô lên vai hẳn. Mèo Con thở dốc, nhưng lại không phản đối gì. Cô bám lấy hẳn thật chắc khi hẳn bước lùi xuống cầu thang.

“Nơi này từng là một hầm rượu.” hấn nhẹ nhàng nói trên đường cong nơi hông cô. Cơ thể cô lại rung lên, nhưng là này không hề liên quan gì đến cái lạnh cả. Xung quanh cô toàn là những dụng cụ dùng để trói và gây đau đớn. Ở trung tâm căn phòng đặt một chiếc bàn bọc da thuộc, được gắn các bộ phận kim loại trông rất đáng sợ.

Caleb thở dài phân khích. Dù không thích lý do phải làm việc này cho lắm, hấn biết mình vẫn sẽ tận hưởng trong vui vẻ. Thậm chí lúc này đây, hấn đang dần cứng lên khi cô nâng người dậy và xoay sở để quần lấy hấn thật chặt. Hấn dám chắc cô hi vọng rằng hấn sẽ không làm điều hấn sắp làm. Hấn nhắc chân cô lên và để cô quần chúng quanh eo mình, trong lúc đưa cô xuống khỏi vai và vào vòng tay hấn. Hấn dành một giây để thưởng thức mùi hương sạch sẽ, ẩm ướt của mái tóc cô, cảm giác hai bầu ngực cô áp lên ngực hấn, và ‘cô bé’ của cô ôm sát hấn nơi bụng dưới.

“Điều đầu tiên em nên biết,” hấn nhẹ nhàng nói trên tóc cô, “phục tùng chính là yêu cầu, và nếu cần thiết sẽ phải cưỡng ép.” Hấn lướt một bàn tay xuống lưng cô, qua đường cong nơi mông cô cho đến khi chạm đến hai cánh môi hơi hé ra nơi ‘cô bé’ của cô. Cô thở dốc và cứng người trong tay hấn. “Và dù cho tôi có dày vò em, tôi vẫn luôn tìm cách đến khiến em cảm thấy tuyệt vời.” Hấn dịu dàng chà xát cô, dịu nơi bí ẩn của cô sưng phồng lên dưới những ngón tay mình. “Phải không?” Cô gật đầu, nhưng lại ghi siết lấy hấn chặt hơn. “Em tin tôi chứ?” Cô lắc đầu.

Caleb thở dài. “Tôi đoán em sẽ phải học thôi.”

Hấn bước đến chỗ chiếc bàn rồi đặt cô xuống, cơ thể hấn áp sát với cơ thể cô trong khi cô âm thầm không chịu buông. Đôi mắt cô mờ đi vì lệ và nỗi sợ hãi đang nấp giữa họ vô cùng rõ ràng.

“Hãy tin tôi,” Caleb nói. Hấn với tay ra sau cổ, nhẹ nhàng gỡ hai cánh tay cô ra và giữ chúng bằng bàn tay phải đang đặt gần ngực cô. “Tôi biết em nghĩ tôi vẫn chưa cho em một lý do để tin tưởng tôi, nhưng tôi chưa bao giờ thật sự tổn thương em cả, nếu em chịu nghĩ kĩ.”

“Caleb...*làm ơn mà,*” cô thì thầm.

Caleb biết lẽ ra cô không được lên tiếng. Hắn quan sát khi cô lắc đầu và nhắm mắt lại. Có lẽ cô đang chờ đợi cơn giận của hắn, Caleb biết cô có quyền nghĩ thế, nhưng hắn không hề giận dữ. Hắn đang quá phấn khích để có thể nổi giận. Quá ngạc nhiên trước cảm giác tuyệt vời khi được nghe cô gọi tên hắn lần nữa. Kể cả nếu có nhận ra đó chính là sự gọi nhắc rằng hai người họ không thể kéo dài lâu được. Thời gian họ bên nhau ngắn ngủi lắm.

“Đặt chân em lên giá đỡ - và đừng có gọi tên tôi nữa,” Caleb nói. Hắn lơ đi vẻ tổn thương trong mắt Mèo Con. Hắn lơ đi cơn đau nơi lồng ngực hắn.

Đột nhiên hắn lùi lại, tiếp tục quan sát với vẻ hách dịch khi cô ngồi dậy và bắt chéo tay che chắn sự trần trụi của mình. Cô nhìn các bộ phận kim loại với vẻ tò mò, và rồi đặt hai chân lên phần giá đỡ mà không hề chần chừ. Sự yên lặng điếc tai bao phủ căn phòng trong lúc hắn quan sát cô nhìn hắn. Cô ngồi ở mép bàn với phần đùi và chân dang rộng trên giá đỡ, còn hai cánh tay cứng ngắc chống phía sau – Caleb có thể tưởng tượng được điều cô đang nghĩ.

“Vẫn lạnh à?” hắn hỏi.

“Không, thưa Chủ Nhân,” cô lạnh lùng đáp lại.

“Nằm xuống,” hắn ra lệnh, lạnh lùng hết như thế. Chậm chậm, cô nghe theo. Hắn tiến lại gần hơn và cột đùi cô vào giá đỡ bằng một dải dây da bản rộng, rồi lặp lại hành động đó với hai bắp chân và cổ chân cô. Việc cô di chuyển chúng sẽ là bất khả thi, và Caleb có thể thấy cô cũng đã biết điều đó. Lồng ngực cô nâng lên rồi hạ xuống, nhanh và sâu.

Chậm chậm, hắn quay đi và hướng về góc phòng, nơi hắn lấy ra một chiếc ghế gập. Đôi mắt cô dõi theo từng cử động của hắn, và tim Caleb tăng nhịp đập khi sự phấn khích của hắn và nỗi lo lắng của cô tăng lên. Hắn đặt

ghế xuống ở giữa đôi chân giang rộng của cô, nằm ngoài tầm mắt cô rồi ngồi xuống.

Sự khuấy động của Caleb tăng cao khi hai đùi của Mèo Con rung lên, và cô cố khép chân lại một cách vô ích. ‘Cô bé’ của cô mở ra cho mắt hắn, sự động chạm của hắn, ý thích bất chợt cùng ý chí của hắn. Hắn cố không để nó đi sâu vào đầu mình.

“Tự chạm vào mình đi,” hắn nhẹ nhàng ra lệnh.

“Chủ Nhân?” Mèo Con băn khoăn. Cô bắt đầu làm theo khi Caleb lướt một ngón tay dọc theo khe giữa ở nơi thâm kín của cô.

“Ngay đây,” hắn nói. Hắn vẽ vòng tròn quanh âm vật của cô. “Tự chạm vào mình ở ngay đây. Tôi muốn thấy em lên đỉnh.”

Hông Mèo Con nghiêng về trước chỉ một chút, cơn thôi thúc của khao khát đã khiến cho nhũ hoa cô cứng lên còn ‘cô bé’ thì ướt đẫm. Cô chần chừ, nhưng chỉ trong một giây. Nuốt vào nặng nhọc và cắn môi, cô làm theo lời hắn yêu cầu và đặt tay lên nơi bí ẩn sưng phồng của mình.

“Em có tự chạm vào mình không, Mèo Con?” hắn hỏi. Hắn cố ý để cho hơi thở ấm áp của mình ve vuốt phần da thịt đang mở rộng của cô.

Mèo Con run rẩy. “Đ-đ-đôi khi.”

“Em có khiến mình lên đỉnh không?” Caleb cẩn trọng đặt một bàn tay lên tay cô rồi ấn những ngón tay cô vào sâu hơn da thịt của chính cô. Mèo Con rên rỉ, uốn cong hông về phía tay của họ.

“Đôi khi!” cô rên rỉ lớn tiếng.

Caleb mỉm cười với cô, dù hắn biết cô không thể nhìn thấy được. Mắt cô dán chặt lên trần nhà phía trên. Caleb nghiêng người tới và lướt quai hàm dọc theo đùi trong của cô.

“Chỉ cho tôi xem,” hắn nói.

Cơ thể Mèo Con căng ra, hắn có thể cảm nhận được điều đó bên dưới gò má mình. Hắn nghe thấy cô hít vào một hơi thở sâu, run rẩy, và rồi tay cô di chuyển bên dưới tay hắn. Hắn hôn lên mặt trong đầu gối cô rồi ngồi dựa ra sau, điều chỉnh lại nơi cương cứng đến đau đớn bên trong quần dài. Mỗi khoảnh khắc bên cô dường như vừa đau đớn lại vừa ngọt ngào. Hắn quan sát những ngón tay nhỏ bé, mảnh khảnh của cô tìm kiếm phần đỉnh nhọn của khoái lạc và thử chạm vào nó. Hắn bỗng nhiên mỉm cười và đưa tay lên miệng, ngay lập tức nhận ra mùi hương của cô đã thấm đẫm những ngón tay mình – đột nhiên hắn có thôi thúc muốn liếm chúng, nhưng không làm thế. Hắn biết việc đó sẽ chỉ dẫn đến những chuyện khác mà thôi.

Mèo Con cong lưng. Cô chà xát hạt đậu nhỏ bé với áp lực và tốc độ tăng dần, khi sự ẩm ướt khiến da thịt cô mỗi lúc một trơn trượt hơn giữa những ngón tay. Không mất nhiều thời gian trước khi những tiếng rên rỉ khe khẽ nhưng cấp bách bắt đầu thoát khỏi môi cô.

Caleb có thể cảm thấy nhịp đập trái tim mình ngay chỗ “cậu nhỏ” khi máu dồn xuống nơi cương cứng của hắn. Hắn biết mình không nên bị khuấy động, không khi bản thân hắn đã lên đỉnh những hai lần, một lần là trên “cô bé” của cô, và lần khác là trong miệng cô. Tuy nhiên, việc gọi nhắc và nhìn thấy Mèo Con đang mỗi lúc một ẩm ướt hơn chẳng giúp dập tắt khao khát của hắn, ngược lại còn như châm dầu vào lửa.

Mèo Con di chuyển hông tới lui, ban đầu chậm chậm, sau đó tăng tốc khi vẻ tuyệt vọng rõ ràng của cô tăng lên. Những ngón tay cô chà xát hạt đậu bé nhỏ, và nó trở nên đỏ hơn, sưng phồng hơn thấy rõ, song âm thanh Mèo Con phát ra đã chuyển từ cần kíp sang thất vọng.

“Tôi không thể...tôi không thể khi ngài nhìn tôi,” cô nói.

Caleb mỉm cười, “Điều thứ hai em nên biết đó là nhận lấy khoái lạc bất kì lúc nào có thể.” Khi nghĩ về chuyện mình đang cố nói, nụ cười của hắn

phai đi, “Phải hiểu rõ cơ thể em, Mèo Con ạ. Phải biết điều gì khiến em bị kích thích. Hầu hết thời gian em sẽ phải chịu trách nhiệm cho khoái lạc của chính mình. Sẽ có những lúc việc đó dường như là không thể, có những lúc việc đó sẽ là không thể. Dù có là gì, em cũng phải tỏ ra thật thuyết phục. Thuyết phục tôi đi.”

Những ngón tay của Mèo Con dừng lại, và âm thanh duy nhất trong phòng là tiếng cô thu không khí vào hai buồng phổi. Cô nhấc tay ra khỏi người mình và cổ ngòai dậy.

Caleb đứng lên và bắt gặp đôi mắt ầng ậ nước của cô khi cô đặt hai bàn tay ra phía sau để giữ thăng bằng. “Caleb,” cảm cô run run, “không.” Dường như cô đang tìm kiếm nhiều điều hơn để nói, nhiều cảm xúc hơn để thể hiện ra.

Caleb không muốn nghe điều cô cần nói. Hắn không thể chịu được khi phải nghe nó. Hắn bước tới gần hơn và vớ ra sau để chộp lấy tay cô, chỉ để tránh khuôn miệng cô khi cô quay đầu để hôn hắn. Hắn cũng không thể chịu được việc đó nốt.

“Chủ Nhân,” hắn nói, “không phải Caleb.”

“Nhưng...anh đã nói – “

“Tôi biết mình đã nói gì, Mèo Con. Đó là một sai lầm,” hắn nói. Hắn đang khiến cô hiểu lầm, và vì vậy nên hắn thấy có lỗi. Thật ích kỉ khi cho phép cô có được sự thân mật đó, trong khi cô không hề thuộc về hắn.

Mèo Con sụt sịt một lần, hai lần, nhưng sau đó gạt đầu.

Caleb nắm lấy tay và đỡ cô nằm xuống bàn trở lại. Trước khi có thêm nước mắt chảy xuống hay bất kì lời nào được nói ra bởi Mèo Con, hắn đã đưa những ngón tay ướt át của cô lên miệng và nếm mùi vị của cô trên chúng. Hắn nhắm mắt lại trước hương vị của cô, vừa ngọt ngào vừa cay đắng, bùng nổ trên lưỡi hắn. Hắn trầm giọng rên rỉ, mút chúng vào trong

miệng cho đến khi thấy đôi mắt Mèo Con mở to và thắm lại, dấu hiệu cho thấy sự khuấy động nơi cô.

Chậm chậm, hắn kéo những ngón tay cô ra khỏi miệng và đưa chúng quay lại “cô bé” của cô. Mèo Con nhắm mắt lại trong một giây ngắn ngủi và nâng hông lên để chạm vào chúng. “Em đã chạm vào âm vật của mình,” hắn thì thầm, vẽ những vòng tròn nhỏ trên hạt đậu của cô bằng những ngón tay của chính cô. “Đừng quên em còn có cái lỗ nhỏ ngon lành này nữa.” Hắn đưa tay cô xuống và đẩy đầu ngón giữa mảnh khảnh vào trong cô bé của cô.

“Ôi, Chúa ơi!” cô kêu to. Lưng cô cong lên và cả cơ thể đông cứng, nhưng Caleb biết cô chỉ đang thích ứng với cảm giác mới chứ không phải đang đến.

“Có tuyệt không, Vật Cưng?” hắn hỏi.

Mèo Con chỉ gật đầu và để cơ thể mình nhẹ nhàng hạ xuống trước khi hông cô bắt đầu đưa đẩy vào bàn tay mình. Caleb chậm chậm nhấc tay ra và ngồi xuống ghé trở lại để quan sát. Mèo Con vô thức khum lấy một bên ngực và ấn nơi nhũ hoa cứng như sỏi giữa những ngón tay, giống như Caleb đã từng làm rất nhiều lần với cô trước đó. Cô rên rỉ, nổi lo lắng trước đó bị gạt đi trước khoái lạc đang dâng cao.

Hắn quan sát những ngón tay của Mèo Con, ngón giữa tiến sâu hơn một chút với mỗi lần ngượng ngập đẩy vào. Caleb cảm thấy mình chỉ có thể chịu đựng được bấy nhiêu đó, đặc biệt là khi mùi vị của cô vẫn còn tràn ngập trong miệng hắn. Một lần nữa, hắn lại đặt tay lên tay cô. Hắn ngạc nhiên trước cái cách cơ thể cô gần như rung lên vì ham muốn. Cô cố tự chạm vào mình, nhưng tay hắn đã cản lại. Caleb đột ngột hít vào, choáng váng vì khao khát. Hắn nghiêng tới trước, trượt lười qua những đầu ngón tay cô.

Mèo Con kêu lên. Cô quần quai trước khuôn miệng quá đổi dịu dàng của hắn, khiến cho giá đỡ kêu lạch cạch và cả căn phòng tràn ngập sự tuyệt vọng của cô. Hắn đang quá nhẹ nhàng. Hắn biết sẽ chẳng đời nào cô có thể đến được với những cú liếm mút từ tốn cả. Vậy nên hắn cứ tiếp tục liếm, đôi khi đẩy đầu lưỡi vào bên trong ‘cô bé’ của cô. Hắn yêu cái cách cô thút thít, van xin và rên rỉ.

Dù thế, sau một lúc, hắn biết mình phải dừng lại – hoặc sẽ không thể dừng lại nữa. Hắn đứng lên và nhìn xuống cơ thể run rẩy của Mèo Con. Cô quay đầu đi và nhắm mắt lại khi hai gò ngực nâng lên rồi hạ xuống vì nỗ lực hít thở. Hắn thở dài thật sâu, thưởng thức mùi vị và hương thơm của cô. *Phải là bây giờ.* Hắn kéo ngăn tủ gắn với chiếc bàn ra.

“Em đẹp lắm, Mèo Con,” Caleb nói. Rồi hắn lấy ra hai chiếc còn tay. Cô không hề mở mắt, nhưng vẫn rúm người trước âm thanh của mấy chiếc còng. “Em đã rất, rất ngoan ngoãn. Tôi hi vọng em sẽ tiếp tục như thế.” Hắn còng cổ tay phải của cô vào bàn theo cách dễ chịu nhất và mỉm cười khi cuối cùng cô cũng mở mắt nhìn hắn bằng đôi mắt nâu to tròn đầy tò mò. “Em không hề chống cự,” hắn nói với một nụ cười rạng rỡ. “Tôi ấn tượng đấy.”

Cô ngập ngừng khi hắn với lấy cổ tay trái của cô, nhưng rồi cánh tay cô thả lỏng và nhịp thở trở nên nhanh hơn. Khi đã khóa còng tay của cô, hắn vươn tay ra và lướt ngón trở lên một bên nhũ hoa của cô. “Cậu nhóc” của hắn giần giật khi tiếng thở dài của cô lấp đầy căn phòng. Tiếp đến, hắn bịt mắt cô lại, khiến cho sự căng thẳng say lòng người trong cơ thể cô tăng thêm. Caleb thấy ngạc nhiên vì cô không hề nói một lời nào hay cố gắng chống cự lại – hắn không thể quyết định liệu mình có muốn cô dễ bảo thế hay không.

“Em đang nghĩ gì vậy?” hắn hỏi. Chậm chậm, hắn với tay lấy chiếc máy sẽ mang đến điều ngạc nhiên đã định trước.

Mèo Con liếm môi, “Em đang nghĩ...” cô uốn người bên dưới những chiếc còng, “em muốn anh kết thúc chuyện đã bắt đầu ghê gớm đến thế nào.”

Caleb bật cười, “Tin tôi đi. Tôi định thế mà.” Hắn bật công tắc của chiếc máy lên. Nó phát ra thứ âm thanh ro ro bất thường, không khác máy phát điện là bao.

Mèo Con cố cử động toàn thân, nỗ lực của cô chẳng mang lại gì ngoài tiếng còng tay va leng keng vào thành bàn.

“Cái gì thế?” cô la lên.

“Em có muốn tôi bịt miệng em nốt không?” Caleb hỏi. Mèo Con lắc đầu kịch liệt. “Vậy thì để cho tôi làm cho xong đi.”

Mèo Con kéo căng dây trói khi những ngón tay hắn kẹp lấy nơi nữ tính nhạy cảm của cô rồi kẹp lên đó một chiếc kẹp có đệm mút. Cô ngo ngoáy mông, cố giữ nó ra nhưng không được.

“Tôi muốn em ngoan ngoãn và sẵn sàng cho chuyện này. Và em đã làm theo; em đến gần lắm rồi.” Hắn mút mạnh một bên nhũ hoa của cô, và mặc cho nỗi sợ hãi đang tăng dần, cô vẫn cong lưng, cổ đẩy bầu ngực sâu hơn vào miệng hắn. Dù thấy vô cùng hấp dẫn, nhưng Caleb vẫn dứt ra và nhanh gọn kẹp lên nhũ hoa cô, sau đó lặp lại với bên còn lại. Khi đã hoàn thành, hắn bước lùi lại để chiêm ngưỡng hình ảnh cô tạo ra – bị bịt mắt, bị trói, và bị kẹp chặt với những sợi cáp chạy giữa hai chân. “Tôi nghĩ tôi sẽ bịt miệng em nốt, tôi không muốn em đánh thức ai cả.”

Mèo Con toan phản đối, nhưng Caleb đã nhanh chóng ngăn chặn bằng cách nhét một mảnh vải mềm vào miệng cô rồi cột chặt nó phía sau đầu cô. Dù không hẳn là một cái bịt miệng, nhưng nó sẽ ngăn lại bất kì âm thanh nào thoát ra từ miệng cô và khiến cho lời lẽ của cô thành vô nghĩa.

“Suýt,” Caleb thì thầm cạnh tai cô. “Bài học tiếp theo đây chắc chắn là bài học quan trọng và khó khăn nhất.” Hắn vuốt tóc cô. “Khoái lạc chỉ đến với em khi Chủ Nhân của em mong muốn. Trong thời gian đó, em sẽ khao khát nó, đau đớn vì nó và khổ sở vượt qua nó – giống như em bây giờ vậy. Tôi sẽ đi ngủ. Nếu em tiếp tục là một cô gái ngoan, có thể tôi sẽ để em đến vào bữa sáng.”

Mèo Con đang ở giữa một cơn sóng địa kích cảm lạnh, khi một dòng xung điện cùng lúc chạy qua âm vật và hai nhũ hoa của cô. Caleb quan sát khi cơ thể cô dờ ra vì hoảng hốt và khoái cảm dữ dội. Dòng điện đủ thấp để không gây đau đớn, nhưng đủ mạnh để khiến cơ thể cô co lại. Cô căng người và hướng về phía cảm giác kia. Cô cong lưng, lạc trong biển xúc cảm do những chiếc kẹp trên nhũ hoa tạo ra khi chúng truyền đến những đợt rung động nho nhỏ. Hông cô khẽ đưa đẩy trong không khí, tìm kiếm sự giải phóng khi sự tiếp xúc kia đột ngột dừng lại. Cô thét lên trong tuyệt vọng, không có cách nào làm giảm đi khao khát – không thể tìm được sự giải phóng, cũng không thể để đó dịu đi thành hư vô.

Caleb nhìn lưu luyến nhìn cô thêm lần nữa rồi hướng về phía cầu thang. Hắn nói với lại phía sau, “Sẽ là một đêm dài đấy. Chúc may mắn, Mèo Con.”

Bên ngoài hầm rượu, Caleb áp lưng lên cửa và thở dài thườn thượt, cố chống lại thôi thúc được chạy ào xuống cầu thang và chôn mình vào bên trong nàng trinh nữ xinh đẹp, đói khát của hắn.

“Mẹ kiếp,” hắn nói lúc thở hắt ra rồi tiến về phía phòng mình. Một mỗi, Caleb kiểm tra đồng hồ. Đã khuya rồi, hoặc còn quá sớm, tùy theo cách bạn nhìn nhận. Hắn cởi quần áo rồi tắt đèn. Trong bóng tối của căn phòng và trong tâm trí, cô đã đến bên hắn. Hắn giữ chặt cậu nhóc đang thẳng đứng trong tay, và hình ảnh của Mèo Con hiện ra.

Hắn mừng tượng cô ở dưới lầu; với đôi chân gang rộng cùng “cô bé” đang hé mở và ướt đẫm. Cậu nhỏ của hắn đập rộn dữ dội trong nắm tay.

Hắn siết nó thật chặt, khiến chất dịch chảy ra. Hắn bôi nó lên phần đầu cậu nhỏ và tưởng tượng.

Hắn dùng ngón cái nhẹ nhàng tách mở cánh môi nhỏ bên trong nơi nữ tính trơn ướt của cô và nhìn cô rên rỉ. Rồi hắn trượt cậu nhỏ của mình lên xuống khe hở đó, bao phủ mình trong mật ngọt của cô, chuẩn bị sẵn sàng cho cả hai. Hắn nghiêng tới trước và hơi ầm nơi hai bầu ngực cô áp lên vòng ngực trần của hắn.

Bên ngoài mộng tưởng, hắn rên rỉ lớn tiếng trong lúc tăng nhanh tốc độ.

“Làm tình với em đi,” cô thì thầm, và đột nhiên họ lại ở trong phòng ngủ của cô. Hắn với xuống, kéo váy ngủ của cô lên và đẩy cậu nhỏ của mình sát vào cô. Hắn nhẹ nhàng, kiên nhẫn chờ đợi cô thả lỏng, và đôi chân cô mở rộng ra trước khi hắn đẩy tới lần nữa.

“Em yêu anh,” cô nói với đôi mắt ngập nước. Cô hôn và luồn tay vào tóc hắn, giục hắn tiến vào sâu hơn nữa. Cô liên tục nói cô yêu hắn. Hắn đẩy toàn bộ mình vào bên trong cô.

Hắn mong trốn mình mỗi lúc một nhanh hơn. Nơi nam tính căng lên, sẵn sàng bùng nổ trong cơn cực khoái hắn đã kiềm giữ quá lâu.

Hắn đưa đầu vào ra bên trong sự chặt chẽ nóng bỏng của cô, và cô rên rỉ, hét lên trong vui sướng.

“Em là của anh,” cô hôn hén, “chỉ của anh thôi.”

Thật sai trái khi mơ tưởng về những chuyện như thế - nhưng Caleb chẳng quan tâm. Mộng tưởng là tất cả những gì hắn có thể có và không ai có thể tước đoạt chúng khỏi hắn cả. Hắn gầm gừ lớn tiếng khi cơn cực khoái bùng nổ trong không khí, phủ lên hắn thứ tinh dịch ấm nóng, dính dóp.

CHƯƠNG 16

Ngày thứ 10: Buổi tối

“Tôi phải đi tè,” tôi nói với Reed. Anh ta nhăn mặt nhưng không bình luận gì. “Gì chứ? Con người ta thỉnh thoảng phải tè chứ Reed.”

“Phải,” anh ta nói vẻ buồn cười, “Tôi biết. Tôi chỉ không hiểu sao cô lại thấy cần phải nói rõ ràng ra như thế thôi. Chỉ một câu đơn giản, ‘Tôi muốn nghỉ một chút’ là được rồi.”

Tôi bật cười rồi nhảy xuống giường để đi vào nhà vệ sinh. Reed hơi cứng người lúc tôi đi ngang qua. Anh ta tránh ánh mắt tôi và cố ý nhìn ra ngoài cửa sổ. Có thể anh ta kì quặc thế đấy, nhưng tôi lại không thể ngăn mình thấy tò mò về anh ta. Tôi tự hỏi anh ta là người thế nào khi không ở trong vai trò FBI của mình.

Cô biết họ nói gì về những người trầm lặng rồi đấy.

Tôi đã nói chuyện liên tục trong nhiều giờ. Miệng tôi có cảm giác khô như xương vậy. Tôi gỡ bỏ lớp nhựa bao khỏi một chiếc cốc và hứng nước từ vòi. Vị của nó tởm kinh, nhưng tôi vẫn nuốt vào.

Đâu đó xa xôi trong tâm trí, tôi biết mình nên thấy kiệt quệ về mặt cảm xúc, hay thậm chí là khóc lóc và buồn bã. Nhưng hầu như tôi chỉ thấy... không gì cả. Tôi không chắc là vì sao. Tôi đoán là do tôi đã biết câu chuyện sẽ kết thúc thế nào, và với mỗi câu chữ được nói ra, tôi biết mình đang chuẩn bị tinh thần cho hồi kết của điều sẽ xảy đến. Cứ như tôi đang kể một câu chuyện xảy ra với ai đó khác vậy.

Tôi yêu Caleb. Tôi yêu anh ấy. Tôi không còn quan tâm đến những chuyện tồi tệ anh đã bắt tôi trải qua nữa, điều quan trọng nhất chính là, tình

yêu tôi dành cho anh có tồn tại. Không có bất kì buổi trò chuyện hay liệu pháp nào có thể thay đổi chuyện đã xảy ra. Nó sẽ không thay đổi được cảm giác của tôi.

Anh ấy đi rồi, Livvie.

Nó kia rồi. Nỗi đau kia rồi. Nó là khối than hồng vĩnh viễn cháy đỏ trong tim tôi. Nó là sự gọi nhắc rằng, Caleb sẽ sống mãi.

Tôi đã khóc quá nhiều trong suốt mười ngày qua. Tôi đã sống trong quá nhiều đau khổ. Tôi biết khi tất cả mọi chuyện đã được nói ra, khi Reed đã nghe hết tất cả, khi anh ta và Sloan bước tiếp – tôi sẽ chỉ còn lại một mình với nỗi đau và tình yêu của riêng tôi. Nhưng hôm nay – hôm nay tôi ổn. Hôm nay, tôi sẽ kể lại câu chuyện như thể nó đã xảy ra với ai đó khác.

Tôi làm xong việc trong nhà tắm, rửa sạch tay rồi mở cửa. Sloan đang đứng trong phòng với Reed khi tôi ra khỏi nhà tắm. Bầu không khí dường như đặc quánh, nhưng vì điều gì thì tôi không biết. Sloan đang mỉm cười, nhưng Reed thì trông như thể ai đó vừa ăn mất bữa trưa của anh ta trong tủ lạnh chung vậy.

Sloan giơ lên một chiếc túi màu nâu lớn dính đầy dầu mỡ bên dưới đáy. “Tôi mang bữa tối đến đây,” cô ta nói với tôi.

“Tuyệt vời!” tôi nói, ngạc nhiên trước sự tử tế đó.

Sloan vui vẻ mỉm cười với tôi. “Tôi biết cô rất yêu đồ ăn bệnh viện, nhưng tôi nhận ra cô có thể sẽ thích vài cái bánh kẹp đầy dầu mỡ và khoai tây chiên hơn.” Dạ dày tôi kêu rồn rột đáp lại và Sloan nhướn một bên mày lên đầy tự mãn. “Đặc vụ Reed, tôi biết anh luôn tránh thức ăn nhanh, thế nên tôi có mang xà lách gà nướng cho anh. Hi vọng là được.”

Tôi cầm lấy chiếc túi từ Sloan rồi đặt nó lên chiếc khay kéo trên giường để có thể đến với chiếc bánh kẹp của mình. Bằng không, tôi có thể sẽ ăn

luôn chiếc túi mắt. Tôi thọc tay vào túi, bốc một nắm khoai chiên vụn ở đáy rồi tọng vào miệng.

“Nóng! Nóng!” Tôi la lên nhưng vẫn tiếp tục nhai nhồm nhoàm món khoai khẩu mằn mặn kia. Mặc xác chuyện bỏng độ một đi, đám khoai chiên này thật tuyệt vời! Vì quá bận nhồi nhét mớ khoai chiên vụn vào miệng nên mất một giây tôi mới nhận ra chẳng có ai lên tiếng cả. Tôi nhìn lên và nhận thấy Reed cùng Sloan đang có màn độ mắt khá là kì quái. Tôi nghĩ Reed đang thua. *Thú vị đây.*

Reed cuối cùng cũng hắng giọng và nhìn về phía chiếc cặp da của mình. “Thật ra thì tôi phải đi rồi. Tôi có vài e-mail cần hồi âm và vài cuộc gọi cần phải gọi. Ừm, dù sao cũng cảm ơn – vì chỗ thức ăn.” Reed bắt đầu thu gom vật dụng của mình một cách vội vã. Tôi chưa từng thấy anh ta...bối rối như thế, từ đó có vẻ hợp phải không.

Càng lúc càng tò mò rồi đây.

“Matthew,” Sloan lên tiếng, nhưng khựng lại khi Reed dừng thu dọn đồ đạc đủ lâu để ném cho cô ta một cái nhìn trừng trừng. Cô ta giơ hai tay lên. “Đặc vụ Reed, tôi không thể nghĩ ra bất kì điều gì cấp bách đến độ không thể chờ đến sau bữa tối cả.”

Reed thở dài thườn thượt nhưng không ngừng thu dọn giấy tờ. “Cảm ơn vì chỗ đồ ăn, Tiến Sĩ Sloan. Tôi không cố ý tỏ ra thô lỗ hay bạc bẽo gì cả, nhưng tôi thật sự có việc cần phải làm. Và phải, chuyện rất cấp bách. Văn phòng ở Pakistan sắp mở cửa rồi và họ có thông tin tôi cần.”

Sloan xịu xuống, môi hơi mím lại. “Ồ. Tôi không biết. Tôi xin lỗi.”

Không ai chú ý đến việc tôi đang có mặt trong phòng cả, và tôi thấy mình giống một đũa tọc mạch vậy. *Thú vị thật!* Tôi nghĩ đến sở thích hay giám sát của Felipe cùng Celia và đồ mắt. Bất kể chuyện gì đang xảy ra giữa Sloan và Reed cũng không phải việc của tôi.

“Đây này!” Tôi nói lớn, để họ biết rằng mình đang bị quan sát. Tôi gio món xà lách của Reed lên với vẻ hân hoan và ăn phần khoai vụn trên nắp. “Anh có thể mang theo mà.”

Sloan trao cho tôi một nụ cười biết ơn, như thể rất nhẹ nhõm vì tôi đã phá vỡ mối liên kết phiền phức giữa họ vậy. Cô ta vớ ra và lấy chiếc hộp từ tay tôi. “Phải đấy, mong anh hãy lấy phần xà lách theo. Anh cần phải ăn gì đó chứ.”

Reed nhìn vào món xà lách như thể anh ta chưa từng ăn qua, sau đó nhìn sang Sloan rồi đến tôi. Anh ta đang tức giận, và chuyện đó chẳng hề có lý do lý trấu gì cả. Anh ta chỉ đơn giản là nổi khùng thôi. Anh ta muốn tức giận với Sloan, nhưng cô ta lại chẳng hề cho anh ta một cái cớ, cũng chẳng hề nói hay làm gì sai cả. Thế nhưng, anh ta vẫn chọn cách nổi giận với cô ta. Cuối cùng, anh ta đặt chiếc cặp da xuống ghế ngồi và nhận lấy hộp thức ăn. “Cảm ơn,” anh ta nói.

“Không có chi,” Sloan đáp, theo lối điệu dàng Caleb vẫn dùng với tôi mỗi khi anh thấy vui vẻ. Sloan quan sát vẻ mặt của Reed, và rồi ánh nhìn của cô ta dời đi khi anh ta ta liếc nhìn lại và mau chóng quay hướng khác.

Ồooooo...cô ta thích anh ta. Điều đó vừa khiến tôi ngạc nhiên, lại vừa không. Tôi đã luôn xem Tiến sĩ Sloan và Đặc vụ Reed là người máy, như thể họ không hề có sức sống vậy. Thật thú vị khi được nhìn thấy khía cạnh mới này của họ.

Mặt Reed trông hơi đỏ. Tôi không dám tin là anh ta đang đỏ mặt. Thật sự nhìn anh ta rất đáng yêu. Tôi không muốn anh ta đi. Tôi muốn ngồi trên giường và nhìn hai người họ lúng ta lúng túng trước sự dò xét của tôi. Thật vậy đấy...chỉ có thể mới công bằng.

“Coi nào, Reed, ở lại đi.” Tôi vỗ vỗ lên khoảng trống ở chân giường, cười toe toét. Anh ta lặng thinh nhìn tôi. *Nếu ánh mắt có thể giết người...*

“Anh đã nói sẽ lắng nghe phần còn lại trong câu chuyện của tôi mà, nhớ không?”

“Tôi thật sự không thể, Cô Ruiz,” anh ta nói, “nhưng tôi sẽ quay lại sau. Trong lúc đó,” anh ta mở cặp và lấy máy ghi âm ra, “ghi âm lại cho tôi nhé?”

Sloan cầm lấy máy ghi âm và gạt đầu, cẩn trọng không nhìn bất cứ thứ gì cả. “Dĩ nhiên.”

Reed gạt đầu cốc lốc rồi đóng cặp lại lần nữa, trước khi gần như bỏ chạy khỏi căn phòng. Tôi thật không dám tin điều mình vừa chứng kiến.

“Chuyện quái gì đang xảy ra giữa hai người thế,” tôi hỏi Sloan với một họng đầy khoai chiên. Cô ta quay đầu khỏi cửa và nhìn tôi, vẻ giật mình. Tôi nhường nhường lông mày và cô ta bật cười.

“Không gì cả, Livvie. Không có gì hết,” cô ta nói, giọng run run. “Giờ thì đừng có ăn khoai chiên của tôi nữa và đưa tôi mấy thứ kia đi.” Cô ta cho tay vào túi và lấy ra một chiếc bánh kẹp cùng một hộp khoai chiên, trước khi an vị ở chỗ ngồi trước đó của Reed.

“Mmm,” cô ta nói khi cho một miếng khoai chiên vào miệng.

“Mmm,” tôi nhại lại khi làm theo cô ta. Khi đã nuốt hết thức ăn xuống, tôi nhảy ngay vào chủ đề hay ho. “Thế...cô thật sự đến gặp tôi hay Đặc vụ Reed thế?”

Sloan mỉm cười lắc đầu. Miệng đang đầy ứ, nhưng cô ta vẫn cố trả lời tôi. “Cô, dĩ nhiên rồi.”

“Nói dối,” tôi trêu.

Sloan nhún vai. “Tôi không đến đây để nói về Reed.”

“Ý cô không phải là...*Matthew* à?”

“Livvie,” cô ta nói giọng cảnh báo.

“Janice,” tôi đáp về phía mai. “Coi nào, Sloan. Tôi đã kể cho cả hai nghe vài chuyện phải gió sâu sắc kia mà. Tôi nghĩ mình có quyền được tiêu khiển và ngồi lê đôi mách một chút chứ. Reed rất hấp dẫn. Tôi hiểu mà.”

“Chẳng có gì để kể hết,” cô ta nhấn mạnh, nhưng mặt thì lại đang hồng lên. Bất chấp tuổi tác, điều tôi cảm nhận được xảy đến với tất cả mọi người. Ta không thể cưỡng lại việc bị thu hút bởi ai đó. Đôi khi, số phận làm điều đúng đắn, và sau đó bắt ta trả giá cho việc đó.

“Sao cũng được. Tôi biết có chuyện gì đó đang diễn ra. Caleb từng rất khó chịu mỗi khi tôi gọi tên anh ấy trước mặt người khác, nhưng lúc ở riêng thì sao? Đó là một câu chuyện hoàn toàn khác. Tôi đã thấy vẻ mặt của Reed khi cô gọi anh ta là Matthew. Anh ta đang trao cho cô đặc quyền đấy.”

Sloan mắc nghẹn bánh kẹp và mau chóng hợp một ngụm đồ uống để nuốt xuống. “Livvie!”

“Được, được,” tôi nói và cầm bánh kẹp của mình lên, cực kì thất vọng. Chiếc bánh kẹp ngập đến độ tôi có thể cảm nhận được dầu mỡ đang chạy trong huyết mạch của mình. Tôi rên rỉ khi nhai. “Cô không cần phải kể cho tôi, miễn là ngày mai cô lại mang cho tôi một trong mấy thứ này.”

“Duyệt,” Sloan nói rồi cắn thêm phát nữa.

Chúng tôi ăn uống trong sự im lặng dễ chịu kéo dài nhiều phút liền. Tiếng rên rỉ không thường xuyên và những cái đảo mắt hau háu là sự giao tiếp duy nhất giữa hai chúng tôi.

Sau đó, Sloan và tôi trò chuyện về cảm giác của tôi. *Tốt*. Cô ta hỏi liệu tôi đã sẵn sàng nói về mẹ mình chưa. *Không. Chắc chắn là không*.

“Có hại ở chỗ nào chứ?” Sloan hỏi. “Bà ấy nhớ cô nhiều lắm.”

Tôi nhìn xuống lòng mình. Tôi không buồn. Tôi quá xấu hổ để nhìn vào mắt Sloan và thừa nhận sự thật. “Tôi muốn bà ta phải đau khổ.”

Sloan lặng thinh.

“Mấy tháng vừa qua vô cùng tồi tệ,” tôi nói tiếp, “Tôi đã bị đánh, bị hạ nhục và bị cưỡng ép vào những hoàn cảnh mà không ai đáng phải lâm vào.” Tôi ngừng lại, dăm chiêu và trở nên giận dữ với mẹ mình. “Thế nhưng, tôi sẽ trải qua tất cả những chuyện đó một lần nữa, nếu có thể thay đổi mười tám năm qua bên mẹ tôi. Tôi đã dành rất nhiều thời gian, cố gắng khiến bà ta yêu tôi, hiểu tôi. Tôi đã dành rất nhiều thời gian để tâm đến điều bà ta nghĩ. Đủ lắm rồi, Sloan. Tôi để tâm đủ rồi. Đã đến lúc tôi được sống cuộc đời của riêng mình, theo cách của riêng mình và tôi không muốn bà ta là một phần trong đó.”

“Cách của cô là gì?” Sloan hỏi. Chẳng có bất kì cảm xúc nào trong giọng của cô ta. Nếu cô ta có đang đánh giá tôi, tôi cũng không biết được. Nếu cô ta đồng tình với tôi, đó cũng là một bí ẩn.

“Tôi không biết. Tôi không biết mình nên là ai nữa rồi. Tôi chỉ biết mình không muốn trở thành người mà người khác nghĩ tôi nên trở thành.”

“Tốt,” Sloan nói.

Sloan và tôi trò chuyện thêm một lúc lâu nữa trước khi tôi bảo rằng mình mệt và muốn nằm xuống. Tôi để cô ta ôm chào tạm biệt và có lẽ...tôi đã ôm cô ta hơi lâu hơn dự định. Sloan dường như không bận tâm lắm.

Khi cô ta đã đi, tôi tắt đèn và trèo vào giường cùng với chiếc máy ghi âm của Reed. Tôi bật nó lên và bắt đầu nói.

Một đợt điện nữa chạy qua tôi. Tôi đang rất cần được giải phóng. Tôi la hét phía sau cái bịt miệng và vùng vẫy dưới dây trói, nhưng tất cả chỉ làm

tăng thêm sự khổ sở nơi tôi mà thôi. Tôi nhấc mông lên, cố tìm cách di chuyển và tạo ra đủ ma sát để mang con cực khoái đến, song việc đó là vô ích đến thảm hại. Tôi thút thít và để cho nước mắt chảy tràn khi xung điện dừng lại. Cánh cửa mở ra và tiếng thở dài nhẹ nhõm quét qua tôi. Caleb cuối cùng cũng quay lại để chấm dứt nỗi đau khổ của tôi. Tôi biết anh sẽ làm thế.

Anh chậm chậm tiến đến và tôi thốt ra những âm thanh khe khẽ, van xin anh hãy khiến nó dừng lại. Như thể đọc được suy nghĩ của tôi, bàn tay ấm áp của anh khum lấy mặt tôi và tôi tựa lên đó, áp gò má ướt đầm của mình lên cổ tay anh và khóc nức nở. Nếu có thể nhìn thấy, có lẽ tôi sẽ xấu hổ và tự hào hơn. Thay vào đó, tôi chỉ đơn giản bị lạc lối trong sự khổ sở của mình và rất mong được thoát khỏi nó.

Tay anh di chuyển dọc xuống cổ và ngực tôi khi một dòng xung điện khác kéo đến. Tôi cong người. Tôi muốn đến, không – tôi *cần* phải đến. Chiếc bàn rung lắc khi tôi vùng vẫy. Bàn tay Caleb mơn trớn da thịt mềm mại bên dưới bầu ngực tôi, việc đó chỉ làm tăng thêm sự căng thẳng. Tôi chỉ cần thêm một chút nữa, một chút nữa thôi. Nó dừng lại. Tôi khóc dữ hơn.

Tôi van nài từ bên dưới vải bịt miệng, nhưng Caleb chẳng nói gì cả. Thay vào đó, đôi tay anh khum lấy hai bầu ngực tôi và rồi chậm chậm tháo hai chiếc kẹp xuống. Máu chạy dồn về hai nhũ hoa và tôi hét lên phía sau lần vải bịt miệng. Đau thật, nhưng điều đó cũng khiến tôi muốn nhiều hơn nữa. Anh xoa bóp ngực tôi và tôi gần như rên ừ ừ khi cổ áp sát hơn vào tay anh. Đột nhiên, hơi ấm của khuôn miệng anh hôn vòng quanh ngực trái của tôi, và mái tóc anh cù lên vòng ngực tôi nhồn nhột.

“Đúng rồi.” Tôi thở dài.

Khuôn miệng của Caleb dịu dàng đến đau đớn, lưỡi anh vờn quanh da thịt căng cứng của tôi, không dùng răng, không mút mát thô bạo, chỉ có những cú liếm và những cái hôn nhẹ nhàng khiến tôi muốn chạm vào anh.

Khi anh chuẩn bị lặp lại qui trình cũ ở bên ngực còn lại, một đợt xung điện khác lại tấn công nơi thâm kín đáng thương của tôi.

“Làm ơn!” Tôi thét lên phía sau vải bịt miệng. “Làm ơn!”

Anh lùi ra cho đến khi dòng điện chấm dứt và tôi sợ anh sẽ bỏ tôi lại lần nữa. Tôi nghe thấy tiếng anh kéo khóa quần và phải ngăn mình khỏi gật đầu háo hức. *Phải, em muốn điều này. Làm ơn, em muốn điều này.* Những ngón tay anh kéo vải bịt miệng xuống và ngay lập tức, tôi cầu xin sự trì hoãn từ anh.

“Chủ Nhân, làm ơn hãy khiến nó dừng lại đi, hãy để tôi đến. Tôi sẽ ngoan ngoãn. Tôi thề. Tôi sẽ ngoan ngoãn.” Khi anh không nói gì, tôi thút thít, “Caleb, làm ơn mà!” Hơi nóng của anh tỏa ra gần mặt tôi, theo sau là cú ấn nhẹ nhẹ từ cậu nhỏ của anh lên môi tôi. Không hề chần chừ; tôi há miệng ra và đón nhận anh.

Nhận thức kinh hoàng đánh động tôi, đây không phải Caleb. Cảm giác của gã đàn ông này trong miệng tôi thật sai trái. Tôi cố dứt ra, nhưng kẻ lạ mặt đã giữ lấy gáy tôi thật chặt – và dù bản năng sai khiến, tôi thật sự không muốn cắn hấn ta chút nào.

Một đợt xung điện nữa kéo đến và tấn công tôi từ mọi góc độ có thể tiếp cận được. Tôi rên rỉ quanh kẻ lạ mặt, trong khi đồng thời phanh phạp với không khí và tránh khỏi hấn ta. Tôi không hề sợ như lẽ ra phải thế. Có thể là vì hấn ta đang giao cấu với miệng tôi một cách từ tốn, không bạo lực. Phải, kẻ lạ mặt đã làm rõ hấn sẽ không cho phép tôi quay đi, nhưng hấn còn lâu mới gọi là thô bạo. Dòng xung điện chấm dứt và tôi để hông mình hạ xuống bàn. Tôi chập vạt hít thở đều với ‘cậu nhỏ’ của kẻ lạ mặt trong miệng. Trong sự tĩnh mịch yên ắng, tôi nghe thấy tiếng rên rỉ khe khẽ từ yết hầu của hấn khi hấn trượt ra trượt vào miệng tôi.

Hấn ta rút ra khi còn chưa giải phóng, và tôi lập tức cảm thấy nổi bối rối và xấu hổ lẽ ra nên xuất hiện trước đó kéo đến. Tôi muốn hỏi hấn ta là tên

quái nào. Tôi muốn hét lên cầu cứu, gọi Caleb, nhưng lại chẳng nói gì.

“Đẹp lắm,” hắn ta nói với trọng âm Tây Ban Nha nhẹ nhàng. Cả người tôi lập tức đổ lựng lên. Tôi có thể cảm nhận được hơi nóng đó.

“Felipe?” Tôi rụt rè hỏi, nước mắt chực trào.

“Phải, cô gái đáng yêu của tôi, nhưng cô không nên lên tiếng trừ khi được hỏi,” ông ta nhẹ nhàng nói. “Tôi biết Chủ Nhân của cô đã cố dạy dỗ cô tốt hơn. Nhưng tôi không thể đổ lỗi cho anh ta vì đã khoan nhượng với cô được. Tôi cũng đã bỏ qua cho Celia quá nhiều lần rồi,” ông ta cười khùng khục. “Dù vậy, tôi không hiểu tại sao anh ta lại cho phép cô gọi tên riêng như thế. Việc đó quá thân mật. Hai người có tư tình sao?” Tôi không đáp. Tôi đang quá sốc. “Trả lời đi,” ông ta dịu dàng nói. Tôi mở miệng, nhưng âm thanh duy nhất thoát ra là một tràng rên rỉ dài khi dòng điện một lần nữa tấn công tôi. Ông ta quay đi và một tiếng “kịch” vang lên. Xung điện dừng lại.

“Ôi! Chúa! Oi!” tôi rên rỉ. “Cảm ơn!” Tim tôi còn chưa kịp đập chậm lại.

Những ngón tay của Felipe mơn trớn cánh môi trong ở nơi thâm kín của tôi gần như ngay tức khắc. Tôi cố dịch ra, song tất cả những gì tôi xoay sở làm được đó là di chuyển hông lên xuống, và việc đó dường như chỉ đẩy hành động của ông ta đi xa hơn. Một tràng lấp bắp những tiếng “Không” thoát khỏi miệng khi tôi cảm nhận được những ngón tay của ông ta đang cố len lỏi vào bên trong tôi, nhưng ông ta đã nhanh chóng khiến tôi im bật với một cái vỗ nhẹ lên một bên mặt tôi và mệnh lệnh bắt tôi phải giữ yên lặng. Không đau đớn gì nhưng việc đó lại rất hiệu quả.

“Tôi chỉ nhìn thôi,” ông ta nói. Ông ta ấn lên thứ gì đó khá đau bên trong tôi. Tôi bắt đầu khóc và nhẹ nhõm làm sao, ngón tay kia rút ra.

Tôi muốn Caleb. *Sao anh ấy có thể bỏ mình ở đây như thế chứ?*

“Cô thật sự rất utor đời với một trinh nữ đấy.” ông ta nói, và một lần nữa, cả người tôi đỏ lên vì hơi nóng và sự xấu hổ. “Nhưng thế cũng chẳng có gì sai đâu.” Ông ta đang cười đó sao? Sợ hãi đâm xuyên qua tôi. Tôi mong người đàn ông này sớm rời đi và Caleb sẽ quay lại để thả tôi ra. Một khoảng lặng dài kéo theo sao, bị ngắt quãng bởi những tiếng sụt sụt khe khẽ và tiếng hít vào thi thoảng của tôi khi tôi cố giữ tiếng khóc lóc nhỏ nhất có thể.

Cuối cùng, ông ta lên tiếng, “Xin lỗi, cô gái đáng yêu. Tôi sẽ sớm rời đi thôi và tôi sẽ không làm hại cô đâu. Chỉ là tôi thấy tò mò. Có lẽ, khi chủ nhân thật sự của cô cho phép, tôi có thể khám phá kĩ hơn sự tò mò của mình.” Tôi cố tập trung vào việc ông ta nói sẽ không làm hại tôi và thở hắt ra nhẹ nhõm, ra lệnh cho bản thân bình tĩnh lại và nước mắt ngừng rơi.

“Caleb rất...*say mê* cô,” ông ta nói và bật cười khe khẽ. Đó dường như là một câu bông đùa tôi chẳng mấy thích thú. “Cô có yêu anh ta không?” ông ta bỗng nhiên hỏi.

Tôi không đáp gì. Tôi đã quá mệt mỏi, quá sốc và sợ hãi để trả lời rồi.

“Tôi luôn có thể mở máy lại,” ông ta nói.

“Không!” Tôi hét lên trước khi kịp ngăn mình lại.

“Tôi đã nghĩ cô sẽ nói thế,” ông ta nói.

“Tôi không biết,” tôi thì thào.

“Giải thích xem.”

“Tôi chưa yêu bao giờ. Làm sao tôi biết được.”

Felipe bật cười ha hả, “Ai cũng biết cả, cô gái yêu quý ạ. Cô cũng biết đấy. Cô có yêu anh ta hay là không?”

Tôi không biết phải nói gì. Tôi không hiểu Felipe đủ rõ để đoán xem liệu ông ta có định làm hại tôi hay Caleb không. Ngoài Celia ra, tôi chưa bao giờ ở riêng với ai trừ Caleb cả.

“Ông có yêu Celia không?” thay vào đó tôi hỏi.

Felipe thở dài, “Thông minh lắm, cô gái. Trả lời một câu hỏi bằng một câu hỏi, và cô sẽ không bao giờ nói sai điều gì cả. Dù vậy, tôi có câu trả lời cho mình rồi. Thật tiếc anh ta không biết điều đó.”

“Anh ấy biết,” tôi thì thầm.

Felipe bật cười to, “Người ta sẽ nghĩ thế! Cô có biết tôi đã gặp Celia thế nào không?”

Tôi lắc đầu.

“Cô ấy là con gái đối thủ của tôi. Nhiều năm trước, khi quyết định sẽ khiến mình nổi danh, tôi đã đối đầu với cha cô ấy và chiến thắng. Khi chọn chiến lợi phẩm...tôi đã lấy Celia.” Giọng ông ta trở nên dịu dàng. “Cô ấy đã ghét tôi trong nhiều năm liền và không phải lúc nào tôi cũng tử tế với cô ấy. Hiện tại...không một giây phút nào trôi qua mà tôi không ước có thể lấy lại thời gian đã lãng phí. Tôi đã làm hỏng cô ấy.”

“Bằng cách bắt cô ta lau dọn nhà cửa và làm nô lệ cho ông?” tôi hỏi về hoài nghi.

“Tôi hiểu tại sao Caleb lại bị hút về phía cô rồi. Cô là kiểu phụ nữ mong muốn được khuất phục nhưng lại từ chối đầu hàng. Những phụ nữ như thế chính là rượu ngon của thế gian,” ông ta nói. “Tin tôi đi, Celia đang rất hạnh phúc. Tôi cho cô ấy mọi thứ cô ấy cần và hơn cả những gì cô ấy khao khát.”

Tôi ngậm chặt miệng và để Felipe làm theo ý mình.

“Cô sẽ cho phép Caleb bán cô à?” ông ta hỏi.

“Tôi đâu được chọn lựa,” tôi thì thầm.

“Sống như một nô lệ hay chết theo ý của người khác luôn là một lựa chọn, cô gái đáng yêu ạ,” ông ta khẽ nói. “Có lẽ cô nên nhắc nhớ chủ nhân hiện tại của mình đi.”

“Sao ông lại nói là chủ nhân *hiện tại* của tôi?”

“Caleb không nói cô biết à? Rafiq sẽ đến vào ngày mai. Tôi ngờ rằng hai người sẽ sớm rời khỏi chỗ chúng tôi thôi. Dù sao cũng thật tiếc, phải miễn cưỡng thừa nhận là tôi khá thích thú khi hai người có mặt ở đây. Caleb là một người đàn ông thú vị, hơi...cực đoan, nhưng vẫn thú vị như thường.”

Tôi có cảm giác như người nào đó vừa đâm vào bụng mình và rút hết không khí ra khỏi hai buồng phổi vậy. Rafiq sắp đến đưa tôi đi và Caleb chẳng làm gì để ngăn ông ta lại cả. Mọi thứ kết thúc rồi. Tôi đã thua.

“Thả tôi ra,” tôi thút thít. “Làm ơn, hãy giúp tôi.”

Felipe thờ dãi, “Tôi e là không thể, cô gái đáng yêu ạ. Rafiq...à, nói thế này nhé, ông ta không dễ chấp nhận sự phản bội đâu.”

Trong lúc cố tiếp thu điều ông ta vừa nói, tôi nghe thấy tiếng bước chân của ông ta và co rúm lại khi ông ta nhét tấm vải bịt miệng ướt đầm về lại chỗ cũ rồi buộc nó lại. Tôi hốt hoảng khi sợi cáp lạnh lẽo lướt dọc theo cơ thể mình. Tôi không muốn hai đầu nhũ hoa lại bị kẹp nữa. Tôi vùng vẫy trong khả năng của mình. Nửa người trên của tôi khá tự do, vậy nên hơi khó cho ông ta khi dùng sức nặng để đè tôi xuống và gấn lại mấy chiếc kẹp.

“Không!” Tôi thét lên trong tuyệt vọng, nhưng chỉ có tiếng cười khe khẽ của ông ta đáp lại.

“Tôi xin lỗi cô gái đáng yêu, nhưng tôi không thể để chủ nhân của cô phát hiện thấy cô trong tình trạng khác được. Như thế rất không hay.”

Tôi rèn rỉ một cách đáng thương. Cuối cùng thì tôi cũng đã bình tĩnh trở lại sau cơn khuấy động dữ dội, vùng kín của tôi đau nhức, hai nhũ hoa cũng thế - song tôi thấy mừng vì đã cảm thấy bình thường được đôi chút. Tôi không chắc mình có thể chịu đựng thêm nhiều sự tra tấn hơn nữa.

“Tôi sẽ tặng cô một món quà trước khi đi,” Felipe nói.

Tôi lắc đầu điên cuồng, nhưng điều đó không ngăn ông ta đặt tay vào giữa hai chân tôi và ve vuốt. Cả cơ thể tôi bất động, và trái với ý muốn của tôi, ông ta khơi lên ngọn lửa khao khát và nhanh chóng khiến nó bùng cháy dữ dội một lần nữa. Không lâu sau, tôi đã đẩy người về phía ông ta, tìm kiếm sự giải phóng mà bản thân đang cần đến tuyệt vọng. Và cuối cùng, ông ta kéo tôi qua khỏi đường ranh giới. Ông ta chà xát mạnh và nhanh hơn, khiến tôi thét lên khi cơn cực khoái xé toạc tôi ra. Tôi muốn nhiều hơn nữa. Với tình trạng đói khát như hiện giờ, cơn cực khoái mạnh mẽ vừa rồi chẳng xoa dịu được đam mê của tôi là bao. Với nỗi khiếp đảm sâu sắc, tôi nhận ra ông ta đang gắn lại chiếc kẹp ở nơi thâm kín của tôi. Tôi van xin ông ta đừng làm vậy.

Chỉ trong vòng vài giây sau khi ông ta rời đi, sự tra tấn lại bắt đầu từ đầu.

Trải qua một quãng thời gian rất lâu trước khi cánh cửa lại mở ra và lần này, tôi sẽ không đơn thuần chấp nhận sự giải tỏa về thể xác nữa. Dĩ nhiên trừ khi sự giải tỏa thể xác đó bao gồm đâm vào bụng Caleb và cường bức anh ta đến bất tỉnh.

Tôi găm gù khi nghe tiếng bước chân tiến lại gần mình, thầm lặng cầu xin kẻ đang hứng chịu cơn thịnh nộ của tôi là Caleb chứ không phải một vị khách không mời. Một tiếng cười tự mãn và tôi biết đó là anh ta. Tôi không thể ngăn mình cảm thấy nhẹ nhõm một cách sâu sắc.

“Em thấy sao rồi, Vật Cưng?” Ngay lúc đó tôi chỉ muốn chửi rửa anh ta một cách thậm tệ, nhưng cổ máy lại khởi động lần nữa, và tất cả những gì tôi có thể làm là ngăn mình không hét lên. Suốt cả đêm, tần suất xuất hiện của dòng xung điện ít dần đi. Tôi tự hỏi liệu đó có phải lòng nhân từ mà vị khách bí ẩn của tôi đã nói đến không. Dù vậy nhưng cường độ của xung điện rất mạnh, và việc đó đã kéo dài nhiều giờ rồi. Chúng vừa đem lại sung sướng lại vừa đau đớn, mà khuynh hướng đau đớn thì đang tăng dần lên. Khi dòng điện cuối cùng cũng buông tha tôi, tôi không thể ngăn mình khẽ sụt sịt phía sau miếng vải bịt miệng ướt đầm trong miệng.

“Tệ quá nhỉ?” anh ta nói, nhưng tôi biết những lời đó hoàn toàn chẳng có chút gì là cảm thông so với điều anh ta đã làm cả. Tôi hít vào thật sâu khi anh ta tháo những chiếc kẹp khỏi người tôi.

“Tôi ghét anh!” tôi hét lên. Dù lời nói đó bị bóp nghẹn bởi vải bịt miệng, tôi biết anh ta vẫn có thể hiểu được. Anh ta khum lấy hai bầu ngực tôi và nhẹ nhàng xoa bóp.

“Tôi ghét ngài, *Chủ Nhân*,” anh ta nói với ham muốn dữ dội lần trong giọng nói.

Anh ta đùa nghịch với nhũ hoa của tôi. Tôi nhắm mắt và cố tránh khỏi sự động chạm của anh ta.

“Nhạy cảm sao?” anh ta khẽ thì thầm vào tai tôi. Khi tôi không đáp, anh ta véo mạnh hơn và một tiếng kêu the thé thoát khỏi môi tôi. “Trả lời,” anh ta lãnh đạm nói.

“Vâng, thưa Chủ Nhân,” tôi van vãn. Cơn giận của tôi dành cho anh ta lớn dần lên với mỗi giờ đồng hồ trôi qua. Tôi đã tự thuyết phục bản thân rằng khi anh ta đến thả tôi, tôi sẽ cho anh ta biết thế nào là lễ độ. Dĩ nhiên – sẽ dễ tỏ ra can đảm hơn khi đối tượng gây sợ hãi của bạn đang không tra tấn hai đầu nhũ hoa đau nhức của bạn.

“Ngoan lắm, Mèo Con,” anh ta nói. Anh ta đặt lòng bàn tay ấm nóng lên hai nhũ hoa cứng ngắc của tôi và khẽ ấn để xoa bóp chúng, đồng thời anh ta cũng nhào nặn cả ai bầu ngực của tôi nữa. Tôi rên rỉ lớn tiếng. Đầu tôi ngã sang một bên khi anh ta chạm vào tôi theo đúng cái cách mà tôi cần. Tôi không bao giờ muốn cảm giác này kết thúc.

Đùi anh ta ấn lên mép bàn gần đỉnh đầu tôi trong khi tay anh ta di chuyển thấp dần xuống, từ ngực đến xương sườn rồi đến phần hông đau nhức bất ngờ của tôi. Anh ta xoa sát nhẹ nhàng, và tôi không thể ngăn mình rên rỉ và chìm đắm trong động tác chắc chắn của đôi tay anh ta, trong mùi hương nam tính tỏa ra từ cơ thể đang nghiêng về phía tôi của anh ta. Tôi nghĩ về Felipe. Tôi nghĩ về cái cách ông ta đã ấn ‘cậu nhỏ’ của mình lên môi tôi, cái cách mà tôi dễ dàng chấp nhận khi tưởng rằng ông ta là Caleb.

Trong vô thức, tôi cong người bên dưới đôi bàn tay của Caleb, cơ thể tôi nói cho anh ta điều mà tôi không thể nói lớn ra. Tôi cần anh ta khiến tôi lên đỉnh. Anh ta thở dài rõ ràng, và tôi biết anh ta cũng muốn tôi nhiều như tôi muốn anh ta vậy.

Tôi xua đi kí ức về điều anh ta đã nói với tôi sau khi tôi hiến dâng cho anh ta không chỉ cơ thể, mà còn cả trái tim mình. *“Em tưởng gì hả? Em tưởng trao cho tôi một “cô bé” nhỏ xinh sẽ tạo ra khác biệt gì sao?”* Tôi chùn lại trước kí ức đó và nước mắt khiến mắt tôi đau nhói. Thật may là tôi đang bị bịt mắt. Đột nhiên, tôi không còn chắc mình muốn anh ta chạm vào nữa, nhưng tôi có lựa chọn nào đây? Đề nghị của Felipe dường như quá cực đoan.

Rồi tôi nhận ra, lựa chọn duy nhất thuộc về mình chính là không để anh ta làm tổn thương tôi nữa, không khi liên quan đến những chuyện quan trọng. Tim tôi nặng nề chùng xuống trong lồng ngực vì những lý do tôi không muốn biết...tôi đã tưởng rằng lời thú nhận của tôi sẽ tạo ra khác biệt.

Tôi đang lạc trong những ý nghĩ oán thán thì anh ta kéo tôi quay lại hiện thực bằng cách lướt ngón tay dọc theo khe hở ở vùng nữ tính sưng đỏ của

tôi. Tôi giật nảy bên dưới dây trói.

“Ồ đây cũng mẫn cảm nữa sao?” anh ta nói một cách ám muội, và bắt đầu công cuộc tấn công đầy kinh nghiệm lên vùng kín của tôi. “Ôi chao, Mèo Con đáng thương. Em có muốn tôi để em đến ngay bây giờ không?” Nước mắt tôi rỉ ra và lập tức thấm vào tấm bịt mắt. Tôi gật đầu. Giọng anh ta đầy nham hiểm, anh ta đang hưởng thụ chuyện này, còn tôi thì đang ở trong tình trạng khỗ sở kì lạ. Anh ta thay đổi tư thế, đi vòng sang bên phải của tôi để có thể ve vuốt tôi ở một góc độ dễ dàng hơn.

“Tôi muốn nghe em cầu xin tôi,” anh ta nói và kéo vải bịt miệng khỏi miệng tôi. Tôi vận động quai hàm, cố khiến nó có cảm giác trở lại và nhận ra việc đó thật khó. “Cầu xin tôi đi,” anh ta ra lệnh. Tim tôi đập nhanh hơn trước sự động chạm kiên định của anh ta, hơi nóng râm ran của cơn cực khoái sắp đến lan tỏa khắp cơ thể tôi. Nếu lần này anh ta dừng lại, tôi sẽ chết mất. Chắc chắn như thế.

“Tôi...tôi cầu xin anh,” tôi thì thào. Giọng tôi nghe thậm lạ lắm khi không thể giữ cho cảm xúc tránh xa.

“Tôi nghĩ thật dễ thương làm sao khi em nói em yêu tôi.”

Cơn cực khoái xé toạc tôi với sự dữ dội mà tôi nghĩ kể cả Caleb cũng không ngờ tới. Tôi hét lớn hết cỡ, cả cơ thể cong lên trong phạm vi dây trói cho phép. Mọi bộ phận trên cơ thể tôi râm ran, rộn ràng và bùng cháy với sự giải phóng. Hai đùi tôi run rẩy, còn tim tôi đập điên cuồng trong lồng ngực, hai tai và ở khe hở bí mật.

Mọi thứ tràn qua tôi như những đợt sóng: cuộc đời cũ của tôi, gặp gỡ Caleb, cuộc đào thoát thất bại, sự ân cần của Caleb vào cái đêm anh ta ôm tôi lần đầu tiên, nụ cười của anh ta, đôi bàn tay của anh ta, mùi hương của anh ta, nụ hôn của anh ta, những cú đét mông, sự tra tấn, lời tỏ tình, phản ứng của anh ta...phản ứng của anh ta...cái phản ứng tàn nhẫn, chết tiệt. Khi điều tốt đẹp và tồi tệ nhất lắng đi, hông tôi hạ xuống bàn với tiếng ‘thịch’

ẩm ướt và tôi nằm đó mà khóc, những cảm xúc điên cuồng chạy khắp người tôi trong lúc dư âm dịu đi.

“Chà,” anh ta thì thầm,

Tôi đã quá mệt mỏi rồi. Suốt đêm qua tôi không hề ngủ. Caleb im lặng và tôi thấy mừng. Tôi chẳng có gì để nói với anh ta cả. Dù vậy, tôi rất mong anh ta dừng chuyện tra tấn lại một lúc và cho phép tôi được ngủ - một mình.

Tôi bắt đầu thiếp đi trong khi anh ta đi vòng quanh và tháo dây trói ở đùi và chân tôi. Quả là kì quặc khi vừa cảm thấy mơ màng và thỏa mãn, đồng thời cũng vừa cảm thấy bồn chồn và lo lắng vì được thả ra. Lòng bàn tay ấm nóng của anh ta chạm vào xương sườn và cơn buồn ngủ của tôi biến mất, song sự lo âu thì lại tăng lên.

“Xương sườn của em sao rồi?” anh ta hỏi với vẻ quan tâm ân cần.

“Hơi đau một chút,” tôi đáp, khẽ khàng đến độ tôi ngờ rằng anh ta có thể nghe thấy.

“Có tệ lắm không?” anh ta có vẻ lo lắng.

Tôi rất ghét mỗi khi anh ta như thế này. Thà anh ta cứ là một tên khốn kiếp máu lạnh còn hơn. Ít ra khi đó, tôi có thể tha thứ cho những điều anh ta đã làm. Thay vào đó, anh ta lại cho tôi thấy phần nhân tính hiếm xuất hiện của mình. Như thế còn tệ hơn – khi biết rằng anh ta hiểu rõ sự khác biệt giữa tử tế và tàn nhẫn mà vẫn chọn điều thấp kém nhất trong hai thứ. Tôi lắc đầu.

Anh ta mở còng ở cổ tay tôi và tôi lập tức cố ngồi dậy. Không phải là một màn khiêu chiến hay gì cả. Chỉ là chuyện đó dường như là tự nhiên thôi. Hông tôi tê cứng và đau nhức kinh khủng. Phải cần đến sự giúp đỡ vụng về của Caleb tôi mới có thể nhấc hai chân khỏi giá đỡ. Sau quá nhiều giờ phải giạng ra, tôi khó mà khép chúng lại được.

Tôi ngồi đó một lúc, hai chân thòng xuống bàn còn hai bàn tay thì che ngực. Hi vọng anh ta sẽ không tháo vải bịt mắt xuống để tôi khỏi nhìn vào mắt anh ta. Anh ta đứng trước tôi. Cơ thể chúng tôi không hề chạm vào nhau, song tôi lại cảm thấy anh ta ở khắp mọi nơi. Hơi ấm những ngón tay của anh ta dịu dàng lướt trên má tôi, và có điều gì đó trong lồng ngực tôi bắt đầu bốc cháy. Chầm chậm, anh ta kéo vải bịt mắt ra và tôi dụi dụi đôi mắt sưng húp của mình khi cố làm quen với ánh đèn dịu dịu.

Trông anh ta thật đẹp đẽ, y như thường lệ, song nụ cười quen thuộc lại không hiện diện, chỉ có vẻ mặt nghiêm trang mà thôi. Tôi nhận ra hẳn mình trông giống rác rưởi lắm, với mái tóc dựng đứng và gương mặt sưng vù. Trong khi đó, Caleb lại đang đứng trước tôi – gợi cảm chết người.

Tôi không thể nhìn vào mặt anh ta. Hiếm khi nào tôi làm được lắm. Tôi chỉ tập trung vào chiếc áo sơ mi cài cúc bình thường, quần kaki và đôi giày tầm thường của anh ta mà thôi. Tôi bật ra tiếng thở dốc vì giật mình mà anh ta không hề biết.

“Em đói không?” anh ta hỏi đầy đáng ngại. Tôi gật đầu, nhìn xuống lòng mình. Anh ta vỗ đánh chát lên đùi tôi, và tôi phải cố chống lại mọi thôi thúc được đẩy anh ta ra. Hơi nóng trườn lên mặt tôi, nhưng tôi vẫn cố giữ vẻ điềm tĩnh.

“Có, thưa Chủ Nhân,” tôi nói qua hai hàm răng nghiến chặt. “Tôi đói.”

“Tốt,” anh ta nói, chẳng có tí hài hước nào trong giọng điệu. “Em có thể quỳ xuống và ăn ‘cậu nhỏ’ của tôi.”

Tôi nhìn anh ta chằm chằm đầy hoài nghi trong một lúc, chờ đợi anh ta nói thêm gì đó nữa – dù chẳng biết bản thân đang mong anh ta nói gì. Kì lạ làm sao khi càng nhìn anh ta lâu, tôi lại càng nhận thức được rằng mình đang làm thế mà không có sự đồng ý của anh ta. Đồng thời tôi cũng cảm thấy, như thường lệ, rằng anh ta có thể đọc được suy nghĩ của mình. Tôi hít vào một hơi thật sâu rồi nhanh chóng quay mặt đi, hi vọng anh ta không

biết được quá nhiều. Từ bên khóe mắt, tôi nhìn thấy đôi tay anh ta với xuống dây thắt lưng. Cảm giác về một hình phạt sắp xảy đến thúc giục tôi phải hành động và theo phản xạ, tôi đặt bàn tay phải của mình lên tay anh ta.

“Anh sẽ không quát roi tôi, phải không?” Tôi không nhìn lên. Những ngón tay tôi run lẩy bẩy. Nếu dự định của anh ta không phải thế, vậy thì chính tôi đã gieo ý tưởng đó vào đầu anh ta. *Ngu ngốc, ngu ngốc, ngu ngốc.*

“Em muốn tôi làm thế không?” anh ta hỏi. Tôi lắc đầu một cách dứt khoát: Không, tôi không muốn. “Vậy thì bỏ tay em ra khỏi tay tôi. Tôi đâu có cho phép em chạm vào tôi.” Tôi rút tay lại và chờ đợi anh ta lên tiếng. “Tốt. Giờ thì quỳ xuống và đặt hai tay em vào lòng. Em không được phép chạm vào tôi.”

Tôi nặng nhọc nuốt vào và động viên bản thân làm theo như được bảo. Tránh ánh mắt của anh ta, tôi cố trượt khỏi bàn để đứng trên đôi chân run rẩy. Hai chân tôi ngã khuỵu, nhưng Caleb đã vớ ra để đỡ lấy tôi. Tôi gần như đã bám vào anh ta để giữ mình khỏi ngã, nhưng vẫn cố xoay sở để không làm theo phản xạ và nằm thõng ra trong vòng tay anh ta như một con búp bê giẻ rách, trong khi anh ta hạ dần xuống để tôi quỳ trên hai đầu gối.

“Cảm ơn,” tôi thì thào.

Anh ta đứng lên. “Em biết gì không, Mèo Con?” anh ta nói, “Tôi nghĩ tôi sẽ quát roi em. Hỏi tôi lý do đi.”

Hai mắt tôi đã mờ đi vì nước mắt khi tôi nhìn lên anh ta. “Tại sao?”

Anh ta mỉm cười và lắc đầu, ngay trước lúc tóm lấy gáy tôi và kéo giật tóc tôi đủ mạnh để tôi biết rằng mình đang gặp rắc rối rồi. “Vì đã nói chuyện khi không được yêu cầu, vì đã chạm vào tôi như thể em có quyền làm thế, vì đã nhìn tôi khi không được bảo, và quan trọng nhất đó là vì đã liên tục gọi tôi không đúng cách.” Anh ta siết chặt lấy tóc tôi. Tôi rên rỉ

phía sau đôi môi khép kín và hai mắt tôi nhắm lại theo phản xạ. “Giờ thì, nói cho tôi nghe xem, Mèo Con, em có đáng bị phạt không?”

Không thể nào có câu trả lời hay ho cho câu hỏi của anh ta cả. Kể cả sự im lặng cũng sẽ bị xem như một sự vi phạm khác. Tâm trí tôi điên cuồng tìm cách thoát khỏi tình huống này, song tôi biết, sự thể coi như đã xong rồi.

Tôi khóc một cách thương tâm, nhưng vẫn mở miệng và đáp, “Nếu đó là điều ngài muốn, Chủ Nhân, vậy thì, có.” Tôi giữ hai mắt khép chặt, cẩn trọng không nhìn anh ta khi không được phép, và anh ta thả tóc tôi ra.

“Đó là một câu trả lời rất hay, Mèo Con. Lát nữa, tôi sẽ chỉ cho em chính xác điều mà tôi muốn. Trong lúc đó, hãy cho tôi thấy em muốn làm tôi vui nhiều đến mức nào.”

CHƯƠNG 17

Anh ta bắt tôi phải bước đi – với dấu vết tinh dịch của anh ta trên cằm và cổ tôi, trần trụi, sụt sùi trên đôi chân run rẩy, tiến lên những bậc thang của căn hầm và bước ra khung cảnh văn minh của tòa biệt thự phía trên. Tôi chần chừ ở bậc thang cao nhất khi nghe thấy tiếng thì thầm trò chuyện không lẫn vào đâu được của người khác. Caleb ấn chặt tay lên đường cong nơi mông tôi và giục tôi tiến lên, song tôi chỉ lui ra sau và cố bước xuống. Đờ lấy tôi bằng một tay, anh ta giáng một cú đét mạnh mẽ, dứt khoát lên vùng mông nhạy cảm của tôi, và tôi không thể ngăn mình hét to, sau đó lao đảo nhào qua cửa. Sáu cặp mắt đồng loạt quay về phía tôi. Trong chúng là sự hòa trộn giữa ngạc nhiên và thích thú.

Khao khát mạnh mẽ muốn được bỏ chạy trào dâng trong tôi, song tóc tôi đã bị Caleb nắm trong tay một cách tàn nhẫn, buộc tôi phải quỳ dưới chân anh ta, nơi mà tôi lập tức bám víu lấy chân anh ta và lẩn trốn.

“Chà, cả ngày hôm nay vừa trở nên thú vị hơn đây,” một giọng nói lạ lẫm vang lên, với âm điệu nhừa nhựa của miền nam. Lời nhận xét của gã ta được đáp lại bằng tiếng cười vang dội.

Tôi quá sợ hãi để có thể giận dữ. Phía trên đầu tôi, ngồi quanh một chiếc bàn, là một nhóm đàn ông lẫn phụ nữ. Họ dường như chẳng có vấn đề gì với việc một người đàn ông lúi vào phòng một nữ trần trụi, và khóc lóc cả. Tôi thật không thể tưởng tượng tình cảnh nào khinh khủng hơn thế này.

Khi tiếng cười lắng xuống, một giọng nói quen thuộc cất lên. “Cả hai người sẽ dùng bữa sáng với chúng tôi chứ?” Đó là Felipe – sự mạnh mẽ, kiên định trong giọng điệu của ông ta không lẫn vào đâu được, và dĩ nhiên,

còn có cả trọng âm Tây Ban Nha nữa. Tim tôi lỡ mất một nhịp. Chuyện gì sẽ xảy ra nếu ông ta nói với Caleb về tối hôm qua? Ông ta đã kể với Caleb chuyện tốt qua chưa? Lỡ như đó là một bài kiểm tra thì sao – và *tôi* lẽ ra nên kể với anh ta?

“Không, sáng nay thì không – nhưng có lẽ bữa tối thì được. Tôi cần thời gian để khiến cô ta phù hợp hơn.” Cuối cùng anh ta cũng buông tóc tôi ra. Tôi không hề cố dịch chuyển; việc co rúm lại bên chân anh ta khiến tôi cảm thấy an toàn đến kì lạ.

“Dĩ nhiên rồi,” Felipe nói, “Celia sẽ giúp anh.”

Caleb bắt tôi đi nốt quãng đường dẫn lên tầng trên bằng cách bò bằng tay và đầu gối, trong lúc những kẻ khác tiếp tục quan sát và bình luận về việc tôi rõ ràng mới mẻ đến thế nào, và sẽ vui vẻ ra sao nếu được tóm lấy cặp mông gợi cảm của tôi.

Hơi nóng trườn khắp cơ thể tôi nhưng tôi vẫn giữ đầu cúi thấp và chỉ tập trung vào việc tránh xa tình huống mới mẻ này hết sức có thể. Đâu đó ở sâu trong tâm trí, tôi cũng rất lo lắng về việc chuyện gì sẽ xảy đến với mình tiếp theo. Tôi nhận ra, hi vọng sâu kín nhất của mình chính là Caleb sẽ đưa tôi lên lầu, tắm rửa cho tôi, cho tôi ăn và ôm lấy tôi trong lúc lấp đầy tai tôi bằng những lời trấn an. Tôi muốn anh gợi nhắc cho tôi rằng anh sẽ không bao giờ để bất kì ai làm hại tôi, song khi anh đẩy tôi qua cánh cửa dẫn đến phòng mình, hi vọng của tôi dường như càng lúc càng trở nên xa vời hơn.

Tiến xa hơn một chút nữa, chúng tôi đi vòng qua một lối rẽ và hai đầu gối tôi cuối cùng cũng được nghỉ ngơi khi đến chỗ một hốc tường nhỏ có trải thảm. Caleb bước đến trước mặt tôi và mở cánh cửa lớn bằng gỗ ra. Tôi chần chừ đứng một giây, không biết tại sao, nhưng rồi sau đó bò qua ngưỡng cửa. Căn phòng không giống với điều tôi nghĩ. Nếu phải mừng tượng một căn phòng dành riêng cho Caleb, thì đó chính là căn phòng này. Nó dường như tràn ngập khẩu vị xấu xa của anh.

Thảm trải sàn màu rượu vang thẫm. Thảm đến độ tôi gần như nhầm nó với màu đen. Giường ngủ rất cao, phủ tấm trải tối màu được gấp xuống, để lộ ra ga trải giường bằng lụa cùng gòai màu đỏ thẫm. Ván đầu giường cũng có màu đen, kích thước lớn, cao, hình vuông. Nó đem đến cho chiếc giường sắc thái đầy nam tính, và gắn ở phần trung tâm là hai vòng kim loại khá dày. Cánh cửa đóng lại sau lưng tôi và căn phòng chìm trong bóng tối. Tôi nuốt vào nặng nhọc.

Một tiếng “cách” nhỏ vang lên và ánh sáng từ chiếc đèn ngủ cạnh giường tỏa ra mờ mờ. Tôi không dám lên tiếng hay di chuyển, dù thôi thúc muốn quay lại và nhìn vào Caleb rất dữ dội. Hai mắt tôi nhìn thẳng về trước, bắt gặp hình ảnh thứ trông như một chiếc trường kỉ bọc da. Không hề có ti-vi, radio hay điện thoại, song lại có rất nhiều sách. Tôi để ý thấy chúng trên kệ sách trong góc phòng, phần gáy sách cho thấy chúng đã được đọc và thưởng thức rất kĩ càng. Đột nhiên tôi rất muốn biết tựa của chúng. Tôi tự hỏi anh đọc thể loại nào, điều gì khiến anh vui vẻ. Đồng thời, ở trước bức màn ẩm đạm còn có một khối nội thất bằng gỗ rất kì lạ. Tốt nhất là tôi nên lờ đi công dụng của nó. Vật đó có hình một chữ X lớn, và ở mỗi góc phía trên là một chiếc vòng kim loại giống với loại gắn ở tấm ván đầu giường. Dù đã cố nhưng tôi vẫn rùng mình.

“Em đã làm hồ mặt tôi ở dưới kia,” Cả người tôi căng ra trước sự giận dữ trong giọng nói của anh.

“Tôi xin lỗi, thưa Chủ Nhân,” tôi lí nhí thì thào. Phải cố đến tuyệt vọng tôi mới có thể giữ mình bất động hoàn toàn. Tôi nghĩ đến anh như một con thú sẵn mồi chỉ tấn công mục tiêu di động. Có tiếng mở khóa thất lung vang lên rõ rệt và tiếng sột soạt của dây da được kéo khỏi đĩa quần. Tôi bắt đầu run rẩy.

“Em sẽ học được bốn phận của mình là gì, Vật Cung ạ.”

Mọi thứ trong cơ thể tôi gào lên đòi chạy trốn, song đâu đó trong đầu tôi, một giọng nói khe khẽ thì thầm, chẳng có lối thoát đâu, chỉ có phục

tùng thôi. *Chỉ có sự phục tùng mới khiến anh ấy vui vẻ.* Tôi lơ đãng gật đầu.

Caleb không nói gì thêm nữa. Anh chỉ đơn giản ấn trán tôi xuống đây và liên tục vệt dây thắt lưng xuống mông tôi.

Ở cú thứ nhất, tôi siết chặt quai hàm và đè chặt hai bàn tay bên dưới đầu gối để không thể chộp lấy dây thắt lưng.

Ở cú thứ hai và ba, tôi vịn vẹo người khi kêu khóc trên mặt thảm.

Cú thứ tư, và tôi cố dùng hai bàn tay để cản dây lưng của anh bằng cách che mông đi. Những ngón tay tôi sượt qua những lần roi đã sưng lên.

Cú thứ năm, sáu và bảy, anh giữ chặt hai tay tôi trên thắt lưng.

Cú thứ tám và chín khiến tôi hét to và thở hỗn hển.

Anh dừng lại một lúc, vừa đủ lâu để tôi nói rằng mình hối hận ra sao, rằng tôi sẽ vâng lời, rằng tôi sẽ ngoan ngoãn – tôi hứa. Vài cú vệt roi nữa và dường như cuối cùng anh cũng thỏa mãn.

Anh buông hai cánh tay tôi ra, song tôi biết tốt hơn không nên làm theo bản năng đó là đứng dậy. Tôi móc hai cổ tay lại và giữ chúng ở thắt lưng, giống như anh đã làm. Tôi nghe tiếng cười của anh trên nền những tiếng thút thít và sụt sịt rời rạc của mình, và vì một lý do nào đó, cơ thể tôi trở nên dễ chịu hơn đôi chút.

“Ng ngoan lắm, Mèo Con,” anh nói. Tôi thở dài nhẹ nhõm.

Anh khụy một gối xuống bên cạnh tôi và nắm tóc để kéo tôi dậy. Tôi tiếp tục khóc và chống lại thôi thúc muốn được xoa mông khi cơn đau thật sự của trận đòn bắt đầu thấm vào, nóng bỏng và châm chích.

“Có đau không?” anh hỏi.

“Có, thưa Chủ Nhân.” Tôi vừa khóc vừa nói một cách đáng thương.

“Em sẽ nhớ chứ?”

Tôi xoay sở để đáp lại qua những tiếng sụt sịt, “Vâng, thưa Chủ Nhân.”

Anh đứng lên, cô nắm tóc lồi tôi dậy. Tôi cong lưng, đầu hàng thôi thúc và xoa hông liên tục bằng hai lòng bàn tay. Nhưng nó chỉ tệ thêm thôi. Anh tóm lấy hai cổ tay tôi rồi ghim chặt chúng ở thắt lưng.

“Giữ yên!” Anh nạt. Theo bản năng, tôi áp trán lên phần trước áo sơ mi của anh. Tôi cố giữ hai chân đứng thẳng. Cảm giác vòng ngực vững chãi của anh áp lên mặt đem đến cho tôi nhiều điều đáng mong đợi. *Tại sao lúc nào anh cũng có mùi tuyệt như thế?* Sau một giây, đầu đón bỗng trở thành mối quan tâm đứng sau ý nghĩ về việc cơ thể trần trụi của tôi đang áp sát quần áo của anh. Tôi đứng bất động, song lại không thể buộc mình dứt ra khỏi anh. Anh buông cổ tay tôi ra và ngay lập tức, tôi vòng chúng quanh eo anh và ghì chặt lấy anh. Anh thật cứng cáp, mềm mại và mạnh mẽ, và anh có mùi như mọi thứ tôi muốn bao quanh mình.

Anh cứng người trong vòng tay tôi và nhanh chóng đặt tay lên vai tôi để đẩy ra. Tôi nhìn lên anh và thấy sự giận dữ cùng bối rối trong mắt anh, nhưng tôi không quan tâm. Rafiq sắp đến bắt tôi rồi. Caleb hoặc là sẽ bảo vệ tôi, hoặc là không. Tôi không thể hỏi anh mà không làm lộ tẩy Felipe, cũng không thể phớt lờ những cảm xúc đang khuấy đảo bên trong mình. Có lẽ là do kiệt sức, hoặc do một đêm dài tra tấn đầy nhục dục mà anh bắt tôi trải qua, hay có lẽ đơn giản chỉ là thứ quyền lực không thể chối cãi mà anh có với tôi – song dù có là gì đi nữa; tôi đang muốn hôn anh đến tuyệt vọng. Tôi nhón gót lên và đưa môi về phía anh, cầu xin anh bằng ánh mắt để khiến chuyện này dễ dàng hơn. Nếu có kinh ngạc, anh cũng không thể hiện ra, anh chỉ đơn giản đứng bất động khi cuối cùng tôi cũng chạm khuôn miệng run rẩy của mình lên miệng anh.

Hai bàn tay anh siết vai tôi chặt hơn khi tôi rà lưỡi dọc theo môi dưới của anh, thúc giục anh đón nhận nụ hôn của tôi. Anh chiều theo và tôi gần như bật khóc trước mùi vị của anh. Cuối cùng, anh cũng thả lỏng ra và

ngiênng đầu tới một chút. Tôi dấn sâu hơn vào miệng anh, run rẩy với khao khát được anh chạm vào.

Anh đưa tay lên gáy tôi và hôn tôi với tất cả đam mê của buổi sáng hôm trước.

Tôi không thể ngăn lại tiếng rên rỉ vụt thoát khỏi môi mình. Tôi chưa từng cảm thấy điều gì thế này. Chưa bao giờ tôi muốn cười cợt, khóc lóc, giao cấu, và ngấu nghiến một người cho đến khi anh ấy chẳng còn lại gì – cho đến khi chúng tôi hòa làm một và tôi có thể cảm thấy bình yên. Tôi ôm lấy mặt anh trong tay và hôn anh khắp mọi chỗ. Tiếng thở hổn hển của tôi kéo theo sau hơi thở nhẹ nhàng hơn của anh. Tôi tìm kiếm miệng anh hết lần này đến lần khác. Tôi quấn một chân quanh anh, cố trèo lên người anh khi anh đứng thẳng dậy. Đột nhiên, anh phá vỡ nụ hôn và đẩy tôi xuống sàn. Tôi nhìn đăm đăm lên anh, trái tim trần trụi đặt dưới chân anh. Lồng ngực anh nâng lên hạ xuống với hơi thở đầy khắc khoải, song lời anh nói lại rất kiên định và điềm tĩnh.

“Đó là lần cuối cùng em làm một chuyện khi không được bảo. Và đó là lần cuối cùng tôi hôn em. Hi vọng em thích nó.” Qua màn sương nước mắt, tôi nghĩ mình đã nhìn thấy một thoáng tổn thương trong mắt anh. Tôi gạt bỏ điều đó khi trái tim tan nát của mình cố lấy lại chút phẩm giá.

“Làm ơn, Caleb!” Tôi thốt lên lớn tiếng. “Đừng làm vậy. Hãy đưa em đi đi. Cùng rời khỏi đây đi!”

Anh tát tôi. Không thô bạo, nhưng rất đau, và hơi nóng của sự kinh ngạc trườn qua mặt rồi xuống cổ tôi. Tôi đặt tay lên má. Nó đang nóng lên. Khi khoảnh khắc choáng váng ban đầu lắng đi, tôi nghĩ thật lạ khi lẽ ra mình không nên cảm thấy sự đau đớn của cái tát vừa rồi trong lồng ngực, song tôi lại cảm thấy điều đó, và nó đau hơn tôi tưởng rất nhiều.

Đôi mắt Caleb thoáng hiện ra vẻ choáng váng tôi chưa từng thấy qua trước đây. Anh quay lưng lại với tôi và bước qua một trong những cánh cửa

trong phòng.

Tôi nghe thấy tiếng nước chảy.

Anh quay trở ra, “Rửa ráy bản thân và chờ Celia,” anh nạt và bước ra khỏi phòng.

Tôi bật khóc thật to khi cánh cửa đóng lại, song vẫn làm theo điều anh yêu cầu.

Một tiếng rưỡi sau, tôi ngồi sục sục trên mép bồn tắm trong lúc Celia dịu dàng chải tóc cho tôi và cố hết sức để an ủi tôi.

“Tôi rất tiếc, Mèo Con,” cô thì thầm. Tôi nức nở lớn hơn nữa. Ngoan ngoãn gật đầu để cô ta yên tâm. Thật lòng mà nói, nước mắt của tôi chẳng liên quan gì đến cô, hay sự thật là cô đã wax toàn bộ lông trên người tôi rất đau đớn, chỉ chừa lại một ‘đường’ nhỏ ở vùng đỉnh ‘cô bé’ của tôi. Dù vậy nhưng nỗi đau đó không dễ gì quên được. Chủ yếu, tôi khóc là vì không thể giữ Caleb khỏi những suy nghĩ của mình. Anh chẳng hề quan tâm tới tôi, vậy mà bằng cách nào đó, tôi lại yêu anh mất rồi. Anh sẽ không bao giờ hôn tôi nữa – đó là điều anh đã nói – không bao giờ nữa. Tôi tin anh. Tôi đã làm mọi điều anh yêu cầu với hi vọng anh sẽ dung thứ cho tôi. Lòng trung thành của anh chưa bao giờ đặt nơi tôi, và tôi là một kẻ đần khi tin rằng mình có thể thắng được anh.

Tôi không thể ngăn mình nhớ đi nhớ lại khoảnh khắc đó trong tâm trí. Kể cả khi đã biết nỗi đau đang cảm nhận được thiên về mặt cảm xúc, tôi vẫn thấy toàn thân mình đau đớn.

“Celia?” Cuối cùng, tôi xoay sở để lên tiếng giữa những tiếng sục sục.

“*Sí, mi amor?*” (gì vậy, cưng?) cô nói.

Tôi nói với cô bằng tiếng Tây Ban Nha. “Sao anh ấy lại đối xử với tôi tồi tệ như vậy? Một giây trước anh ấy còn cười với tôi, vậy mà giây sau...” Một khối nghẹn mắc lại nơi cổ họng tôi, khiến cho việc nuốt vào còn khó khăn, huống gì là nói.

“Đừng khóc, cô gái đáng yêu,” cô nói. Điều đó gợi nhắc cho tôi về Felipe, song tôi lại không đề cập tới nó. Cô đặt lược chải tóc sang một bên và ôm đầu tôi vào ngực. Tôi ghì lấy cô thật chặt, lòng ngập tràn khao khát được ôm ấp. Cô vuốt ve tóc tôi bằng tay và nói, “Tôi nghĩ có rất nhiều điều cô không biết về chủ nhân của mình. Ngài ấy có thể khó đoán, nhưng lại dành rất nhiều đam mê cho cô. Chủ Nhân của tôi lúc nào cũng dễ chịu, kể cả khi ngài ấy trừng phạt tôi – thế nhưng tôi lại chẳng biết gì về cảm nhận của ngài ấy cả.” tôi có thể nhận ra sự đau đớn trong giọng của cô. Cô ấy yêu Felipe và tin rằng ông ta không hề đáp lại tình yêu đó.

Tôi nghĩ về sự tương tác của mình với ông ta trong tầng hầm và phải phản đối. Felipe say mê Celia như điên đảo. Thật kì lạ khi cô không biết điều đó. Tuy nhiên, tôi không có nhiệm vụ phải nói với cô.

“Rất nhiều năm ở bên nhau,” cô nói bằng giọng thì thầm khe khẽ, “và ngài ấy chưa từng thể hiện, dù bằng cách này hay cách khác, một chút hứng thú nào.” Cô mỉm cười chế giễu. “Dĩ nhiên là trừ khi ngài ấy muốn giao cấu với tôi...hay xem người nào đó giao cấu với tôi.” Lời kể của cô khiến tôi sửng sốt.

“Tôi xin lỗi,” tôi nói với sự đồng cảm.

“Ồ, đừng bận lòng làm gì cô gái nhỏ. Tôi không phiền đâu. Lúc nào tôi cũng thích chuyện đó cả, và khi ngài ấy làm tình với tôi sau đó,” cô thở dài, “ngài ấy luôn chắc chắn tôi không bao giờ cảm thấy nhục nhã, bẩn thỉu hay bất kì điều gì khác tương tự. Ngày ấy khiến tôi có cảm giác như mình đã khiến ngài ấy vui vẻ.” Tôi nhìn lên và thấy lệ trong mắt cô. Cô mỉm cười với tôi và nhanh chóng cúi xuống đi bằng mu bàn tay.

“Tôi xin lỗi vì đã thô lỗ với cô, Celia...cô biết đấy...đêm đó.” Nụ cười của cô giãn rộng hơn.

“Tôi xin lỗi vì đã quá khinh suất. Tôi không biết ngài ấy lại có ý nghĩa với cô nhiều tới vậy. Tôi không thể nói không với ngài ấy, nhưng cũng không nên phô trương khoái lạc của mình một cách bất cần như vậy.” Tôi nghĩ cả hai chúng tôi đều đang đỏ mặt. Tôi siết lấy bàn tay cô và cô ngồi xuống cạnh tôi.

“Celia, cô có bao giờ...có bao giờ nghĩ đến chuyện bỏ trốn không?” Cô không hề giả vờ không hiểu ý của tôi, dù đôi mắt cô tràn ngập sự hoảng hốt, và cô nhìn quanh phòng theo bảo năng.

“Cô không bao giờ được phép nói những chuyện như thế, Mèo Con, kể cả là với những cô gái khác như chúng ta. Bọn họ sẽ phản lại cô không vì lý do nào khác ngoài việc được nhìn thấy cô bị trừng phạt. Nhưng không, tôi không bao giờ có thể rời bỏ Felipe. Ngài ấy có thể không yêu tôi, nhưng ngài ấy có quan tâm đến tôi. Ngài ấy cho tôi mọi thứ tôi khao khát mà không cần tôi phải yêu cầu. Tôi yêu ngài ấy. Trước ngài ấy...tôi không hề nhớ mình sống vì điều gì, mình thích làm cái gì, hiện tại chẳng có thứ gì trong số đó quan trọng với tôi cả.” Tôi khẽ gật đầu dù không thật sự hiểu cô có ý gì.

Cửa phòng mở ra. Celia và tôi giật mình về tội lỗi. Caleb khựng lại, ánh mắt anh xuyên thẳng qua da thịt tôi, kể cả khi tôi đã cúi nhìn xuống lòng mình như một con chó bị coi khinh.

“Celia,” anh nói sau một lúc, “xuống tầng dưới đi.”

“Sí, Señor,” (“Vâng, thưa Ngài”) cô run rẩy đáp và nhanh chóng rời khỏi phòng.

“Đến đây,” anh nói với tôi.

Theo bản năng, tôi toan đứng dậy.

“Ồ trong này, em phải luôn quỳ trên hai gối, trừ khi được bảo khác đi,” anh nói.

Run rẩy, tôi quỳ xuống và theo sau anh khi anh bước vào phòng ngủ. Tim tôi đập điên cuồng trong lồng ngực, và ở giữa hai đùi tôi, vùng da thịt vừa mới được “dọn dẹp” càng khiến tôi nhận thức rõ hơn về sự trần trụi của mình. Sự tò mò về điều anh sẽ làm tiếp theo khiến dạ dày tôi vặn xoắn lại, thế nhưng tôi vẫn gần như là háo hức đi theo anh, với hi vọng rằng anh sẽ dịu dàng hơn trước đó.

Anh dắt tôi đến chỗ một chiếc ‘giường’ nhỏ, với vài chiếc chăn bông dày, mịn đặt trên sàn gần đó. “Đứng gần giường. Đặt tay em ở hai bên,” anh bình thản ra lệnh.

Ngập ngừng, tôi làm theo điều được bảo. Trên chiếc giường trước mặt tôi có đặt mấy thứ quần áo, một vài thứ trong số đó tôi thấy quen thuộc, còn lại thì không. Không hề có tí ti cảm xúc nào, anh nhắc một chiếc quần lót đen xuyên thấu từ giường lên và ra hiệu cho tôi mặc vào. Tôi làm theo mà không hề bình luận gì, nhưng khi nhắc một chân lên để bước vào, tôi mất thăng bằng và đã đặt hai tay lên vai anh để đứng vững. Anh căng người dưới đôi tay tôi và tôi rút chúng lại. Mặc vớ dài vào cũng chẳng suôn sẻ gì cho cam, song tôi đã dang hai tay ra để giữ thăng bằng.

Anh đứng lên và quan sát chiếc quần lót cùng vớ dài trong lúc da thịt tôi ăm ắp lên dưới sự dò xét kĩ càng của anh. Tôi không dám nhìn thẳng vào mặt anh để xem anh có thích điều mình thấy không. Có lẽ, không hề ngạc nhiên gì, chiếc quần lót đã gây ra một cơn sóng khao khát kì lạ và choáng ngợp. Phần da thịt trần trụi nơi ‘cô bé’ của tôi trở nên nhạy cảm hơn trước cảm giác mượt mà và êm ái của chất vải quần lót. Bỗng nhiên, tôi thấy biết ơn vì đã được làm phụ nữ hơn bao giờ hết. Nỗi khao khát của chúng tôi có thể được che giấu, trong khi một người đàn ông thì không thể. Thế nhưng, việc giữ cho hai đùi mình không khép lại cũng khá khó khăn với tôi.

Tôi chưa từng mặc qua coóc-xê, thế nên tôi chẳng hề chuẩn bị trước cho sự chật khít này. Làm từ da thuộc trơn nhẵn, nó nằm ngay bên dưới hai bầu ngực và che kín toàn bộ vùng bụng của tôi. Tôi bật ra tiếng càu nhàu khi anh buộc chặt phần lưng lại bằng một cú kéo nhanh chóng và mạnh mẽ. Anh dừng lại một lúc để tôi bình tĩnh và hít thở bình thường trở lại.

“Em thở được không?”

Tôi gật đầu giật cục. “Được, thưa Chủ Nhân.”

“Tốt. Nếu xương sườn em bắt đầu đau thì phải nói với tôi ngay lập tức.”

Một cái gật đầu nữa, “Vâng, thưa Chủ Nhân.”

Có hai dải da kì lạ được gắn ở phần trước chiếc coóc-xê. Tôi nhanh chóng nhận ra chúng được dùng cho cổ tay mình. Với hai cổ tay được buộc lại chắc chắn, tôi không thể nhấc hai cánh tay được nữa.

“Như thế sẽ giữ tay em ở đúng vị trí của chúng,” anh nói với một chút tức giận. Tôi đỏ mặt trước kí ức về nụ hôn táo bạo của mình và nhăn mặt trước kí ức về chuyện xảy ra sau đó. Tôi nghe thấy tiếng sột soạt ở phía sau, nhưng đã chống lại thôi thúc muốn nhìn.

“Cúi gập người xuống giường và giăng hai chân ra,” anh nói.

Tôi quay đầu và thấy anh đang cầm thứ gì đó trong tay, nhưng lại không thể nhận biết đó là gì.

“Làm theo lời tôi bảo!”

Tôi cố gắng vâng lời, hi vọng sẽ không phải cảm thấy chiếc thắt lưng của anh quật lên phần mông nhạy cảm của mình nữa. Dù đang rất sợ, tim tôi vẫn thất lại khi nhận ra mùi hương của anh trên ga trải giường. Lệ làm hai mắt tôi đau nhói. Tôi gần như đã thì thầm tên anh, nhưng biết rằng việc đó sẽ chỉ đem những điều tồi tệ tới. Ước gì tôi chưa bao giờ nói tôi yêu anh. Ước gì tôi đã tiếp nhận lời thổ lộ của anh khác đi.

“Em không muốn trả thù, Caleb. Em không muốn có kết cục như anh, để cho một món nợ máu chết giẫm điều khiển đời mình. Em chỉ muốn tự do thôi. Em muốn được tự do, Caleb. Không phải làm con điếm của ai đó...kể cả của anh cũng không.”

Nỗi đau đớn chuyển thành hoảng loạn khi những ngón tay Caleb kéo mở hai gò mông của tôi ra. Tôi bất động, cầu mong sự xâm nhập đó biến đi. Một ngón tay anh ấn lên hậu môn tôi, trong khi những ngón còn lại kéo giữ quần lót ở một bên. Không thể ngăn anh lại được.

“Thả lỏng đi,” anh nói. Anh chậm chậm trượt một đốt ngón tay đã được bôi trơn vào bên trong tôi.

Tôi không thể bật ra bất kỳ âm thanh nào, nhưng bên trong, tôi đang gào thét vì sốc. Vào...và ra...vào...và ra, anh chậm chậm đẩy. Mặc cho nỗi sợ và sự e ngại bên trong lòng, cảm giác kia đã mang đến sự khao khát đầy quen thuộc nơi bụng dưới của tôi. Quần lót tôi, đã ướt đầm, dính sát vào da thịt trần trụi, thúc giục tôi cong người áp vào những ngón tay kia. Chúng ở rất gần với nụ hoa của tôi, rất gần.

“Tuyệt không, Vật Cứng?” anh thì thầm khàn đục. Tôi cứng người và chắc chắn anh cũng cảm thấy điều đó quanh ngón tay mình. Anh đẩy vào bên trong tôi sâu hơn nữa cho đến khi dạ dày tôi nhói lên và một tiếng rên rỉ thoát khỏi môi tôi.

Anh giữ lấy tôi, lơ lửng trên ngón tay anh, rút cạn những giọt nước mắt nhục nhã cùng những tiếng rên rỉ đầy dục vọng từ tôi. “Có. Có, thưa Chủ Nhân.” Tôi nức nở.

Anh chậm chậm rút ra. Tôi hạ hông xuống, và một lần nữa, mùi hương của anh lại tràn ngập các giác quan của tôi. Tôi tự hỏi lần thứ một triệu rằng tại sao mình lại khao khát anh ghê gớm đến vậy, trong khi anh chỉ là một tên khốn đầy toan tính. Trong lúc tôi đang thở hổn hển, Caleb đã chuẩn bị cho đợt tấn công thứ hai, bằng cách đẩy ngón tay vào trở lại cùng nhiều

chất bôi trơn hơn nữa. Anh cố nhét thứ gì đó vào bên trong tôi, thứ gì đó rất lạ lẫm.

“Anh đang làm gì vậy?” Tôi la lên trước khi kịp ngăn mình lại.

“Thả lỏng đi,” anh nói.

Sửng sốt đến cảm lạnh, tôi ngay lập tức ra lệnh cho bản thân phải nghe theo. Chầm chậm, vật thể kia tiến vào, và tôi nhận ra bản thân mình đang bị lấp đầy đến mức đau đớn cũng như đang ở trên bờ vực của khoái cảm tột cùng. Tôi có thể cảm thấy nó trong dạ dày mình, và kì lạ thay, tôi cũng có thể cảm thấy nó đang ấn lên vách tường bên trong ‘cô bé’ của tôi nữa. Tôi nằm yên, hồn hên và rên rỉ, cố giải mã chuyện quái gì vừa mới xảy ra.

Cơ thể ấm áp của Caleb áp lên lưng tôi. Khuôn miệng nóng bỏng của anh mút lấy dải tã tôi, và các thớ cơ của tôi co thắt dữ dội, sự ẩm ướt tràn dâng. “Đừng có mà đẩy thứ này ra, bằng không tôi sẽ quất nát mông em bằng roi đấy.” Trong lúc nói những lời đó, anh đẩy sự cương cứng của mình sát vào và dịch chuyển nút chót bên trong tôi. Tôi rên rỉ.

“Vâng, thưa Chủ Nhân,” tôi thì thào. Giọng tôi là một lời van xin đầy khao khát, muốn được nhiều tiếp xúc hơn nữa. Anh lui lại, bàn tay trái đặt giữa hai bả vai tôi, hông vẫn áp sát lên tôi. Tôi thở dài khi anh kéo quần lót tôi xuống để mông tôi lộ ra. Anh đưa tay vào giữa hai chúng tôi để lướt những ngón tay giữa hai gò mông tôi. Tôi đẩy ngược lại, giục anh hạ xuống thấp hơn, đến gần hạt đậu sưng phồng của tôi, cầu xin anh hãy kết thúc với tôi. Mất không lâu lắm. Anh nhẹ nhàng chà xát nơi bí ẩn của tôi bằng những đầu ngón tay trong khi lòng bàn tay dịch chuyển nút chót bên trong tôi. Tôi lên đỉnh chỉ trong vài giây, toàn thân chuyển động dữ dội, giật cục. Sau đó, anh giúp tôi nằm xuống sàn và bảo tôi hãy ngủ đi.

CHƯƠNG 18

Tôi mở mắt và nhìn đắm đắm vào bóng tối nhập nhoạng, không muốn di chuyển phòng trường hợp Caleb định tra tấn tôi nhiều hơn khi tôi đã tỉnh dậy. Giấc ngủ của tôi không thẳng thớm chút nào. Hai cổ tay tôi bị trói vào chiếc coóc-xê da thuộc được buộc chặt thít. Thật khó để hít thở hay nhấc hai cánh tay lên dù chỉ vài phân. Tôi bị buộc phải ngủ trên sàn – dù đã được trải chăn nhưng lại không hề thoải mái bằng giường.

Tôi nghĩ về buổi sáng. Sau khi Caleb đã thô bạo sử dụng miệng tôi, chuyện khiến tôi khao khát lẫn ham muốn anh, anh đã từ chối trao cho tôi sự khuây khỏa mà cho đến giờ anh vẫn luôn cho tôi sau mỗi thử thách – tình cảm triu mến. Phải thừa nhận, điều đó khiến tôi thấy tổn thương. Mặc cho những chuyện anh đã buộc tôi phải trải qua, chưa bao giờ anh khiến tôi thấy mình rẻ rúng cả. Kể cả lúc ban đầu, khi anh còn là một tên khốn chai đá hơn thế này, anh vẫn luôn cố xoa dịu nỗi sợ hãi và lo lắng của tôi mỗi khi xong việc – tôi e những ngày đó đã không còn nữa.

Không còn kể từ khi tôi nói với anh tôi yêu anh.

Nhớ lại ngày đó trong đầu không giục tôi thức dậy nhanh hơn được, song tôi không ngủ lại được nữa. Không chỉ vì tôi đã ngủ gần như cả ngày, mà còn vì dạ dày tôi đang van xin được ăn chút gì đó. Rồi như thể được ra lệnh, cánh cửa mở ra và Caleb sải bước vào phòng. Tim tôi lập tức tăng tốc và lỡ nhịp khi thu vào hình ảnh của anh trong bộ lễ phục. Mái tóc vàng dày và đẹp đẽ của anh, thường trong trạng thái rối bù có chủ ý, giờ được chải vén gọn gàng khỏi gương mặt anh. Sự mãnh liệt trong đôi mắt xanh của anh vừa như một cú thoi vào bụng, lại vừa như một cái vuốt ve dịu dàng, đầy khao khát.

Anh dường như vô cùng điềm tĩnh khi tiến tới chỗ tôi. Tôi nhớ ra thân phận của mình và quay đi. Anh quỳ xuống cạnh tôi. Tôi thở hắt một hơi khi anh vói tay ra và lướt những ngón tay dài uyển chuyển trên cằm tôi. Anh khum lấy nó và cơn râm ran lan khắp cơ thể tôi. Tôi rùng mình dù không hề muốn thế. Anh xoay mặt tôi về phía mình, và tôi không thể cưỡng lại việc nhìn vào mắt anh nữa.

“Em ngủ ngon chứ, Mèo Con?” Anh hỏi, dịu dàng đến đau đớn.

“Vâng, thưa Chủ Nhân,” tôi thì thầm.

“Tốt. Đến lúc xuống tầng dưới và giới thiệu em cho các vị khách còn lại rồi.”

Dạ dày tôi vặn xoắn, nhưng vào lúc này, việc đó chẳng liên quan gì đến cơn đói mà dính đến sự lo lắng nhiều hơn. Tôi không nói gì, cũng không hề kháng cự khi anh giúp tôi đứng dậy. Tôi đứng cách anh chỉ vài phân, và mùi hương của anh một lần nữa vây lấy tôi. Trong một giây, tôi không thể ngăn mình nhắm mắt lại và tưởng tượng ra một hoàn cảnh khác thế này – một nơi mà tôi có thể là chính mình, và anh sẽ yêu tôi tha thiết vì điều đó. Anh vuốt tóc tôi ra sau, gỡ những lọn rối do nằm ngủ của tôi một cách nhanh chóng và khéo léo.

“Đây,” anh nói, giống tự nhủ hơn là nói với tôi, “trông khá hơn nhiều rồi.”

Một khoảng lặng kì lạ phủ xuống hai chúng tôi. Tôi giữ cho mắt mình tập trung vào làn áo sơ mi được ủi tươm tất trước mặt. Anh thở dài, và tôi không thể ngăn mình không để ý rằng đó là kiểu thở dài người ta dùng khi sắp phải làm một chuyện khó khăn. Bằng cách nào đó, tôi biết nó có liên quan đến Rafiq, song tôi lại không thể hỏi anh. Tôi vẫn chưa thể chấp nhận số phận của mình. Tôi hi vọng Caleb mà tôi đã đem lòng yêu thương vẫn còn sống sót bên trong phiên bản Caleb đang đứng trước mặt mình. Hi vọng là tất cả những gì tôi còn.

Không chần chừ gì thêm nữa, anh xoay tôi lại rồi vén toàn bộ tóc qua vai trái. Toàn thân tôi run rẩy. Tôi nghe thấy tiếng anh lấy thứ gì đó từ trong túi ra. Tôi căng người khi cảm giác được dải da thuộc trơn mịn bao quanh cổ mình.

“Nó không giống chiếc vòng cổ em từng đeo trước đây đâu. Tôi thích cái này hơn nhiều. Nó mềm hơn và sẽ không hằn dấu lên em,” anh thì thầm.

Nếu hai bàn tay được tự do, tôi hẳn đã với lên để chạm vào chiếc móc được gắn phía trước rồi, nhưng chúng lại chẳng được như thế - giống như tôi, chúng đã bị trói buộc bởi hoàn cảnh.

“Tôi muốn em biết,” anh nói với vẻ bình thản, “sẽ có rất nhiều người ở tầng dưới. Những người này là những người quen khá quan trọng của tôi. Tôi mong em sẽ ngoan ngoãn. Làm chính xác lời tôi bảo, giữ hai mắt nhìn xuống, và đây sẽ là một buổi tối thú vị cho cả hai chúng ta. Hiểu chưa?”

Tôi nuốt vào nặng nhọc và cố thì thầm, “Vâng, thưa Chủ Nhân.”

“Xoay lại,” anh nói. “Tôi có một thứ nho nhỏ để đảm bảo sự phục tùng của em.” Khi quay lại, tôi không thể ngăn mình nhìn vào mắt anh. Anh kéo tôi lại gần, giữ tôi đứng yên bằng một bàn tay đặt ở thắt lưng. Bàn tay kia của anh khum lấy bầu ngực nằm dưới lớp coóc-xê của tôi. Anh đặt miệng lên nhũ hoa của tôi và mút.

Tôi không thể kiềm lại tiếng thở dài dữ dội. Tôi đã ướt đầm, song sự dịu dàng của anh vô cùng ngăn ngui. Ngay khi miệng anh thả ra, một áp lực mạnh mẽ khác đã đặt lên nhũ hoa của tôi. Trong khi tôi dần lịm đi, anh lặp lại quá trình nhanh chóng kia với bên ngực còn lại, sau đó bước lui ra để chiêm ngưỡng thành quả của mình.

Tôi nhìn xuống hai bầu ngực của mình qua làn nước mắt mờ ảo và thấy hai chiếc kẹp mỏng đã “ngự” trên hai đầu ngực. Một sợi xích vàng nối chúng với nhau và dẫn thẳng đến tay Caleb. Trong khi nhận định hoàn cảnh của mình, tôi không thể không nhìn lên Caleb với vẻ van xin. Anh kéo nhẹ

nhẹ, như thể nói rằng lời van xin của tôi là vô nghĩa. Cơ thể tôi căng ra, và một đợt sóng đau đớn lần cảm xúc khoan sâu xuống bụng rồi kết thúc ở giữa hai chân tôi. Nút chốt bên trong mông tôi dịch chuyển, làm tăng thêm cảm giác. Giữa chừng, đau đớn chuyển thành điều gì đó rung động, một điều gì đó gần như là khoái cảm. Như một con rối, cơ thể tôi thả lỏng khi Caleb buông dây kéo ra.

“Chúng ta đã rõ hết các quy tắc về phục tùng chưa?” Caleb hỏi, và rồi không đợi tôi trả lời, anh tiếp tục, “Đây là ột dạng thử thách, Mèo Con ạ. Đừng có làm tôi thất vọng.” Anh quay lưng lại với tôi. “Đi theo sau về phía bên trái của tôi, giữ cho hai mắt em nhìn xuống và việc kiểm tra độ nhạy cảm ở hai đầu nhũ hoa của em sẽ là không cần thiết.”

“Vâng, thưa Chủ Nhân,” tôi đáp, không thể giữ cho giọng mình khỏi run run. Nước mắt đọng trên lông mi và cả cơ thể tôi rung động, song tôi vẫn đi theo Caleb như được bảo.

Chúng tôi bước đi như diều bính. Một thoáng những giọng nói thì thầm vọng đến đầu cầu thang. Ánh nền từ căn phòng phía dưới chiếu trên những bậc thang bằng đá hoa cương, thấp sáng sự xuất hiện của chúng tôi bằng sắc màu sống động. Ánh sáng dịu dịu ấm áp làm dịu đi đôi chút cơn run rẩy của tôi, cùng với sự thận trọng mà Caleb dành cho sợi xích buộc chúng tôi lại với nhau.

Ở chân cầu thang, Felipe chào đón Caleb, “Thật tốt khi có anh tham gia cùng chúng tôi, anh bạn. Tôi thấy có cả cô Mèo Con đáng yêu của anh đi theo nữa. Mọi người đang mong được gặp cô ấy đấy.”

“Felipe,” Caleb chào. Tôi không thể không để ý thấy rằng Caleb nghe có vẻ không vui gì cho lắm.

Ánh mắt chúng tôi chạm nhau qua bờ vai Caleb, song ông ta lại chẳng mách lẻo về việc bất tuân mệnh lệnh của tôi. Thực tế là ông ta còn nháy mắt

với tôi nữa. Chúng tôi lại vừa chia sẻ một khoảnh khắc nữa với nhau, nhưng chủ nhân của tôi thì không hề biết. Tôi đỏ mặt dữ dội.

“Tôi nghĩ anh nên biết cậu trai kia đang có mặt ở đây với Ngài B tôi nay và sẽ là một phần trong màn trình diễn,” Felipe thì thầm nói thêm, đủ to để tôi nghe thấy. Lời tuyên bố mang chút giấu cợt, như thể ông ta đang chọc cười Caleb vậy. Tôi không thích thế.

“Thú vị đấy,” Caleb đáp, đơn giản và cộc lốc. Caleb ngẩng đầu lên và nhìn lướt qua một nhóm nhỏ những người khách đang tụ tập. Theo bản năng, tôi cũng lia mắt quanh phòng, và lập tức nhận được một cơn đau không dứt chạy xuyên qua hai nhũ hoa.

“Nhìn xuống,” Caleb nói với tôi qua vai, giọng anh đầy sự giận dữ không giấu diếm.

“Vâng, Chủ Nhân,” tôi nói bằng giọng thì thầm rời rạc. Tôi muốn hét lên vì cơn đau đang tra tấn hai nhũ hoa của mình, song lực căng trên dây xích giảm dần, và hơi thở của tôi thoát ra thành tiếng thở dài nhẹ nhõm rất nặng nề.

Caleb đi lướt qua Felipe. Tôi theo sau, vô cùng e sợ sợi xích anh đang cầm. Chúng tôi bước xuống lối cầu thang bằng đá hoa cương, đặt chân lên mặt thảm và băng qua căn phòng. Sự mềm mại của chất liệu nhung lông mát-xa cho hai lòng bàn chân mang tất của tôi.

“Chà, xem chú mèo lôi vào thứ gì kia,” giọng đàn ông mang âm sắc nhừa nhựa của miền Nam vang lên, theo sau đó là tiếng huýt sáo khe khẽ. “Cô ta là một mỹ nhân. Tôi muốn thử nghiệm cô ta, đặc biệt là nếu cô ta chịu được bất kì điều gì giống như kẻ mà Felipe đã cho vợ tôi thử.” Người đàn ông lùi lại để Caleb có thể nhìn.

Tôi liếc lén hé mắt nhìn lên một chút, đầu vẫn hướng xuống sàn. Từ khóe mắt, tôi thấy một cậu trai trạc tuổi mình đang quỳ trên hai gối. Cậu ta có lẽ là cậu nhóc đẹp trai nhất tôi từng thấy. Thế nhưng, tôi vẫn không thể

giữ bỏ được ý nghĩ mình có biết cậu ta. Cậu ta nâng đôi mắt màu lam sẫm lên, chỉ vừa đủ để chạm với mắt tôi. Hơi thở tôi tắc nghẹn và hai mắt mở to.

“Kid!” tôi kêu lên trước khi kịp ngăn mình lại. Đau đớn nhanh chóng thay thế sự kinh ngạc khi hai nhũ hoa tôi bỗng rất do áp lực liên tiếp.

“Nhìn xuống, Mèo Con,” Caleb nạt.

Tôi chậm chạp nghe theo. Tôi biết Kid đã bị bắt giữ, nhưng vẫn chưa gặp lại cậu ta kể từ cái đêm Caleb và tôi đến biệt thự. Tôi tự hỏi cậu ta đã ở đâu trong suốt thời gian qua. Tóc của cậu ta đã dài hơn, dáng người gầy hơn, và thái độ của cậu ta cho thấy sự sụp đổ sâu sắc đến thế nào. Mặc cho mọi thứ, trông cậu ta vẫn khỏe mạnh, thậm chí có lẽ là vui vẻ nữa. Tôi không biết phải cảm thấy thế nào khi gặp lại cậu ta. Kid gợi nhắc cho tôi quá nhiều về chuyện đã xảy ra với đám lái mô-tô. Tôi cố gắng ghi nhớ rằng cậu ta chính là người đã ngăn đám bạn của mình đánh tôi đến chết.

Caleb lại kéo dây, lần này hơi mạnh so với mức cần thiết để yêu cầu sự chú ý của tôi.

“Vâng, Chủ Nhân,” cuối cùng tôi thì thào và Caleb giữ tôi đứng yên để mở dây trói ở hai cổ tay.

“Giữ hai tay của em sau lưng trừ khi em cần chúng để giữ thăng bằng.”

Bị buộc phải đến gần, tôi không thể không thu vào hình ảnh Kid mặc độc một chiếc khố. Hai cổ tay cậu ta bị buộc lại, còn có cả kẹp trên nhũ hoa của cậu ta nữa. Quanh cổ cậu ta là một chiếc vòng với dây da gắn vào đó. Cơ thể cậu ta tỏa sức nóng lên chân của tôi. Tôi muốn hét lên vì tất cả sự bất công này. Tôi bắt đầu thở hổn hển vì lo lắng, thậm chí có lẽ là hoang mang nữa.

“Ồ, cô ta quả là dữ dội. Tôi nghĩ tôi thích chơi đùa với cô ta một chút,” Ngài B nói thêm, và một tràng cười khùng khục vang lên, nghe như nó xuất phát từ sâu trong bụng ông ta vậy.

“Chuyện là đó không thể nào,” Caleb nói. Giọng điệu của anh hơi gay gắt và tôi không thể không chú ý đến cái cách những người đứng gần đó nhìn chằm chằm vào anh. “Mèo Con được dành cho những chuyện khác.”

Tôi hơi ngắc đầu, nhìn lên qua hàng lông mi khi anh dắt tôi về phía một chiếc bàn trải khăn lanh trắng muốt. Ngọn chúc đài tám hai cặp đôi đang thưởng thức cocktail và trò chuyện trong ánh sáng dịu dịu ấm áp. Bọn họ mặc vét và đầm dài, các quý tộc ăn diện cho một đêm chơi bời đắt đỏ.

Một phụ nữ, ăn vận tương tự như tôi, quỳ gối gần bàn. Cơ thể cô ta bất động, song lại rất thư thái. Hai mắt cô ta nhìn xuống còn hai bàn tay chắp lại trên đùi. Caleb dừng lại ở gần cô ta, thả sợi dây xích vào tay cô ta. Anh đè hai vai tôi xuống. Tôi cúi người để quỳ trên hai gối và nút chốt trong mộng tôi dịch chuyển. Cảm giác rộn ràng chạy khắp cơ thể khiến tôi run rẩy.

“Tôi sẽ quay lại, Celia. Hãy đảm bảo Mèo Con ở yên đây trong vài phút.”

Tôi thở dốc, không hề nhận ra Celia, nhưng vẫn giữ hai mắt nhìn xuống. Ngay khi Caleb rời đi, tôi hơi nhìn lên để xem rõ hơn. Celia trông xinh đẹp đến lạ kì. Dĩ nhiên, tôi biết cô ấy thuộc về Felipe, nhưng tôi không biết rằng cô ấy cũng bị buộc phải tham gia vào những chuyện thế này. Lần trước, cô ấy là người vung roi, nhưng tối nay, cô ấy lại là tù nhân, giống như tôi – và rõ ràng là cả Kid nữa.

Một cặp đôi nữa, một phụ nữ cao to và một người đàn ông thấp bé, mặc trang phục màu trắng, tiến tới, kéo theo một phụ nữ mặc coóc-xê đỏ phía sau. Người phụ nữ kia mang xích nhũ hoa, tất lụa dài màu đỏ, và một chiếc quần lợt khe bằng ren đỏ, với một sợi ruy băng đỏ đan trên mái tóc dài sẫm màu. Cặp đôi ngồi xuống bàn, và người phụ nữ mặc đồ đỏ quỳ gối bên cạnh người đàn ông.

Trong phục cổ điển trình trọng và những tiếng thì thầm đầy kính cẩn hòa với một tràng cười khe khẽ. Thế giới của họ rất khác so với thế giới mà tôi quen. Đàn ông với khuôn mặt tươi cười, phụ nữ dát đầy trang sức lấp lánh cùng bộ móng tay dài được sơn kĩ lưỡng, kéo theo sau họ những phụ nữ mặc coóc-xê bán khóa thân. Tôi để ý thấy rằng Kid là tù nhân nam duy nhất ở đây.

“Mọi người, xin hãy tìm chỗ ngồi. Chúng tôi đã sẵn sàng phục vụ món đầu tiên,” Felipe tuyên bố từ phía cuối bàn. Âm nhạc nhẹ nhàng bắt đầu được chơi và thêm nhiều nến nữa được thắp lên quanh phòng. Caleb đến đón tôi cùng lúc với khi Felipe đến đón Celia.

“Đi nào Mèo Con, dùng bữa tối thôi. Tôi chắc em đã đói rồi.” Caleb đi chuyển chậm để tôi có thể bò theo đến chiếc bàn cách đó vài bước chân. Anh ngồi xuống bàn, giữ tôi quỳ trên sàn bên cạnh.

Những người phục vụ mặc đồng phục vô cùng thiếu vải, gần như không che nổi hai bầu ngực hay phần hông, đặt những đĩa khai vị xuống giữa bàn, vài người châm thêm nước vào ly, còn những người khác thì rót thêm rượu vang.

Phía bên kia của tôi là Felipe, Celia ở ngay cạnh ông ta trên sàn. Người phụ nữ mặc đồ trắng ngồi bên cạnh Caleb.

“Mèo Con, tối nay cô cư xử rất đúng mực,” Felipe thì thầm và nhẹ nhàng chạm vào vai tôi. Tôi giữ nguyên tư thế, dù sự động chạm của ông ta khiến cho một đợt sóng hoài nghi chạy dọc xuống cánh tay tôi. Tôi hơi xoay đầu để xem Caleb có để ý không.

“Cô ấy có những lúc rất thú vị,” Caleb nói thêm như thể tôi không có ở đó. Sự chú ý của anh bị kéo về phía người phụ nữ mặc đồ trắng đang ngồi bên cạnh. Từ vị trí dưới sàn, tôi quan sát những ngón tay được sơn phết của ả trượt lên giữa đùi anh và dừng lại khi chỉ cách nơi gò lên giữa hai chân anh một chút.

“Thật tốt khi được gặp lại anh, Caleb,” giọng nói mượt mà của ả vang lên đủ to để tôi nghe thấy,

“Chúng ta đã gặp nhau chưa?” Caleb hỏi và đặt tay lên tay ả, ngăn nó trượt lên xa hơn trên chân anh.

“Thật tiếc là chưa. Tôi đã ở đây khi anh và cô gái đáng yêu của anh vừa đến. Tôi ngưỡng mộ anh và quyết tâm tìm ra anh là ai,” cô ta nói như rên rỉ.

“Tôi hiểu,” Caleb nói. “Thế thì, quả là vinh dự khi được gặp cô, Quý Cô...?”

“J,” ả nói, “*Quý Bà J*, nhưng đừng lo, Ngài J biết rất rõ những hoạt động giảng dạy tăng cường của tôi.” ả bật cười lẳng lơ. Những ngón tay của ả di chuyển lên để khum lấy nơi đang gồ lên của Caleb.

Tôi cố chống lại thôi thúc gạt tay ả ra. *Của tôi! Đồ lẳng lơ chết giẫm.*

Caleb ấn tay ả vào mình và rồi dời nó trở về lòng của ả. “Cảm ơn vì lời khen, Bà J, nhưng tôi nghĩ sự chú ý của bà tốt hơn nên dành cho ai đó khác.” Giọng Caleb vang xuống tận chỗ tôi, dù nó chỉ là một lời thì thầm bên tai Bà J.

“Anh có đôi tượng rồi à?” ả nghe có vẻ thất vọng.

Sục sôi vì ghen tuông, và với kí ức về Caleb và Celia trong tâm tưởng, tôi nghiêng người về phía Caleb rồi dụi đầu lên đùi anh. Ngạc nhiên thay, bàn tay Caleb đặt lên đầu tôi trong một cái vuốt ve dịu dàng và trấn an trước khi đẩy tôi ra.

Caleb bật cười trầm thấp và tôi quan sát tay anh siết lấy phần đùi trên của Bà J qua lớp vải xa-tanh. Hai chân ả mở ra và ả kéo tay anh về phía trung tâm của mình.

“Cô đói rồi. Chúng tôi sẽ đảm bảo cô được đủ đầy.” Caleb ve vuốt ả ta một chốc rồi rút tay khỏi nắm tay của ả và di chuyển hai tay lên mặt bàn.

Anh lấy đĩa khai vị rồi sốt một ít ra đĩa của ả cũng như đĩa của mình. “Món này sẽ giúp cô bắt đầu.” Giọng anh chứa đựng một lời hứa hẹn, và tôi phải tự hỏi kế hoạch sau đó của anh là gì.

Lệ khiến hốc mắt tôi đau nhói. Mà anh có để ý đâu. Tim tôi nện thình thịch trong lồng ngực và tôi thề tiếng ong ong bên tai mình to đến độ ai cũng có thể nghe thấy. Hơi thở tôi trở nên gấp gáp, và bàn tay Felipe sụt qua bắp tay tôi.

“Thả lỏng đi,” ông ta thì thầm.

Caleb đưa xuống một con tôm còn nguyên vỏ ngon lành. “Há ra, Mèo Con.”

Mắt tôi tự động đưa lên ngang tầm với anh. Trước khi kịp đưa ra một ánh nhìn thích hợp với anh, hai nhũ hoa tôi đã nhận được một cú kéo bóng rất gần như cướp đi hơi thở của tôi. Miệng tôi há ra, do vô tình thì đúng hơn, nhưng Caleb đã chớp lấy thời cơ đó để thả mẩu thức ăn vào miệng tôi. Xấu hổ, tôi chẳng thể làm được gì khác ngoài nhai nuốt. Dạ dày tôi biết ơn sự chú ý kia.

Tất cả những người đeo dây xích đều ăn từ tay của Chủ Nhân họ. Điều đó khiến tôi khiếp sợ, song tôi vẫn giữ nguyên vẻ phục tùng. Tôi đã hứa sẽ nghe lời. Việc đó khiến Caleb vui và sự tồn tại của tôi chủ yếu tùy thuộc vào sự vui vẻ của anh. Tôi vẫn chưa nhìn thấy Rafiq, song tôi đang rất trông chờ sự ngạc nhiên.

Khi món cuối cùng đã được phục vụ xong, Caleb rời khỏi bàn. “Em cần phải đi vệ sinh và tắm rửa.”

Felipe xen vào, “Celia có thể đưa cô ấy đến khu vực dành cho nô lệ, nếu cậu thấy điều đó ổn, Caleb.”

“Tôi sẽ đưa cô ấy đi cùng với Celia. Sau đó Celia có thể hướng dẫn Mèo Con làm theo điều được bảo.”

Caleb giúp tôi đứng lên, Nút chốt dịch chuyển, gây ra một cơn run rẩy nữa xuyên suốt người tôi. Felipe trao dây xích của Celia cho Caleb, và anh dẫn hai chúng tôi rời đi.

Anh giao cho Celia dây xích của tôi tại cửa. Căn phòng sáng bóng và trắng tinh tươm. Một hàng những chiếc bình nằm thẳng tắp trên sàn phía bên phải tôi, vài chiếc thì to, số khác thì nhỏ. Phía bên trái là dãy phòng riêng. Xa hơn nữa, tôi nhìn thấy một bức tranh lớn khảm hình một thiếu nữ Mexico đang tắm lộ thiên và môn trôn nhũ hoa của mình, trong khi một người đàn ông quan sát từ xa. Nó tạo nên một bức phong nền cho căn phòng tắm, với một hàng những đầu vòi sen, rãnh thoát nước trên sàn, và một vài buồng vệ sinh.

“Chỗ này là gì vậy, Celia?” Tôi thì thào. Giọng tôi chứa đựng cả sự kinh ngạc lẫn bối rối. Trong vô thức, tôi với tay về phía Celia và cô ấy nắm lấy nó.

“Chỉ là một căn phòng thôi, Mèo Con.”

Cô ấy nghiêng người tới gần tai tôi và thì thầm, “Mọi điều chúng ta nói đều bị ghi âm lại. Máy cảm biến chuyển động – micro nữa.” Tôi gật đầu.

“Dùng phòng vệ sinh dành cho nữa đi. Tôi cần lấy vài cái khăn.”

Sau khi tôi đã giải quyết xong, Celia đưa tôi đến một căn phòng nhỏ, riêng tư và được che kín màn. Có một bồn rửa và một bộ khăn. Chiếc tủ nhỏ đặt cạnh bồn rửa chứa đầy các vật dụng vệ sinh cá nhân.

“Tôi sẽ làm sạch vùng ở giữa hai chân cô.” Celia kéo chiếc quần lót lụa của tôi xuống cùng với đôi tất lụa dài, và tôi để mặc cô làm thế. Cô lau rửa cho tôi rất nhiều lần trước khi tôi không còn mắc cỡ nữa. “Khi tôi đã làm xong cho cô, cô sẽ hiểu việc cần làm nếu lần sau được yêu cầu làm sạch mình.” Cô đổ lên một mảnh vải thứ xa phòng đặc biệt gì đó có mùi quả hạnh và mật ong. “Đứng trên chiếc khăn này và mở hai chân ra cho tôi.” Tôi làm theo lời cô yêu cầu. Celia vô cùng nhẹ nhàng, như vẫn luôn thế. Tôi

gần như có thể được tại sao phụ nữ lại có thể liều xiêu vì phụ nữ rồi. Celia không hề chạm vào tôi một cách thô lỗ, song hành động của cô dịu dàng đến độ đã ru tôi vào trạng thái thư giãn.

Mất không bao lâu trước khi chúng tôi quay trở ra với Caleb, và anh đưa Celia về với Felipe, người đã trao cô ấy cho một trong các cặp đôi tôi trông thấy đang ngồi ở bàn ăn tối. Celia đi theo mà không hề kháng cự, kể cả khi người đàn ông và người phụ nữ kia cùng chạm vào hai bầu ngực cô.

Caleb giật dây xích của tôi, tạo ra một dòng điện bắn thẳng từ nhũ hoa xuống ‘cô bé’ của tôi. Tôi nhắm mắt và kiềm lại lời van xin. “Đừng để mọi người chờ đợi nữa,” anh nói.

Caleb buộc tay tôi vào mấy chiếc móc ở phía trước coóc-xê. Chúng tôi di chuyển đến gần một khu vực khác trong căn phòng lớn. Những chiếc trường kỉ và bàn thấp với nến cùng những ly rượu vang được đặt có chủ ý tại khu vực gần với bức tường có lò sưởi. Lửa liếm lên các thanh củi được chất đồng trong lò sưởi.

Chúng tôi dừng lại bên cạnh cặp đôi vừa gặp ban nãy. Danh xưng của họ tối nay hình như là Ông Bà B. Một cái nhìn lướt qua và tôi nhận ra Kid đang ngồi trên gối kế bên họ, đầu cúi xuống và hai tay đặt phía sau lưng. Lẽ ra tôi sẽ thấy thương tiếc cho cậu ta, song tôi lại đang quá tập trung vào tình cảnh của mình để có thể để tâm.

Tôi tự hỏi Caleb có kế hoạch gì cho đêm nay. Cho đến giờ, không khí vô cùng đậm mùi *Eyes Wide Shut*. Tôi muốn ở một mình với anh. Tôi muốn cho anh biết anh có ý nghĩa với tôi nhiều thế nào. Tôi muốn anh hiểu tình cảm tôi dành cho anh hoàn toàn không liên quan đến việc vờ vịt, hay cố giành lấy tự do.

Tôi không muốn là con điểm của Caleb, đó là điều tôi không muốn rút lại. Tôi cũng chẳng màng chuyện báo thù nữa. Tôi muốn Caleb. Tôi biết như vậy thật ngu ngốc. Tôi biết anh là một kẻ khủng khiếp, chuyên làm

những chuyện khủng khiếp. Tôi biết anh không hề xứng đáng với tôi hay tình yêu của tôi. Tôi không quan tâm. Trong suốt quãng thời gian ở cùng nhau, tôi đã đem lòng yêu thương kẻ bắt giữ mình. Tôi đã yêu hương thơm và mùi vị của anh; nụ cười của anh, sự dịu dàng, và phải, thậm chí là sự tàn nhẫn nữa, vì tôi biết đó là một phần của anh.

Tôi muốn anh biết. Tôi muốn anh biết hết tất cả và tôi muốn điều đó có ý nghĩa với anh. Tôi muốn anh chọn tôi và chấp nhận tôi. Tôi muốn anh bỏ tất cả lại phía sau và yêu tôi.

“Mèo Con...” trăn anh ấn chặt lên gáy tôi, “em đang yêu cầu những chuyện không thể.”

Tôi chẳng quan tâm.

Tôi đang lạc trong suy tưởng khi bàn tay Caleb, ấm áp và vững vàng, đặt lên vai tôi. Tôi nhìn lên anh và để niềm khao khát mà bản thân dành cho anh lộ ra. Anh mỉm cười, song nó lại gây ấn tượng cho tôi về sự buồn bã. Nụ cười buồn của Caleb không bao giờ báo trước điềm may cả.

“Quỳ xuống,” Caleb nói, chỉ tay về phía khoảng trống bên cạnh Kid.

Tôi quỳ xuống như được bảo. Tôi muốn ngoan ngoãn. Tôi muốn khiến cho Caleb vui theo bất kì cách nào có thể, với hi vọng anh sẽ không bao giờ có thể buông tay tôi.

“Thưa các Quý Bà và Quý Ông, món tráng miệng sắp được phục vụ,” giọng nói trầm khàn mang trọng âm của Felipe khiến cho nhóm nhỏ kia im lặng. Ghế trượt trên khu vực trải thảm nơi tôi đang ngồi, âm thanh của những người xung quanh chính lại tư thế thoải mái. Tôi tự hỏi tại sao Caleb lại không kéo tôi dậy để chuẩn bị ăn.

Đột nhiên, bàn tay Caleb sục vào tóc tôi và kéo tôi lại gần. Anh thì thầm vào tai tôi, “Tôi biết chuyện này sẽ khó khăn thế nào với em. Nó cũng sẽ

khó khăn với tôi nữa. Tuy vậy, tôi vẫn mong chờ sự hoàn hảo, Mèo Con ạ. Em hiểu chưa?”

Mạch đập của tôi nhanh hơn, tầm nhìn mờ đi. “Caleb...”

“Suýt, Mèo Con,” anh quả trách, “Nghe lời đi.”

Tôi ngồi trở lại khi anh thả tay ra và mắt chúng tôi chạm nhau. Anh lại trao cho tôi một nụ cười buồn nữa và rồi, vì những lý do tôi không tài nào hiểu được, Caleb ấn mặt tôi xuống lòng Kid. Mông tôi nhấc khỏi sàn và Caleb dùng gối ấn lên nút chốt bên trong tôi. Một lần nữa, thật nhục nhã, nút chốt dịch chuyển. Bên dưới chiếc khố của Kid, có thứ gì đó khác động đây.

Caleb, với vẻ căng thẳng, nói thêm, “Tôi tự hỏi hai người này sẽ hỏi đáp thế nào với nhau.” Anh dịch đầu gối khỏi mông tôi, và tôi lập tức lui lại, ngã phịch mông xuống. Hai đầu gối đang gấp lại của tôi mở rộng khi tôi nằm ngửa trên sàn, không thể ngồi dậy do hai cổ tay bị trói.

“Chà, nhìn qua phần khố của Kid, tôi nghĩ cậu ta khá là nổi hứng rồi.” Ông B bật cười to trên nền những tiếng thì thầm của các vị khách khác.

Tôi nhắm mắt lại, xấu hổ, và chờ đợi cơn đau nơi nhũ hoa. Các vị khách đi chuyển quanh chúng tôi, tôi nhắm chặt mắt hơn nữa, sợ phải nhìn từ tư thế này. Đột nhiên, một bàn tay âm ẩm, run rẩy trượt lên lần vải tất ni-lông ngay mặt trong bắp chân tôi, dần dần lướt qua đầu gối tôi, đến mặt trong đùi tôi. Rồi nó dừng lại, nhưng sau đó ngấp ngừng kéo một đường bóng rạt từ mặt trong chân tôi xuống lòng bàn chân. Bàn tay kia dịu dàng xoa bóp chân tôi, trước khi di chuyển đến mặt trong của chân bên kia và trượt lên đùi. Những đầu ngón tay, vô cùng nhẹ nhàng, lướt qua, mảnh lụa nhỏ ở giữa hai chân tôi.

Một bàn tay kiên định đang chà xát trên chân tôi trở thành hai, chúng đồng loạt lướt giữa hai chân tôi. Cặp đùi rắn chắc đẩy hai chân tôi giang rộng ra. Tôi không thể chống lại thôi thúc mở mắt ra được nữa. Liều lĩnh hé

mắt nhìn qua hàng mi, tôi nhìn thấy mái tóc vàng dài đến vai của Kid. Nó đã được chải gọn khỏi gương mặt đẹp như trẻ con của cậu ta. Hai má cậu ta đỏ bừng vì xấu hổ, hệt như tôi vậy, khi cậu ta đặt mình vào gần phần trung tâm của tôi và tiếp tục xoa xoa đùi tôi.

Mắt cậu ta vẫn nhắm trong lúc khiến cơ thể tôi bồn chồn với mỗi cái đụng chạm. Tôi mừng tượng ra Kid phải nhận một cú kéo ở đầu vú như một lời khiển trách vì đã dám mở mắt. Đầu lưỡi của cậu ta lướt qua bờ môi dưới đầy đặn, và vì một lý do nào đó, một luồng cảm xúc gọn lên nơi trung tâm của tôi.

Tôi muốn nhìn thấy Caleb chết được, mắt tôi hé mở to hơn. Áp lực rất bỏng nơi nhũ hoa cho tôi biết anh vẫn còn ở gần. Mắt tôi nhắm lại và áp lực kia lảng đi. Đó là bằng chứng cho thấy anh đang quan sát tôi rất kĩ càng trong khi một người đàn ông khác chạm vào tôi.

Vậy ra, đây chính là điều khiến Caleb vui vẻ. Tim tôi nhói lên trước sự phản bội đó. Tốt thôi, anh muốn giả vờ rằng chẳng có gì giữa hai chúng tôi cả. Tôi sẽ cho anh xem một màn để đời.

Kid hẳn nhiên biết mình đang làm gì. Đôi tay cậu ta khơi lên khao khát cháy bỏng không chỉ ở nơi cậu ta chạm vào, mà còn là toàn bộ con người tôi nữa. Thật lòng mà nói, quá khó để giữ được sự kiểm soát. Một phần trong tôi muốn cố gắng gìn giữ niềm kiêu hãnh, hay những gì còn sót lại của nó, còn phần kia thì lại muốn buông thả cùng sự liều lĩnh phóng túng.

Sự mơn trớn dịu dàng và ấm áp của Kid khơi lên điều gì đó sâu bên trong tôi. Tôi đang hụt hơi, râm ran và ướt đầm đến độ lần vải lụa dính sát vào những nếp gấp bên dưới. Đôi tay cậu ta lướt dần qua đùi, hông và bụng tôi...*cái coóc-xê chết giẫm*. Đột nhiên, một đôi tay khác kéo tôi lại và buộc tôi đứng lên.

Một tràng cười như sấm khác của Ngài B, người điều khiển Kid, vang lên. Với một nỗ lực kinh khủng, tôi giữ cho hai mắt mình hướng xuống.

Caleb kéo ngược tôi ra sau, áp lên nơi cương cứng của anh. Tôi không thể ngăn lại tiếng rên rỉ khe khẽ. Ngạc nhiên thay, Caleb mở trói cho hai cổ tay tôi và bắt đầu tháo dây của chiếc coóc-xê. Cả cơ thể tôi căng ra như một lời cầu xin câm lặng mong anh dừng lại. Anh nhẹ nhàng áp môi lên vành tai tôi, “Nghe lời,” anh thì thầm với vẻ nghiêm khắc gần như khiến tim tôi ngừng đập.

Tôi giữ mình bất động trong khi anh hoàn thành nốt việc tháo dây coóc-xê. Hơi thở tôi tắt nghẽn khi nó được tháo xuống, và tôi nghe thấy tiếng hít vào nặng nhọc của những người xung quanh mình qua đôi tai ong ong. Một tấm vải bịt mắt đặt lên mắt tôi. Hai chiếc kẹp được tháo khỏi ngực, và hai nhũ hoa của tôi rất bỏng khi máu dồn đến nơi đã bị nghẽn quá lâu. Caleb thả tôi ra, tôi đứng đó, cảm thấy cô độc và trần trụi.

Caleb đâu rồi?

Lòng kiêu hãnh của tôi rơi mất, và tim tôi ngập tràn nỗi buồn trong khi đầu óc đầy áp sự nhục nhã. Sự yên ắng trong phòng gần như có thể sờ thấy được, càng nổi bật hơn bởi âm thanh duy nhất đến từ hơi thở đầy lo âu của tôi. Có tiếng sột soạt khe khẽ, rồi là cảm giác những ngón tay trơn mượt đang kéo một bên tất lụa của tôi xuống khỏi đùi. Tôi cố chống lại thôi thúc kháng cự trong tuyệt vọng.

Đây là điều anh ấy muốn. Can đảm lên.

Nơi thâm kín của tôi đập rộn khi tất bên trái được kéo xuống. Tôi với hai tay ra để dò dẫm và thờ dốc khi chúng nhanh chóng bị tóm lại rồi đặt ở giữa hai bầu ngực. Cả người tôi bị nhấc bổng lên. Tôi quấy đạp hai chân, song có ai đó đã tóm chặt lấy chúng. Họ đặt tôi lên một bề mặt cứng rắn, thứ mà tôi đoán là một trong mấy chiếc bàn ăn phủ vải lanh.

Tôi hốt hoảng, và ngay lập tức, giọng nói của Caleb bên tai vang lên bảo tôi phải nghe lời. “Yên nào, Mèo Con. Tôi sẽ không để ông ta vào trong em. Tôi sẽ không để *bất kì ai* vào trong em cả.” Do kinh hãi, tôi gần

như đã để lỡ sự sở hữu trong lời anh nói, song cái phần bên trong luôn nghĩ rằng anh là của tôi lại muốn xem điều đó như một sự thừa nhận. Tôi thả lỏng ra đôi chút.

Hai cổ tay tôi bị trói với nhau và giữ trên đầu. Chỉ trong vài giây, những động chạm nhẹ tựa lông hồng tấn công các giác quan của tôi. Mặc cho sự e sợ, một cơn rung mình vẫn chạy xuyên qua tôi. Những đôi tay đó, những đôi tay ấm áp, run rẩy và tuyệt vời đã khơi lên điều gì đó. Cơn kích động bùng cháy bên trong lòng khi quần lót của tôi bị kéo xuống và ném đi. Đầu tôi ngập tràn mùi hương của dục vọng, cả vị của nó nữa. Đột nhiên tôi muốn sự thỏa mãn. Tôi cần nó.

Hai bắp đùi rắn chắc ấn vào giữa hai chân tôi. Hai lòng bàn tay đẩy mặt trong đùi của tôi, giạng chân tôi rộng ra và hé mở ‘cô bé’ của tôi. Hồng tôi nâng lên khỏi bàn và một ngón tay trượt lên rồi xuống nơi khe hở của tôi. Hồng tôi nâng lên cao hơn nữa, cầu xin. Một tiếng rên rỉ và sụt sịt thoát khỏi môi tôi. Hai bàn tay tôi bị ấn mạnh hơn xuống bàn.

Từ giữa hai chân tôi, một đôi tay khum lấy mông rồi nhấc hồng tôi cao hơn nữa, đẩy chiếc nút chốt vào trong hậu môn của tôi ngay cạnh vùng cơ nơi thâm kín. Một tiếng rên rỉ nữa thoát khỏi môi tôi. Tôi thở hổn hển.

Không hề báo trước, một chiếc lưỡi, vô cùng bạo dạn, dày dặn, ẩm ướt và hơi ram ráp, đã liếp láp cánh môi bên dưới của tôi. Khuôn miệng đó đặt lên ‘cô bé’ của tôi, kéo tôi vào, mút mát cho đến khi một tiếng rên rỉ nữa khiến tôi như ngừng thở. Chiếc lưỡi kia mở rộng tôi ra, phô bày tất cả. Một cú cắn nhẹ nơi ‘hạt đậu nhỏ’ thấp lên hàng ngàn ngọn lửa bên trong cơ thể tôi.

Một đôi tay khác xoa bóp hai bầu ngực tôi, lăn tròn hai nhũ hoa nhạy cảm giữa những ngón tay. *Làm ơn là Caleb đi.* Những đợt sóng lửa nóng cầu xin được thả ra bên trong tôi, cơ thể tôi run rẩy vì khao khát. Động tác liếm mút liên tục nơi ‘hạt đậu nhỏ’ đã đẩy tôi qua bờ vực. Tiếng thở hổn hển chuyển thành tiếng thét khi một cơn lũ cảm xúc cuốn tôi đi.

Mông tôi được đặt trở lại mặt bàn và tôi nằm đó, nước mắt thấm ướt tấm vải bịt mắt, hai chân vẫn run rẩy và rộng mở. Cả căn phòng tràn ngập tiếng vỗ tay.

“Nếu đây chính là dấu hiệu của sự phấn khích, thì tôi chẳng thấy lý do nào mà chúng ta không nên có món tráng miệng thứ hai,” Felipe nói, xuyên qua tiếng vỗ tay trong phòng.

Mình là món tráng miệng? Caleb thật tử tế làm sao khi biến mình thành một phần của bữa tối. Đồ khốn!

Tôi chật vật nhấc người lên, khép hai chân và gập đầu gối lại để cổ chân có thể che đi vùng kín đang sưng phồng. Lưng tôi dính với tấm trải bằng vải lanh. Hai cổ tay tôi vẫn bị ghim chặt xuống bàn phía trên đầu.

Giọng Caleb lấp đầy tai trái tôi, “Đến lượt em đến đáp rồi, Mèo Con.”

Anh ta đang nói cái quái gì vậy?

Cả người tôi bị kéo ngồi dậy. Một lần nữa, chiếc nút chốt dịch chuyển. Một cơn co thắt chạy xuyên qua ‘cô bé’ của tôi, khiến tôi thở dốc. Hai cổ tay được thả ra, và tôi đặt tay lên chiếc khóa của Kid. Vải bịt mắt vẫn được giữ nguyên. Hơi nóng ở nửa trên cơ thể của cậu ta lan đến tôi. Cậu ta có mùi ngọt ngào, nhưng lại phi tự nhiên, như thể có ai đó đã phủ hương thơm gì đó lên cậu ta vậy, Tôi thích mùi của Caleb hơn.

Tôi dò dẫm một tay xung quanh để xác định tư thế của Kid. Hai đầu gối cậu ta chia ra phía trước, mông đặt trên hai cổ chân. Tôi lướt tay dọc xuống cánh tay cơ bắp của cậu ta và nhận ra hai cổ tay cậu ta đã bị trói ngược ra sau lưng. Những ngón tay tôi lần mò trên vòng ngực cậu ta rồi tháo kẹp xuống khỏi hai nhũ hoa cậu ta, ném chúng đi. Tiếng thở hắt ra của Kid làm ảm khuôn mặt tôi.

Vậy ra, đây là chuyện mình phải làm sao? Trình diễn?!?

Tôi lo sợ đến cực độ. Tôi mới làm qua chuyện này có hai lần, và chỉ làm với Caleb thôi. Không thể tin anh sẽ để tôi làm vậy – *buộc* tôi làm vậy. Tôi có thể cảm thấy môi mình run run. Có thể cảm thấy những giọt nước mắt đang chực chờ trong cổ họng, nhưng rồi tôi nghĩ về Caleb và cái đêm anh cùng với Celia.

Tôi nhớ về sự ghen tuông và cơn giận của mình. Tôi muốn Caleb phải cảm nhận những điều đó. Tôi muốn anh xem tôi trao cho người khác điều mà tôi chỉ dành riêng cho anh trong tim mình. Liệu anh có quan tâm đến tôi chút nào không, tôi nghĩ đây là cách chắc chắn nhất để tìm hiểu. Tôi hít thở sâu nhiều lần và chuẩn bị tâm thế cho điều mình sắp làm.

“Tôi đoán cô có muốn trả thù,” Phần Tàn Nhẫn thì thầm.

Dám cá với cô tôi rất muốn.

Lòng ngực Kid nện thành thạch dưới bàn tay phải của tôi. Nơi cương cứng của cậu ta đập rộn dưới lòng bàn tay trái của tôi. Tôi chuyển chân quỳ lên và hướng nửa người trên về phía cậu ta. Tôi áp hai bầu ngực lên vòng ngực của Kid và hơi thở cậu ta nghẽn lại. Lòng bàn tay trái của tôi cảm nhận được sự động đậy, sự căng phồng, ‘cậu nhóc’ của cậu ta sắp không kiềm nén được nữa. Tôi liếm lồng ngực cậu ta, nhũ hoa của cậu ta, cổ rướn cao nhất có thể lên phần cổ cậu ta, cho đến khi cậu ta cúi xuống.

Môi chúng tôi chạm nhau rất khế khàng. Hương vị và mùi hương của tôi vương vẩn trong khuôn miệng của cậu ta khi lưỡi cậu ta trượt vào giữa môi tôi. Tôi rùng mình, và cậu ta áp ngực vào tôi sát hơn nữa, môi chúng tôi quấn lấy nhau.

Chúng tôi chỉ hôn nhau được vài giây trước khi đầu tóc tôi bị giật ngược ra sau, và giọng Caleb lấp đầy đầu óc tôi trong một tiếng gầm gừ sát bên tai, “Không hôn lên môi.” Anh véo mí mắt tôi mạnh đến độ tôi không nhìn được mà la lên.

Tôi nhào vào Kid và suýt đẩy cả hai cùng ngã lăn. Sức mạnh của Kid đã giữ vững cho chúng tôi. Tôi dừng lại, tựa lên Kid, trước khi chậm chậm tiếp tục hôn cậu ta. Tôi để miệng mình chu du trên ngực, vai, cánh tay và nhũ hoa của cậu ta trước khi quay trở lại phần cổ. Tôi cảm nhận được cậu ta cúi đầu về phía mình nên đẩy cậu ta lui lại bằng cả hai bàn tay đặt trên ngực cậu ta.

Màn hôn hít kết thúc rồi, anh bạn!

Hông của Kid ấn sát vào hông tôi, chiếc khố của cậu ta nhàu nhĩ hoàn toàn. Hai cánh tay tôi vòng quanh eo cậu ta, những ngón tay lần theo phần dây của chiếc khố, và hai bầu ngực tôi áp lên bụng cậu ta. Nó được cột lại ở phía sau, và tôi chỉ mất một giây để tháo gỡ. Sợi dây lập tức lỏng ra và để lộ ‘cậu nhỏ’ đã dựng đứng của cậu ta. Đôi tay tôi cảm nhận độ dài và sự căng cứng đang rung động đó. ‘Bi’ của cậu ta nằm trên phần túi của chiếc khố. Tôi cẩn thận kéo lớp vải kia đi.

Chúng tôi bất động. *Mình thật sự sẽ làm chuyện này sao?* Không thể tin tôi đã đi xa đến thế này. Trong suốt khoảng thời gian vài tháng qua, tôi đã từ sợ sệt tình dục chuyển thành sắp trình diễn một màn đầy nhục dục cùng với một người xa lạ, trước một căn phòng toàn những kẻ bị xã hội quay lưng. Kid rên rỉ và ấn ‘cậu nhỏ’ ấm nóng của mình vào tay tôi, như một lời van xin câm lặng, mong tôi hãy giải thoát cậu ta khỏi dục vọng thống khổ. Tôi biết quá rõ cảm giác này.

Kid hít vào khi tôi hôn lên đầu ‘cậu nhỏ’ của cậu ta. Vị của cậu ta khác với Caleb, nhưng hẳn đó là vì cậu ta đã được chuẩn bị như thế rồi. Cậu ta có vị ngọt ngào, như thể có ai đó đã phủ lên cậu ta thứ thuốc có mùi cay nồng của quế vậy. Cũng không khó chịu mấy. Tôi dùng môi và lưỡi để xoa đều giọt dịch đầu tiên rỉ ra, và cậu ta trở nên vừa mặn lại vừa ngọt. Khi tôi lướt lưỡi dọc theo chiều dài của cậu ta, Kid rùng mình. Cậu ta thở ra một hơi dài và rên rỉ. Hông cậu ta đưa đẩy về phía tôi.

Đây là điều anh muốn phải không, Caleb? Tôi mong là anh đang xem, đồ khốn kiếp. Tôi muốn anh phải hụt hơi vì ham muốn. Tôi muốn anh thấy cách tôi làm một người đàn ông hài lòng. Liệu chuyện đó có khiến anh muốn tôi không?

Tám vài bít mắt khiến việc giả vờ như Caleb đang ở vị trí của Kid trở nên dễ dàng hơn. Tôi tưởng tượng mình nghe thấy hơi thở rời rạc của anh bên tai, cả người anh run rẩy bởi khao khát và ham muốn dành cho tôi. Cơ thể tôi đáp lại, hai nhũ hoa cứng ngắc mong mỗi được chú ý, và nơi thâm kín của tôi đập rộn theo nhịp điệu phần hông đang đưa đẩy của Kid.

Môi tôi bao lấy phần đầu ‘cậu nhỏ’ của Kid, lưỡi tôi chơi đùa với phần bờ dưới và khe hở bên trên. Kid thở hỗn hển một cách nặng nề, hông cậu ta đưa đẩy mạnh hơn, cho đến khi ‘cậu nhỏ’ của cậu ta trượt xa hơn vào trong miệng tôi, và lưỡi tôi chạm đến mọi phần của nó. Cơ thể cậu ta cứng lại, hơi thở tắc nghẽn, và cả căng phồng dường như cũng thế. Trong một giây, thời gian dừng lại. Rồi cậu ta rên lên.

Tôi bắt đầu di chuyển. Những ngón tay tôi chậm chậm siết lấy ‘mũi giáo’, và di chuyển lên xuống cùng lúc với miệng, kéo cậu ta hết ra rồi vào. Cậu ta thở dốc, và tôi nghe thấy tiếng những bàn tay đang xoa nắn và chà xát khuôn ngực cậu ta. Cậu ta đưa đẩy nhanh hơn, miệng tôi mút, lưỡi tôi mon trón, ‘cô bé’ của tôi gào thét được giải thoát. Hông tôi xoay tròn trong không khí, cho đến khi có ai đó giạng chân tôi ra và trượt một bàn tay vào từ phía sau đùi, siết lấy cánh môi dưới của tôi.

Việc đó khiến tôi khựng lại trong một phần giây, cho đến khi vài ngón tay tìm thấy điểm nhạy cảm của tôi và bắt đầu xoa xát. Hông tôi đưa đẩy cùng với Kid. Vật đàn ông của cậu ta đập rộn lên, cậu ta đẩy tới lần cuối cùng rồi phóng thích vào miệng tôi. Tôi rút cạn cậu ta khi những đợt sóng nóng bỏng tràn qua người tôi. Một bàn tay áp lên hông tôi, di chuyển chiếc nút chốt và tôi thét lên trong khi môi vẫn đang bao quanh ‘cậu nhỏ’ của

Kid. Mấy ngón tay đáng ghét kia vẫn tiếp tục xoa sát hạt đậu sừng phòng của tôi.

Ôi chúa ơi, Caleb! Phải. Làm ơn, hãy tiếp tục đi.

Hết đợt sóng cảm xúc này đến đợt sóng cảm xúc khác chạm vào mọi phần trên cơ thể tôi, song những ngón tay của Caleb trên điểm nhạy cảm của tôi và lòng bàn tay anh trên mông tôi vẫn không dừng lại. Cả người tôi lại nóng lên và Kid cũng thế. Cậu ta nghe thấy tôi, cảm nhận được lưỡi tôi, hơi thở tôi, và tiếng rên rỉ sung sướng của tôi trên ‘cậu nhỏ’ đang đập rộn của mình. Hông cậu ta đẩy tới một chút, tôi siết và mút thêm một chút, tưởng tượng đó là Caleb đang ở trước mặt, cũng như ở phía sau mình.

Kid di chuyển ‘mũi giáo’ vào ra miệng tôi. Tôi gần như không thể giữ được nó bằng tay nữa, cậu ta di chuyển quá nhanh và dữ dội.

Tôi đưa đầu vào bàn tay Caleb, hòa cùng nhịp điệu với Kid. Hơi thở tôi trở nên nhanh và nặng nề. Tôi gần như không thở được nữa, nhưng chẳng quan trọng. Miệng tôi đang đầy ứ. Mông tôi cũng được lấp đầy. Nơi thâm kín của tôi đã sẵn sàng bùng nổ. Những ngón tay của Caleb thật điêu luyện. Chúng hiểu rõ ‘cô bé’ của tôi. Tôi lên đỉnh cùng với một trận mưa nước mắt.

CHƯƠNG 19

Không có tràng vỗ tay nào cả. Chỉ có tiếng nức nở đứt quãng của Livvie và âm thanh hỗn hển kiềm nén của Kid.

Caleb cảm thấy...chà, hẳn chẳng biết mình cảm thấy thế nào nữa. Hắn chỉ biết hẳn muốn Livvie. Hắn muốn cô ở gần bên và tránh khỏi mọi ánh nhìn soi mói xung quanh họ. Rafiq vẫn chưa đến, và Caleb thấy bị choáng ngợp bởi sự giận dữ và hối hận, thêm vào đó là một cơn lũ những cảm xúc mà hẳn chẳng có thời gian để phân tích.

“Tôi sẽ đưa cô ấy lên lầu,” Caleb nói, ôm lấy thân hình trần trụi và run rẩy của Livvie trong vòng tay. Hắn để ý thấy đôi mắt Kid, bị phủ mờ bởi những giọt lệ chưa kịp chảy, và đang giấu đi biểu hiện hơn cả tội lỗi. Nếu Caleb không hiểu rõ, hẳn sẽ nghĩ tên nhóc kia đã bị tác động rất ghê gớm. Chỉ ý nghĩ đó thôi cũng đủ để kích động sự giận dữ, và phải, cả sự ghen tuông của hắn nữa. Caleb đang ghen đến điên người. Nếu không sớm tránh khỏi Kid, Caleb lo ngại sẽ không thể kiểm soát bản thân được nữa.

Cô ấy đã hôn tên nhóc đó, hẳn hét lên trong đầu.

Cô ấy cũng sẽ hôn Vladdek nữa.

Caleb không thể nghĩ về chuyện đó. Những ý nghĩ của hắn quá nguy hiểm. Cảm xúc của hắn quá chân thật và lý trí đang nhanh chóng bay biến hết. Không cần lý do, hắn thấy chẳng điều gì có thể ngăn hắn khỏi chuyện đưa Livvie lên lầu và giao cấu với cô đến khi bất tỉnh thì thôi. Hắn muốt gột sạch mọi dấu vết của Kid khỏi cơ thể cô và xóa bỏ mọi kí ức về tên nhóc đó khỏi tâm trí của Livvie. Caleb muốn cô chỉ nghĩ về hắn, chỉ ở bên hắn.

Anh không làm được phải không? Anh không thể để cô ấy đi được. Tìm cách đi, Caleb. Tìm cách để khiến cho Rafiq hiểu.

Suy nghĩ của Caleb rồi tung khi hắn ôm Livvie sát vào ngực và bước về phía phòng mình. Tim hắn nện như trống điểm quân, đến độ hắn có thể thấy nó khiến cô dịch chuyển trong tay mình.

Khi đã lên tầng trên, Caleb nhẹ nhàng đặt Livvie xuống giường hắn. Trong khoảng thời gian ngắn ngủi hắn di chuyển về phòng, bằng cách nào đó cô đã sệt sệt rồi chìm vào trạng thái say ngủ. Mắt cô nhắm chặt. Thỉnh thoảng, cô lại hít vào một hơi thật sâu, lồng ngực cô rung lên trước khi thở hắt ra. Caleb nhìn xuống hình dáng say ngủ của cô và tự hỏi cô đang mơ về điều gì trong trạng thái bất tỉnh nhân sự này. Cô cự mình, nằm ngửa ra, sự trần trụi phô bày để mặc cho người ta chiếm lấy. Hắn muốn chiếm lấy cô. Sự cương cứng của hắn ấn lên dây kéo của chiếc quần dài, van xin được giải thoát.

Hắn nhắm mắt để thả lỏng, vẫn đứng cạnh giường. Mùi hương của cô tràn ngập các giác quan của hắn, thứ mùi thoang thoang, thơm như xạ hương chỉ thuộc về cô. Chính nó đã lôi kéo hắn đến với cô vào đầu buổi tối nay. Như tiếng hát mỹ nhân ngư quyến rũ người thủy thủ, nhu cầu của cô đã buộc hắn phải hành động. Không hề suy nghĩ, hắn đã xắn tay áo lên và lao bổ vào để xoa dịu cơn khát của cô.

Của mình.

Hai từ đó là một lời khẳng định. Hắn kinh ngạc trước nhận thức đó. Một sự thật hắn đã giấu kín quá lâu. Caleb không hề biết gì về tình yêu, hay chuyện yêu thương ai đó, song hắn biết...Livvie là của hắn. Hắn nắm giữ cô. Hắn sở hữu cô và hắn biết, với tất cả những gì hắn có, hắn không thể để cô đi được.

Của mình!

Của mình!

Của mình!

Rafiq sẽ hiểu mà. Mình sẽ khiến cho ông ấy hiểu.

Caleb không còn sáng suốt nữa rồi. Tận sâu bên trong, hắn biết Rafiq sẽ không hiểu. Ông sẽ cho đó là sự phản bội ghê gớm nhất. Ông sẽ ra lệnh cho Caleb làm điều không tưởng. Rafiq sẽ cố gây tổn thương cho cả hai người họ. Caleb đẩy những ý nghĩ đó đi.

Trước khi sự điềm tĩnh có thể quay lại, Caleb nhẹ nhàng nhấc tay Livvie lên và mở trói cho cổ tay cô. Livvie thở dài, và Caleb nằm lên người cô vừa đúng lúc hai mắt cô hấp háy mở ra. Hắn nhìn sâu vào đôi mắt màu chocolate của cô, và nhìn thấy bản thân mình phản chiếu trong sự thăm thẳm đó khi cô tập trung vào hắn. Vô số cảm xúc tràn qua hắn, ghen tuông và chiếm hữu là trước nhất. Hắn cần biến cô thành của hắn: dứt khoát và không thể thay đổi.

Về mặt Livvie trở nên khó dò. Cô nằm bên dưới Caleb, hai cánh tay mềm rũ ở hai bên, đôi mắt biết nói lạnh lùng và xa cách.

Caleb chẳng muốn gì hơn là biết được điều cô đang nghĩ, nhưng hắn quá e sợ để hỏi. Cảm giác kinh hoàng thật xa lạ và đáng ghét. Lần cuối cùng hắn cảm thấy như thế, Livvie đã ở trong một ngôi nhà, chảy máu, tan nát và suýt chút nữa thì mất mạng. Lúc đó hắn đã rất kinh sợ và gần như không nhận ra cô nữa. Điều hắn cảm thấy về cô lúc này chẳng là gì nếu đem so sánh. Hắn không dám hỏi trong tim cô có gì. Hắn biết mình không thể chịu được nếu phải nghe thấy.

“Tôi không chịu được mùi của cậu ta trên người em,” hắn nhạo báng.

Lệ dâng lên trong mắt Livvie và lăn dài xuống hai bên thái dương. Cô nhắm mắt và quay đầu khỏi Caleb.

Hắn đặt tay lên mặt cô và buộc cô phải đối diện với hắn.

Đừng hỏi.

Đừng hỏi.

Mẹ kiếp! Mình sẽ hỏi.

Hắn cần phải biết. Hắn cần phải biết liệu tình yêu cô dành cho hắn có thật không. Hắn cần phải biết hi vọng vẫn chưa vụt mất và hắn vẫn có thể, bất chấp tất cả, sửa chữa những thiệt hại đã gây ra.

“Em có thích chuyện đó không?” hắn hỏi. Hắn cố không khiến nó nghe như một lời buộc tội, nhưng hắn biết thấy bức dọc vô cùng. Livvie đưa hai tay lên mặt, che mắt và miệng lại khi cô bắt đầu khóc. Một lần nữa, Caleb ngăn không cho cô che giấu. Hắn cầm lấy hai tay cô rồi ấn lên phần giường phía trên đầu.

“Nói tôi biết!” hắn nạt.

“Tôi không biết anh muốn tôi nói gì!” cô hét lên.

“Nói tôi biết sự thật! Em có thích thỏa mãn cậu ta không? Cậu ta thỏa mãn em bằng miệng tốt hơn tôi không?” Ý nghĩ của Caleb đột nhiên đầy sát khí. Hắn đã định tỏ ra tử tế, hắn đã định sẽ dịu dàng, nhưng như thế không phải tính của hắn. Hắn không còn biết ‘tính của hắn’ là như thế nào nữa.

“Có!” Livvie gào, “Có, đồ khốn nạn nhà anh. Tôi thích chuyện đó. Đó không phải lý do anh bắt tôi làm vậy sao? Để anh có thể khoe khoang tôi như một con chó xù chết giẫm đó sao?”

Caleb giận đến mờ mắt. Hắn siết chặt hai cổ tay Livvie đến khi cô kêu lên vì đau mới thả ra. Lời của cô khiến hắn thấy đau đớn.

Của tôi! Em là của tôi!

Caleb rời khỏi Livvie và vói tay xuống dây thắt lưng của mình. Hắn mở khóa thật nhanh rồi kéo nó ra bằng một động tác dứt khoát. Livvie thở dốc,

trườn người lúi lại trên tấm trải giường. Caleb bắt lấy cổ chân cô và lôi về phía mép giường. Cô co đầu gối và bắt chéo hai cánh tay trước ngực.

Nút chốt bên trong mông Livvie lộ ra thấy rõ, và cảnh tượng đó truyền một loạt những cảm xúc kì lạ nhất khắp người hắn, song đến một chút dục vọng cũng không có. Hắn nghiêng người tới bên trên cô rồi chống một tay ở một bên chân cô để giữ nguyên tư thế của cô. Hắn đánh liều liếc nhìn lên mặt cô và nhìn thấy vẻ kinh hoàng trong mắt cô khi cô gắng giữ mình hoàn toàn bất động.

Hắn vói xuống và ấn lòng bàn tay lên chiếc nút chốt. Livvie rên lên và nhắm mắt lại, song lại chẳng làm gì để ngăn hắn cả. Caleb biết giữ cô ở tư thế này là rất ác độc, nhưng cơn giận và dục vọng đã khiến hắn không thể dịu dàng được.

Những ngón tay Caleb lần theo đường viền lỗ hở của Livvie, đang bao quanh chiếc nút chốt. “Còn thế này thì sao, Mèo Con? Em thích thế này không? Tôi có nên mời mọi người ở tầng dưới lên xem không?”

Livvie nhắm mắt và quay đi với một tiếng thút thít.

“Nhìn tôi,” hắn nói và khẽ kéo chiếc nút chốt cho đến khi cô nghe theo. “Có muốn tôi lấy thứ này ra không?”

“Có, thưa Chủ Nhân,” cô thút thít. Nước mắt lăn dài xuống hai bên thái dương.

“À! Giờ thì là Chủ Nhân rồi, phải không?” hắn nói. “Em nghe lời nhiều hơn khi có thứ gì đó nhét vào mông em nhỉ.” Hắn lại kéo lần nữa.

“Làm ơn , đừng mà! Tôi chỉ làm vậy vì ngài bảo tôi làm thôi!” cô nức nở.

“Im lặng! Em không muốn khiêu khích tôi đâu,” hắn nói. Cả người hắn run lên vì cơn thịnh nộ.

Anh đang dọa cô ấy sợ đấy, đồ đàn. Anh sẽ không có được cô ấy theo cách này đâu.

Caleb biết hắn đang nghe thấy giọng nói của lý trí mình, nhưng dường lại không thể ngăn bản thân được. Những ngón tay hắn rà theo viền của chiếc nút chốt, hết lần này đến lần khác cho đến khi hông của Livvie đưa đẩy theo nhịp điệu riêng của nó.

“Nói với tôi em thích chuyện này,” hắn nói. Dục vọng thấm đẫm câu chữ.

“Tôi thích chuyện này,” cô thì thào.

Caleb tiếp tục hành động thăm dò nhẹ nhàng, nhưng tàn nhẫn của mình. Hắn quan sát khi nước mắt thấm đẫm gương mặt Livvie, nhưng rằng cô thì lại đang cắn lên môi. Cô cảm nhận được khoái cảm, nhưng đồng thời cả nỗi nhục nhã nữa. Đó là thứ cảm xúc Caleb hiểu rất rõ.

Chậm chậm, hắn ấn lên phần cơ của cô và kéo chiếc nút chốt. Hắn muốn lấy nó ra. Hắn muốn tất cả dấu tích của hai mươi bốn giờ vừa qua được gột khỏi cơ thể cô và khỏi tâm trí hắn.

“Thả lỏng,” hắn nạt khi cảm nhận được cô đang gồng cứng. “Đẩy nút chốt ra,” hắn ra lệnh.

“Tôi không thể,” Livvie sụt sịt.

“Rặn đi, ngay lập tức!” hắn nói rồi đét lên phần mông quay lên của cô. Không phải một cú đánh mạnh, nhưng ý của hắn đã được nhấn mạnh. Livvie nhắm nghiền hai mắt và rặn cùng lúc với khi Caleb trượt một ngón tay vào quanh nút chốt, để hơi lỏng lực hút tạo ra bởi mông của Livvie.

Chậm chậm, hắn lắc lắc chiếc nút chốt tới lui trong khi Livvie cố rặn, cho đến khi cuối cùng, nó bật ra. “Ồi!” Livvie kêu lên.

Khi Caleb vứt món đồ chơi đi, Livvie nằm nghiêng lại và khóc trên tấm trải giường của hắn. Hắn nhanh chóng quay lại, bối rối không biết mình muốn tiếp tục thế nào. Hắn cần phải biến cô thành của hắn. Hắn kéo cô dậy khỏi giường rồi xoay cô đối diện với nó. Tim hắn đau nhói khi cô không hề kháng cự.

Nhẹ nhàng thôi, Caleb. Đừng hủy hoại cô ấy. Hãy lôi kéo cô ấy.

Caleb vòng hai cánh tay quanh Livvie và kéo cô lại gần. Hắn cần cô bên cạnh. Cô run rẩy trong tay hắn, lồng ngực nhấp nhô vì những tiếng nức nở. Caleb vùi mũi vào cổ cô rồi nhắm chặt hai mắt.

“Tôi xin lỗi,” hắn nói. “Tôi biết. Tôi biết em chỉ làm thế vì tôi bảo em làm thôi.” Livvie thở dốc và cựa quậy trong tay hắn khi cố quay người lại, nhưng Caleb đã giữ cô đứng yên. Hắn cần nói rất nhiều chuyện với cô, và hắn không thể làm được trừ khi hai mắt nhắm lại và cơ thể cô áp sát hắn. Đó là cách của hắn.

Hắn từng thổ lộ với cô rất nhiều chuyện trong bóng tối. Hắn từng thì thầm với cô khi cô đang ngủ. Hắn từng ôm lấy cô và mơ tưởng về tất cả những gì hắn muốn, nhưng lại cảm thấy không bao giờ thuộc về mình. Hắn đã khám phá ra một nơi bí mật bên trong lòng mình vào những khoảnh khắc đó.

Hắn mơ tưởng đủ rồi. Hắn muốn những khao khát của mình trở thành hiện thực.

“Đầu óc tôi rất hỗn độn, Livvie. Tôi biết điều đó. Tôi biết tôi sai,” hắn thì thầm và ôm cô chặt hơn. Cô bất động trong tay hắn.

“Tôi cảm thấy như mình chẳng có lựa chọn nào cả. Felipe đã luôn quan sát chúng ta kể từ khi đến đây. Ông ấy có camera khắp mọi nơi,” hắn nói tiếp. Livvie thở dốc. “Nhưng tôi không có lựa chọn. Tôi đã có thể nói ông ấy cúp đi. Tôi đã có thể giết chết ông ấy ngay lúc đó – nhưng tôi đã không làm.”

“Rafiq sẽ sớm đến đây và tôi... tôi cần tìm được cách để buông tay em. Tôi cần tìm cách nhắc nhở bản thân rằng tôi không thể giữ em.” Caleb cảm thấy gần như nghẹn lời. Da thịt hần gai gai vì sức nóng và nỗi xấu hổ. Thật yếu đuối khi biểu lộ quá nhiều, nhưng hiện giờ, cửa đập đã mở ra, hần chẳng thể làm gì khác ngoài việc ôm lấy Livvie thật chặt khi bị đập liên hồi vào những tảng đá.

“Tôi đã sống một cuộc đời rất kinh khủng. Tôi đã làm những chuyện khủng khiếp không tả xiết. Em cần phải biết, tôi không thấy hối tiếc. Tôi chưa bao giờ giết oan kẻ nào cả. Những vết sẹo trên lưng chỉ là một phần nhỏ những gì tôi đã trải qua. Và nhờ vào Rafiq mà tôi còn sống.”

“Không, Caleb,” Livvie thút thít.

Caleb lại siết lấy cô, rất thô bạo. Hần nói lỏng vòng tay khi Livvie rên lên, nhưng hần lại không thể thả cô ra. “Tôi không biết làm cách nào để em hiểu. Tôi biết làm cách nào để nói cho em rằng tôi nợ ông ấy nhiều thế nào. Tôi nợ ông ấy tất cả mọi thứ! Nhưng Chúa giúp tôi – tôi không thể...”

Hần không thể nói ra. Hần không thể cho cô biết cô đã trở nên quan trọng với hần nhiều thế nào. Cô có thể hủy hoại hần bằng sự chối bỏ. Nếu tình cảm cô dành cho hần chỉ là giả vờ - nếu hần tin vào những lời dối trá và mục tiêu được tự do của cô... Hần không chắc mình sẽ làm gì nữa. Hần có thể tổn thương cô.

Của tôi!

“Tôi không thể chịu được khi phải nhìn em cùng với tên khốn kia ở dưới lầu. Tôi muốn đánh hần bất tỉnh. Kể cả lúc này, tôi vẫn có thể nghĩ thấy hần trên người em, và điều đó khiến tôi phát bệnh!” Hần gầm gừ.

Livvie gào lên. Cô vặn vẹo trong vòng tay Caleb cho đến khi giải phóng được hai cánh tay mình. Cô đặt tay lên tay hần và siết. “Em không hề muốn,” cô nức nở. “Nhưng...anh đã...anh vô cùng khó hiểu! Một phút trước, em còn nghĩ...anh *phải* cảm thấy gì đó. Anh *phải* quan tâm! Nhưng

sau đó... Caleb, anh kinh khủng lắm. Anh tàn nhẫn và anh...anh làm tan nát trái tim em.”

Caleb ôm lấy cô khi cô nức nở trong vòng tay hắn, và hắn chưa bao giờ ước mình có thể buông bỏ nhiều như thế này. Hắn ước mình có thể trút hết mọi thứ ra. Hắn muốn khóc. Hắn có thể cảm thấy nước mắt đầy ứ trong cổ họng mình. Mọi thứ đều đau đớn, tim hắn, họng hắn, thậm chí cả mắt hắn dù hắn đã giữ chúng nhắm chặt. Hai cánh tay hắn đau nhói vì dồn sức ôm lấy Livvie, nhưng hắn lại chẳng thể nói ra nỗi lòng. Hắn đã huấn luyện bản thân quá lâu, và không giống như nhiệm vụ của hắn với Livvie, hắn đã huấn luyện bản thân quá tốt.

“Em không chịu đựng được nữa, Caleb. Em đã cố, nhưng em không thể,” cô khóc nức nở. “Mỗi lần em nghĩ anh đang thay đổi, mỗi lần em để cho bản thân hi vọng, anh đều nghiền nát em. Anh đã xé nát mọi thứ! Đôi khi em nghĩ em hận anh chết đi được. Đôi khi em biết mình căm ghét anh. Vậy nhưng, Caleb – em vẫn yêu anh. Em đã đặt niềm tin vào anh. Em tin anh khi anh nói rằng mọi thứ rồi sẽ ổn cả.”

“Em chịu đủ rồi,” cô nói với sự kiên định có thể làm tim Caleb ngừng đập. “Em chịu đủ rồi, Caleb. Em sẽ tự kết liễu mình!”

Của mình!

Cơ thỉnh nộ nguyên thủy đổ ập lên Caleb. Hắn xoay cô lại trong tay và đẩy cô lên giường. Cơ thể hắn đè nghiền cô xuống và giữ yên cô. “Em dám sao! Em dám nói những thứ vớ vẩn đó với tôi sao. Đó là cách trốn tránh hèn nhát và em biết điều đó,” hắn nói lớn.

Đôi mắt Livvie cháy bùng lên ngọn lửa giận dữ hệt như cơn thịnh nộ của Caleb. Hắn có thể nhìn thấy điều đó. Hắn có thể cảm nhận được nó. “Anh là đồ hèn, Caleb. Em không sợ nói cho anh cảm nhận của mình. Em không sợ phải thừa nhận, rằng mặc cho những chuyện anh đã làm với em, em vẫn yêu anh.”

Cô ấy yêu mình!

“Anh có biết em cảm thấy mình ngu ngốc thế nào khi thổ lộ với anh không?” cô nói tiếp, “Anh đã bắt cóc em! Anh hạ nhục em, đánh đập em, khiến em suýt bị cưỡng hiếp, và chỉ mới vài phút trước thôi, anh đã bắt em phải mút ‘cậu nhỏ’ của một người hoàn toàn xa lạ trước cả căn phòng toàn những kẻ đồi bại thối nát. Em yêu anh, nhưng em không phải kẻ hèn, Caleb. Em xứng đáng được sống hoặc chết theo ý mình.”

Caleb nhìn xuống gương mặt Livvie, và vẻ kiên định sắt thép hần nhìn thấy phía sau đôi mắt cô khiến nhận thức của hần rung động lần thứ hai. Livvie không hề hèn nhát. Hần biết điều đó, thậm chí đã từng tự nhủ sẽ không bao giờ kết luận như thế về cô nữa, và đây chính là lý do. Livvie sẽ làm thế. Cô sẽ tự kết thúc cuộc sống của mình. Caleb không thờ được nữa.

“Tôi xin lỗi,” hần thì thầm. Dường như đó là tất cả những gì hần có thể nói, chỉ bấy nhiêu đó thôi. Hần thả lỏng vòng tay và gối đầu xuống cạnh đầu cô trên giường. Hần buộc mình phải thở, vượt qua nỗi đau, vượt qua sự thống khổ đang nằm lại trong cổ họng. Chậm rãi, hần hít thở sâu.

Họ nằm im lặng nhiều phút liền. Caleb có thể cảm nhận được những giọt nước mắt của Livvie khi chúng lăn dài xuống mặt cô; chúng làm ướt mặt hần. Đó là biểu hiện gần nhất với việc khóc lóc mà Caleb có được, và trong một giây, hần vờ như chúng là nước mắt của hần. Chúng là lời thú nhận của hần. Chúng nói lên mọi điều hần không thể nói...bởi vì hần là một tên hèn nhát.

Chậm chậm, Livvie trở mình. Caleb không biết phải trông chờ điều gì, nhưng rồi hần cảm thấy đôi tay cô vòng lấy hần. Dạ dày Caleb chùng xuống, tim hần như thất lại. Cô không nên ôm hần. Hần biết mình mới là người phải an ủi cô, vì hần chính là kẻ phải chịu trách nhiệm cho tất cả những đau khổ của cô. Ấy thế nhưng, Caleb lại rất ích kỉ. Hần để cô làm người xoa dịu cho cả hai.

“Em đã nghĩ về anh,” cô nói một cách khẽ khàng, “trong khi cậu ta chạm vào em. Em đã nghĩ về anh.” Caleb áp sát vào cô như một lời van xin câm lặng mong cô hãy ngừng nói. Hắn không muốn phải nghe chuyện này, nhưng Livvie đã không còn nghe lời hắn nữa, hắn biết điều đó. “Em muốn khiến anh ghen tức. Em muốn khiến anh cảm thấy, dù chỉ là một *phần nhỏ*, điều em cảm thấy, cái đêm anh dây dưa với Celia trước mặt em.”

Caleb cau mày. Tim hắn dường như thắt chặt hơn nữa. Hi vọng lời Livvie nói có nghĩa là hắn vẫn chưa đánh mất cô. Bằng cách này hay cách khác, hắn sẽ khiến mọi thứ ổn thỏa với cô, và Rafiq.

“Tôi đã ghen điên lên được,” Caleb khản khoản nói.

Livvie ôm ghì lấy hắn trong một giây rồi nói lỏng ta ra, “Em biết. Lẽ ra chuyện đó phải khiến em vui, nhưng không phải vậy.” Cô thở dài.

“Tại sao?” Caleb khẽ thì thầm vào phần cổ ấm áp, ướt đầm của cô.

“Em thích làm anh vui hơn, Caleb. Em thích nhìn thấy anh cười. Đôi lúc, anh mỉm cười và em...” cô khựng lại, choáng váng, “Em quên hết mọi điều sai trái ở anh.”

Caleb không biết phải nói gì, vậy nên hắn chỉ đơn giản cho cô biết sự thật, “Tôi cũng thích nhìn thấy em cười hơn. Ban đầu, khi tôi còn chưa hiểu em...em dường như rất buồn bã. Ngày nọ, khi tôi quan sát em khóc, tôi đã nghĩ, ‘Mình muốn nếm nước mắt của cô ấy’. Tôi có hứng thú với chúng. Tôi thừa nhận bản thân khiến em khóc chỉ để nhìn thấy nước mắt của em. Tôi thấy thỏa mãn khi em phải đau khổ.” Hắn nuốt vào.

“Nhưng bây giờ,” Caleb nói, “Tôi không bao giờ muốn nhìn thấy em khóc nữa. Tôi ước mình có thể quay trở lại ngày hôm đó trên đường, cái ngày mà em tưởng tôi đã cứu em khỏi cái gã trên xe hơi, và...để cho em tin tôi chính là người hùng của em. Em đã cười với tôi, rất ngọt ngào. Em đã cảm ơn tôi. Tôi ước mình đã để chuyện diễn ra như thế.”

Caleb có thể cảm thấy Livvie đang hít vào nhiều hơi thật sâu.

“Em biết đó cũng là điều em nên mong muốn,” cô nói, “nhưng không. Em đã buộc tội anh là một kẻ đầu óc có vấn đề, Caleb. Sự thật là...em tự hỏi liệu mình có phải không có vấn đề hay không. Em nên căm ghét anh, Caleb. Giờ khi đã quyết định số phận của mình, em nên muốn giết anh mới phải. Nhưng không. Em không thể tưởng tượng mình chưa bao giờ biết anh được.”

“Có thể đó chính là số phận,” Livvie nói, “nếu anh tin vào những chuyện như thế. Có thể anh được sắp đặt để gặp em vào hôm đó. Anh đã từng hỏi rằng liệu em có muốn chọn một cô gái khác thay thế vị trí của mình hay không. Em đã muốn nói là có.”

“Em đã nói không,” Caleb thì thầm. Hắn nghĩ tới việc mọi chuyện sẽ ra sao với một cô gái khác – liệu hắn sẽ nảy sinh thứ tình cảm dành cho Livvie với một người khác không. Ngay từ đầu hắn đã rất mâu thuẫn. Hắn gần như đã sẵn sàng từ bỏ cuộc đời làm cánh tay phải của Rafiq, cho đến khi Vladek bất ngờ xuất hiện trở lại. Có lẽ cảm giác của hắn không liên quan đến Livvie nhiều lắm, mà dính dáng tới khát vọng vượt qua quá khứ của hắn hơn. Tuy nhiên, hắn nghi ngờ điều đó. Livvie là độc nhất vô nhị đối với hắn. Không thể thay thế được.

“Phải, nhưng em đã muốn nói có, Caleb. Nếu em tin, dù chỉ trong một giây, rằng anh sẽ để cho một cô gái khác chịu khổ sở thay em...em nghĩ mình có thể đã nói có,” cô nói, vẻ đờ đẫn. “Em cũng là kẻ đầu óc có vấn đề. Thậm chí là từ trước khi gặp anh nữa.”

Caleb để lời lẽ của cô thấm vào trong một khắc. Hắn không tin chúng là thật. Livvie còn lâu mới gọi là bệnh hoạn, đặc biệt khi hắn chính là điển hình. Tuy nhiên, nếu Livvie chọn nhìn thấy mục tiêu to lớn hơn ở phía sau mối quan hệ của họ, và vì thế sẽ không ghét hắn, thì hắn sẵn sàng để cô tin vì hắn quá yếu đuối để ngăn cản.

Khi sự im lặng kéo dài giữa họ lâu hơn, Caleb càng nhận thức rõ hơn về Livvie cùng sự trần trụi của cô. Hắn muốn chạm vào cô, muốn làm tình với cô đến đau đớn, nhưng vẫn còn nhiều chuyện hắn cần phải nói ra trước.

“Tôi không thể xóa bỏ món nợ với Rafiq,” hắn nói. Livvie cứng người, nhưng Caleb đã nhanh chóng nói tiếp, “Đó không phải chuyện tôi hi vọng em hiểu được, nhưng tôi không thể cứ bỏ đi là xong được.”

“Ý anh là gì, Caleb? Điều đó có nghĩa gì với chúng ta?” Cô nói với vẻ vô cảm, nhưng Caleb biết cô đang cố kiềm nén nhiều thế nào.

“Có nghĩa là tôi sẽ phải làm cho ông ấy hiểu. Chúng ta sẽ phải tìm cách khác, có thể là một cô gái khác...” hắn bắt đầu nói.

Livvie đẩy vai hắn ra và ngồi dậy, “Anh đùa cái khi gió gì với em vậy hả, Caleb? Một cô gái khác sao? Làm sao em có thể sống được với lương tâm mình đây?!?”

Cơn giận của Caleb đang quay lại, “Em vừa mới nói...”

“Đó là trước kia!” Livvie hét lên. “Em không bao giờ có thể bắt ai đó trải qua chuyện thế này được nữa. Không bao giờ! Làm ơn đi, Caleb, hãy dùng lý trí. Để em mặc quần áo vào, rồi chúng ta cùng nhau bỏ trốn khỏi đây, không bao giờ nhìn lại nữa.” Cô vờ hai tay và ôm lấy gương mặt Caleb chặt như một gọng kiềm. “Làm ơn mà, Caleb. Em xin anh.”

Caleb nhìn vào ánh mắt nài xin của Livvie, và trong một giây, hắn nghĩ mình đã có thể mở miệng ra và nói có.

“Ta trông đợi sự phục thù, Caleb ạ. Ta trông đợi sự trung thành của cậu. Bất kì ai phản bội ta đều chỉ làm được điều đó một lần. Cậu có hiểu không?” Rafiq nói, đầy đe dọa.

“Vâng, Rafiq, tôi hiểu,” Caleb đáp.

“Tôi muốn lắm, Livvie,” Caleb thì thầm, “Ngoài việc trả thù ra, tôi có thể thành thật nói với em, rằng tôi chẳng mong gì hơn là được đưa em đi và tìm hiểu xem chuyện giữa hai chúng ta có nghĩa là gì.” Hắn cầm lấy hai bàn tay trên mặt rồi đặt chúng xuống lòng cô, trước khi vuốt tóc cô về trùi mền.

“Nhưng đây là con người tôi. Tôi phải trả hết những món nợ của mình. Không có thứ gì được đặt trước gia đình, lòng trung thành, trách nhiệm và danh dự cả. Rafiq là người gần giống với gia đình nhất theo như tôi nhớ được, và tôi nợ ông ấy. Nếu em yêu cầu tôi phản bội ông ấy...em sẽ không bao giờ có thể chấp nhận được con người tôi.”

Livvie nhắm chặt hai mắt, dường như đang cố xoa dịu nỗi đau mà lời lẽ của Caleb gây ra. Hắn thấy thật ngu ngốc và khờ khạo. Lẽ ra hắn nên biết rằng Livvie sẽ không thể hiểu được hắn hay động cơ của hắn. Livvie không phải một con quái vật, và cô sẽ không như thế chỉ bởi vì Caleb là một con quái vật.

“Tại sao gã đó cần thiết phải chết đến vậy hả Caleb? Gã ta đã làm gì? Chuyện gì khủng khiếp đến độ anh phải dốc cả mạng sống, và hi sinh hạnh phúc của mình chỉ để giết gã chứ? Giúp em hiểu đi, Caleb,” Livvie thì thầm.

Caleb nhìn Livvie, và nếu nhìn thấy bất kì dấu vết nào của sự hờn hĩnh, thì có lẽ hắn đã bảo cô đi chết đi rồi, nhưng điều duy nhất hiện ra trong ánh mắt Livvie là sự quan tâm. Hắn ngạc nhiên khi thấy mình nhận ra điều đó. Rafiq chưa bao giờ thật sự quan tâm đến Caleb cả.

Rafiq là sự cứu rỗi của Caleb, là người giám hộ, là chỗ dựa tinh thần và đôi khi là một người bạn của hắn nữa. Ông đã cho hắn quần áo, chỗ ở và thức ăn. Ông đã nuôi dưỡng hắn từ một tên điểm tàn tạ thành một gã đàn ông nguy hiểm. Song, Rafiq vẫn luôn đòi hỏi quyền lợi từ hắn. Chỉ cần có một dấu hiệu nhỏ nhất của sự bấp bênh ở Caleb thôi, Rafiq sẽ không bao giờ chần chừ nhắc nhở hắn vị trí của mình. Cuộc đời Caleb lúc nào cũng phụ thuộc. Đặc ân của Rafiq luôn luôn có điều kiện.

Caleb chưa từng thắc mắc về những phương thức hay quyền lực của ông. Hắn chưa bao giờ xem việc Rafiq đòi hỏi sự tuân phục mù quáng là một vấn đề cả. Hắn đã luôn tin rằng mình thật may mắn khi còn sống và thấy rất biết ơn Rafiq. Caleb vẫn biết ơn và sẽ luôn như thế, nhưng đến khi gặp được Livvie, Caleb mới biết cảm giác được ai đó quan tâm, thật sự quan tâm, đến hắn.

“Tôi nghĩ...,” tim Caleb nện thành thịch trong lồng ngực hắn, “Tôi nghĩ gã ta...đã bán tôi.” Da thịt hắn có cảm giác bị thiêu đốt, như thể nó sẽ bốc cháy, khô nứt và rớt khỏi xương hắn vậy.

“Bán sao? Giống...giống như...?” Livvie dường như không tìm được từ nào để nói.

Caleb nhìn thẳng vào mắt cô và cứng người lại, “Chuyện đó không phải mới xảy ra hồi tuần trước, được chứ!” Hắn tức giận nói. “Tôi còn rất nhỏ. Tôi thậm chí còn không nhớ được mình nhỏ cỡ nào nữa. Tôi chẳng có chút kí ức nào về cuộc sống trước Narweh cả. Đôi khi, tôi nghĩ mình nhớ được gì đó, nhưng tôi không chắc được. Kể cả những năm đầu ở với Narweh cũng rất lộn xộn. Tôi sinh ra vốn dĩ không phải là một con quái vật, Livvie ạ.”

Gương mặt Livvie rúm ró và cô dường như òa khóc. Cô vòng hai cánh tay quanh cổ Caleb, siết chặt lấy hắn bằng tất cả sức lực, “Ôi chúa ơi! Ôi Caleb. Em rất xin lỗi vì đã gọi anh như thế. Em rất xin lỗi.”

Cảm xúc của Caleb vương vãi khắp nơi. Hắn không muốn sự thương hại của cô. Hắn chưa bao giờ muốn được thương hại cả. Thế nhưng, dường như hắn vẫn cần vòng tay của Livvie. Hắn không có tâm trạng để đẩy cô ra.

“Tôi không lẻ loi. Có sáu người chúng tôi cả thảy,” Caleb nói. Hắn ôm chặt Livvie vào ngực. “Tôi không nhớ chuyện bị bán. Không hề có một buổi đấu giá hay gì cả. Tôi nghĩ mình được giao đến trong một cái hộp. Cho

đến tận hôm nay, tôi vẫn không thể chịu được không gian hẹp – hay tàu thuyền – tôi ghét tàu thuyền.”

“Nhiều chuyện...,” Caleb chật vật nói, “đã xảy ra với tôi. Narweh thích đánh đập tôi...cùng với những chuyện khác.” Caleb cảm thấy vòng tay Livvie siết chặt hơn quanh mình.

Của tôi!

“Tôi dần trở nên quá lớn, tôi nghĩ vậy. Tôi cao hơn so với những đứa khác. Tôi có lông mu và lông nách. Những người đàn ông...” Caleb nuốt vào nặng nhọc, “Bọn họ muốn bé trai, không phải đàn ông. Tôi nghĩ Narweh đã định giết tôi.”

“Dừng lại,” Livvie khóc nức nở trên cổ Caleb, “Em không thể nghe thêm nữa.”

Caleb cảm thấy có thứ gì đó vừa được giải phóng bên trong mình: nổi nhục nhã. Nổi nhục nhã ban sơ, nguyên vẹn lan khắp người hắn. “Không còn yêu tôi nữa khi biết tôi đã từng là một tên điếm à?”

Hắn đẩy Livvie ra và cô ngã phịch lên giường. Đôi mắt đỏ ngầu, sung húp của cô nhìn xoáy vào hắn với vẻ khinh bỉ. “Anh là một tên ngốc!” cô nói và ngồi dậy. “Em không thể nghe thêm nữa vì em không chịu được ý nghĩ anh bị tổn thương!” Cô chậm chậm, cẩn trọng bò về phía Caleb.

Caleb muốn bỏ chạy, nhưng vẫn bất động khi những lời lẽ của Livvie cố gắng thấm vào tâm trí hắn. “Chuyện đã lâu lắm rồi. Tôi đã bắt gã trả giá.” Caleb bắt gặp ánh mắt Livvie và nhìn thấy một tia nhận thức thấp sáng gương mặt cô.

“Bọn lái mô tô,” cô thì thào.

“Phải,” Caleb nói. Hắn hắng giọng, cố gắng giữ bình tĩnh trong khi tất cả những gì hắn muốn là hủy hoại thứ gì đó trong cơn thịnh nộ đầy chết

chóc này.

Livvie gật đầu, “Đám đàn ông đó đáng phải chết.” Caleb lui lại, ngờ vực. Livvie tiếp tục, “Narweh cũng đáng chết nữa. Và em...em hiểu tại sao anh không thể quên chuyện này.”

“Em hiểu sao?” Tim Caleb đập thành thịch bên tai.

Livvie mỉm cười, nhưng nụ cười lại không chạm đến mắt cô, “Phải, Caleb.”

“Nhưng...?” Caleb giục.

Hai khóe miệng Livvie trĩu xuống, “Em không thể để anh thay thế em được. Em không thể đối diện với bản thân, Caleb. Em không thể đối diện... với anh.”

“Có lẽ chuyện đó không tùy thuộc vào em!” Caleb nạt.

Livvie đưa tay lên, những ngón tay co lại khi cô với tới Caleb. Cô tiến tới chậm chậm, như thể đang tiến tới chỗ một con thú hoang.

Caleb rất muốn đẩy tay cô ra, nhưng vẻ buồn bã trên mặt Livvie khiến hắn khựng lại. Hắn để cô chạm vào mặt mình, và thấy ngạc nhiên trước tác động của cái động chạm đơn giản nhưng phức tạp của cô. Hắn nhắm mắt lại và để bản thân được yêu thương, chỉ cần vài giây để khắc nó vào trong tâm trí. Thật đau đớn khi nghĩ tới việc đây có thể là lần đầu cũng như lần cuối có ai đó chạm vào hắn như thế.

“Em không thể đợi những hai năm để anh đến cứu em được, Caleb. Em không muốn làm tiểu thư mắc nạn nữa. Em không cần ai cứu em hết,” cô nói. Giọng cô điềm tĩnh, kiên định.

“Livvie...” Caleb lên tiếng, nhưng cô đã đặt mấy ngón tay lên môi hắn.

“Em sẽ làm, Caleb. Em sẽ tham gia vào buổi đấu giá và tỏ ra hoàn hảo. Em sẽ làm cho gã con hoang đó muốn em,” hơi thở cô run rẩy, “và khi ở một mình với gã...em sẽ giết gã giúp anh.”

Hai mắt Caleb bùng mở và hấn lắc đầu, “Em đang nói cái khi gió gì vậy hả?”

“Anh muốn gã ta chết, đúng không?” Livvie nói, “Chuyện ai giết hay thời điểm thì có gì quan trọng chứ? Em có thể đầu độc gã hay gì đó mà.”

Caleb không thể làm gì ngoài mỉm cười, thậm chí cả khi hấn biết mình sẽ không bao giờ để cô làm một chuyện như thế. Sự thật là khi cô đưa ra lời đề nghị...

“Tôi tưởng em không hứng thú với chuyện trả thù?” Caleb trêu.

“Em không hứng với chuyện trả thù *của em*, Caleb. Nhưng vì anh...” Livvie thì thào, và đôi mắt cô đã nói nốt phần còn lại.

Caleb lao tới chỗ Livvie, khiến cô ngã ngửa ra giường. Khi Livvie thở dốc vì ngạc nhiên, hấn đã nhân cơ hội đó để hôn cô. Hấn ước không ném thấy vị của Kid trong miệng cô, nhưng hấn từ chối để cho việc đó ngăn mình lại. Hấn cần điều này. Hấn cần Livvie và tình yêu của cô. Tim hấn chưa bao giờ có cảm giác đầy ứ thế này. Hấn cảm thấy mình có thể vỡ tung bởi sức mạnh và mãnh lực của nó, sẽ chẳng có gì ngoài nhu cầu và khao khát tràn ra khỏi hấn cả.

Hấn đặt tất cả những gì mình cảm nhận, nhưng không thể nói thành lời, vào trong nụ hôn. Đôi bàn tay hấn ôm lấy Livvie, ghì cô sát hơn, sâu hơn vào vòng ngực mình. Việc không thể chạm vào cô ở mọi nơi cùng lúc dường như thật quá bất công với hấn.

Gần hơn nữa!

Của tôi!

Hắn dứt khỏi nụ hôn, chỉ bởi vì cần sự đồng ý của cô. Hắn không muốn lấy từ cô bất kì điều gì cô không tự nguyện cho đi nữa. “Anh có thể...” *Giao cấu với em?* Hình như không đúng lắm. *Làm tình với em?* Gớm chết đi được.

“Có, Caleb! Chết tiệt, có!” Livvie kêu lớn và kéo Caleb quay lại với nụ hôn của họ.

Caleb cười khùng khục trên miệng cô nhưng rồi nhanh chóng lấy lại phong thái điềm tĩnh. Hắn muốn chuyện này phải hoàn hảo. Cho cả hai người họ. Mặc cho cơ thể phản đối, hắn vẫn nhắc người dậy và rời khỏi giường. Hắn đưa một tay ra cho Livvie trước khi lên tiếng, “Anh muốn đi tắm. Anh đã chờ đợi điều này quá lâu rồi và anh chỉ muốn chúng ta ở riêng với nhau. Anh chỉ muốn ngửi thấy *em* thôi.”

Livvie đỏ mặt, nhưng không nói gì. Cô nắm lấy tay Caleb và theo sát phía sau hắn khi họ tiến vào phòng tắm để rửa trôi đi tất cả dấu vết của người đàn ông khác.

Bên dưới dòng nước ấm áp, hắn hôn Livvie. Chỉ mới vài giờ trước thôi, hắn đã từng tuyên bố sẽ không bao giờ hôn cô nữa. Hắn quả là một tên đàn! Áp sát vào cô, da thịt trần trụi của hắn bên da thịt cô, hắn thấy hối tiếc về tất cả những điều khủng khiếp hắn đã từng làm với Livvie. Hắn quyết định sẽ làm bất kì chuyện gì để bù đắp cho cô. Hắn sẽ cầu xin sự tha thứ của cô. Hắn sẽ thổ lộ hết tâm hồn mình. Hắn sẽ đổ máu và chết nếu cần thiết, nhưng hắn sẽ không bao giờ tổn hại Livvie nữa.

“Em yêu anh,” cô nói giữa những nụ hôn.

“Suýt,” Caleb thì thầm trên miệng cô. Hắn biết cô muốn hắn nói ra những từ đó. Hắn cũng muốn lắm chứ, nhưng hắn không muốn nói dối. Caleb là một con quái vật. Lũ quái vật thì không biết yêu. Hắn quan tâm. Hắn đói khát. Hắn ham muốn. Hắn cảm thấy nhiều hơn tất cả những gì

hắn từng dám mơ, ấy thế nhưng...hắn lại không thể chắc đó là yêu. Hắn sẽ không nói dối.

Caleb quỳ xuống trên hai gối, hôn một đường dài dọc theo cơ thể Livvie. Hắn hút nước trên hai nhũ hoa của cô, tham lam mút sâu hai đỉnh nhọn cứng đó vào miệng. Hắn liếm bên dưới hai bầu ngực cô rồi lia dọc xuống khung sườn. Hắn âu yếm vùng hông và bụng cô. Cuối cùng, hắn tách chân cô ra để tìm kiếm nơi nữ tính của cô.

Hắn có thể ngửi thấy sự khuấy động của cô, nhìn thấy màu đỏ của ‘hạt đậu’ đang sưng phồng nhô ra từ bên dưới nơi trú ẩn. Đẩy chân cô ra rộng hơn, hắn nhìn vào hai cánh môi trong như những cánh hoa đang rộng mở của cô. Sớm thôi, ‘cậu nhỏ’ của hắn sẽ trượt qua chúng để vào bên trong nơi ấm nóng của cô. Cô sẽ là của hắn – không thể thay đổi. Caleb nghiêng người tới và hôn đôi môi đầy, hết như cách hắn sẽ hôn khuôn miệng cô.

Cô rên rỉ và đặt tay lên đầu Caleb, đẩy hắn vào sát hơn. Đó chính xác là nơi Caleb muốn đến – gần hơn nữa. Hắn dụ dăng trên chọc hai cánh môi của cô bằng đầu lưỡi mình, để chúng chậm chậm tách ra khi sự khuấy động của cô cùng khuôn miệng của hắn khiến Livvie ẩm ướt hơn nữa. Khi cô đưa đẩy trên mặt hắn, hắn đẩy vào sâu hơn, nếm mùi vị bên trong cô.

“Ôi, Caleb,” cô thở dài. “Ôi, chúa ơi. Anh thật tuyệt.”

Hai bàn tay Caleb không hề nhàn rỗi. Chúng chu du lên xuống chân cô, đôi khi tách rộng hai đùi cô, khi khác thì cào nhẹ ở mặt sau chân cô, buộc cô phải rướn người trên những đầu ngón chân. Hắn để mặc chúng tiếp tục di chuyển khi hắn liếm, mút và thậm chí là giao hợp với cô bằng lưỡi của mình.

“Em sắp đến rồi,” Livvie hôn hên. Caleb tóm lấy hông cô bằng cả hai tay, giữ yên cô tại chỗ khi hắn rên rỉ trên ‘cô bé’ của cô và cô lên đỉnh trên lưỡi hắn.

“Caleb!” cô hét lên và nắm lấy tóc hắn. Cô không thể di chuyển hông, vậy nên đã kéo hắn đến gần.

Khi Livvie đã thôi run rẩy, cô thả tóc Caleb ra. Như thế rất đau, song hắn vẫn thấy ổn với đau đớn, đặc biệt trong tình huống này. Hắn chậm chậm đứng lên, để cho hai đầu gối thả lỏng ra sau khi đã quỳ quá lâu trên sàn phòng tắm, và khóa nước lại.

Livvie với tới và nắm lấy ‘cậu nhỏ’ của hắn, khiến hắn giật mình. Hắn đang cương cứng và sự động chạm của cô khiến hắn háo hức. Nhanh chóng và cẩn thận hết sức có thể, hắn dẫn đường cho cả hai ra khỏi phòng tắm và quay vào phòng ngủ. Mặc xác đám khăn tắm đi.

“Anh muốn em,” Caleb nói. Hắn cọ xát vào Livvie như một lời gợi ý về những gì sắp đến.

“Em cũng muốn anh,” Livvie nói và tách hai chân ra. Cô run rẩy, cả tóc và cơ thể đều ướt sũng.

Caleb với xuống ‘cô bé’ của Livvie và xoa xát cô bằng những ngón tay mình, thấy yêu thứ âm thanh cô tạo ra và cái cách cô cong người vào hắn. Hiểu rõ khao khát của cô, Caleb trượt ngón trở vào trong hang động chặt khít và ấm áp bên dưới.

“Ồi!” Livvie thở dài. Cô đưa đẩy tới lui.

Đầu óc Caleb ngập tràn khao khát. Bên trong cô mới chặt khít làm sao. Những thớ cơ của cô mút chặt ngón tay hắn, kéo nó vào sâu hơn nữa. Sẽ chẳng thể nào hắn vừa với cô nếu không chuẩn bị cho cô đủ tốt. Hắn cúi đầu xuống một bên nhũ hoa của cô và giam giữ đỉnh nhọn bé xíu đó giữa môi mình. Khi hông cô rướn lên, hắn trượt một ngón tay nữa vào bên trong.

“Oái!” cô kêu lên, sau đó là rên rỉ khi Caleb liếm láp nụ hoa của cô.

Caleb chờ đến khi cô thả lỏng, đến khi chân cô rộng mở một lần nữa, trước khi bắt đầu chậm rãi di chuyển những ngón tay tới lui. Các thớ cơ của cô dần giãn ra, bao lấy những ngón tay hắn, bôi trơn chúng với ham muốn của cô.

“Chuyện này sẽ hơi đau một chút. Em biết, phải không?” Caleb nói. Hắn nhìn xuống đôi mắt màu nâu chocolate của cô và nhìn thấy sự tin tưởng bên trong chúng. Hắn không muốn phản bội điều đó lần nữa.

“Em biết. Không sao đâu,” cô nói và kéo hắn xuống miệng mình. Nụ hôn cô đặt lên môi Caleb vô cùng ngọt ngào và đầy ấm áp.

Những ngón tay Caleb cảm nhận được rào cản trinh tiết của cô. “Đưa hai tay em lên khỏi đầu,” hắn nói. Livvie lập tức nghe theo và Caleb dùng bàn tay trái của mình để ghim chặt hai cổ tay cô. Hắn đẩy những ngón tay vào sâu hơn, chậm chậm xoay chúng theo chiều ngang.

“Caleb!” Livvie cố đẩy những ngón tay hắn ra, gương mặt cô nhăn nhó vì đau.

“Anh biết, Livvie. Anh biết là đau lắm, nhưng sẽ sớm hết thôi em, anh hứa,” Caleb dịu dàng hôn lên môi cô, không hề khó chịu khi cô không hôn đáp lại vì đang bị đau đón búa vậy.

“Xin anh,” cô thút thít.

“Thả lỏng nào, Livvie,” hắn khuyến khích. Ngón trỏ của hắn xoa tròn trên ‘hạt đậu’ của cô khi hắn tiếp tục đẩy xuyên qua bức tường trinh trắng của cô. Cuối cùng, hắn cũng cảm nhận được nó biến mất. Dường như nó đã tan ra như chưa từng tồn tại.

“Oái.” Livvie rên lên và dụi đầu vào cánh tay đang chống xuống của Caleb.

“Suýt, đã xong rồi. Anh nghĩ đó là phần tồi tệ nhất,” hắn thì thầm và hôn lên đôi môi đang run rẩy của cô. Hắn thả hai cổ tay cô ra và thở dài khi cô vòng tay quanh cổ hắn rồi bắt đầu hôn lên đó.

Caleb cẩn thận rút mấy ngón tay ra. Livvie rên rỉ và ngừng hôn hắn. Cả hai cùng nhìn vào ngón tay hắn và nhận thấy vết máu màu hồng nhạt trên đó. Caleb không thể nghe thấy gì ngoài tiếng tim đập bên tai mình.

Của anh!

Hắn thử liếc nhìn Livvie và thấy cô đang xấu hổ. Nhìn vào mắt cô, Caleb đặt những ngón tay lên miệng là liếm vết máu trinh trắng kia khỏi chúng. Vẻ mặt Livvie chuyển từ xấu hổ sang thảng thốt.

Caleb chẳng quan tâm. “Đấy. Giờ em đã là một phần của anh, mãi mãi. Em là của anh, Livvie. Anh mong em hiểu.”

Livvie nuốt vào đánh ực, mắt cô lia từ Caleb sang những ngón tay hắn rồi quay trở lại. “Em là của anh,” cô nói, nhưng rồi thêm vào, “chỉ mình anh thôi. Và anh là của em, chỉ của riêng em.”

Caleb chỉ có thể mỉm cười. Hắn không thể nói gì khác hơn được.

“Sẵn sàng chưa?”

Cô lướt tay dọc xuống mặt hắn, “Vâng.”

Caleb với xuống và nắm lấy ‘ngọn giáo’ của mình. Nếu hắn có bao giờ cứng đến thế này thì hắn cũng không tài nào nhớ được. Hắn thấy mừng vì đây là lần đầu tiên của Livvie, bởi hắn sẽ không thể kiềm giữ quá lâu được, và có lẽ điều đó sẽ giúp cô không bị quá đau rát. Hắn chà xát ‘mũi giáo’ của mình lên sự ẩm ướt của cô, thỉnh thoảng lại cố ý sượt qua ‘hạt đậu’ nhỏ kia.

“Caleb, thôi mà. Làm ngay đi anh,” cô rên rỉ. Cô đang cố tự bắt đầy ‘cậu nhỏ’ của hắn, nhưng Caleb cứ dịch hông ra xa mãi.

Hắn bật cười. “Em có một ‘cô bé’ tham lam quá nhỉ.”

“Mmm,” cô rên lên, “Có thể khiến anh lên đỉnh vô cùng tuyệt diệu.”

Caleb suýt nữa là không giữ được mình. Hắn chưa từng tưởng tượng Livvie lại có một cái miệng hư hỏng đến vậy. Hắn thích điều đó. “Chà, chúng ta sẽ biết thôi, đúng chứ?” Hắn đẩy vào trong ‘cô bé’ của cô. Hắn không quá hối hả, nhưng cũng không quá chậm rãi. Hắn muốn đưa cô đến nơi mà nỗi đau sẽ là một kí ức, và cô sẽ có thể tận hưởng được khoái cảm mà hắn muốn trao cho cô.

“Ôi, chúa ơi!” cô hét lên. Hai chân cô quặp lấy hắn nhằm cố giữ hắn bất động, nhưng Caleb chỉ đơn giản nhấc cô lên và bắt đầu đưa đẩy. Với tay và chân cô quăn lấy hắn, cô đung đưa như một quả lắc và chuyển động đó đẩy Caleb vào sâu hơn nữa.

“Xin em,” Caleb thì thầm bằng tiếng Ả Rập, “Anh muốn hoàn toàn ở trong em.”

“Gì vậy?” Livvie nói qua hàm răng nghiến chặt.

“Anh nói ‘cô bé’ của em thật tuyệt vời!” Và khốn thật, đúng là như vậy! Caleb ngồi lên gót trở lại rồi vòng tay quanh người Livvie. Hắn đẩy vào vài phân cuối cùng, gầm gừ lớn tiếng khi cảm thấy mông của Livvie áp lên hai bòn ‘bi’ của mình.

Hắn chờ đợi. Livvie ôm hắn thật chặt, rải những nụ hôn lên mặt, miệng và cổ hắn. Cô thở dài khi khi các vòng cơ cuối cùng cũng thả lỏng và Caleb yên vị bên trong cô.

“Em yêu anh,” cô lặp lại. “Em yêu anh rất nhiều.”

Chôn sâu bên trong Livvie, Caleb như đang ở cõi niết bàn. Nếu có thời điểm nào đó để lặp lại lời của Livvie, hắn biết chính là lúc này. Nhưng hắn không thể. Hắn hi vọng dần dà hắn sẽ có thể. Tất cả những gì hắn có thể

làm là vuốt ve, hôn và di chuyển vào ra bên trong cô với hi vọng cô có thể cảm nhận được mọi điều hấn muốn bày tỏ.

“Em là của anh,” hấn nói.

“Của anh,” cô lặp lại.

Livvie quá chặt, quá ẩm ướt và quá tuyệt diệu để Caleb có thể kiềm nén. Hấn ôm Livvie trong vòng tay và đưa đẩy hông bên dưới, dán chặt mình vào da thịt ẩm ướt của cô rồi bắt đầu giao hoan. Lên và xuống, hấn đưa đẩy Livvie trên ngọn giáo của mình. Hấn muốn hét lên mỗi lần tiến vào bên trong cô sâu hết mức, nhưng quyết định chỉ giữ ở mức thì thầm những lời hư hỏng bằng thứ ngôn ngữ mà cô không hiểu.

“Ôi. Ôi. Ôi, chúa ơi,” dường như là tất cả những gì Livvie có thể thốt ra.

Caleb cảm nhận được hơi nóng ở đáy xương sống và hấn biết nó sẽ lan ra. Hấn sẽ lên đỉnh vào bất cứ lúc nào và dù rất muốn, nhưng hấn biết mình không thể tuôn trào bên trong Livvie được. Hấn đặt cô nằm xuống giường, cố gỡ tay cô ra khi cô bám chặt lấy vai và lưng hấn.

“Đưa hai cánh tay em lên đầu, ngay lập tức,” hấn ra lệnh.

“Vâng, Caleb,” Livvie rên rỉ.

Vẻ phục tùng đầy háo hức của Livvie là đủ để đẩy hấn qua bờ vực. Hấn mút nhũ hoa của Livvie vào miệng và mút thật mạnh, buộc cô phải kêu lên, rồi hấn rút ‘cậu nhỏ’ của mình ra và tuôn trào lên đùi cô.

Khi đã không còn thở hên hên nữa, Caleb ôm lấy thân hình run rẩy của Livvie trong tay. Hấn chưa bao giờ cảm nhận được niềm hạnh phúc như thế này, nhưng Livvie lại đang khóc. “Em đau à?” Caleb thì thầm. Hấn thấy xấu hổ khi nghĩ rằng mình đã tước đoạt khoái cảm nhiều hơn là cho đi.

Livvie với lên, chạm vào mặt hấn và mỉm cười. “Em ổn,” cô bẽn lẽn đáp.

Caleb lau nước mắt của cô. “Vậy tại sao em lại khóc?”

“Em không biết,” Livvie nói. Đôi bàn tay run rẩy của cô vuốt tóc Caleb khỏi trán hắn. Hắn nhắm mắt lại, tận hưởng sự động chạm đầy sở hữu của cô. “Em nghĩ mình chỉ đang hạnh phúc thôi,” cô thầm thì.

Caleb bật ra một tràng cười ngắn, “Phản ứng kì lạ đối với hạnh phúc nhỉ, nhưng không sao.” Hắn cúi xuống và liếm đi một giọt nước mắt mặn mặn đang chảy dọc xuống tai Livvie. Hắn mỉm cười khi cảm giác được cô đang cố vặn vẹo để thoát ra từ bên dưới hắn.

“Anh đang làm gì vậy?” Cô nói và bật cười.

“Anh thấy tò mò,” hắn thì thầm.

“Về cái gì?”

Caleb nhìn xuống Livvie với vẻ trêu mến. Hắn đã làm rất nhiều chuyện kinh khủng với cô, những chuyện hắn không bao giờ có thể rút lại được. Ấy vậy mà cô vẫn yêu hắn. Trong tất cả những lần hắn khiến cô rơi nước mắt, đây là lần hắn thích thú nhất. “Liệu những giọt nước mắt hạnh phúc có vị giống với những giọt lệ buồn hay không,” hắn đáp.

Một đợt nước mắt nữa lăn dài xuống mặt cô, nhưng nụ cười của cô lại nở rộng hơn. “Và?” cô khào khào hỏi.

“Anh nghĩ chúng ngọt ngào hơn,” Caleb thì thầm. Hắn hôn lên môi cô và khám phá ra sự ngọt ngào thật sự là thế nào, “nhưng có thể đó chỉ là do gương mặt em thôi.”

Caleb biết hắn không bao giờ có thể xóa bỏ điều mình vừa làm, và hắn thấy mừng.

CHƯƠNG 20

Ngày xa xưa ấy, Caleb đã từng bắt giữ tôi trong bóng tối, bây giờ anh dùng nó để quyến rũ tôi. Những đầu ngón tay anh vẽ vờ trên làn da tôi, trong khi môi anh tìm đường lần xuống cột sống tôi, khiến gai ốc tôi nổi cả lên. Tôi thở dài và cong người bên dưới anh, van xin anh.

“Em hư quá rồi nhé,” anh thì thầm trên đoạn cuối xương sống của tôi.

“Em xứng đáng mà,” tôi thở dài vào mặt đệm. Một trong hai bàn tay to lớn của anh bao lấy gò mông tôi và tôi nhận ra bản thân đang nâng hông lên. Tôi không bao giờ muốn rời khỏi giường của Caleb nữa. Tôi sẵn lòng sống cuộc đời mà chỉ cần được chạm, được hôn và được anh ân ái.

Anh đét yêu mông tôi, “Cẩn thận đấy, Mèo Con, nếu em còn đưa mông vào mặt anh lần nữa, em sẽ học được anh là một kẻ hư hỏng đến thế nào đấy.”

Tôi bất động trong một giây, không chắc mình muốn chơi trò này, nhưng rồi tôi cảm nhận được rằng của Caleb đang gặm cắn mông mình và ý nghĩ đó bay biến. Chầm chậm, anh mút da thịt tôi vào trong miệng và cắn nhẹ. Đó là sự kết hợp hoàn hảo giữa khoái cảm và đau đớn. Lưỡi anh liếm láp ở từng nơi trước khi di chuyển đến vị trí tiếp theo. Những tiếng thở dốc nho nhỏ vụt thoát khỏi miệng tôi với từng cú cắn.

“Thích không, Vật Cứng?” anh thì thầm. Anh nhè nhẹ thổi lên da thịt ẩm ướt của tôi và tôi rên rỉ.

“Có, Caleb,” tôi thở dài. Vừa nãy anh đã gọi tôi bằng tên, và trong khi tim tôi đang tan chảy vì biết Caleb xem tôi như một con người chứ không

phải đồ vật, tôi vẫn vui vẻ được làm Mèo Con của anh. Dù tốt hay xấu, Caleb cũng đã khiến khẩu vị của anh thấm nhuần trong tôi rồi.

Tôi thích thú khi biết rằng chuyện duy nhất mình cần làm để khiến Caleb vui vẻ, chính là làm theo đúng những gì được bảo. Chạm vào anh sẽ chẳng thể nào là sai trái được. Anh nắm giữ quyền kiểm soát và biết phải làm gì. Trong tất cả những nỗi nhục nhã anh từng bắt tôi trải qua, điều duy nhất anh chưa bao giờ làm, là khiến tôi thấy tồi tệ về cơ thể hay sự thiếu kinh nghiệm của mình.

Caleb cựa mình, và tay anh chỉnh lại tư thế để tôi nằm gọn bên anh. ‘Cậu nhỏ’ của anh tựa lên chân trái tôi, trong khi tôi chuyển chân phải lên giường. Tôi đỏ mặt, biết rằng nhìn từ phía sau mình trần trụi đến cỡ nào, nhưng vẫn không ngăn anh khám phá. Nếu Caleb muốn điều gì đó, anh chắc chắn sẽ đạt được nó bằng cách này hay cách khác. Tôi chọn con đường ít chông gai và nhiều khoái cảm hơn.

Tôi thở dốc khi ngón tay anh mơn trớn mép ngoài ‘cô bé’ của tôi. Bên trong tôi tuy đau rát, nhưng sự động chạm dịu dàng, thuần thực của anh nơi ‘hạt đậu nhỏ’ của tôi quả là thần kì. Vẫn luôn là như thế. Khi ngón tay anh xoa tròn ở đó, hông tôi tự động tìm được nhịp điệu riêng, đôi khi là đuối theo cái chạm tay của Caleb, lúc khác lại cố né tránh sự dữ dội kia. Tôi không muốn một cơn cực khoái điên cuồng, mà hài lòng với việc mơn mõi trong niềm sung sướng lười nhác mà Caleb dễ dàng tạo ra. Caleb tiếp tục những cú cắn yêu, và tôi chỉ có thể làm nhiều hơn vắn vẹo và rên rỉ một chút.

“Nói anh nghe lần nữa em thuộc về ai,” anh thì thầm.

Tôi rên lên, lớn tiếng và không nao núng. “Về anh, Caleb. Em thuộc về anh,” tôi thở dài.

“Mmm,” anh rên rỉ và lại cắn tôi lần nữa. Tôi thở dốc nhưng không né tránh khuôn miệng anh. “Anh ước em không bị đau. Anh muốn vào bên

trong em lần nữa chết đi được.”

Dạ dày tôi nhộn nhạo, và khi đáp lại, giọng tôi nghe như hụt hơi, “Em cũng muốn anh.” Theo bản năng, tôi nâng hông về phía mặt anh. Một cánh tay Caleb vòng quanh hông phải của tôi, giữ yên tôi khi lưỡi anh xộc vào nơi cuối cùng tôi ngờ tới.

“Caleb!” Tôi thét lên và cố tránh khỏi miệng anh. Tôi vùng vẫy hết như một chú mèo sợ nước vậy, nhưng Caleb đã giữ tôi ở đúng vị trí anh muốn. Cảm giác lưỡi anh lướt qua vùng đỉnh phần cơ vòng thật lạ lẫm và dữ dội.

“Đừng cử động,” anh ra lệnh.

Tôi mở miệng toan phản đối khi lưỡi anh đẩy ở lối vào phía sau của tôi, và âm thanh kia bật ra hoàn toàn. Theo bản năng, tôi cứng người lại, để mặc Caleb giao cấu với nơi bí mật đó bằng miệng anh. Các thớ cơ của tôi đau nhức do phải ở trạng thái căng thẳng bất động quá lâu. Dù vậy, một lúc sau, tôi đã thả lỏng trước sự động chạm của Caleb.

Anh thưởng cho tôi bằng cách nói lỏng vòng ôm trên hông tôi và đưa những ngón tay quay về ‘cô bé’ đang bị bỏ bê của tôi. Với cái chạm tay đầu tiên của anh lên ‘hạt đậu nhỏ’, tôi lên đỉnh. Thật quá khó để chống cự khi sự áp đặt của Caleb lên tôi là vô cùng triệt để. Chỉ cần ý nghĩ về việc anh đè tôi sập mặt xuống với lưỡi anh trong miệng tôi, cùng với những ngón tay anh ve vuốt vùng kín của tôi là đủ để đẩy tôi qua mép vực lần thứ hai. Tôi ngã phịch xuống giường như một con búp bên giẻ rách vậy.

Caleb xoay tôi nằm ngửa lại một cách gấp gáp rồi hồi hải triều về phía đầu giường. Anh nhấc đầu tôi lên đầu gối của mình. Tôi há miệng đón lấy ‘cậu nhỏ’ của anh và nuốt vào mọi thứ mà anh hạ cổ trao cho tôi. Caleb đã lấy đi sự trong trắng của tôi rất nhẹ nhàng, nhưng đây chính là một phiên bản của anh mà tôi có thể chờ mong từ đây về sau. Tôi liếm và mút ‘cậu nhỏ’ đẹp đẽ của anh đến khi anh bảo tôi dừng lại và ôm tôi vào lòng. Đó là

đêm đầu tiên, trong gần bốn tháng, tôi cảm thấy được an toàn, thỏa mãn và được yêu thương. Tôi đã ngủ say như chết.

Rafiq đã bị chậm trễ do một sự kiện bất ngờ nào đó, và Caleb không chịu nói cho tôi biết là gì. Suốt hai ngày, hai đêm, mọi thứ đều thật tuyệt vời. Chúng tôi có trọn hai ngày để được là chính mình, được giải thoát khỏi mọi nghĩa vụ và ý nghĩ báo thù. Hai ngày được làm tình mỗi đêm trên giường của Caleb.

Caleb vẫn là một kẻ khốn lập dị, và tôi thấy mừng khi biết sở thích dày vò đầy sáng tạo của anh không hề giảm đi. Nỗi ám ảnh về sự trong trắng của tôi đã biến mất. Caleb có thể tự do thỏa mãn mình. Anh thích khiến tôi phải van xin. Trên đầu gối anh, với móng tôi nhấc lên cao, anh trượt những ngón tay vào trong tôi và buộc tôi phải van xin được giải phóng. Tôi đã có thể sẵn lòng làm theo, nhưng cuộc đuối bắt lại bao gồm chuyện anh đét móng tôi đến khi tôi lên đỉnh. Đến cuối cùng, tôi không bao giờ có thể kháng cự được, và lời van xin trở nên thật như những cơn cực khoái của tôi vậy – cả sự đau nhức do bàn tay anh gây ra nữa. Sau đó, anh sẽ quăng tôi lên giường và giao cấu đến khi tôi lên đỉnh lần nữa trước khi anh đến. Chúng tôi phân chia hầu hết thời gian giữa giường ngủ và phòng tắm.

Buổi sáng ngày thứ ba, Celia bước vào phòng để kéo màn, một nụ cười đầy ám muội nhưng nghịch ngợm thấp sáng gương mặt cô. Tôi đã không nói chuyện với cô kể từ buổi dạ tiệc của Felipe, và khi tôi cố làm thế, cả cô và Caleb dường như đề phản đối ý tưởng đó.

“Cô ta thuộc về Felipe và theo tất cả những gì chúng ta biết, cô ta đến đây để dò thám chúng ta. Cô ta không phải bạn em và không ai trong chúng ta nên tin tưởng cô ta hết,” Caleb quở trách sau khi Celia rời đi.

“Cô ấy thậm chí không muốn nói chuyện với em nữa mà. Nếu cô ta là gián điệp, chẳng phải cô ta sẽ cố - em không biết nữa – moi tin tức từ em sao?” tôi nói.

“Đừng ngây thơ như thế, Mèo Con. Chỉ cần vẽ mặt em thôi là đã đủ để tiết lộ mọi chuyện giữa chúng ta rồi. Em không thể giấu được gì cả, bởi cảm xúc của em đã viết sẵn trên mặt để người khác đọc vị rồi,” anh giận dữ nói.

Tôi không thể ngăn mình mỉm cười, tôi đang rất vui. Tôi không muốn phải che giấu điều đó. Tôi biết hoàn cảnh hiện tại vẫn rất nguy hiểm. “Anh mong em phải làm gì đây, Caleb, phốt lờ cô ấy sao? Cô ấy đã từng nhìn thấy toàn bộ con người em rồi đó thôi.”

“Anh mong đợi sự phục tùng, anh mong đợi lòng trung thành.”

Caleb dường như chẳng muốn cười cho lắm và tôi biết việc đó có liên quan đến Rafiq. Caleb vẫn tiếp tục đấu tranh với cái mà anh gọi là sự phản bội. Giờ tôi đã hiểu tại sao tình hình lại khó khăn với Caleb, nhưng đối với tôi, khao khát được sống sót, khao khát cả hai có thể trốn thoát quan trọng hơn nhiều, so với nhu cầu của Caleb là được sửa chữa mọi việc giữa anh và Rafiq.

“Em luôn trung thành, Caleb. Em không thể hứa hẹn những gì còn lại được. Tự anh đã nói mà, Rafiq rất nguy hiểm. Ông ta sẽ giết bất kì ai cản đường mình – đó chính là chúng ta. Ở thời điểm này, hoặc là chúng ta, hoặc là ông ta thôi, Caleb. Chính anh mới là người cần phải quyết định nên đặt lòng trung thành của mình ở đâu.”

Caleb nhìn tôi đăm đăm nhiều giây liền trước khi dịu mặt lại. Anh thở dài nặng nề rồi gật đầu, “Anh cần phải đưa em ra khỏi đây, Mèo Con. Anh đã hứa sẽ giữ cho em được an toàn và anh sẽ làm thế, nhưng, anh đã nói với em rồi...anh không thể phản bội Rafiq hơn những gì đã làm nữa. Anh phải nói chuyện với ông ấy, thuyết phục ông ấy rằng còn có cách khác. Rồi sau đó, anh có thể đến bên em.”

Tôi lồm cồm bò về phía anh và quán hai cánh tay quanh cổ anh, “Em không thể đi mà không có anh được, Caleb. Lỡ như anh không quay lại thì sao? Em sẽ ở ngoài kia có một mình và bất kì chuyện gì cũng có thể xảy ra.

Lỡ như...lỡ như ông ta giết anh thì sao? Làm sao em có thể sống được đây?” Nước mắt chảy dài xuống mặt khi tôi chặt vật tìm kiếm lời lẽ để thuyết phục anh bỏ đi cùng tôi và quên món nợ với Rafiq đi.

“Anh có thể tự chăm sóc mình, Mèo Con. Dù có chuyện gì đi nữa, anh cũng không thể để chuyện này dở dang được. Nếu chúng ta chạy trốn, ông ấy sẽ không bao giờ ngừng tìm kiếm chúng ta. Đến đó thì sao? Anh không định sống cuộc đời trốn chui trốn nhủi. Anh phải kết thúc mọi chuyện bằng cách này hay cách khác,” Caleb nói. Anh vuốt tóc tôi và cố tỏ ra chắc chắn, nhưng lời anh nói khiến tôi thấy lạnh giá và tê liệt.

“Em sẽ không đi,” tôi thì thào.

“Ngày mai Felipe sẽ tổ chức một buổi tiệc nữa. Sẽ có rất nhiều người tham dự và anh mong, có cả nhiều sự xao nhãng nữa. Em sẽ rời đi, Vật Cung. Đó là cách duy nhất anh có thể giữ em được an toàn.” Caleb ôm tôi chặt đến độ tôi không còn hơi để khóc.

Một đêm nữa – đó là tất cả những gì chúng tôi có thể có. Tôi quyết tâm sẽ tận dụng triệt để. Tôi dứt khỏi Caleb. Tôi muốn nhìn thấy mặt anh. Tôi muốn ghi nhớ từng đường nét, từng sợi lông mi. Tôi nhìn vào đôi mắt xanh màu biển Caribbean của anh, và điều tôi nhìn thấy khiến tâm hồn tôi khuấy đảo, nhưng lại xé nát trái tim tôi.

“Hãy nói anh yêu em đi, Caleb,” tôi thì thầm.

Anh hôn tôi, từ chối nói ra. “Ước gì anh có thể, Mèo Con.”

Tôi nghe thấy tiếng nện thành thạch, tiếng nện rất lớn và điên cuồng. Hai mắt tôi bừng mở và bóng tối vây quanh chỉ khiến cho nỗi hoang mang trong tôi tồi tệ hơn. Caleb đã rời khỏi giường.

“Nằm xuống sàn và đừng cử động,” anh thì thào bằng tông giọng khẩn cấp. Anh đến chỗ tủ quần áo và mở tung nó ra.

Tôi với tay tới chỗ đèn ngủ và bật nó lên. “Chuyện gì đang xảy ra vậy?” Tôi hỏi. Tung tấm trải giường ra, tôi lồm cồm bò xuống đất. Caleb ném thứ gì đó cho tôi và nó đập thẳng vào ngực tôi. Anh đã quăng cho tôi quần áo.

“Mặc vào, ngay!” Caleb nói. Anh đang mặc quần dài vào và cài cúc rất vội vàng. Anh lóng ngóng ngó với một chiếc hộp trước khi có thể mở được nó. Lấy ra một khẩu súng, anh lên đạn cho nó.

Adrenaline chảy rần rật trong huyết quản của tôi. Có chuyện gì đó tồi tệ sắp xảy ra rồi.

“*Abre la puerta!*” (“*Mở cửa ra!*”) Celia hét lên ở phía bên kia cánh cửa. Cô ấy cũng đang trong tình trạng hoảng loạn và tôi không biết phải nghĩ như thế nào.

Caleb lao đến chỗ tôi và trượt trên sàn, tôi quấn hai cánh tay quanh anh, kéo anh lại gần. Hai bàn tay anh bám vào cổ tay tôi khi anh kéo tôi ra. Có thứ gì đó lạnh và cứng đặt vào tay tôi. Tôi nhìn xuống và nhìn thấy khẩu súng của Caleb.

“Mặc quần áo vào, ở yên đây. Anh sẽ gõ cửa hai lần trước khi vào. Nếu có ai khác bước vào phòng này, em phải bắn chết ngay. Có hiểu chưa?” Anh nói.

Nỗi hoảng loạn khiến tôi như điếc đặc và mù lòa. Tôi không hiểu. Tôi không biết Caleb đang cố nói với tôi cái gì. Anh đứng lên và cố bước đi. Tôi tóm lấy chân anh, “Caleb! Đừng đi, đừng bỏ đi.”

“Làm theo lời anh nói!” anh hét lên và giật chân ra mạnh đến độ tôi tưởng như cánh tay mình bị kéo đứt theo. Caleb đã đi đến cửa trước khi tôi kịp giữ anh lại lần nữa. Anh cầm một con dao rất to bên hông và đứng ở một phía của cánh cửa. Chậm chậm, anh mở nó ra.

Celia xông vào phòng, nhưng chưa kịp nói gì thì Caleb đã vòng cánh tay quanh cổ cô và kê dao lên ngay họng. Cô vùng vẫy, nhưng Caleb đã nhanh chóng chế ngự được và giữ cô bất động.

“Chuyện gì đang diễn ra?” anh gầm ghè.

“Tôi đến để cảnh báo hai người,” cô nói, “Rafiq và người của ông ta đã đến. Bọn họ đang ở tầng dưới với Felipe. Họ muốn gặp anh.” Hai bàn tay Celia bám chặt lấy cẳng tay đang quán quanh cổ mình của Caleb. “*Por favor,*” (“*Làm ơn,*”) cô sụt sịt.

“Caleb, thả cô ấy ra đi,” Tôi thút thít. “Cô ấy đến để cảnh báo chúng ta mà.”

Caleb siết chặt cổ họng Celia đến khi cả tiếng nức nở của cô cũng không phát ra được nữa, “Chúng ta không biết được, Mèo Con. Có thể cô ta đến đây để chia rẽ chúng ta.”

“Anh sẽ giết cô ấy mất!” Tôi giục. Tôi không tin Celia sẽ bán đứng tôi, nhưng lại chẳng có lý do gì để tin cô ấy sẽ không làm vậy. Tôi giờ khẩu súng trong tay lên, “Thả cô ấy ra đi, Caleb. Em sẽ giữ cô ấy ở đây.”

Caleb nhìn tôi chằm chằm. Đôi mắt anh không còn là của anh nữa, mà gọi nhắc cho tôi về một con thú hơn là một con người.

“Xin anh, Caleb. Thả cô ấy ra đi,” tôi cầu xin.

Chầm chậm, cánh tay của Caleb quanh cổ họng Celia nói lỏng ra và cô đổ sập xuống sàn, khóc nức trong khi ôm lấy cổ mình. Tôi nhìn lên Caleb và thấy sự chán ghét trong mắt anh khi anh nhìn xuống Celia.

“Kế hoạch là gì, Caleb?” Tôi nói để thu hút sự chú ý của anh. Dù rất thích Celia, nhưng tôi thích sống hơn.

Caleb gật đầu và dùng tay siết lấy tóc gáy của mình, “Anh cần đi gặp họ.”

“Không được! Lỡ như họ chỉ đang chờ để giết anh thì sao?!”

“Nếu mọi chuyện giống như Celia nói, thì chẳng có lý do gì anh không nên xuống tầng dưới, nhỉ?” Caleb quỳ một gối xuống và kẻ dao lên cổ Celia.

“Không,” Celia van vãn, “Felipe bảo tôi đến cảnh báo anh.”

“Sao ông ta lại cảnh báo tôi?!” Caleb nhấn mạnh.

“Felipe biết chuyện đang xảy ra giữa hai người và chưa hề hé một từ nào với Rafiq. Ngài ấy không muốn phải đối mặt với hậu quả. Anh đã ở đây nhiều tháng rồi, thay vì là vài ngày như Rafiq đã hứa. Điều cuối cùng ngài ấy cần là một cuộc đổ máu trong ngôi nhà này,” Celia khóc lóc. Cô xoa xoa cổ họng; nó đỏ lừ, nhưng tổn hại thì gần như rất ít. Cô vẫn có thể nói chuyện rõ ràng và không hề có vết bầm nào.

Caleb đứng lên, “Em ở đây với cô ta đến khi anh quay lại.”

Đây chính là cơn ác mộng tồi tệ nhất của tôi đang trở thành hiện thực. Caleb sẽ bước ra khỏi cửa và không bao giờ quay lại nữa. Tôi biết điều đó. “Caleb, làm ơn đừng đi. Bỏ trốn thôi anh. Ngay bây giờ.”

“Tôi sẽ đưa cô ấy ra ngoài nếu có rắc rối,” Celia đột nhiên đề nghị. Caleb và tôi nhìn cô vẻ hoài nghi. “Có nhiều lối đi trong những bức tường. Felipe đã cho xây dựng chúng phòng khi chúng tôi cần thoát thân. Tôi sẽ đưa cô ấy ra ngoài. Tôi hứa.”

“Sao cô lại làm thế?” Caleb hỏi. Hình như anh đang dần đồng tình với Celia.

“Không phải vì anh đâu,” cô nói lớn. “Tôi không muốn cô ấy chịu khổ thôi.”

Caleb gật đầu, “Cảm ơn, Celia. Tôi nợ cô.”

“Nếu có bất kì chuyện gì xảy ra với Felipe, tôi đảm bảo sẽ đòi đủ đấy,” cô nói.

“Đã hiểu,” Caleb thì thầm. Anh tóm lấy một chiếc sơ mi từ tủ quần áo rồi mặc vào. “Thư viện à?” anh hỏi. Celia gật đầu, và như thế, Caleb rời khỏi phòng.

Tôi muốn hét lên. Caleb đã bỏ đi và để mặc tôi tự chống chọi. Anh đã phát hoảng và đe dọa Celia khi không cần thiết.

“Sao cô phải đập cửa mạnh vậy?” Tôi hỏi Celia. Cô ngồi trên sàn, xoa xoa cổ và chùi nước mắt.

“Tôi không muốn bọn họ đến tìm cô. Felipe suýt không ngăn được Rafiq đích thân lên đây đấy,” Celia điềm tĩnh nói.

Tôi cảm nhận khẩu súng đang ấm lên trong tay và ướm mồ hôi. “Caleb nói Felipe vẫn luôn theo dõi chúng tôi. Anh ấy nói *cô* vẫn luôn theo dõi chúng tôi. Tại sao hai người lại muốn ra tay giúp đỡ chứ?”

“Felipe không tin tưởng ai cả, Mèo Con. Tôi xin lỗi đã không nói với cô, nhưng Felipe có ý nghĩa với tôi nhiều hơn cô. Tôi yêu ngài ấy, nhưng ngài ấy là một người cơ hội,” cô nói.

Đầu óc tôi quay vòng, “Cô có thật sự đến đây để cảnh báo chúng tôi không, Celia? Có phải lúc này Caleb đang bước thẳng vào một cái bẫy không?” Tôi cố tỏ ra hối lỗi. Tôi cố tỏ vẻ như mình là một người bạn đang hỏi xin ý kiến một người bạn khác, nhưng thành thật mà nói, tôi tự hỏi liệu tôi có dám bắn Celia nếu buộc phải làm thế không. Câu trả lời khiến tôi thấy kinh hãi.

“Tôi xin thề tôi đến là để cảnh báo cô. Theo như những gì tôi biết, Caleb chỉ sắp gặp các bằng hữu của anh ta thôi, không có gì nữa. Điều tồi tệ nhất cô có thể làm vào lúc này là hoảng loạn,” cô nói.

Tôi nhìn thấy sự van lơn trong ánh mắt cô, và bản năng mách bảo rằng tôi có thể tin tưởng cô. Tôi không chắc liệu bản năng của mình có đáng giá xu nào không, nhưng những khả năng khiến tôi thấy lạnh người. Celia nói đúng, tôi đang hoảng loạn. Nếu Rafiq muốn chúng tôi chết và không gì hơn nữa, thì ông ta đã có thể nã súng vào chúng tôi trong lúc ngủ rồi.

“Tôi tin cô,” tôi thì thầm và đặt súng xuống giường. Celia dờ mắt tới nó, nhưng vẫn giữ nguyên vị trí. Tôi bắt đầu mặc vào quần áo Caleb để lại cho mình.

“Cô đang làm gì vậy? Cởi đồ ra. Nếu bọn họ lên đây và thấy cô mặc quần áo của Caleb, họ sẽ biết hai người đang định bỏ trốn đây,” Celia nói.

“Lỡ như có chuyện gì xảy ra và tôi cần quần áo thì sao?”

“Cô sẽ không cần chúng đâu, Mèo Con. Tôi hứa. Nguy hiểm chính là khi Rafiq tìm thấy hai người trong tình cảnh bẽ bàng đây.”

Một lần nữa, tôi tin cô ấy. Có lẽ, tôi sẽ tin bất kì ai bảo rằng tôi không có lý do để giết chóc, và cũng chẳng có lý do gì để nghi ngờ điều tồi tệ nhất cả. Có lẽ, Celia đang nói sự thật. Tôi chọn tin vào điều ít kinh khủng hơn trong hai điều trên. Tôi nhanh chóng cởi bỏ chiếc sơ mi vừa mặc vào ra.

Đột nhiên, có tiếng cộc cộc vang lên ở cửa. “Celia?” một giọng đàn ông hỏi.

Tôi vội tay lấy khẩu súng.

Caleb chật vật bình tĩnh trở lại khi tiến tới cánh cửa thư viện. Được nhét ở phía sau quần và nằm gọn trong bao là con dao đi săn loại lớn của hắn. Trong một giây, hắn tự hỏi liệu mình có đang làm chuyện đúng đắn khi đi gặp Rafiq hay không. Hắn đã hi vọng có thể thuyết phục ông rằng, kế hoạch trả thù của bọn họ vẫn có thể thành công mà không cần hi sinh Livvie. Hắn

vẫn hi vọng vào kết quả đó, nhưng việc Livvie đang có mặt trong ngôi nhà này thật không lý tưởng chút nào.

Ở tầng trên, Livvie đang trong tình trạng dễ bị tấn công. Nếu có chuyện gì xảy ra với hần, hần biết cô sẽ chẳng có cơ hội để trốn thoát. Caleb đã làm hỏng việc, đơn giản và rõ ràng. Hần đã để cảm xúc lấn át và đã có hành động khinh suất với Celia, người có lẽ sẽ bán đứng hần và Livvie ngay khi có cơ hội thích hợp. Theo tất cả những gì hần biết thì cô ta đã làm thế rồi.

Dù vậy, chỉ có một cách để tìm ra, và Caleb quyết sẽ theo đến cùng, bằng cách này hay cách khác. Hần mở cửa và bước vào thư viện. Bốn cặp mắt quay sang chào đón hần, và chúng thuộc về Felipe, Rafiq, Jair và Nancy. Mỗi người đàn ông đều cầm đồ uống trên tay, họ ngồi gần bàn làm việc của Felipe và trò chuyện về những thứ vô thưởng vô phạt. Nancy quỳ bên cạnh Rafiq, mắt nhìn xuống sàn. Cô ta hơi run rẩy, và Caleb tự hỏi liệu đó là do sợ hãi hay cái lạnh gây ra, song dù có là gì hần cũng không quan tâm. Caleb thở dài nhẹ nhõm, nhưng vẫn cảm thấy lo về tình cảnh ở tầng trên. Hần hi vọng Livvie có thể giữ bình tĩnh và không làm gì quá đáng khi hần vắng mặt.

“*Khoya!* Cậu đang ngủ à? Trông cậu mệt mỏi quá,” Rafiq mỉm cười nói.

“Đúng thế,” hần đáp vẻ cân trọng. “Tôi không nghĩ ngài sẽ tới sớm thế.”

Rafiq nhìn hần vẻ hiếu kì. “Sao lại vậy? Ta có bảo rằng ta không chắc phải mất bao lâu để giải quyết tình hình mà.”

Caleb thường quên mất các mối liên hệ chính trị của Rafiq với chính phủ Pakistani. Thỉnh thoảng, công việc là một sĩ quan quân đội đã giúp “mở lối” cho các hoạt động phi pháp của ông. Trong những hoàn cảnh như thế, thậm chí đến cả Caleb cũng không biết Rafiq đang mắc mứu vào chuyện gì, và hần chưa bao giờ thật sự để tâm cả. Nếu Rafiq muốn duy trì hai cuộc sống tách biệt, thì Caleb không có quyền can thiệp vào.

“Tôi tưởng ngài sẽ liên lạc với tôi, thế thôi. Nếu biết ngài sắp đến, tôi đã có thể đón ngài ở ngay cửa,” Caleb nói không chút khó chịu. Rafiq để Caleb nói chuyện thẳng thắn mỗi khi ở riêng, nhưng lúc ở ngoài, có một giao ước phải được tuân thủ. Rafiq lớn tuổi hơn, đã từng là người hướng dẫn và giám hộ Caleb, vì thế nên ở vị thế đáng tôn kính hơn. Đối với sự bất kính công khai, Rafiq sẽ vô cùng điên tiết.

Rafiq mỉm cười, “Đừng lo, *Khoya*. Giờ cậu đã ở đây rồi, và ta cũng thế. Đến đây,” ông chỉ tay về phía một chiếc ghế khác, “cùng uống với chúng ta nào.”

Caleb xoay sở mỉm cười, “Dĩ nhiên, nhưng hãy để tôi lên lầu và mang giày vào đã. Vì không biết có chuyện gì nên tôi đã rất vội vàng.” Điều hẳn thật sự muốn làm chính là lên tầng trên và giúp Livvie được giải tỏa.

“Celia đâu rồi?” Felipe xen vào. Giọng ông ta nhẹ nhàng và vui vẻ, nhưng Caleb nhìn thấy được cách hai mắt ông ta nheo lại và miệng méo xệch đi.

“Trên lầu với Mèo Con, tôi không muốn để cô ấy một mình,” Caleb đáp, với một ánh nhìn cảnh báo của riêng hắn.

“Cô ta vẫn còn cần bị giám sát liên tục sao?” Rafiq hỏi với vẻ không hài lòng.

“Không, nhưng tôi nghĩ tốt nhất là không bỏ cô ấy một mình, cũng thế cả thôi,” Caleb nói trước khi Felipe kịp đưa ra suy nghĩ riêng.

“Hmm,” Rafiq đáp và nhấp một chút rượu. Hình như là rượu scotch. “Thế thì, ngồi đi, Caleb. Đừng mang giày chỉ vì ta. Chúng ta cũng sắp đi nghỉ rồi. Ta thấy mệt vì phải di chuyển nhiều.”

“Dĩ nhiên,” Caleb nói và nhận lấy đồ uống Jair đưa trước khi ngồi xuống cạnh gã. Jair cười khẩy nhưng không nói gì, và Caleb quyết định, tốt nhất là không nên gây chuyện.

“Thế, Felipe nói với ta rằng cô gái đã vô cùng tiến bộ. Ông ấy nói cô ta thậm chí còn góp mặt ở một trong những bữa tiệc nhóp nhúa của ông ấy nữa,” Rafiq nói với một nụ cười trên môi. “Ông ta đảm bảo với ta rằng, việc cô ta tham dự không hề ảnh hưởng tới sự trong trắng của cô ta.”

Caleb nuốt xuống toàn bộ rượu trong ly và nhắm mắt khi dòng chất lỏng màu hổ phách thiêu đốt cổ họng hắn, “Phải, là thật.” Bên trong lồng ngực, tim hắn tăng nhịp đập.

“Rất mừng khi nghe tin, *Khoya*,” Rafiq nói. “Jair có những nghi ngờ riêng, nhưng ta đã nói với cậu ta rằng cậu sẽ không bao giờ phản bội ta cả. Không phải vì một cô gái.”

Caleb quay sang quắc mắt giận dữ với Jair với vẻ khinh bỉ rõ ràng, “Dĩ nhiên không rồi, Rafiq. Tôi không bao giờ hiểu nổi tại sao ngài lại nghe bất kì điều gì con lợn này nói.”

Jair đứng dậy và quăng ngược ghế ra sau, nhưng Caleb đã sẵn sàng nghênh chiến. Khi Jair nhào tới, Caleb sử dụng đà hướng lên của mình để đẩy gã đàn ông kia vào ghế và ném gã xuống đất. Caleb lợi dụng tình trạng bất ngờ của Jair để đâm một cú đầy thỏa mãn vào mặt gã.

“Caleb!” Rafiq quở trách, “Xuống khỏi người cậu ta, ngay!”

Caleb thoi thêm một cú nữa và Jair bất tỉnh nhân sự. Caleb không thể chịu được gã con hoang này, và bất chấp kết quả ra sao, hắn sẽ không nhìn Jair thêm một phút nào nữa. Hắn với tay lấy dao ở phía sau quần, quyết định sẽ cắm nó vào ngực Jair, nhưng rồi có hai đôi bàn tay đã kéo hắn lui lại.

“Caleb, không!” Felipe hét lên, “Hãy tự kiểm chế khi ở trong nhà tôi.”

Một lòng bàn tay giáng xuống nửa bên mặt của Caleb, và hắn biết ngay Rafiq chính là người vừa tát mình. Trong Caleb còn đang chật vật lấy lại

bình tĩnh, hắn nghe thấy tiếng súng được lên đạn trước khi một bàn chân của Rafiq đáp xuống ngực hắn, đẩy hắn té ngã.

“Jair chỉ làm chuyện ta bảo cậu ta làm thôi. Nếu cậu có vấn đề với việc đó, cậu có thể nói thẳng với ta, Caleb. Ta sẽ không dung thứ cho sự bất kính của cậu. Xin lỗi Felipe ngay, bằng không ta thề, cậu sẽ đi khắp khiêng kẻ từ đêm nay về sau đây,” Rafiq hét.

Phía sau Rafiq, Nancy đang khóc nức nở. Caleb giơ hai tay đầu hàng. “Tôi xin lỗi! Tôi đã mất kiểm soát!” Ánh mắt Rafiq bùng cháy lửa giận và Caleb biết ông sẽ không do dự làm đúng theo lời đe dọa kia.

“Cái quái gì nhập vào cậu vậy hả, Caleb?” Rafiq phun phì phì theo đúng nghĩa đen.

“Hắn đã khiêu khích tôi đâm dao vào hắn từ khi mới gặp rồi, Rafiq. Ngài thật sự mong tôi để hắn xem thường mình sao? Trước mặt ngài ư? Trước đây ngài chưa bao giờ nghi ngờ tôi cả. Chưa bao giờ! Rồi đột nhiên, lời hắn ta nói lại có ý nghĩa hơn lời tôi sao?” Lòng ngực Caleb phập phồng bên dưới bàn chân Rafiq.

Rafiq thở dài thườn thượt và lắc đầu. “Ta chưa bao giờ nói thế cả, *Khoya*.” Ông nhắc chân khỏi ngực Caleb và gạt cò súng lần nữa để lấy đạn ra khỏi ổ. “Mọi chuyện đang...”

“Tôi biết,” Caleb thì thầm. Cơ hội báo thù của họ đang ở trong tầm tay và Caleb đã đặt nó vào vòng nguy hiểm. Rafiq có đủ quyền bắn Caleb ngay tại nơi hắn đang nằm. Con đau trong lồng ngực Caleb đột nhiên chẳng liên quan gì đến việc bị đè xuống cả. Hắn đã phản bội người duy nhất chưa bao giờ phán xét hắn vì những gì hắn làm, chỉ bởi vì một người đã yêu hắn mặc kệ con người hắn đã trở thành. “Tôi xin lỗi,” Caleb lặp lại, biết rằng Rafiq không thể đoán được sự hối lỗi của hắn sâu sắc đến mức nào.

Hắn nhận ra sẽ chẳng có chuyện nói lý lẽ với Rafiq, cũng chẳng có chuyện thỏa hiệp về số phận của hắn hay của Livvie. Chỉ còn lại một lựa

chọn duy nhất, và Caleb đã luôn biết chuyện rồi sẽ đi đến nước này. Một trong hai người họ sẽ phải chết.

“Celia?” người đàn ông lặp lại. Tôi giữ súng trong tay, nhưng lại chẳng biết phải làm gì. Tôi nhìn về phía Celia.

Hai mắt cô ấy mở to như hai chiếc đĩa, nhưng hai tay cô vẫn đưa lên và giữ bình tĩnh, “Là Felipe. Làm ơn hạ súng xuống đi.”

“Caleb đã nói không được để ai vào cả. Tôi nghĩ Felipe cũng bao gồm trong đó nữa,” tôi nói. Cảm giác thật mờ mịt, thế giới xung quanh như nhòa đi khi tôi cân nhắc việc bắn mở đường ra khỏi phòng.

“Làm ơn đi, Mèo Con! Đừng ngốc thế. Felipe sẽ không bao giờ để cô còn sống ra khỏi đây nếu cô không cất súng đi,” cô van nài.

“Bảo ông ta đi đi, “ tôi rít lên.

“Ngài ấy sẽ biết có chuyện không ổn. Tôi sẽ không bao giờ bảo ngài ấy phải làm gì hết,” cô nói.

Tiếng đập cửa rất to cùng một tràng tiếng Tây Ban Nha vang lên, “Celia, ra mở cửa ngay hoặc tôi sẽ đập đổ cánh cửa đấy.”

Tôi gần như nôn ói ngay trong miệng khi nghĩ đến chuyện phải đối đầu với Felipe. Tôi nhìn Celia và cô điên cuồng quệt nước mắt. “Đến chỗ cửa đi,” tôi nói.

“Cô sẽ làm gì?” Celia sụt sịt.

“Hỏi ông ta Caleb đang ở đâu,” tôi giục.

Celia gật đầu và chậm chậm bò về phía cửa, “Tôi đang ở trong đây với Mèo Con,” cô nói. Giọng cô có vẻ điềm tĩnh, và xét đến gương mặt đang sưng lên vì khóc của cô, thì tôi thấy rất ấn tượng.

“Tại sao cửa lại khóa?” Giọng nói giận dữ của Felipe vang lên qua cánh cửa.

“Caleb đã rất lo lắng,” cô nói. “Anh ta đâu rồi?”

“Ở tầng dưới với Rafiq, mở cửa ra,” ông ta nói. Nghe giống một mệnh lệnh hơn.

Celia nhìn về phía tôi với vẻ van lơn. Tôi cân nhắc những lựa chọn của mình trong vài giây và quyết định để cho Celia mở cửa, nhưng không đòi nào tôi từ bỏ khẩu súng cả. Tôi đặt nó xuống đất ngay bên cạnh mình. “Mở cửa đi,” tôi nói.

“Bình tĩnh nhé, Mèo Con,” Celia nói, “Felipe sẽ không tổn hại cô trừ khi bị buộc phải làm thế. Tin tôi đi.” Cô chờ đến khi tôi gật đầu rồi mới xoay khóa cửa. Cô chậm chậm mở cửa và Felipe, với súng trong tay, bước vào và đứng sang một bên cửa.

“Chuyện gì đang xảy ra?” ông ta hỏi Celia, nhưng ánh mắt lại gắn lên tôi. Tôi vẫn đang ngồi trên sàn, núp người cạnh chiếc giường.

“Nói với cô ấy là Caleb vẫn ổn đi,” Celia nói. Cô đặt mình vào giữa tôi và Felipe.

“Sao em lại khóc, Celia? Chuyện gì đã xảy ra ở đây?” Felipe hỏi. Tông giọng ông ta chết chóc và điềm tĩnh.

“Không có gì cả, tình yêu của em. Em chỉ đang bầu bạn với Mèo Con thôi. Cô ấy sợ, Felipe. Nói với cô ấy Caleb vẫn ổn đi. Cô ấy lo cho anh ta lắm,” cô van xin.

“Anh ta ổn. Anh ta và Rafiq đang uống rượu. Anh ta sẽ sớm lên đây thôi. Chúng ta có thể cùng chờ anh ta,” ông ta nói, nhưng lại không hạ súng xuống.

“Sao anh ấy lại không tự lên đây?” Tôi rút lên.

“Anh ta không thể, không thể mà không làm đầy lên nghi ngờ. Có thể nói, *tôi* rất nghi ngờ rằng có chuyện gì đó đã diễn ra ở đây. Sao em lại khóc, Celia?” Felipe hỏi. Giọng ông ta nhen nhóm sự giận dữ.

“Chỉ là chuyện phụ nữ thôi, Felipe. Xin đừng làm quá lên mà. Cô ấy lo sợ ngài sẽ tổn hại cô ấy và điều đó khiến em nghĩ về...” Celia bỏ lửng câu nói. Chậm chậm, cô đưa tay lên và ve vuốt gương mặt Felipe, “Ngài không nhớ chuyện lúc ban đầu như thế nào sao?”

Ánh mắt Felipe chuyển sang buồn bã. Ông ta hạ súng xuống và hôn lên trán Celia. “Tôi xin lỗi vì cô ta đã khiến em nhớ lại,” ông ta thì thầm. “Đặc biệt là khi tôi đã cố rất nhiều để khiến em quên đi.”

“Em đã quên rồi Felipe, em thề là em đã quên rồi,” cô thì thầm.

Celia vẫn đang đứng giữa hai chúng tôi, và trong khi tôi không cần thiết phải tin vào Felipe, cô đã chứng tỏ bản thân là một người bạn bằng cách ngăn giữa tôi và cái chết. Tôi nhớ lại cuộc đối thoại dưới tầng hầm với Felipe. Ông ta đã đoạt lấy Celia như một chiến lợi phẩm và thừa nhận rằng đã không đối xử với cô tử tế cho lắm. Nhìn họ lúc này, thật khó để hình dung ra khoảng thời gian Felipe tàn nhẫn với Celia. Nhưng nói đi phải nói lại, tôi đâu biết rõ hai người đó cho lắm. Celia dường như không nhận ra Felipe yêu mình nhiều thế nào. Chuyện đó vô cùng rõ ràng với tôi.

Felipe gạt đầu và kéo Celia vào trong vòng tay mình. Cô khóc nức nở trên ngực ông ta trong khi ông ta vuốt tóc cô và thì thầm những lời an ủi. Nhìn họ khiến tôi mong nhớ Caleb đến đau đớn.

“Tôi xin lỗi,” tôi nói, “Tôi không định gây ra bất kì rắc rối nào cả.” Đó là thật. Tôi không muốn gây rắc rối. Điều duy nhất tôi muốn là một lối thoát cho tôi và Caleb.

Felipe nhìn lên tôi, “Đi tắm rửa đi, cô gái đáng yêu. Chủ nhân của cô sẽ quay lại bất kì lúc nào và tôi khuyên cô nên sẵn sàng cho anh ta. Hai người không còn nhiều thời gian bên nhau đâu.”

“Ý ông là gì?!” Tôi buột miệng.

Felipe trao cho tôi một nụ cười nhăn nhó, “Tôi ước có thể làm được nhiều hơn cho hai người. Tôi rất thích thú khi thấy quan hệ của hai người dần hé mở. Chúc may mắn, Mèo Con.”

Khi tôi ngồi xuống, sững sờ và há hốc, Felipe đưa Celia ra khỏi phòng và đóng cửa lại phía sau. Tôi đã đầu hàng con tin của mình. Tôi đã đầu hàng người hướng dẫn của mình. Tôi đã đầu hàng bất kì số phận nào đang chờ đợi mình khi cánh cửa mở ra.

CHƯƠNG 21

Ngày thứ 10: 11pm.

Cảm giác buồn nôn đã ở trong dạ dày của Matthew gần như suốt một giờ qua. Đó chẳng phải chuyện gì mới lạ; nó đã đi theo anh rất nhiều lần trong vài vụ án nhất định. Thế giới là một nơi bệnh hoạn, điên rồ mà anh đã phải đối mặt còn nhiều hơn cả nhiều, song vụ án này đang trên đà trở thành một cơn ác mộng mà anh sẽ nhớ mãi. Mỗi Đặc vụ đều có một vụ án ám ảnh họ. Olivia và Caleb sẽ là nỗi ám ảnh của anh.

Vài kết quả thú vị đã xuất hiện trên hệ thống nhận diện gương mặt, mạng lưới lý lịch quốc gia và cơ sở dữ liệu của Bộ An Ninh Nội Địa. Matthew cùng vài Đặc vụ khác đã bắt đầu ghép nối các mảnh ghép với nhau suốt năm tiếng vừa qua.

“Tôi nghĩ Karachi là có nghĩa nhất nếu xét đến cơ sở dữ liệu,” Đặc vụ William nói. Cô đã bay đến từ Virginia ngay khi bản chất nhạy cảm của vụ án trở nên rõ ràng hơn.

“Tôi đồng ý. Mấy chàng trai ở FIA sẽ không thích chuyện chúng ta phải nói ra đâu, nhưng có vẻ như Muhammad Rafiq đã lợi dụng các nguồn lực quân sự để che đậy tổ chức buôn người của gã,” Matthew nói.

Karachi là một thành phố ven biển, dễ tiếp cận bằng đường hàng không và đường biển. Đó là một khu vực đa dạng về dân số và kinh tế xã hội, người ta có thể dễ dàng ngụy trang thành kẻ giàu hay người nghèo. Theo thông tin từ Thượng Sĩ Patel, người đã tiếp cận với thông tin về danh sách hành khách và tài liệu kiểm soát hàng không, có rất nhiều đối tượng tình nghi sẽ đến đó trong hai ngày tới. Song hiện tại một số kha khá đã có mặt trong thành phố rồi. Đáng buồn thay, chẳng có cái tên nào trong đó là

Vladek Rostrovich hay Demitri Balk cả. Tuy nhiên, Matthew cho rằng gã có thể đã dùng một cái tên khác. Có một điều chắc chắn; đó là Muhammad Rafiq sẽ có mặt.

Anh nghĩ về Olivia Ruiz và mọi chuyện cô đã kể mấy ngày qua. Cô không hề biết Rafiq dính dáng sâu sắc thế nào tới hoạt động buôn bán nô lệ. Dựa trên chồng thông tin trên bàn làm việc của Matthew, anh bắt đầu nghi ngờ rằng chính Caleb cũng không hề biết. Rafiq đã tham gia hoạt động đó vì tiền trong một khoảng thời gian rất dài. Bằng chứng cho thấy gã đã là nhân tố chủ chốt từ năm 1984.

Matthew cầm lên bức ảnh Vladek Rostrovich chụp với Muhammad Rafiq ở Pakistan vào cùng năm đó. Rafiq mặc quân phục và chỉ tay vào một chiếc bàn chất đầy vũ khí Nga, cánh tay gã vắt qua vai của Vladek.

Dự đoán hay ho nhất của Matthew đó là, Muhammad Rafiq đã đóng vai trò người môi giới vũ khí cho Rostrovich trong suốt các thương vụ ở những khu vực khác trên thế giới, đáng chú ý nhất là: Châu Phi, Thổ Nhĩ Kỳ, Afghanistan và Pakistan. Có lẽ súng đạn chính là khởi nguồn của mối liên kết, nhưng sự việc không dừng lại ở đó.

Một bức ảnh khác từ năm 1987 cho thấy Rafiq và Vladek tại một bữa tối quân đội Pakistan. Vladek ngồi tại bàn dành cho chỉ huy cùng với Rafiq, đồng thời Bapoto Sekibo cũng có mặt. Gã ta nổi danh vì đã san bằng nhiều ngôi làng, tàn sát đàn ông, phụ nữ và trẻ em, để đoạt lấy những nguồn tài nguyên và các vùng lãnh thổ có giá trị cho các dự án hợp tác đến từ các quốc gia khác. Một vài tập đoàn thậm chí còn có gốc gác từ Mỹ. Sự thật là, cả ba đều đã từng chụp hình cùng với các Thượng Nghị Sĩ Mỹ hay CEO của các công ty lớn vào lúc này hay lúc khác.

Matthew không hề ngạc nhiên khi tình dục, súng đạn và tiền bạc lại gắn liền với nhau. Thậm chí các mỏ kim cương ở Châu Phi của Vladek cũng không hề là một chuyện gây sốc. Không, mầu thông tin gây kinh ngạc nhất, chính là một vụ án mất tích chưa được giải quyết từ năm 1989 đang nằm

trên chồng giấy tờ. Anh không thể cưỡng lại việc cầm nó lên và nhìn chăm chăm vào bức ảnh được kẹp chung với tập hồ sơ.

“Cực kì điên rồ, hở?” Đặc vụ Williams thì thầm từ phía bên kia bàn.

Cảm giác buồn nôn trong dạ dày Matthew lại bùng lên và anh xoa xoa bụng. Khi nhìn vào bức ảnh, anh tự hỏi, nếu có thể gọi là thế, mình nên làm gì với thông tin kia. “Phải. Đúng vậy thật.”

“Anh ổn chứ? Lần cuối cùng anh ăn là lúc nào vậy?” Williams hỏi.

“Nhiều giờ trước rồi, và chỉ có xà lách thôi. Đã liên tục uống cà phê kể từ lúc đó,” Matthew nói và cười nhạt. Thật tốt khi được làm việc với ai đó, kể cả khi Đặc vụ Williams còn khá trẻ người và quá háo hức so với kinh nghiệm của anh. Cô vẫn còn quá phấn khích với công việc và chưa che giấu điều đó tốt lắm. Matthew thật sự không còn hào hứng nữa, giải quyết các vụ án là một nỗi ám ảnh, bỏ tù đám người xấu lại rất thỏa mãn – nhưng anh đã không còn hào hứng từ lâu lắm rồi. Không cần biết có bao nhiêu vụ án được giải quyết, hay bao nhiêu kẻ ác bị đem ra trước công lý, sẽ luôn có những vụ án mới và những kẻ xấu mới. Đó là một vòng tròn ác nghiệt.

“Thứ đó sẽ giết anh đấy,” Đặc vụ Williams nói với một nụ cười. “Tôi vẫn còn nửa cái sandwich gà tây trong tủ lạnh nếu anh muốn?”

“Thôi, được rồi. Tôi không đói,” anh nói.

“Anh cứ nhìn chăm chăm vào bức ảnh đó thôi à?” cô hỏi rào.

Matthew không thể ngừng nghĩ về Olivia. Cô đang khóc than vì sự ra đi của một tên đàn ông mình không thật sự hiểu rõ, và lần đầu tiên, Matthew bắt đầu hiểu tại sao cô lại đấu tranh vì hấn ghê gớm tới vậy. “Nhân chứng nói hấn chết khi giúp cô ấy trốn thoát. Tôi đang tự hỏi liệu sự việc có nên dừng ở đó thôi không. Ý tôi là, ước gì tôi không biết chuyện này. Tôi không tưởng tượng được người mẹ sẽ cảm thấy thế nào nữa.”

“Tôi cố không nghĩ về mấy chuyện như thế. Không thật sự là ưu tiên hàng đầu của chúng ta, anh biết đấy?” Williams nói. “Sẽ khó bỏ cha để đưa được một đội vào Pakistan đấy. Tôi đang cố chỉ tập trung vào mỗi lần một chuyện thôi. Một đứa trẻ bị bắt cóc nào đó hóa ra lại là một tên đàn có hạng thật sự không nằm trong tầm ngắm của tôi.”

Matthew nhìn lên Williams, “Cô bao nhiêu tuổi rồi, Williams?”

Cô cứng người, “Hai mươi bốn,” cô đáp. “Tại sao? Anh định nói mấy chuyện vớ vẩn về tuổi tác của tôi à?”

Anh giơ bức ảnh lên. “James Cole chỉ còn vài tháng nữa là đến sinh nhật sáu tuổi khi bị bắt đi. Hãy thử hình dung cuộc sống của cô suốt mười tám năm qua và sự khác biệt khi đem so với địa ngục mà đứa bé trai này phải trải qua.”

William nhìn thật lâu và thật kĩ bức ảnh trước khi quay đi để lục lại đồng hồ sơ ở phía bàn làm việc của mình. “Rất đáng buồn, Reed. Tôi biết rất đáng buồn, nhưng chúng ta chẳng thể làm gì cho đứa bé đó cả. Còn người đàn ông mà nó đã trở thành? Hẳn ta tốt hơn là chết đi,” Williams nói.

“Tôi không phải đang bào chữa cho hắn. Tin tôi đi; tôi đã dành cả tuần vừa rồi để làm điều ngược lại. Chỉ là...cô ấy có cách khiến cho tôi phải suy nghĩ về nhiều chuyện. Về căn bản, cô ấy đã thuyết phục để không bị bán đi tại buổi đấu giá.” Matthew mỉm cười. Olivia chắc chắn không hề giống bất kì người nào anh từng gặp trong suốt mười ba năm làm việc. Anh sẽ không bao giờ quên cô, hay Caleb, và cậu bé hắn đã từng là. Anh sẽ không bao giờ quên vụ án này và dù là lý do gì đi nữa, anh thấy mình cần phải nắm bắt khoảnh khắc này và lưu nó lại một cách đúng đắn.

“Một cô gái khá thông minh. Ngoại trừ chuyện yêu nhầm kẻ bắt cóc mình,” Williams nói. “*Dù thế*, nếu anh phải lòng bất kì tên bắt cóc nào, thì *Chúa ơi*, hẳn tốt hơn nên đi tìm trai giống tên con hoang này.” Williams nhắc

tấm ảnh giám sát của Caleb vài năm sau đó lên và nhường nhường lông mày.

Matthew bật cười. “Cô bệnh quá. Cô biết điều đó, đúng không?”

William nhún vai. “Tôi đâu có ra ngoài nhiều.”

“Sao lại thế?”

“Ồ, công việc, tôi đoán thế. Tôi thật sự không hứng thú với việc hẹn hò các Đặc vụ khác, và mấy chàng trai bình thường thì chẳng được trò trống gì.” Cô nhún vai lần nữa.

“Cô có nghĩ chúng ta nên để cho người mẹ này biết chúng ta đã tìm ra hấn rồi không?” Matthew hỏi.

“Đã hai mươi năm rồi, Reed. Bà ấy chắc hấn nghĩ rằng hấn đã chết lâu rồi. Tôi không nghĩ nói cho bà ấy biết chúng ta đã tìm ra con trai bà, và hấn lại tình cờ là tên khốn buôn người đã chết trong một cuộc chạy trốn bất thành, được gọi là an ủi đâu,” Williams mỉa mai nói. Cô và Matthew ngồi im lặng trong vài giây trước khi Williams nói thêm, “Tốt nhất là để bà ấy tin đứa con trai bé nhỏ của mình chết trong sạch, anh hiểu chứ?”

Williams nói có lý. “Ừ. Tôi chỉ ước...tôi ước mình đã làm ở cục vào thời điểm đó, có thể tôi sẽ tìm thấy hấn trước khi quá muộn.” Anh nghĩ về Olivia và nỗi đau của cô. Thật đáng buồn khi biết cô là người duy nhất sẽ nhớ đến Caleb. Cô là người duy nhất sẽ khóc thương hấn.

“Chờ đã!” Williams đột nhiên lên tiếng khiến Matthew giật mình.

“Gì thế?”

“À thì, không thật sự liên quan lắm, nhưng...” Cô đưa cho Matthew một trong số các tập hồ sơ. “Vladek từng học đại học ở Mỹ. Gã học ở Đại học Oregon,” cô thì thầm.

“Thì sao?”

“Thì kiểm tra ngày tháng chứ sao,” cô đáp dứt khoát.

“Gã ta không hoàn thành chương trình học. Gã ở đó từ năm 80 đến 82.” Nhận thức dần hé mở trong Matthew, và anh cảm thấy mật đắng trườn lên cổ họng mình. “James Cole sinh năm 1983. Tại Oregon.”

“Anh không nghĩ vậy sao?”

“Olivia Ruiz từng đề cập việc Rafiq muốn trả thù Vladek, chuyện gì đó liên quan đến mẹ và em gái của gã. Có vẻ như Vladek đã giết họ, ít ra Rafiq đã nói thế. Tôi đang bắt đầu nghĩ rằng mọi thứ phát ra từ mồm gã đều nhằm nhí cả.”

“Anh có muốn tôi tìm giấy khai sinh của James không?”

“Có, làm đi. Cô đã gọi cho Phó Giám Đốc và nói ông ấy biết chúng ta nghĩ rằng buổi đấu giá sẽ diễn ra tại căn cứ quân sự ở Karachi chưa?”

“Tôi đã nói với ông ấy từ một giờ trước, tôi nghĩ ông ấy có thể đã bắt đầu việc điều tra rồi. Vị Thượng Sĩ Patel đó có vẻ không phải kiểu người hợp tác cho lắm. Mẹ kiếp, Reed...anh thật sự nghĩ Vladek sẽ bán con trai của mình à?!”

Matthew bắt đầu muốn đâm thứ gì đó, “Không. Tôi nghĩ ông ta đang gánh chịu thiệt hại đáng phải có.” Mọi thứ đang bắt đầu liên kết lại với nhau. Những mảnh ghép của câu đố dần dần thành hình trong tâm trí Matthew. Vẫn còn nhiều mảnh ghép lớn còn thiếu, nhưng Matthew nghĩ mình vẫn có thể nhìn được bức tranh toàn cảnh giống thế thôi.

“Vậy, chúng ta đã biết địa điểm tổ chức đấu giá. Những chuyện khác vào lúc này dễ như bỡn rồi. Để tôi xem cho xong số hồ sơ này, rồi chúng ta sẽ có thể kết thúc tối nay. Nếu được bật đèn xanh, chúng ta sẽ có thể bắt

giam Rafiq trong vòng bảy mươi hai giờ tới. Chúng ta có thể có được câu trả lời thẳng từ gốc,” Williams nói.

Matthew nghe được sự giận dữ và quả quyết trong giọng của Williams. Anh ngưỡng mộ nhiệt huyết của cô, nhưng anh đã ở trong ngành đủ lâu để biết rằng lửa có thể khiến ta bị bỏng. “Tôi ngờ rằng chúng ta có thể khiến ông ta sút mẻ đấy, Williams. Hãy chuẩn bị đi.”

“Ý anh là gì? Chúng ta có cả một núi bằng chứng và cả một nhân chứng kia mà,” Williams hùng hồn nói.

“Cái chúng ta có, là một quan chức quân sự cấp cao đến từ một chính phủ ngoại quốc, bị buộc tội tại một đất nước hoàn toàn khác. Tôi muốn có gã này. Tôi cực kì muốn có gã, nhưng tôi đã gặp chuyện này trước đây rồi, Williams. Đôi khi...bọn chúng sẽ vụt mất.”

“Vậy sao anh lại ở đây hả Reed? Sao anh lại dành hết tâm huyết cho vụ án này?”

“Olivia Ruiz chính là thủ phạm chính. Cô ấy đã gây ra một sự vụ mang tầm quốc tế khi quyết định vượt qua biên giới MỸ-MEXICO với một khẩu súng trong tay. Cô ấy không hề là nạn nhân cho đến tận sau đó. Tôi không ngờ được vụ án lại trở thành một cú nổ lớn thế này. Tôi đang cố gắng giải quyết vụ việc này, Williams. Đó là tất cả những gì chúng ta có thể làm,” Reed nói.

“Ừ, à thì...nó vẫn chưa kết thúc mà, Reed.”

“Chưa bao giờ nói thế, Williams.”

“Ugh!” Williams thở dài.

“Gì thế?”

“Tôi đã có giấy khai sinh của James Cole. Tên cha được ghi là ‘Vlad’, không có họ. Có cả giấy chứng tử ở đây nữa, bảy năm sau khi James biến

mất. Khá chuẩn đây, tôi đoán vậy. Để xem tôi tìm được gì ở phần người mẹ, Elizabeth Cole,” Williams lắc đầu, “Bà ấy chết vào năm 1997. Báo cáo điều tra những vụ chết bất thường ghi chép là do vết thương tự bắn vào đầu.”

Tim Matthew như chùng xuống. James Cole bị bắt cóc lúc năm tuổi và bị bán làm nô lệ. Đó gần như là một hành động trả thù nhắm vào cha hắn ta, Vladek Rostrovich. Hắn đã bị đánh đập và lạm dụng gần như cả đời, và theo lời Olivia Ruiz, người duy nhất hắn từng tin tưởng lại chính là người hủy hoại cuộc sống của hắn ngay từ đầu.

“Chuyện này khiến tôi nản chết đi được, Reed ạ,” William thì thầm.

“Ừ,” Matthew hắng giọng, “Tôi cũng thế. Tôi cứ tưởng sẽ mang chút bình yên cho người phụ nữ đáng thương đó, nhưng hình như bà ấy đã tự mình tìm thấy rồi.”

“Chúng ta nên ngủ một chút. Rất có thể ngày mai chúng ta sẽ bận cả ngày đây. Nếu mọi việc suôn sẻ, anh sẽ sớm lên máy bay đến Pakistan để chỉ huy cuộc đột kích. *Phải* nhớ tới những người nhỏ nhoi khi được thăng chức đây nhé,” cô mỉm cười tinh ranh và chớp chớp mi mắt để thêm phần hiệu quả.

Matthew cố nặn ra một tiếng cười ngán cùn, “Tôi sẽ cố, Đặc vụ...?”

“Williams.”

“Phải rồi, Williams.” Matthew tiếp tục xem xét chồng hồ sơ trên bàn làm việc, trong khi Williams chuẩn bị rời đi. Anh biết mình cũng nên làm thế, nhưng lại chưa sẵn sàng buông xuống.

“Sao tôi lại có cảm giác mình sẽ nhìn thấy anh ngồi đó khi quay lại đây vào sáng mai nhỉ?” Williams nói khi quàng túi đựng laptop qua vai.

“Tôi sẽ rời khỏi đây sớm thôi. Chỉ là tôi muốn tìm hiểu thêm chút nữa. Dù gì tôi cũng không thể đi ngủ ngay được – vì đã uống cà phê cả tối, nhớ

không?”

“Phải rồi, phải rồi, cứ như thật ấy. Tôi sẽ đến vào khoảng bảy giờ nếu chúng ta không bị triệu tập sớm hơn. Tôi sẽ mang cho anh thứ gì đó để ăn, và có lẽ thêm loại cà phê sẽ không ăn mòn bao tử anh nữa,” cô nói.

“Tôi thích cà phê đấy.”

“Cứ tự nhiên,” Williams nói khi bước vào trong thang máy.

Matthew đứng dậy và cầm lấy chồng hồ sơ trên bàn làm việc của Williams. Anh đã làm xong việc của mình. Phần còn lại sẽ tùy thuộc vào cục và tòa án. Dù vậy nhưng câu hỏi vẫn chưa được giải đáp, và anh không thể thôi ghép nối mọi thứ với nhau. Olivia xứng đáng được biết sự thật.

Ba giờ sau, Matthew đã có một danh sách các sự kiện và giả thiết. Anh đã biết được nhiều điều về các nhân vật chủ chốt trong vụ án, nhưng đồng thời số câu hỏi mới đặt ra cũng nhiều như những câu trả lời vậy:

1960 Công ty vũ khí AKRAAN thành lập ở Nga – Thuộc về cha của Vladek?

1961 Vladek Rostovich ra đời – con út trong số 3 người con.

1963 Muhammad Rafiq ra đời – con trai cả (em gái?)

1980-1982 Vladek, Đại học Oregon (không hoàn thành)

● □ □ □ □ □ □ □ □ Gặp gỡ Elizabeth Cole (khi đó có thể là sinh viên? Người thân?)

Cha và anh chị em ruột mất trong tai nạn xe hơi (Tháng 12 năm 82 – Người thừa kế Vladek)

3 tháng Tám, 1983: James Cole ra đời. Tại sao không ghi tên Vladek trong giấy khai sinh?

1983-1988: Vladek và Rafiq – giao dịch, buôn bán vũ khí.

- Kim cương? 1987 (có gì đó xảy ra vào khoảng giữa thời gian này và năm 1989)

14 tháng Ba, 1989: James Cole bị bắt cóc khỏi nhà. (Không có nghi phạm)

- Bị Rafiq bắt cóc? Tại sao?

- Xem lại cái chết của mẹ/em gái Rafiq (động cơ báo thù)

1992-1994: Rafiq, Bảo Sa Mạc

- Che giấu đứa trẻ thay vì giết chết? Tiền chuộc? Thế chấp? Mình đang bỏ lỡ cái đích gì?

- James Cole bị nhốt ở nhà thổ (Narweh – đã chết) Kiểm tra năm 1989 - ?

- Narweh (không biết họ), chắc chắn đã chết? Pakistan? Xem lại lời khai của Olivia để tìm thêm các nước khả dĩ.

1997 James Cole (Caleb) được ‘giải cứu’ bởi Rafiq

- Lời khai của Olivia: Caleb tìm cách trả thù suốt 12 năm.

- Tại sao Rafiq quay lại vì đứa bé? “Caleb” 14 tuổi

2002 Kim cương Balk cổ phần hóa

- Tại sao trì hoãn từ 1987-2002? Vladek Rostrovich: dùng thân phận mới hay ỉn mình?

- Có biết về con trai? Hiện tại không có con. James Cole là người thừa kế duy nhất?

2009 Olivia Ruiz bị bắt cóc.

- James Cole “Caleb” đã chết?
- Balk đột nhiên quan tâm đến việc buôn nô lệ? Động cơ?
- Balk – không xác định được nơi ở. ????????????????

CHƯƠNG 22

Caleb xoay xoay rượu scotch trong ly nhưng lại không hề uống. Suy nghĩ của hắn đang ở cùng với Livvie. Felipe đã đi lên tầng trên, mặc cho những nỗ lực hòng ngăn ông ta lại và giành lên đó trước của Caleb. Mười lăm phút đã trôi qua và hắn chưa hề nghe thấy tiếng súng hay tiếng hét nào. Tin tốt đấy, nhưng sự lo lắng của hắn còn lâu mới tan đi được. Hắn muốn thật cẩn trọng phòng khi mọi chuyện đột nhiên tồi tệ hơn. Theo nhiều nghĩa thì chuyện đã tệ sẵn rồi.

Tâm trí của Caleb dường như bị xáo trộn khi nghĩ về chuyện làm sao để đối mặt với Rafiq. Quan hệ giữa họ luôn rất phức tạp, nhưng nó là thứ gần nhất với gia đình hay tình bạn mà Caleb có. Rafiq đã là sự cứu rỗi và rất nhiều điều khác của Caleb suốt nhiều năm qua...và giờ hắn lại đang suy tính việc giết ông.

Caleb biết hắn không thể bỏ trốn cùng Livvie. Rafiq sẽ săn lùng bọn họ đến cùng trời cuối đất, và trong khi Caleb có thể tự lo cho mình, thì với Livvie, đó không phải là cuộc sống. Cô xứng đáng với điều tốt đẹp hơn. Hắn đã cân nhắc chuyện tách khỏi cô, song hắn biết nếu Rafiq không thể tìm ra mình, ông sẽ lại đi tìm Livvie và dùng cô để bắt hắn.

Rafiq xứng đáng có được sự báo thù của mình. Livvie xứng đáng được sống cuộc đời của cô. Việc đó khiến Caleb nghĩ về điều mình xứng đáng: không gì cả. Hắn đã chiến đấu miệt mài để được sống, được tồn tại, và hắn không thích thú gì với ý tưởng kết thúc tất cả, song hắn sẽ làm thế...vì Livvie, hắn sẽ làm. Hắn đã sống một cuộc đời vô nghĩa, thứ sẽ dẫn hắn đến kết cục là hủy hoại mọi mối quan hệ đầy ý nghĩa mà hắn từng có. Ít nhất, hắn nghĩ, cái chết của hắn sẽ có ý nghĩa.

“Chuyện gì khiến cậu lo lắng vậy, *Khoya*?” Rafiq hỏi bằng tiếng Ả Rập khi giờ đây họ chỉ còn một mình. Ông đã cho Jair lui ra khi gã tỉnh lại, còn Felipe tận dụng cơ hội đó để cáo lui khỏi phòng. Nancy vẫn ở lại, song cô ta dường như chẳng để tâm đến xung quanh trong khi khúm núm dưới sàn và dùng lưng đỡ chân Rafiq.

Caleb giờ ly rượu về phía cô ta ra hiệu, “Chuyện đó có thật sự cần thiết không?”

Rafiq mỉm cười, “Không, nhưng cô ta đang ở đây, sao lại không tận dụng chứ? Trả lời câu hỏi của ta, chuyện gì khiến cậu lo lắng vậy?”

Nhịp tim Caleb tăng lên và hơi nóng lan dọc xuống cột sống, nhưng hắn vẫn giữ vẻ lãnh đạm, “Hiện tại mọi thứ đang tiến triển nhanh quá. Tôi cứ phải nghĩ đi nghĩ lại mọi thứ trong đầu mình.”

“Phải, quả là một cuộc chiến dài hơi. Ta không biết ai trong chúng ta đã hi sinh nhiều hơn để được nhìn thấy Vladek khổ sở. Buổi đấu giá chỉ là bước đầu tiên. Chuyện lấy được lòng tin của hắn là tùy thuộc ở cậu, sẽ rất bổ công khi mọi thứ hắn có thuộc về chúng ta, thậm chí là cả mạng của hắn nữa,” Rafiq nói. Ông nhấp thêm một ngụm scotch và Caleb để ý đó là ngụm thứ ba của ông.

“Phải,” Caleb đáp nhưng giọng lại ảm chứa sự khó chịu.

“Mấy tháng vừa qua cậu rất kì lạ, Caleb. Ta cứ tưởng cậu sẽ vui hơn khi cơ hội báo thù đã ở gần tầm tay chứ,” Rafiq nói. Nghe có vẻ ông rất bức tức.

“Sao tôi không thể giết hắn hả, Rafiq? Tôi sẽ làm điều đó. Rất sẵn lòng và ở ngay trước mặt mọi người, tôi sẽ giết hắn. Chúng ta là những kẻ giàu có. Chúng ta không cần công ty của hắn, hay tiền của hắn,” Caleb nói và ngay lập tức thấy hối hận.

“Chuyện này không phải vì tiền, Caleb! Chưa bao giờ như thế cả. Ta muốn nó bởi đó là thứ duy nhất hấn yêu quý theo như ta biết được. Nếu cậu biết về những chuyện hấn đã đánh đổi vì đồng tiền tí quý báu kia, cậu sẽ tiếc vì không thể đi tìm hấn ngay lập tức. Ngay tối nay! Hấn không có vợ, không có con. Hấn không tin ai hết! Và hấn đã tước đoạt tất cả mọi thứ của ta. Cái chết vẫn chưa đủ. Tra tấn vẫn chưa đủ. Ta cứ tưởng không ai ngoài cậu hiểu chuyện đó chứ!”

Chẳng phải Caleb từng nói điều gì đó tương tự thế với Livvie sao? Cảm giác như đã rất lâu rồi vậy, cái đêm hấn cứu cô khỏi bọn lái mô tô và thông báo số phận của cô. Cô đã hỏi hấn tại sao?

“Tôi có những nghĩa vụ, Mèo Con.” Hấn nuốt vào nặng nhọc. Đôi mày nhíu chặt ngay lập tức cho tôi biết hấn đang cùng lúc cảm thấy buồn bã, giận dữ và ghê tởm. Khao khát được chạm vào hấn gần như quá lớn, nhưng rồi tôi nhận ra mình nên lo lắng về việc những lời đó có nghĩa gì tới tôi, chứ không phải có tác động gì tới hấn. “Có một kẻ cần phải chết. Tôi đã cần em...vẫn cần-” Hấn khựng lại. “Nếu không làm chuyện này ngay bây giờ, tôi sẽ không bao giờ được tự do. Tôi không thể bỏ đi cho đến khi nó đã hoàn thành. Cho đến khi hấn trả giá cho những gì đã làm với mẹ của Rafiq, với em gái của ông ấy, cho đến khi hấn trả giá cho những gì đã làm với tôi.” Caleb đột ngột đứng dậy, lồng ngực phập phồng. Hấn cào những ngón tay giận dữ qua mái tóc mình rồi siết tay lại ở sau gáy. “Cho đến khi mọi thứ hấn yêu quý biến mất, cho đến khi hấn - cảm nhận được nó. Sau đó tôi có thể buông tay. Tôi sẽ trả hết được nợ. Rồi, có thể...có lẽ.”

“Tôi hiểu, Rafiq. Tôi hiểu chứ. Suốt mười hai năm qua, đời tôi chẳng có gì ngoài mục tiêu báo thù của chúng ta cả. Chỉ là tôi mệt mỏi rồi, Rafiq. Tôi đã quá mệt mỏi và tôi muốn kết thúc mọi chuyện. Tôi muốn hấn ta phải chết và không thể chờ được thấy hấn chết dần chết mòn, nhưng tôi sẵn sàng bước tiếp rồi,” Caleb nói. Đó là sự thật. Hấn đã sẵn sàng sống tiếp đời mình và hấn muốn ở bên Livvie. Hấn muốn điều không hề khả dĩ.

Caleb nhìn Rafiq, người đàn ông có vẻ không khỏe cho lắm. Tóc ông dường như bạc hơn, gương mặt khắc khổ hơn và ánh mắt thiếu đi vẻ thương cảm. Trong toàn bộ quãng thời gian Caleb quen biết ông, ông chưa bao giờ giữ lại một nô lệ nào cho riêng mình, huấn luyện họ thì có – giữ họ lại thì không. Thực tế việc ông đã giữ Nancy còn sống lâu thế này và hủy hoại cô ta hoàn toàn đã thể hiện rất rõ trạng thái tinh thần của ông.

Caleb tiếp tục, lập tức cam chịu số phận của mình, “Ngài không hề nghĩ cho tôi sao? *Người anh em*. Sau ngày ấy năm tôi phải làm một tên điểm ấy? Không ai biết rõ hơn ngài cả, những gì tôi đã phải trải qua. Ngài có bao giờ nghĩ tôi cũng muốn quên đi không? Sau ngần ấy năm làm cái bóng của ngài, học cách giết chóc, và huấn luyện gái điểm cho những tên đàn ông có thể đã từng lạm dụng tôi, ngài có bao giờ nghĩ tôi cũng muốn dứt áo ra đi và trở thành...tôi không biết! Điều gì đó hơn nữa!” Caleb cảm giác như cánh cửa đập nước đã mở ra trong tâm hồn hắn.

“Cuối cùng tôi sắp chứng minh cho bà ta thấy bà ta đã sai về tôi...”

“Cậu là điều gì đó hơn nữa, Caleb. *Ta* đã biến cậu thành điều gì đó hơn nữa. *Ta* đã biến cậu thành một người đàn ông! *Ta* đã giải phóng cậu! *Ta* khiến những kẻ khác phải run sợ cậu. Cậu là ai trước khi gặp *ta*? *Kéleb*! Chính là cậu đó! Một con chó.” Rafiq dẫn mạnh ly xuống chiếc bàn nhỏ cạnh ghế rồi tiện chân đá ngã Nancy. Tiếng nứt vỡ của Nancy nhanh chóng tràn ngập căn phòng, nhưng cô ta đã bịt miệng bằng cả hai tay để ngăn chúng lại.

Cơn thịnh nộ nguyên thủy, thô sơ chảy tràn trong huyết quản của Caleb, hắn chưa bao giờ muốn tấn công Rafiq nhiều thế này. Chỉ có những suy nghĩ về Livvie mới dần được tay hắn lại. Cuộc sống của cô đang gặp nguy hiểm và trách nhiệm giữ cô an toàn vẫn thuộc về Caleb. “Tôi biết mình là ai, Rafiq. Tôi biết mình là gì. Và tôi biết tôi mắc nợ ngài mọi thứ. Ngài từng nói với tôi rất nhiều về lòng trung thành, song chỉ mới vài phút trước thôi

ngài đã sẵn sàng đánh gục tôi để bảo vệ Jair, mà không là ai khác. Lòng trung thành đâu rồi?”

“Tôi đã tự nhủ rằng anh không thể ngăn được mình, rằng có chuyện gì đó đã xảy ra khiến anh trở thành thế này, khiến anh rối loạn hết như tôi vậy, nhưng anh thậm chí còn rối loạn hơn cả tôi nữa. Và ở những góc khuất kì lạ trong tâm trí mình, tôi đã nghĩ...”

Caleb nhớ lại nỗi sợ hãi của Livvie, sự tuyệt vọng của cô. Cô đã bị hành hung bởi một đám đàn ông, bị đánh đập và đổ máu. Cô đã nghĩ Caleb chính là vị cứu tinh của mình. Caleb không phải vị cứu tinh của ai cả. Hắn nhìn vào Rafiq và nhìn thấy phần xấu xa nhất của mình phản chiếu ở người đàn ông đối diện.

“Rằng em có thể chữa được tôi sao? Còn gì nữa, rằng tôi có thể chữa được em sao? Chà, xin lỗi nhé cưng, tôi không muốn được sửa chữa.”

Rafiq nghiêng người tới, quỷ dữ hiện ra trong ánh mắt, “Chúng ta đã biết nhau lâu lắm rồi Caleb. Cậu hiểu chuyện này quan trọng đến thế nào với ta. Ta sẽ không dung thứ cho bất kì ai phá ngang kế hoạch của chúng ta – kể cả cậu cũng vậy.”

“Em bỏ chạy. Tôi đến để lấy lại tài sản của mình. Hết chuyện. Trong hai năm, có thể ít hơn, tôi sẽ có được điều tôi muốn – báo thù.”

Với Rafiq và Caleb, mọi chuyện lúc nào cũng chỉ là báo thù. Nó đã luôn là thứ duy nhất *từng* quan trọng. Không phải tình bằng hữu. Không phải lòng trung thành. Không phải công lý. Lúc này nó thật tầm thường, thật nhỏ bé nếu đem cân đo đong đếm đến với cái giá phải trả: Livvie. “Tôi muốn giết Vladek và tôi muốn đó là kết thúc,” Caleb thì thầm.

Rafiq bật ra tiếng khịt mũi nhạo báng và ngồi tựa ra sau, “Chuyện này có liên quan đến cô gái, phải không?”

Nỗi sợ hãi khiến mạch đập của Caleb nhanh hơn, “Không! Chuyện này là về chúng ta. Là về quan hệ hợp tác của chúng ta và tại sao mọi thứ luôn nghiêng về lợi ích của ngài nhiều hơn.”

“Chúng ta vẫn tiếp tục kế hoạch, Caleb.” Rafiq nói vẻ cương quyết. “Đây là lần cuối cậu vượt qua những giới hạn của mình và lợi dụng tình cảm ta dành cho cậu. Cậu đang mệt mỏi và không là chính mình, vậy nên ta sẽ cố quên những gì cậu đã nói vào tối nay, nhưng ta sẽ không tha thứ cho sự bất kính của cậu lần nữa đâu. Hãy xem như cậu đã được cảnh báo.”

Caleb dành một giây để lấy lại bình tĩnh. Hắn mệt mỏi rồi, và đêm nay có thể là đêm cuối hắn và Rafiq trò chuyện với tư cách bằng hữu. Nỗi buồn len lỏi quanh cơn giận dữ của hắn. “Tôi xin lỗi, rafiq. Tôi đã không công bằng. Suốt mười hai năm ngài đã chăm sóc tôi dù không phải làm thế và tôi không muốn tỏ ra vô ơn. Tôi đã từng là một cậu nhóc giận dữ và ương bướng, thật không dễ gì khi thu nhận tôi. Lẽ ra tôi đã chết rồi nếu không có ngài...hoặc tệ hơn nữa. Tha thứ cho tôi.”

Rafiq dường như diu lại. Ông tựa vào ghế và nhìn Caleb với vẻ trầm tư. “Cậu được tha thứ, *Khoya*. Có thể cũng là do ta không thường xuyên tử tế hay chu đáo với cậu. Cậu đã tự mình nuôi sống bản thân và giành được sự tôn trọng của ta,” Rafiq đứng dậy, rót thêm rượu vào ly của mình rồi nghiêng nó về phía Caleb, “Uống cùng ta nào, vì lòng trung thành.”

Caleb gắng nâng ly lên, “Vì lòng trung thành.” Dòng chất lỏng thiêu đốt cổ họng hắn, nặng nề nằm lại trong dạ dày, nơi nó hoà cùng với nỗi xấu hổ và hợp lực làm hắn muốn nôn ọe.

“Chúng ta sẽ đi vào ngày kia. Ta đã sắp xếp phi công và chuyên cơ riêng để đưa chúng ta về nhà. Sẽ là một hành trình dài hơi hơn, không lệ thuộc, nhưng ta không tin cô gái. Ta không muốn liều lĩnh. Ta sẽ tiếp tục việc huấn luyện cô ta vào buổi sáng. Ta muốn đảm bảo cô ta đã sẵn sàng,” Rafiq nói. Tin thần ông có vẻ đã phần chân hơn.

Tim Caleb chùng xuống, “Chẳng phải sẽ có lý hơn nếu tôi tiếp tục giữ quyền kiểm soát việc huấn luyện cô ta cho đến khi chúng ta hạ cánh ở Pakistan sao? Cô ta sợ ngài và điều đó có thể khiến cô ta cư xử liều lĩnh.”

Chân mày Rafiq cau lại, “Cậu đã chiều chuộng cô ta đủ rồi, *Khoya*. Đến lúc cô ta phải hiểu vị trí của mình rồi.”

“Ngài có bao giờ nghĩ đến chuyện có thể xảy ra với cô ta sau khi mọi chuyện kết thúc không?” Caleb hỏi trong khi vẫn cố giữ vẻ kính cẩn.

Rafiq mỉm cười, “À! Ra là cậu muốn cô ta?”

“Không, Rafiq. Không sau khi Vladek đã làm mọi chuyện gã muốn với cô ta. Tôi chỉ tò mò liệu ngài có kế hoạch nào cho tương lai không.”

“Ta sẽ để việc đó cho cậu, *Khoya*. Hãy xem cô ta là phần thưởng xong việc. Dĩ nhiên là *khi* việc đã xong,” ông mỉm cười nói.

Caleb cũng cười đáp lại, dù tất cả những gì hắn cảm thấy chỉ là giận dữ và tuyệt vọng. Chậm rãi đứng dậy, Caleb ôm lấy Rafiq và chúc ông ngủ ngon. Trong tim mình, hắn biết đó cũng chính là lời chào từ biệt.

“Anh sẽ nhớ tôi chứ, Caleb?” Livvie vòng hai cánh tay quanh Caleb. Hắn ôm chặt lấy cô.

“Có,” hắn nói một cách đơn giản.

Trên đường quay lại phòng, hắn chạm mặt với Felipe phòng giải lao.

“Trời ạ, tối nay trông anh nghiêm túc quá nhỉ,” giọng nói nặng trọng âm của Felipe khiến Caleb khựng lại. Felipe bước tới và đưa hắn đến một trong số các quầy rượu tạm thời mà ông ta đã bố trí cho buổi tiệc tối mai. “Tôi tin là anh có thể uống một chút, bạn của tôi.”

Felipe bước ra sau quầy và rót cho cả hai một ly thấp uityt-xki ngô (bourbon). Ông ta đưa cho Caleb một ly rồi nâng ly của mình lên, nói, “Vi

một cuộc đời lâu dài tràn ngập tình yêu.” Ông ta uống cạn rồi đặt ly xuống quầy khi Caleb không đáp.

“Tôi nhận ra mình nợ ông lòng biết ơn, nhưng vào lúc này tôi thiếu mất điều đó rồi,” Caleb nói.

Felipe mỉm cười, “Phải, thế cũng gần lắm rồi.”

“Sao ông lại giúp tôi?” Caleb hỏi về hoài nghi.

Felipe nhún vai, “Tôi là một người lãng mạn. Thêm nữa, tôi không thích có đồ máu trong nhà mình. Bẩn lắm.” Về mặt Felipe chuyển sang dò hỏi, “Anh sẽ làm gì hả, Caleb?”

Caleb không tin Felipe. “Rafiq yêu cầu được nắm quyền huấn luyện Mèo Con. Chúng tôi sẽ rời đi vào ngày kia. Chuyện đó chắc sẽ khiến ông thấy vui.”

“Hmmm,” Felipe nói và rót thêm cho mình một ly uity-xki ngô nữa. “Rafiq yêu cầu rất nhiều thứ, đúng chứ? Ông ta đang trông đợi một trinh nữ.”

Caleb nổi đóa, “Chính xác thì quan hệ của ông với Rafiq là gì?”

“Ông ta nói chúng tôi là bạn, nhưng tôi không chắc mọi chuyện đi theo hướng đó. Chúng tôi làm ăn cùng nhau. Tôi ngạc nhiên khi anh không biết đấy, hoặc ít nhất là hỏi tôi sớm hơn.”

“Làm ăn kiểu gì?” Caleb hỏi. Lòng hiếu kì của hắn bị khơi lên.

“Chuyện này chuyện kia, không quan trọng lắm đâu, Caleb. Tôi chỉ ngạc nhiên khi cậu không hỏi thôi. Tôi ngờ rằng Rafiq chẳng bao giờ để tâm hỏi han gì cả. Anh thật sự sẽ giao cô gái cho ông ta à?” Felipe nhướng một bên mày lên vẻ thắc mắc.

Caleb nheo mắt, “Tôi đâu có nhiều lựa chọn, đúng không?”

“Sẽ luôn có lựa chọn, Caleb.”

“Ông muốn gì hả, Rafiq? Ông bảo mình làm ăn với Rafiq kia mà, sao ông lại quan tâm đến tôi và chuyện tôi làm thế?”

“Tôi tin anh được không?” Felipe mỉm cười hỏi.

“Tôi đang tin tưởng ông, sẽ giữ im lặng về tất cả những gì đã nhìn thấy qua đám máy quay đáng ghê tởm kia. Mọi quan hệ đáng tin nhất thường phải đến từ cả hai bên.”

Felipe bật cười khùng khục, “Chà, tôi *đã* rất thích thú quan sát anh. Sao lại không mang theo cô gái và trốn đi?”

“Ông muốn cái gì?!”

“Tôi muốn Rafiq biến khỏi việc làm ăn của tôi,” ông ta nuốt xuống ngụm rượu ứt-xki ngỗ, “vĩnh viễn.”

“Tôi có thể giết ông vì đã nói thế đấy,” Caleb nói.

“Anh có thể. Nhưng rồi anh sẽ không bao giờ biết được sự thật,” Felipe vặc lại. Ông ta thở dài và chờ đợi Caleb đáp lại, khi hắn không làm thế, Felipe nói, “Tôi đã đợi cậu nói ra quá khứ của mình với tôi lâu lắm rồi. Tôi hi vọng chúng ta có thể là bạn.”

Caleb nhìn Felipe trân trân từ phía bên kia quầy rượu, sững sờ, “Ông biết quá khứ của tôi? Chờ đã...không. Ông đã nghe được qua máy quay.” Hắn trừng trừng nhìn Felipe đầy sát khí.

“Tôi biết anh đã từng ở Tehran. Anh chưa bao giờ nói *chuyện đó* qua máy quay cả,” Felipe nói.

Tầm nhìn của Caleb mờ đi và tim hắn tăng nhịp đập, “Có thể Rafiq đã nói với ông. Có thể ông đã nghe lỏm được chúng tôi nói chuyện.”

Felipe trở nên cực kì nghiêm túc, “Quan hệ song song, Caleb. Nói cho tôi một bí mật. Bí mật anh chưa từng nói với ai và đáng giá bằng cả mạng sống của anh ấy.”

“Sao tôi lại phải làm chuyện đó hả, Felipe? Ông nói chuyện chẳng có lý gì cả,” Caleb gầm ghè. Thế giới đang dịch chuyển bên dưới chân hắn, hoặc có lẽ là do hắn tưởng thế.

“Chuyện tôi có thể nói với anh sẽ thay đổi tất cả những gì anh từng tin, và tôi cần biết chắc chắn anh sẽ làm điều đúng đắn,” Felipe nói vẻ ngằn ngại.

Caleb không muốn biết. Bất kể Felipe muốn nói gì đi nữa, đó chắc chắn không thể là chuyện tốt đẹp được, song hắn *phải* biết. Lại là Eve và quả táo nữa rồi. Tri thức chính là trái cấm, và chỉ một lần ném có thể đày đoạ một linh hồn, song bản chất sẽ khiến con người ta muốn cắn. “Felipe,” Caleb áp úng khi cơn giận dâng lên. Cơ thể hắn run rẩy còn da thịt thì bỏng rát.

“Một bí mật, Caleb,” Felipe thì thầm và nghiêng người tới.

Chẳng còn gì để mất nữa, ngoại trừ cô gái, “Tôi không thể.”

Felipe lắc đầu, “Vậy tôi không thể giúp anh được rồi. Chúc ngủ ngon, Caleb.” Ông ta quay người bước đi và bị Caleb chộp lấy vai.

“Nói tôi biết,” hắn gầm ghè.

“Anh trước,” Felipe siết lấy bàn tay Caleb rồi đẩy nó khỏi vai mình.

“Tôi...hãy đảm bảo với tôi cô gái sẽ được an toàn,” Caleb nói và cảm nhận được đó chính là một sự phản bội nữa. Chỉ tính đến ngụ ý thôi đã là tội chết với hắn và Livvie rồi. Dĩ nhiên, Felipe đã biết cô có ý nghĩa thế nào với hắn.

“Anh sẽ làm những gì vì cô gái hả, Caleb? Anh sẽ chết vì cô ấy? Sẽ giết chóc?” Felipe hỏi bằng giọng thì thầm. Ông ta nhìn quanh phòng và Caleb

cũng làm theo. Bọn họ chỉ có một mình.

Tim Caleb đập như sấm rền trong lồng ngực, “Có.”

“Anh sẽ sống chứ? Anh có thể sống được không nếu biết toàn bộ đời mình chỉ là dối trá?”

Chỉ một giây nữa thôi là Caleb nhào đến bóp cổ Felipe và buộc ông ta phải nói. Hắn vẫn còn giấu dao trong quần, và đã nghĩ đến kế hoạch tấn công, “Nói tôi biết...ngay!”

Felipe thở dài, “Theo tôi xuống tầng hầm. Tôi sẽ kể cho anh nghe mọi chuyện, nhưng anh sẽ không thích đâu.”

“Mèo Con đâu rồi?”

“Trên lầu và bình an. Nếu anh quan tâm đến cô ấy nhiều như tôi tin, thì tôi khuyên anh nên giữ vững sự nhanh nhạy của mình. Nếu mọi chuyện diễn ra đúng như tôi hi vọng, cả hai người có thể rời khỏi chỗ này và không bao giờ quay lại nữa.” Felipe nói.

“Tại sao? Sao lại là bây giờ? Trong ngàn ấy thời gian mà ông chưa bao giờ đưa ra bất kì thông tin nào cho tôi cả,” Caleb nói qua hàm răng nghiến chặt. Felipe muốn Caleb làm gì đó. Vậy có nghĩa là ông ta không đáng tin. Tâm trí Caleb chao đảo với ý nghĩ làm cách nào để loại bỏ ông ta. Thế nhưng, Caleb vẫn muốn nghe điều Felipe cần nói. Có thể hắn có thể dùng chuyện đó để lay chuyển Rafiq.

“Tôi là một thương nhân, Caleb. Một người không thể đạt được mức độ thành công của tôi mà không có khả năng nhận thấy cơ hội. Hai mươi năm trước, tôi đã nhìn ra được cơ hội thoát khỏi kiếp làm trung úy và trở thành một đại tướng. Rafiq khi đó rất hữu dụng. Sáu năm trước, tôi nhìn ra được cơ hội mở rộng việc làm ăn của mình bằng cách loại bỏ đối thủ. Hiện tại tôi đã sở hữu một nửa Mexico và làm ăn vòng quanh thế giới. Rafiq đã trở nên...ít hữu dụng hơn, và như tôi đã nói, ông ta yêu cầu rất nhiều – quá

nhieu. Anh đã cho tôi một cơ hội, Caleb. Đổi lại, tôi có thể cho cậu biết sự thật về việc cậu là ai và đến từ đâu.”

“Thừa nhận rằng ông muốn Rafiq tránh đường không cho tôi lý do để tin tưởng ông,” Caleb nói bằng tông giọng khê khàng. “Sao ông lại cần tôi làm thay những chuyện bẩn thỉu của ông chứ?”

“Thế diện, Caleb; chúng là tất cả. Tôi đã có kế hoạch loại bỏ Rafiq một cách êm xuôi, mà không gây ảnh hưởng đến lòng trung thành của các bằng hữu chung giữa hai chúng tôi. Tuy nhiên, tôi đã quan sát anh...và cô gái. Tôi biết tình yêu có thể làm gì với một người đàn ông, và tôi biết anh tuyệt vọng đến thế nào.”

“Mẹ kiếp ông! Tôi không tuyệt vọng!”

“Không sao? Ban đầu tôi không chắc lắm. Khi anh để cho cô gái trình diễn tại buổi tiệc của tôi, tôi đã nghĩ lòng trung thành anh dành cho Rafiq là không có giới hạn. Nhưng rồi tôi nhìn thấy chuyện đó ảnh hưởng đến anh thế nào, anh đã ghen tức ra sao. Tôi biết anh đã lấy mất sự trong trắng của cô ấy. Anh nghĩ mình đã tìm ra hết máy quay rồi sao?” Felipe mỉm cười tự mãn. “Tôi không cần phải đến tìm anh, Caleb. Tôi đã đặt bản thân và Celia vào một hoàn cảnh cần thỏa hiệp, và tôi không làm việc đó một cách hời hợt. Tôi đang trao cho anh cơ hội trả thù. Tôi đang trao cho anh cơ hội được sống một cuộc đời cùng với Mèo Con. Anh có muốn điều đó hay là không?”

Caleb nghĩ về tất cả những gì Felipe nói. Felipe biết mọi chuyện giữa hắn và Livvie mà vẫn không hé răng nửa lời. Caleb chẳng biết gì về những kế hoạch của Felipe cho đến tận lúc này, và việc ông ta tự nguyện đưa ra thông tin chỉ củng cố thêm sự đáng tin cậy của ông ta mà thôi. Caleb chẳng còn gì để mất và có mọi thứ đáng để giành lấy. “Dẫn đường đi,” hắn nói.

Trong lúc Caleb theo chân Felipe đi xuống cầu thang gỗ tối đen, hắn đã định xô ông ta xuống. Tuy nhiên, hắn đã quyết định sẽ lắng nghe chuyện

ông ta muốn kể. Sau đó thì hắn muốn giết ông ta lúc nào cũng được. Caleb với tay tới công tắc đèn và bật lên trên đường đi xuống.

Hắn nghĩ về lần cuối cùng bản thân ở dưới này. Hắn đã trói Mèo Con vào chiếc bàn kiểm tra và quan sát cô chơi đùa với ‘cô bé’ của mình. Hắn thâm mím cười.

Khi đã đến nơi, Felipe chỉ tay vào một chiếc ghế ở gần bức tường. “Tôi cần anh ngồi ở đó, rồi tôi sẽ phải trói anh lại.”

Bước của Caleb khựng lại và hắn với tay lấy con dao. Hắn giơ nó ra trước mặt, chặn lối xuống cầu thang lại, “Ông hắn là mất trí rồi nếu nghĩ rằng tôi sẽ để ông trói tôi lại.”

“Đừng có con nít như vậy! Con giận của anh khiến anh trở nên ngu ngốc và tôi không cần anh cư xử liều lĩnh. Chuyện tôi sắp kể sẽ khiến anh sôi máu và tôi không thể thả lỏng cậu trong ngôi nhà này được!” Felipe hét lên.

“Kể cho tôi nghe chuyện ông muốn kể! Hoặc ông sẽ chết ngay lập tức! Tôi mệt mỏi với trò chơi của ông rồi, Felipe,” Caleb nói.

Đôi mắt Felipe bùng lên lửa thịnh nộ khi ông ta giơ hai tay lên và bước lùi khỏi Caleb. Đột nhiên, ông ta với tay ra phía sau và rút súng ra. “Ngồi xuống. Ngay.”

Adrenaline trào dâng trong huyết quản của Caleb, nhưng hắn biết mình đang ở thế bất lợi. Hắn đã rơi thẳng vào tay của Felipe. Cân đo đong đếm các lựa chọn, hắn kinh hoàng nhận ra mình có rất ít và cái nào cũng kết thúc bằng cái chết của hắn. Mọi quan tâm thật sự duy nhất của hắn là dành cho Livvie.

“Hãy thề với tôi là cô gái được an toàn,” Caleb thì thầm và nhận ra lời nói kia nghe như một lời van xin vậy. Cũng đã lâu lắm rồi kể từ khi Caleb cầu xin bất kì điều gì.

Chẳng còn gì để mất nữa đâu, Caleb. Mặc xác lòng kiêu hãnh của anh đi.

“Tôi thề,” Felipe điềm tĩnh nói.

Caleb nuốt xuống, “Ông có thể chia súng vào tôi. Không cần trói tôi lại.”

“Vào trong đây và ngồi xuống. Tôi sẽ để anh tự do, nhưng nếu anh cố tấn công tôi, tôi sẽ bắn anh, Caleb. Anh hiểu chưa?”

“Được,” Caleb nói và làm theo yêu cầu của Felipe.

“Rafiq đã bao giờ kể cho anh nghe mẹ và em gái ông ta chết thế nào chưa?” Felipe hỏi.

Tim Caleb có cảm giác như sắp nổ tung khỏi lồng ngực. Tâm trí hắn gắn chặt vào Livvie, vào việc nhìn thấy cô lần nữa, vào việc giữ an toàn cho cô. Những câu hỏi của Felipe có vẻ lạ lùng và Caleb đột nhiên ước rằng mình đã không đồng ý lắng nghe. “Vladek đã giết họ.”

“Anh chưa từng tự hỏi tại sao à?”

Caleb từng thắc mắc, rất nhiều lần, song Rafiq chỉ giải thích tất cả bằng cách bảo rằng Vladek là một tên tội phạm, tình cờ đi ngang và để ý em gái ông. “Nói vào trọng tâm đi!”

Felipe nặng nề thở dài, “Tốt lắm. Cứ hỏi thúc tôi nếu anh muốn, nhưng hãy cầm miệng lại và nghe đây. Rafiq đã giết họ.”

Mặt Caleb nhăn nhó vì khó tin, “Ông đang nói dối!” Hắn đứng dậy và bước tới một bước. Hắn dừng lại khi Felipe kéo cò khẩu súng.

“Ngồi xuống! Đó chỉ mới là khởi đầu thôi,” trọng âm của Felipe nặng hơn khi ông ta giận dữ. Caleb ngồi xuống. “Tôi gặp Rafiq và Vladek vào những năm 80. Hai người họ đang buôn bán vũ khí Nga tồn kho. Ông chủ

của tôi khi đó đồng ý giao hàng cho họ để đổi lại cô-cain và heroin. Qua nhiều năm, tất cả chúng tôi đã trở thành...bằng hữu. Riêng Rafiq và Vladdek lại đặc biệt thân thiết.”

Caleb cảm thấy choáng váng, song vẫn cố giữ bình tĩnh.

“Kho dự trữ cuối cùng cũng cạn đi, nhưng tới lúc đó, Vladdek đã trở thành người thừa kế công ty của bố ông ta ở Nga. Cha và các anh em của ông ta...đã gặp một tai nạn không may. Dù sao đi nữa, mọi chuyện đã vô cùng tốt đẹp trong một thời gian dài, nhưng chẳng có gì tốt lại kéo dài mãi mãi cả, giống như người ta nói vậy.”

“Một lần nữa!” Caleb hét to, “Nói vào chuyện chính đi!”

Felipe mỉm cười, “Tôi muốn găm một viên đạn vào anh ghê, Caleb ạ. Im đi!”

“Bố của Rafiq mất, để lại ông ta chăm lo cho mẹ và em gái. Rafiq rất yêu chiều họ, đặc biệt là em gái ông ta, A’noud. Khi đó, tất cả chúng tôi đều chỉ là thanh niên. Thanh niên thường ngu ngốc lắm. Vladdek đã đặt ‘cậu nhỏ’ của mình không đúng chỗ.”

Caleb có cảm giác như vừa bị sét đánh trúng. “Em gái của Rafiq,” Caleb nói. Kí ức thật kì lạ. Bất kể bao nhiêu thời gian đã trôi qua, hay một kí ức có thể thay đổi, con người vẫn tin vào tâm trí mình. Caleb, đứa bé trai, đã tin tưởng Rafiq hoàn toàn. Sẽ chỉ hợp lý khi Caleb, người đàn ông, cũng tin ông như thế. Thế nhưng, thông tin kia, dù rất bất ngờ, lại không hề đay dọa hay thay đổi cả cuộc đời. Caleb có thể hiểu tại sao Rafiq lại giận dữ.

“Phải,” Felipe nói. “Khi Rafiq biết được em gái mình có thai và Vladdek chính là cha đứa bé, ông ta đã siết cổ em gái mình đến chết trong một cơn giận dữ kinh người.”

“Tôi không tin ông!” Caleb rít lên. Rafiq sẽ không sát hại người thân của mình, bất kể ông có thể đã giận dữ bao nhiêu.

“Đừng có xen ngang!” Felipe nói. “Vài phút nữa thôi là mọi chuyện sẽ sáng tỏ với anh. Mẹ của Rafiq đã cố bảo vệ cô ấy, và phải chịu cùng cảnh ngộ. Rafiq đau khổ vì tội lỗi và ông ta đổ hết lên Vladek. Rafiq ra ngoài để tìm ông ta nhưng Vladek đã đi mất, vậy nên ông ta đã lần theo các mối liên hệ làm ăn của họ.”

“Làm sao ông biết được tất cả chuyện này?” Caleb hỏi. Hắn đang thấy nổi hoài nghi mỗi lúc một tăng.

“Ông chủ của tôi không chịu giúp ông ta, thế nên ông ta đã đến tìm tôi. Để đổi lại những gì tôi biết, ông ta giúp tôi vươn tới quyền lực. Tôi vẫn luôn là một kẻ cơ hội, Caleb. Tôi tưởng ông ta sẽ ẩn mình chờ Vladek, nhưng thay vào đó, điều ông ta làm lại... Chà, tôi xin lỗi.”

“Vì cái gì?” Caleb khịt mũi, “Tôi vẫn không thấy chuyện này có liên quan gì đến mình. Rafiq đã mất bình tĩnh – ông ấy không còn là chính mình. Vladek vẫn đáng phải chết.”

“Nó cực kì có liên quan đến anh đấy, Caleb,” Felipe nói.

Caleb quan sát Felipe, và vẻ băn khoăn trong mắt ông ta khiến lông tóc trên người Caleb dựng đứng lên cả. “Ông ấy đã làm gì?” Caleb hỏi, và lần đầu tiên, một vòng xoáy của nỗi sợ hãi nguyên thủy chạy dọc xuống xương sống hắn.

“Vladek từng là một kẻ thích tán tỉnh. Phụ nữ mê mết mái tóc vàng cùng đôi mắt xanh của ông ta, nhưng tôi nhớ ông ta từng thiết tha kể về một cô gái người Mỹ mình đã gặp ở đại học. Cô ấy đã đột ngột rời bỏ ông ta, và V bảo chính cô ấy là người dứt áo ra đi. Tôi đã chỉ ra cô ấy cho Rafiq.” Felipe dừng lại, dường như lạc mất trong suy tưởng.

Caleb đã nghe đủ rồi. Felipe vẫn chưa nói được gì có thể thể khiến cho lòng trung thành của Caleb lung lay, và Livvie thì đang chờ ở tầng trên. Thời gian bên nhau của họ đã bị thu hẹp lại còn vồn vện vài giờ quý giá, và hắn không muốn lãng phí chúng nữa. “Thế, Rafiq đã là một kẻ giết người từ

rất lâu trước khi tôi biết ông ấy. Vậy thì sao?” Caleb đứng lên, “Cứ giữ lấy đám bí mật của ông đi, Felipe. Và giữ kín của tôi nữa, ít nhất là cho đến đêm mai. Tôi hứa cũng sẽ làm như thế.”

“Cô ấy có một đứa con trai!” Felipe thốt lên. “Là bản sao của Vladek: tóc vàng, mắt xanh.”

Caleb chậm chậm ngồi xuống trở lại. Hắn nuốt xuống mật đắng và toát mồ hôi lạnh. Hắn không muốn nghe nữa. “Chờ đã. Dừng lại.” Hắn phẩy phẩy cánh tay.

“Không ai biết cả. Kể cả Vladek cũng không, tôi nghĩ thế. Khi Rafiq không thể tìm được Vladek, ông ta đã lần theo cậu bé với ý định dụ Vladek lộ diện.”

Đéch phải sự thật. Ông ta đang nói dối, Caleb. Giết ông ta đi. Ông ta đang nói dối!

Felipe không dừng lại, “Vladek ẩn mình rất kĩ. Ông ta đã nghe chuyện về A’noud và biết Rafiq đang tìm kiếm mình. Ông ta không hề đến để thừa nhận con trai mình, kể cả sau khi Rafiq đưa cậu bé vào làm việc trong một nhà thờ.”

“Dừng lại!” Caleb nói.

“Không!” Felipe nhấn mạnh, “Là sự thật, Caleb. Hãy lắng nghe.”

“Chẳng có nghĩa lý gì hết! Ông ấy là người đã cứu tôi,” Caleb khẳng định.

“Tất cả những gì ông ta làm là chiếm lấy con trai của Vladek cho riêng mình và sử dụng cậu ấy cho mục tiêu báo thù cao nhất,” Felipe thì thầm.

Tóc vàng. Mắt xanh.

Hình ảnh của Vladek chạy vụt qua tâm trí Caleb. Ông ta lớn tuổi hơn, tóc đã ngả màu xám, nhưng đôi mắt vẫn mang sắc xanh.

Ông ta là người Nga! Tất cả bọn họ đều có mắt màu xanh!

Caleb đã luôn tự hỏi tại sao mình lại bị bắt. Tại sao hắn lại bị lôi đi rất xa khỏi nhà để trở thành điểm. Tại sao Rafiq lại cứu *hắn* mà không phải những người khác. Tại sao?”

“Ông đang nói...” Caleb không thể nói hết câu. Thật quá khủng khiếp khi cân nhắc đến chuyện Felipe sắp nói ra. Lồng ngực Caleb như thắt lại còn bụng dạ thì chao đảo.

“Ông ta đã bỏ anh ở đó, Caleb. Anh chính là sự trả thù của ông ta. Ai cũng biết điều đó cả. Cuộc chiến nổ ra và ông ta bỏ mặc anh mục rữa ở đó. Không ai dám qua mặt Rafiq sau chuyện đó, không hề khi đã chứng kiến điều ông ta có thể làm. Đến cả bọn tội phạm còn biết yêu thương gia đình chúng, con cái chúng nữa mà.”

Caleb cảm thấy mình vỡ tung như một chiếc đập. Mọi cảm xúc, mọi ký ức có liên quan đến Rafiq lướt qua tâm trí hắn. Rafiq sẽ làm tất cả để đạt được mục đích trả thù. Tất cả. Caleb ngã khuỵu xuống trên hai gối và nôn mửa. Lần đầu tiên trong suốt nhiều năm, Caleb khóc. Hắn không dừng được. Hắn gào thét và khóc lóc. Hắn hỗn hển thở.

Ông ấy đã cứu mình. Ông ấy cho mình mặc. Ông ấy cho mình ăn. Ông ấy gọi mình là người anh em.

“Nói dối!” Caleb hét lên. Hắn với tay lấy dao và nhào về phía Felipe, muốn cắt phăng chiếc lưỡi dối trá của ông ta ra.

CHƯƠNG 23

Caleb tỉnh giấc. Đầu hắn đau nhức, nhưng nó chẳng là gì nếu đem so với nỗi đau trong lồng ngực hắn. Hắn đẩy người ngồi lên gót trở lại và giờ một bàn tay lên đầu. Nó dính đầy máu lúc nhấc ra. Hắn nhìn xuống vết máu trên tay mình. Đã có quá nhiều máu trên tay Caleb suốt những năm qua.

Hắn sụt sịt.

“Ông ta đã bỏ anh ở đó, Caleb. Anh chính là sự trả thù của ông ta. Ai cũng biết điều đó cả. Cuộc chiến nổ ra và ông ta bỏ mặc anh mục rữa ở đó. Không ai dám qua mặt Rafiq sau chuyện đó, không hề khi đã chứng kiến điều ông ta có thể làm. Đến cả bọn tội phạm còn biết yêu thương gia đình chúng, con cái chúng nữa mà.”

Hắn rất muốn nói với chính mình rằng, chẳng có chút sự thật nào trong những gì Felipe đã kể cả, song phải thừa nhận...chuyện đó rất có khả năng. Rafiq đã nói dối hắn việc ông đã gặp Vladek thế nào. Sau tất cả những gì hắn và Rafiq đã cùng san sẻ, Caleb không thể nghĩ được lý do nào khiến Rafiq phải giấu hắn chuyện như thế. Trừ khi ông có lý do cực kì cao thượng.

Vladek là cha mình.

Caleb lắc lắc đầu. Hắn không thể nghĩ về chuyện đó được.

Hắn nhìn quanh phòng và thấy nó trống không; Felipe đã đi mất. Caleb đã lao về phía ông ta với con dao trong tay, định sẽ giết chết ông ta, nhưng cơn giận đã khiến hắn chao đảo và Felipe đã dùng súng đánh ngất hắn. Việc ông ta đã không bắn Caleb chỉ khiến ông ta thêm đáng tin.

Caleb ước gì ông ta đã bóp cò, song hắn biết tại sao Felipe lại tha mạng cho mình. Hắn muốn Caleb đi tìm Rafiq.

Không! Mình không thể.

Hắn cúi khom người, nổi đau thật quá sức chịu đựng. Sẽ chẳng đời nào hắn có thể sống sót qua sự phản bội này. Toàn bộ cuộc đời của hắn chỉ là sự dối trá. Hắn không hề bị bỏ rơi. Hắn không hề được cứu thoát. Hắn đã bị tước đoạt khỏi người mẹ vô cùng yêu thương hắn, người đã cố bảo vệ hắn bằng cách bỏ chạy khỏi Vladek. Hắn đã bị bắt cóc bởi chính người cha thật sự duy nhất hắn từng biết.

Rafiq.

Rafiq đã chăm sóc hắn. Ông đã dạy hắn đọc, dạy hắn nói năm thứ tiếng. Rafiq đã từng thức khuya và trò chuyện với Caleb, bởi ông biết về những cơn ác mộng Caleb thường gặp khi đi ngủ một mình. Ông đã dạy hắn cách phòng vệ. Và suốt thời gian đó...

Ông ấy biết mọi chuyện đã làm với mình. Ông ấy đã lắng nghe mình kể lại chi tiết cái cách Narweh từng cưỡng bức mình. Ông ấy đã ôm lấy mình khi mình khóc.

Caleb cất tiếng thét hướng xuống mặt đất.

Tôi sẽ giết ông! Tôi sẽ giết ông vì những gì ông đã làm.

“Sao ông có thể chứ?” hắn nói lớn.

Ông ta hắn đang cười nhạo mình.

Hình ảnh Rafiq và Jair vụt hiện lên trong tâm trí hắn. Toàn bộ mối quan hệ của họ đã luôn rất đáng ngờ cho đến tận giây phút đó. Nếu Rafiq lo lắng chuyện Caleb biết được sự thật, thì sẽ rất hợp lý khi có ai đó ở gần để giám sát Caleb. Hắn tự hỏi không biết Jair có biết sự thật không, và mặt đáng dăng lên cô hòng hắn.

Giết cả hai đi.

Chậm chậm, Caleb đứng lên từ tư thế co cụm trên sàn nhà. Hắn nhìn quanh rồi nhặt con dao của mình lên. Khi cầm nó trong tay, cả người hắn run lên vì phấn nộ. Mọi chuyện sẽ kết thúc vào tối nay.

Hắn lê bước lên cầu thang, đôi chân trần nện thành thịch trên những bậc thang gỗ. Tim hắn đập vừa nhanh lại vừa nông. Hắn đã khao khát được báo thù rất nhiều năm rồi, nhưng lại không hề biết nguồn cơn của tất cả mọi đau khổ hắn phải chịu lại đang cầm tay hắn và chỉ về phía cha hắn.

Vladek không phải là không có tội. Ông ta biết chuyện Rafiq đã làm với hắn mà vẫn không hề đến cứu hắn. Ông ta đã hi sinh chính máu thịt của mình vì cái gì chứ? Tiền? Quyền lực? Hèn nhát?

Caleb đã là một con tốt thí kể từ khi còn là một đứa trẻ. Chẳng có gì mà hắn biết là đáng tin hết, kể cả những kí ức cũng lừa gạt hắn. Không có thứ gọi là sự thật. Sự thật phụ thuộc rất nhiều vào nhận thức, và nhận thức của Caleb đã bị hủy hoại ngay từ đầu.

Cánh cửa mở ra ở đầu cầu thang. Caleb không hề nghe thấy tiếng động nào trong nhà cả. Hắn ngờ rằng Felipe và Celia đã rời đi lâu rồi. Hắn tự hỏi không biết họ có đưa Livvie theo hay không.

Livvie...

Caleb nhắm nghiền mắt lại và đẩy cô ra khỏi suy nghĩ của mình. Hắn không thể nghĩ tới cô được. Nếu hắn lên lầu và nhận ra cô đã biến mất, hắn sẽ mất nốt chút điềm tĩnh còn lại. Nếu hắn thấy cô vẫn đang đợi hắn cùng với Felipe và Celia, hắn sẽ liều lĩnh để lộ ra một khía cạnh của bản thân mà hắn không muốn cho cô thấy. Và nếu tìm thấy cô bị tổn thương...hoặc tệ hơn...hắn sẽ đơn giản quay dao về phía mình và Rafiq sẽ sống. Tốt nhất là hắn không biết. Vẫn chưa.

Dinh thự của Felipe vô cùng rộng lớn, có rất nhiều phòng và chỗ ẩn náu. Hắn chậm rãi bước đi, kiểm tra từng cánh cửa khê khàng nhất có thể. Trong khi đi, những kí ức gieo rắc sự tàn phá lên linh hồn hắn.

“Sao lại là tôi hả Rafiq? Tôi chẳng là ai cả. Tôi thậm chí còn không biết Vladdek là ai nữa,” Caleb nói. Cậu ngồi trên sàn, hai chân co về phía ngực. Đã gần đến giờ lên giường, nhưng cậu không muốn đi ngủ. Cậu không muốn liều để gặp phải ác mộng lần nữa.

Dạo gần đây, cậu thường mơ về cái đêm mình giết Narweh. Caleb bắn gã và mặt gã bị nát hết một nửa, song Narweh vẫn chưa chết. Gã ngồi dậy và nhẩy lên người Caleb, gương mặt tang hoác rỏ xuống cả một dòng sông máu lên mặt Caleb.

Sau đó hắn không thể ngủ lại được nữa.

Rafiq ngồi ở bàn làm việc, viết lách gì đó. “Những gã đàn ông như Vladdek không cần lý do để trở nên tàn nhẫn, Caleb ạ. Bọn chúng nhìn thấy thứ gì đó hay ai đó chúng thích, vậy là chúng chiếm lấy thôi. A’noud rất xinh đẹp.” Rafiq ngừng lời và mỉm cười. “Con bé rất ngọt ngào. Con bé thường vòng tay quanh người ta và không chịu buông trừ khi ta chịu xoay vòng. Mẹ ta từng than phiền rằng con bé sẽ không bao giờ tìm được chồng vì không chịu rời xa ta.” Ánh nhìn của Rafiq rất xa xăm, như thể ông đang sống lại một kỉ niệm đẹp đẽ.

Caleb nhìn về khoảng không tưởng tượng chứa đựng mảng kí ức về em gái của Rafiq, và ước gì bản thân cũng có kí ức của riêng mình.

“Ngài có nhớ cô ấy không?” Caleb hỏi bằng giọng thì thầm.

Về mặt Rafiq chuyển thành râu rĩ và ông quay lại với đám giấy tờ, “Hầu hết thời gian. Hi vọng của ta đó là một khi Vladdek đã chết, ta có thể mang lại cho em gái và mẹ ta chút bình yên.”

Caleb gật đầu, “Ngài có nghĩ...? Thôi không có gì.” Caleb khảy khảy móng tay trên tấm thảm vì không biết phải nói gì.

“Hỏi đi, Caleb. Không có chỗ cho bí mật giữa ta và cậu đâu. Chúng ta cùng hội cùng thuyền mà,” Rafiq nói. Ông mỉm cười ấm áp với Caleb.

“Tôi sẽ không giữ bí mật với ngài. Tôi hứa. Ngài đã cứu mạng tôi và tôi nợ ngài mọi thứ. Chỉ là...ngài có nghĩ...tôi có một gia đình không? Ý tôi là, hẳn là tôi phải có...trước đó ấy.” Mặt Caleb có cảm giác nóng bừng.

Rafiq thở dài, “Ta không biết, Caleb. Ta rất tiếc.”

Caleb nhún vai và chọc tay xuống tấm thảm lần nữa. “Không quan trọng. Ngài là người duy nhất tìm kiếm tôi. Nếu tôi có gia đình, hẳn là họ không quan tâm mấy.”

Rafiq đứng lên khỏi bàn, quỳ một gối xuống trước mặt Caleb và nâng cằm cậu lên. “Chúng ta là những đứa trẻ mồ côi, Caleb. Chúng ta tự tạo nên gia đình của riêng mình.”

Lòng ngực Caleb căng phồng với những cảm xúc không hiểu được. Cậu mím môi và gật đầu. Cậu thấy nhẹ nhõm khi Rafiq để cậu đi và vò rối tóc cậu. Caleb không muốn khóc trước mặt Rafiq. Cậu muốn khiến ông thấy tự hào.

“Cùng đi xem có những món ngọt nào trong bếp nhé, Caleb.”

Caleb cười rạng rỡ và nhảy bật lên từ dưới sàn, nhanh chóng theo chân Rafiq.

Thôi thúc đầu tiên của hẳn là mở tung cánh cửa và đâm bất cứ thứ gì trong vòng một sai tay, song hẳn đã gây ra đủ sai lầm cho cả đời rồi. Lần này, hẳn quyết phải làm cho đúng.

“Giữ súng chắc vào, Caleb. Nó mạnh lắm đấy,” Rafiq nói. Ông mỉm cười và nâng hai cánh tay Caleb song song với mặt đất.

“Tôi làm được mà!” Caleb than van. Cậu cố giữ tay Rafiq ra.

“Ta đang cố dạy cho cậu, Caleb. Nghe này.”

“Ngài cứ nói hoài nói mãi. Tôi chỉ muốn bắn thôi.”

“Kiên nhẫn,” Rafiq nói. “Đừng tách chân rộng hơn nữa và cố giữ nhịp thở thật đều.”

Caleb cau có. Cậu chán nói chuyện lắm rồi. Chĩa súng về phía chiếc lon thiếc ở đằng xa, cậu siết cò. Lực của khẩu súng khiến khuỷu tay cậu bị gập lại và khẩu súng đập vào trán cậu, khiến cậu ngã ra đất.

“Áaaaa! Khỉ thật!” Caleb lăn lộn trên mặt đất trong khi ôm lấy đầu. Cậu quẫy đạp hai chân trong lúc cố xoa dịu cơn đau. Cậu có thể nghe thấy tiếng Rafiq cười rống lên.

“Ta đã bảo rồi mà! Cậu bé ngốc!” Rafiq giậm chân trong khi cười.

Caleb lại nhắm mắt và cố hít thở cho qua nỗi đau. Hắn sẵn sàng làm bất kì điều gì để quay lại khoảnh khắc Felipe đề nghị kể cho hắn sự thật và từ chối không muốn nghe.

Anh biết chuyện có thể đến nước này mà, Caleb. Chỉ là lúc này, anh không cần phải cảm thấy tội lỗi nữa. Đó là một món quà.

Caleb lắc lắc đầu nhưng lại siết con dao chặt hơn. Hắn không thể tự lừa dối bản thân được. Hắn biết chuyện có thể sẽ đến nước này. Hắn từng nghĩ sẽ hi sinh mạng sống của mình, nhưng sâu trong tâm trí, hắn biết phần sống sót bên trong mình sẽ chiến đấu đến cùng. Rafiq phải chết.

Hắn hít vào một hơi thật sâu, thật kiên định rồi gõ cửa.

Nhịp đập của trái tim khiến thân thể hắn hơi chao đảo một chút, làm tăng thêm lượng adrenaline lẫn nỗi lo lắng của hắn.

Caleb nghe thấy tiếng chửi thề, theo sau đó là tiến bước chân nhanh nhẹn hướng về phía cửa. Hắn chuẩn bị tinh thần và một cơn run rẩy chạy dọc xuống cột sống hắn.

Cánh cửa mở ra và Jair đứng ngay đó, trần truồng. Vòng ngực ngăm đen của gã ướt mồ hôi.

“Anh muốn cái gì?” Jair cười khẩy.

Caleb cố giữ bình tĩnh, nhưng tất cả những gì hắn nghe thấy trong đầu là: *Giết*.

“Rafiq đâu?” Caleb hỏi dồn.

Jair quan sát thái độ của Caleb, ánh mắt của gã tập trung vào vết máu trên trán Caleb. “Chuyện gì đã xảy ra?”

Caleb nuốt xuống. “Felipe tấn công tôi. Tôi đã trói ông ta lại trong phòng tắm tầng dưới rồi.”

“Ai cũng ghét anh cả à?” Jair quay vào phòng, ném nụ cười khinh bỉ về phía Caleb.

Caleb nói bằng tiếng Ả Rập. “Ông ta đang lên kế hoạch giết Rafiq. Ông ta muốn tôi giúp ông ta.”

Jair quay đầu nhìn Caleb trong lúc mặc quần vào và đáp lại với cùng thứ ngôn ngữ kia. “Sao ông ta lại cần sự giúp đỡ của anh?”

“Ông ta nghĩ ông ta có thứ gì đó đáng trao đổi. Rõ ràng ông ta không biết lòng trung thành của tôi bền vững thế nào. Rafiq đâu?” Caleb hỏi lần nữa. Hắn đang gặp khó khăn trong việc kiềm chế bản thân. Nancy đang bị trói úp mặt xuống giường. Hắn có thể thấy cô ta đang run rẩy và không rõ cảm xúc của mình ra sao trước tình cảnh tuyệt vọng của cô ta.

“Có vẻ như ai ai cũng thắc mắc về lòng trung thành của anh cả, Caleb. Phải chăng có gì đó đáng để thắc mắc,” Jair xỏ tay vào một chiếc sơ mi.

“Mẹ kiếp mày, đồ con lợn. Rafiq đâu rồi? Tao sẽ không hỏi lần nữa đâu.”

“Mẹ kiếp mày, Caleb. Mày và con điểm nhỏ của mày.” Jair quay người để lấy giày và Caleb không còn kiểm chế được nữa.

Ngay khi lưng của Jair vừa xoay lại, Caleb đá vào nhượng chân của gã và lao lên lưng gã. Hắn đâm dao vào giữa xương sườn của Jair và xuyên qua một lá phổi của gã.

Jair quẫy đạp điên cuồng, sốc và chất adrenaline khiến gã mạnh như một con trâu. Caleb vòng cánh tay trái quanh cổ Jair và giữ chặt con dao bên hông sườn Jair trong lúc bị quăng quật từ trái qua phải với một lực kinh hoàng. Caleb không dám làm gì ngoài vận sức để bám chặt lấy Jair. Hắn có thể nghe thấy tiếng Nancy thút thít, nhưng cô ta vẫn chưa kêu thét gì.

Jair loạn choạng bò lê qua phòng bằng tay và chân trong khi máu gã nhuộm ướt chiếc sơ mi và bàn tay Caleb.

“Không!” Jair òng ọc kêu lên. “Không!” Tay gã với ra sau Caleb, cố kéo hắn xuống khỏi người mình.

Caleb dịch chuyển con dao bên sườn Jair, cơ thể hắn trượt trên mồ hôi và máu của Jair. Hắn nhắm mắt và lắng nghe những tiếng nấc hấp hối của Jair cho đến khi gã đổ sập xuống sàn. Caleb giữ nguyên tư thế trong một phút...chờ đợi. Không có gì cả. Hắn nới lỏng cánh tay quanh cổ Jair và một hơi thở mong manh cuối cùng thoát khỏi gã. Jair đã chết.

Caleb di chuyển, ngồi giạng chân trên cơ thể mềm rũ của Jair rồi rút dao khỏi người gã. Hắn có thể nghe thấy Nancy đang khóc trên mặt đệm và cố che giấu sự hoảng loạn của mình.

“Tôi không đến đây tìm cô,” Caleb thì thầm. Nancy khóc dữ hơn nữa. Caleb nhấc con dao lên và nhìn xuống thân xác vô hồn của Jair. Hắn đâm thêm hai nhát nữa để đảm bảo.

Chầm chậm, hắn đứng lên và tiến tới chỗ Nancy. Cô ta rụt người lại, lồng ngực nâng lên hạ xuống theo nhịp của sự hoang mang.

“Làm ơn!” cô ta khóc lóc. “Tôi vô cùng xin lỗi. Tôi xin lỗi vì những gì đã làm. Làm ơn, đừng làm hại tôi. Đừng thêm nữa. Làm ơn, Chúa ơi, đừng thêm nữa.” Cô ta vừa nức nở vừa lắc đầu.

Caleb ngồi ở mép giường. “Cô có chắc mình muốn sống không?” Giọng hắn cứng nhắc và vô cảm. Hắn cảm thấy rất nhiều điều, nhưng chúng đều xa xôi cả. Đây không phải niềm vui chém giết. Không có chút thỏa mãn nào trong những chuyện hắn đã làm, hay những chuyện hắn sắp làm. “Cô sẽ không quên được đâu,” hắn tiếp tục. “Mỗi lần cô nhắm mắt lại...nó sẽ chờ sẵn ở đó. Mỗi lần một người đàn ông chạm vào cô, cô sẽ phải đấu tranh để không bật khóc. Cô có chắc đó là điều mình muốn không?”

Nancy không chịu thôi khóc lóc.

“Tôi có thể làm thật nhanh. Không đau đớn. Tôi hứa.”

“Làm ơn,” cô ta van xin, “hãy để tôi đi.”

“Cô có biết Rafiq ở đâu không?” hắn hỏi, giọng lạnh lùng và xa cách.

“Lần cuối, chúng tôi...” Nancy khóc nức nhưng vẫn nói tiếp, “chúng tôi đã ở trong khu nhà khách gần hồ bơi. Ông ta...ông ta không muốn ai nghe thấy tôi KÊU THÉT!” Nancy gào khóc vào mặt đệm và kéo đám dây trói đang cầm giữ cô ta.

Caleb không chịu được khi phải lắng nghe cô ta kể khổ. Hắn thấy mình có trách nhiệm. Chính hắn đã đưa cô ta vào thế giới này. Không cần biết cô ta đã làm gì, cô ta không đáng phải nhận lãnh những hậu quả kia. Hắn

ngiêng người tựa vào cô ta, nhìn mặt trước cái cách cô ta thét lên trong hoảng loạn. Hấn cắt dây trói.

Nancy không hề động đi, chỉ tiếp tục gào thét và khóc lóc trên giường.

“Chúc may mắn,” hấn thì thầm. Rồi hấn đứng dậy, lục lọi các vật dụng của Jair và tìm thấy dao cùng súng của mình. Hấn nhặt cả hai thứ đó lên và bước ra khỏi phòng.

Bên ngoài rất ấm, kể cả trong buổi đêm lạnh giá thế này. Caleb bước về phía khu nhà khách với nỗi lo lắng cao độ, nhưng cùng với đó là sự quyết tâm còn lớn hơn.

Một phần trong hấn chỉ muốn đi vào trong và giết chết Rafiq trong lúc ngủ. Chuyện đó sẽ kết thúc nhanh chóng. Caleb sẽ không phải đương đầu với sự phản bội của Rafiq. Hấn sẽ không phải đối diện với người đàn ông hấn đã nghĩ là cha, là anh trai, là bằng hữu, và chất vấn ông ta rằng giữa họ, chuyện gì là thật, chuyện gì là mảnh khoe, thủ đoạn. Hấn sẽ không phải nhìn thấy đôi mắt Rafiq mất đi thứ ánh sáng mang ý nghĩa sự sống.

Thế nhưng, Caleb biết hấn đã đi quá xa để không biết về toàn bộ sự thật. Hấn cần phải biết chắc chắn. Hấn cần phải nghe từ chính miệng Rafiq và thấy bằng chính đôi mắt mình. Một phần trong Caleb mong mỗi đến đâu đón rằng tất cả chỉ là một lời nói dối của Felipe.

Hấn ngạc nhiên khi thấy Rafiq đang bơi trong hồ khi hấn tiến tới, súng giờ lên. Tim hấn nện điên cuồng trong lồng ngực và hấn thấy hơi choáng váng.

Mình không thể.

Mình có thể.

Mình có thể.

Mình có thể.

Rafiq ngoi lên từ dưới nước và vuốt mặt. Phải mất một giây ông ta mới nhận ra Caleb đang đứng ngay mép nước. Ông ta mỉm cười trong một khắc trước khi nhận thấy khẩu súng trong tay Caleb.

Rafiq nhìn trừng trừng giận dữ và lắc đầu. “Ước gì ta có thể nói mình ngạc nhiên, *Khoya*. ”

Caleb nhắm mắt lại trong một giây. Khi mở mắt ra, hắn đáp lại sự giận dữ của Rafiq. “Tôi không phải anh em của ông, Rafiq. Tôi ngờ rằng ông chưa bao giờ xem tôi như thế cả.”

“Cậu đang chảy máu,” ông ta nói. Giọng hờ hững và không chút sợ hãi.

Caleb quệt trán. “Tôi đã có buổi nói chuyện với Felipe. Nó không kết thúc tốt đẹp cho lắm.”

Rafiq mỉm cười. “Có thể thôi à? Ta không màng nếu cậu đã giết ông ta rồi đâu, Caleb. Cất súng đi,” ông ta ra lệnh. Ông ta lúc nào cũng ra lệnh. Ông ta luôn tin mình có cái quyền đó, đặc biệt là khi có dính tới Caleb.

“Tôi không giết ông ta. Tôi giết Jair,” Caleb mỉm cười nói.

Giận dữ nhanh chóng xâm chiếm vẻ mặt Rafiq. “Và giờ cậu đến đây để giết ta?! Đồ điểm hèn mọn vô ơn. Lẽ ra ta nên để cậu chết ở Tehran mới phải!”

Caleb cảm thấy hơi nóng chạy ào xuống cột sống mình và hắn đứng thẳng lên. “Ra khỏi hồ đi, Rafiq. Chậm thôi, bằng không tôi bắn ông ngay tại chỗ đấy.”

“Làm đi! Ta không sợ cậu đâu, Caleb.” Mặc dù nói vậy, Rafiq vẫn bước lui về phía những bậc thang dẫn xuống hồ bơi. Caleb đi theo ông ta vòng quanh bờ hồ đến khi Rafiq đã ra khỏi nước.

Không hề do dự, Caleb bắn ngay vào đầu gối phải của Rafiq. Rafiq hét lên trong màn đêm, cơ thể ươn ướt của ông ta ngã thịch xuống nền xi

mãng.

Đôi tay Rafiq run rẩy ôm lấy đầu gối, những mảnh vỡ xương nằm quanh ông ta cùng với lượng máu tương tự. “Tao sẽ giết mày!” Ông ta hét lên.

Adreline cuộn trào trong huyết mạch Caleb. “Ông biết Vladek như thế nào?!” Caleb hét lớn, át đi tiếng chửi rủa và rên rỉ của Rafiq.

“Mẹ kiếp mày! Đưa tao cái khăn trước khi tao chảy máu đến chết!”

Caleb với tay lấy khăn của Rafiq trên một trong mấy chiếc ghế dài và ném về phía Rafiq. Rafiq run rẩy khi ấn lên bên đầu gối bị thương. Ông ta đang chống lại cơn sốc.

Caleb thấy bụng dạ nôn nao ghê gớm. Khi đã có thể kiểm soát được cơn trào trực và lên tiếng trở lại, giọng hằn vỡ vụn. “Chính ông đã biến tôi thành điểm phải không, Rafiq? Chính ông đã cướp tôi khỏi mẹ tôi đúng không?” Thật đau đớn khi nói ra những lời đó. Thật đau đớn khi nhìn vào Rafiq và lập tức biết được câu trả lời.

Chính là do cái cách mà sự giận dữ biến mất trên gương mặt Rafiq. Có một thoáng xấu hổ hiện lên, nhưng chỉ thế thôi – một thoáng. Khi nó qua đi, Rafiq một lần nữa lại nổi cơn thịnh nộ đầy tự mãn. “Sao mày dám! Sao mày dám hỏi tao một câu hỏi ngu ngốc đến vậy, Caleb! Sau tất cả những gì chúng ta đã trải qua và tất cả những gì tao đã làm cho mày. *Đây,*” ông ta ra dấu về phía cái chân đầy máu, “là cách mày trả ơn tao? Mày làm tao phát bệnh.” Ông ta nhô lên mặt đất.

Caleb gục ngã.

Hắn quỳ sụp xuống nền xi măng và gục đầu. Tiếng nước nở khiến lồng ngực hắn rung chuyển và cười đi hơi thở của hắn. Tâm trí hắn chạy đua với những hình ảnh về sự dày vò của hắn. Hắn sống lại những lần bị cưỡng bức và đánh đập. Hắn cảm nhận được sự mát mát khi biết được rằng bạn của

hắn đã bị thiêu sống. Nhưng tôi tệ nhất...chính là những kí ức về Rafiq và cuộc đời họ đã sống cùng nhau – vui và buồn.

“Vẫn chưa muộn đâu, *Khoya*,” Rafiq nhẹ nhàng nói. Giọng ông ta run run. “Giúp ta đi vào trong.”

Lời nói của Rafiq mang thực tại trở lại với Caleb. Hắn nhìn xuống lòng mình, thấy khẩu súng đang nằm im lìm trên tay và đưa ra quyết định. Hắn vào trong khu nhà khách và tìm thấy thứ mình cần trước khi quay trở ra chỗ Rafiq.

Rafiq không được ổn cho lắm. Ông ta run rẩy dữ dội, mọi màu sắc bị rút cạn khỏi gương mặt. “Cậu đang làm gì vậy, Caleb?” ông ta hỏi. Lần đầu tiên, nỗi sợ hãi hiển hiện trong ánh mắt ông ta.

Caleb lờ đi câu hỏi kia. Hắn kéo căng chiều dài sợi dây thừng đã mang ra và ra hiệu về phía hai bàn tay Rafiq. “Giờ chúng ra cho tôi.”

Rafiq lắc đầu. “Không. Cậu đang không là chính mình, Caleb. Đừng làm vậy!”

Caleb giữ sợi thừng căng thẳng trên tay rồi vòng quanh đầu Rafiq. Hắn kéo ngược ra sau bằng cả hai tay, lôi Rafiq vào trong nhà bằng sợi dây quanh cổ ông ta. Một vết máu kéo lê sau họ.

Rafiq không hề quấy đạp như Jair. Ông ta đã được huấn luyện quá kĩ lưỡng với tư cách một người lính nên không thể mắc lỗi đó được. Ông ta đặt tay quanh sợi dây thừng, cố làm giảm áp lực trên cổ họng mình.

Khi đã vào trong, Rafiq với ra sau, chộp lấy hai cánh tay Caleb, dùng sức nặng cơ thể mình để lăn về phía Caleb. Vậy là đủ để khiến Caleb mất thăng bằng. Rafiq lê người ngồi lên Caleb và đâm vào cùng vị trí mà Felipe đã dùng súng đánh hắn.

Đầu Caleb giật ngược ra sau và tầm nhìn của hắn mờ đi. Hắn cảm thấy đôi tay Rafiq bao quanh cổ mình, ngón cái ấn lên khí quản. Caleb nhấc chân lên rồi đá vào đầu gối bị thương của Rafiq. Vậy là đủ để lấy lại lợi thế. Khi Rafiq theo bản năng rút người lại để giữ lấy đầu gối, Caleb lăn người ngồi lên trên ông ta. Hắn liên tục đâm vào mặt Rafiq cho đến khi ông ta bất tỉnh.

Khi Rafiq mở mắt, Caleb có thể thấy ngay ông ta đang sợ hãi. Caleb đã trói ông ta vào một trong mấy chiếc ghế dài được đặt cạnh hồ bơi.

Caleb cảm thấy trong lòng như chết đi, nhưng khao khát trả thù vẫn chưa dịu lại. Hắn đã chờ giây phút này cả đời rồi, và không thể chối bỏ nó được.

Hắn ngồi trên mặt đất cạnh Rafiq. Con dao của hắn nằm hờ hững trên đầu gối và vẫn còn dính đầy máu của Jair. “Tôi nay ông sẽ phải chết, người anh em. Tôi muốn ông biết điều đó,” Caleb thăm thẳm. “Tôi sẽ ra tay mau lẹ nếu ông nói cho tôi nghe sự thật,” hắn dừng lại, “hoặc tôi có thể dùng con dao này và luyện tập tất cả những gì ông đã dạy tôi về cách tra tấn.”

“Caleb...” Giọng Rafiq run rẩy.

“Đó không phải tên tôi, Rafiq. Tôi không nhớ tên của mình. Nó đã bị tước đoạt khỏi tôi,” Caleb nói đều đều. “Ông có biết tại sao không?” Caleb nhìn lên Rafiq, vẻ mặt khắc nghiệt.

“Cậu không muốn làm thế này đâu, Caleb,” Rafiq nói.

“Không,” Caleb đáp và lắc đầu, “Tôi không muốn làm thế này.” Hắn cầm dao lên và chọc vào đầu gối Rafiq.

“DỪNG LẠI!” Rafiq hét lên. “Dừng lại!”

Caleb đặt con dao trở lại đầu gối. “Tôi không bao giờ muốn tổn hại ông, Rafiq. Không bao giờ! Nhưng ông phải trả giá cho những gì đã làm.”

Cả người Rafiq run rẩy dữ dội. Mồ hôi bao phủ cơ thể ông ta. “Và cậu cho là ta đã làm gì?”

“Tôi sẽ đưa ra các câu hỏi. Bắt đầu với câu quan trọng nhất: Chính ông đã đưa tôi tới chỗ Narweh đúng không?”

Rafiq nhìn hẩn chăm chăm một lúc lâu.

Caleb cảm thấy nước mắt lăn dài xuống má mình và hẩn nhanh chóng chùi đi bằng mu bàn tay. Hẩn không hề biết mình đang khóc. Đã quá lâu rồi hẩn không còn khóc lóc nữa, và đột nhiên hẩn dường như không thể ngừng được. Hẩn hắng giọng, “Sự im lặng của ông đã phản bội ông, Rafiq. Tôi đã mong ông sẽ chối bay chối biến. Tôi suýt nữa đã giết Felipe vì đã dám gợi ý chuyện đó.”

“Đó không phải sự thật, Caleb. Felipe là một kẻ dối trá,” Rafiq thì thào.

Caleb nhắm mắt và lau mặt lần nữa. Hẩn bất ngờ bật cười. “Ông muộn màng rồi. Và thiếu thuyết phục nữa. Nhưng cảm ơn, vì đã cố.”

“Ta đã nuôi nấng cậu,” Rafiq khản nài.

“Đúng vậy,” Caleb gật đầu. “Tôi nghĩ chính điều đó khiến sự phản bội của ông tồi tệ hơn nữa. Khi còn là một cậu bé, tôi đã tôn sùng ông. Ông chính là vị cứu tinh của tôi.”

“Ta đã đối xử tốt với cậu, Caleb. Ta đã cho cậu mọi điều trái tim cậu khao khát.” Có sự thành thật trong lời Rafiq nói.

“Tôi đã luôn thắc mắc tại sao ông lại đến cứu tôi. Ban đầu, tôi tưởng ông thương xót vì những gì Narweh đã làm. Tôi tưởng ông cứu tôi vì đã không thể cứu được em gái ông. Felipe kể với tôi ông đã giết bà ấy...và mẹ ông nữa. Có thật không?”

Rafiq quay mặt đi. “Cậu không hiểu những gì cậu đang nói đâu,” ông ta gay gắt nói.

“Vậy thì giải thích cho tôi đi. Ông sắp phải chết rồi. Cắt gánh nặng tâm hồn đi,” Caleb lạnh lùng nói.

Rafiq hít vào một hơi thật sâu rồi chậm chậm thở ra. “Còn vợ và con ta? Chuyện gì sẽ xảy ra với họ?”

Caleb chẳng cảm thấy gì cả. “Các con trai ông sẽ truy lùng tôi chứ?”

“Chúng còn quá nhỏ để làm thế, Caleb.”

“Tôi chỉ mới cỡ tuổi chúng vào lần đầu tiên tôi giết người. Thậm chí còn nhỏ hơn khi...” Hấn không nói tiếp được nữa.

“Chúng không giống chúng ta. Hãy thề với ta cậu sẽ để chúng yên và ta sẽ kể cho cậu chuyện cậu muốn biết.” Rafiq quay đầu nhìn Caleb.

Hấn gật đầu. “Tôi thề.”

Rafiq cũng gật đầu. Lệ dâng đầy mắt ông ta. “Cảm ơn cậu, Caleb.” Rafiq chuyển hướng nhìn lên trần nhà. “Ta biết cậu sẽ không tin ta, nhưng ta đã luôn ân hận về những gì đã xảy ra với cậu. Ta đã rất đau khổ và ta...ta đã cố bù đắp cho cậu.”

Caleb cảm nhận được một đợt nước mắt nóng hổi nhưng cố xoay sở để buông lời nhạo báng. “Cứ như có thứ gì có thể bù đắp cho những gì đã xảy ra với tôi vậy! Ông *biết* mà! Ông biết những chuyện chúng đã bắt tôi trải qua, cậu bé Mỹ đẹp đẽ mà mọi người gọi là Chó.” Caleb cầm dao lên, đâm vào đùi của Rafiq rồi xoắn lưỡi dao.

“Caleb!” Rafiq hét lớn. “Làm ơn!”

“Phải! Làm ơn! Tôi cũng từng van xin như thế. Tôi đã nói nhiều đến độ Narweh đã dùng từ đó để mà chế nhạo tôi.”

“Ta đã cho cậu cơ hội báo thù!”

“Báo thù không bao giờ có thể xóa bỏ những gì đã xảy ra! Sự phản bội của ông còn tệ hơn bất kì điều gì Narweh *từng* làm. Gã ta chưa bao giờ phản bội tôi. Gã đã cưỡng bức thể xác tôi, nhưng ông... Ông là người tôi yêu thương.”

Rafiq mê sảng vì đau và mất máu. “*Khoya*,” ông ta rên rỉ, “Ta xin lỗi.”

“Quá muộn rồi, Rafiq. Rất, rất, muộn màng rồi.”

Rafiq lắc đầu, “Vladek là một con quái vật. Hắn đã hủy hoại A’noud yêu dấu của ta. Hắn khiến con bé chống lại ta. Cha ta đã chết còn em gái ta thì lại mang thai đứa con hoang của Vladek! Ta quá mệt mỏi với sự phiến toái. Bọn ta đã gây gỗ và mẹ ta can vào. Ta không bao giờ có ý tổn hại họ. Họ là cuộc đời ta! Vladek đã cướp họ khỏi ta!”

“Ông đã giết họ! Ông phải chịu trách nhiệm!” Caleb rút dao khỏi đùi Rafiq và lắng nghe ông ta than khóc. Caleb chưa từng thấy thấy Rafiq khóc, và việc đó gây ra nhiều cảm xúc hắn không mong đợi. Hắn không muốn cảm thấy gì ngoài căm ghét, song hắn lại không thể.

Caleb cũng từng làm nhiều chuyện. Hắn đã giết chóc và tra tấn. Hắn đã đẩy nhiều phụ nữ vào cuộc đời mà hắn đã lên án Rafiq vì đã đẩy hắn vào. Caleb chẳng tốt đẹp gì hơn Rafiq cả. Hắn không xứng đáng với thứ gì tốt đẹp hơn. Caleb từng xin lỗi Livvie vì những gì đã làm. Hắn có ý thức thật, song lời xin lỗi không thể bôi xóa đi những hành động của hắn, cũng giống như Rafiq không thể xóa đi quá khứ của ông ta vậy.

Nếu Livvie có thể tha thứ, thì Caleb sẵn sàng thử.

Caleb quỳ lên và đặt tay lên mặt Rafiq, xoay đầu ông ta về phía mình. Rafiq nhìn vào mắt hắn và Caleb thấy được nỗi đau, có lẽ cả sự ăn năn nữa. Caleb cúi xuống và hôn lên hai má của Rafiq trước khi nhìn thẳng vào mắt ông ta. “Tôi tha thứ cho ông,” hắn thì thầm.

Rafiq mỉm cười yếu ớt và nhắm mắt lại.

Caleb chậm chậm với tay ra sau lấy súng và bắn vào tim Rafiq.

Sau đó, hắn tắm rửa cho thân thể Rafiq. Hắn làm sạch các vết máu rồi băng bó vết thương của ông ta bằng vải bông. Hắn khóc khi quấn chặt cái xác lại.

Vô cùng khó nhọc, hắn mang ông ta đi về phía một trong những khu vườn của Felipe rồi chôn cất người thân duy nhất hắn từng có.

CHƯƠNG 24

Ngày thứ 11: 5 giờ sáng

“Em đau à?” Caleb thì thầm. Hàng lông mày vàng hoe của anh nhíu lại vẻ lo lắng. Tôi chưa bao giờ thấy anh thế này. Trông anh thật hạnh phúc, bình yên.

Tôi vội lên và vuốt ve gương mặt đẹp đẽ của anh. “Em ổn.”

Anh lau mắt cho tôi, “Vậy tại sao em lại khóc?”

“Em không biết,” Tôi đáp và tiếp tục lướt tay trên mặt anh. “Em nghĩ mình chỉ đang hạnh phúc thôi.”

Anh mỉm cười, “Phản ứng kì lạ đối với hạnh phúc nhỉ, nhưng không sao.” Anh cúi xuống và liếm đi một giọt nước mắt của tôi.

Tôi vặn vẹo, “Anh đang làm gì vậy?” Tôi bật cười.

“Anh thấy tò mò,” anh thì thầm vẻ nghiêm túc.

“Về cái gì?”

“Liệu những giọt nước mắt hạnh phúc có vị giống với những giọt lệ buồn hay không,” anh đáp.

Lời anh nói khiến tôi khóc dữ hơn. Tôi không kiểm soát được chúng. Tôi đang quá choáng ngợp trước mọi chuyện. “Và?” tôi xoay sở hỏi.

“Anh nghĩ chúng ngọt ngào hơn,” anh đáp rồi hôn tôi, “nhưng có thể đó chỉ là do gương mặt em thôi.” Chúng tôi bật cười vang rền.

Tôi nghe thấy những giọng nói.

Tôi ngồi bật dậy trên giường. Trong vài giây, tôi quên mất mình đang ở đâu. Căn phòng rất nhỏ. Có chấn song trên các khung cửa sổ. Chiếc giường không phải của Caleb.

“Tôi không thể quay lại sau ba tiếng nữa. Tôi cần nói chuyện với cô ấy ngay lập tức,” một giọng đàn ông nói. Âm thanh đó rất quen thuộc, nhưng tôi không biết tại sao. Tôi gặp chút vấn đề trong việc nhận diện nó.

Là Reed. Caleb không có ở đây, nhớ không?

Tôi cảm thấy nước mắt lăn dài xuống má mình và nghẹn lại nơi cổ họng. Giờ tôi đã tỉnh giấc. Tôi nhớ ra mình đang ở đâu. Tôi đang ở trong bệnh viện. Caleb đi mất rồi. Tôi lại cô độc trong bóng tối lần nữa.

Mới vài giây trước thôi, tôi còn ôm Caleb trong tay. Chạm vào anh. Ngửi được anh. Nếm được da thịt anh trong miệng mình. Vậy mà bây giờ, anh đã ra đi. Tôi quên khuấy chuyện đó mất rồi.

Nỗi đau của việc hồi tưởng khiến hơi thở như bị rút cạn, và tôi cố hít sâu vào. Khi tôi thở ra, âm thanh theo đó chính là nỗi thống khổ nguyên sơ nhất. Anh vừa mới ở đây thôi mà. Anh vừa mới ở trong vòng tay tôi, vậy mà tôi đã mất anh rồi.

“Giúp tôi với! Làm ơn!” Tôi van xin. Tôi không biết mình đang cầu khẩn ai nữa. Có lẽ là Chúa trời. Cũng có lẽ là quỷ dữ. Tôi chỉ muốn đau đớn biến mất thôi.

Cửa phòng tôi bật mở.

“Olivia?!” Reed gọi to.

Tôi không nhận thấy anh ta. Tôi đang quỳ gối, đầu ấn xuống giường và khóc nức nở. Nhắm nghiền hai mắt, tôi ra lệnh cho mình ngủ lại. Tôi muốn quay về với những giấc mơ, quay về với Caleb. Tôi không thể thở được! Tôi không thở được khi không có anh. Tôi không muốn.

“Có chuyện gì thế?” Reed gấp gáp hỏi, “Cô bị đau à? Nói với tôi đi!”

Đi đi, đi đi, đi đi.

“Đây là bệnh viện, Đặc vụ Reed! Làm ơn cất súng đi!” một người phụ nữ nói.

“Em yêu anh, Caleb. Em yêu anh! Nếu anh có quan tâm đến em...làm ơn, đừng làm thế này! Làm ơn, đừng bỏ em. Em không biết sống sao nếu thiếu anh. Đừng bắt em cố quay về là con người em không còn biết đến nữa.”

“Livvie...”

“Không!”

Tôi thét lên trong đau khổ. Tôi không kiềm chế được. Nếu có thể tôi đã làm rồi. Tôi biết họ đang quan sát mình. Tôi có thể cảm thấy ánh nhìn bóng rắt của họ trên lưng mình. Họ không hiểu. Không ai hiểu cả. Tôi hoàn toàn đơn độc và đó là lỗi của Caleb.

“Làm ơn,” Tôi van vãn. “Làm ơn khiến nó dừng lại đi.”

“Cô Ruiz” Reed thận trọng lên tiếng. “Livvie?”

“Lùi lại đi, Đặc vụ Reed. Hiện tại cô ấy đang trong cơn suy sụp và có thể khiến anh bị thương nếu anh đến quá gần. Hãy chờ đến khi có yêu cầu khác,” người phụ nữ nói.

“Cô ấy sẽ không làm tổn thương ai cả. Tôi sẽ thử vận may của mình,” Reed nói.

“Thưa ngài –“

“Cô ấy là nhân chứng trong một vụ điều tra của cục, và tôi cần phải nói chuyện với cô ấy ngay bây giờ. Tôi không muốn cô ấy bị tiêm thuốc an

thần. Ra ngoài!” Reed hét lên và sự hiện diện của anh ta bắt đầu thâm nhập qua màn sương mù đau khổ của tôi.

Tôi cứ liên tục nói với bản thân phải hít thở. Tôi cứ liên tục tự nhắc rằng mình đã ở đây nhiều ngày rồi. Caleb đã ra đi nhiều ngày rồi. Anh không có ở đây. Tôi chưa bao giờ chạm được vào anh. Chưa bao giờ ôm anh.

“Hãy sống vì anh, Mèo Con. Hãy là tất cả những gì em không thể khi ở bên anh. Hãy đến trường. Gặp một chàng trai bình thường và yêu anh ta. Quên anh đi.”

“Em không thể!” Tôi hét lên giữa hư không.

Thở đi!

Thở đi!

Thở đi.

Thở đi.

Tôi nghe thấy tiếng cửa mở ra và đóng lại. Tôi tự hỏi liệu đã được ở một mình chưa, song lại không thể bắt mình nhìn lên. Một bàn tay ngập ngừng chạm vào lưng tôi và tôi sụt sùi.

“Livvie?” Reed nói.

“Đi đi,” tôi nức nở.

“Tôi...không thể để cô thế này được,” anh ta nói. Dường như anh ta thấy không thoải mái lắm.

“Tôi ổn. Làm ơn, đi đi.”

“Cô không ổn. Cô là một mớ hỗn loạn,” anh ta giận dữ nói.

“Sao anh lại ở đây?” Tôi thì thào. Nói chuyện với Reed kéo tôi khỏi giấc mơ và nỗi đau. Tôi không chắc mình đã sẵn sàng. Tôi vẫn còn quá tê

tái và chưa thể đối mặt với anh ta.

“Đã có tiến triển trong vụ án của tôi. Tất cả đang diễn ra rất nhanh.”

“Thế có nghĩa là sao hả Reed?” Tôi mệt mỏi hỏi.

Anh ta thở dài nặng nhọc, như thể đang gánh chịu một sức nặng ghê gớm. Chuyện đó khiến tôi thấy tò mò. “Tôi đến...để nghe phần còn lại của câu chuyện.”

Tim tôi bắt đầu tăng tốc. Vụ án có tiến triển, anh ta đã nói thế. Tôi biết Reed đang nói dối, nhưng về chuyện gì chứ?

Caleb!

Tôi ngồi bật dậy, văng vắt mất một giây trước khi Reed giữ tôi ngồi vững lại. Tôi túm lấy áo khoác của Reed và kéo anh ta lại gần. Tôi đang phát điên. Đôi tay Reed chộp lấy vai tôi và đẩy. Rất mạnh. Khi tôi ngã ra sau, anh ta nắm lấy một bên cẳng tay tôi rồi nhanh chóng kéo tôi lên giường. Tôi chửi bới, quơ quào và đâm đá anh ta, nhưng trước khi tôi kịp nhận ra, anh ta đã ghim hai cánh tay tôi lên ngực rồi ngồi lên chân tôi.

“Xuống khỏi người tôi!”

“Bình tĩnh lại!”

Lần đầu tiên kể từ khi Reed bước vào, tôi thực sự nhìn anh ta. Anh ta đang thở hổn hển, mái tóc đen của anh ta là một mớ hỗn loạn hết như tình trạng của chiếc áo sơ-mi và áo khoác vậy.

“Anh tìm ra xác của anh ấy à?” Tôi thì thào. Tôi không biết mình sẽ làm gì nếu anh ta nói có nữa.

“Cái gì? Không. Không!” Reed nói. Vẻ mặt chuyển từ giận dữ sang xót xa.

Thông tin đó quả là nhẹ nhõm, song tôi lại không thể ngừng khóc được. Reed từ từ thả tôi ra, và tôi lăn người nằm nghiêng lại, quay lưng về phía anh ta. Reed xoa xoa lưng tôi, nhưng rồi hình như nhận ra việc mình đang làm nên rời đi. Tôi nghe thấy tiếng anh ta ngồi xuống ghế.

“Có chuyện gì vậy?” Sau vài phút, anh ta hỏi.

Tiếng sụt sịt của tôi đã lắng đi, và tôi đáp, “Ác mộng thôi. À thì, cũng không phải. Phần duy nhất tôi tệ chính là tỉnh giấc và nhận ra...” Tôi không nói tiếp được nữa.

Reed im lặng một lúc lâu. Tôi cũng im lặng. Đang là giữa đêm, và sự hiện diện của anh ta là một điềm báo đen tối. Có gì đó đã xảy ra, và dù rất hiểu kì – tôi không hề muốn biết.

Cuối cùng, Reed hắng giọng, “Nếu mơ là như thế, vậy thì hãy để cho tôi tiếp tục ngủ,” anh ta thì thầm. Tôi không ngạc nhiên khi anh ta biết Shakespeare. Reed là một người đàn ông vô cùng thông minh.

Tôi mỉm cười mặc cho nỗi buồn trong lòng, “*Đêm Thứ Mười Hai*, Sebastian đã nói những lời đó với Olivia.”

“Tôi biết. Tôi đã học đến lớp mười một mà,” anh ta nói. Nụ cười anh ta rất nhàn nhõ.

“Chẳng phải chuyện đó cách đây đã một triệu năm rồi sao? Tôi ngạc nhiên khi anh vẫn còn nhớ đấy,” tôi thì thầm. Mặt tôi có cảm giác cứng ngắc do nước mắt khô lại, và tôi dám chắc mặt mình nhếch nhác lắm, nhưng cuối cùng tôi cũng bắt đầu thấy khá hơn một chút. Những ý nghĩ cùng kí ức của mấy ngày vừa qua từ từ liên kết lại trong đầu tôi, và sự sáng suốt dần quay trở về. Tôi từng nghe nói rằng, thời gian sẽ chữa lành mọi vết thương, song nếu một giấc mơ có thể kéo bạn lún sâu vào quá khứ, bạn sẽ không thể nhớ được hiện tại nữa, tôi không chắc những vết thương của mình sẽ lành lại. Caleb sống trong những giấc mơ của tôi.

“Tôi nhớ chút chút thôi, Cô Ruiz,” Reed nói.

Tôi lặn người nằm ngửa ra và nhìn đăm đăm lên trần nhà. Chiếc bóng đèn nhấp nháy trong phòng tôi đã được thay từ lâu, nhưng tôi vẫn có thể nghe thấy tiếng rì rì, theo sau đó là: *chóp-tắt-chóp-tắt-ro ro-chóp*. “Sao anh lại ở đây hả Reed?” Tôi thì thảo. Tôi tập trung vào trần nhà, tập trung vào hơi thở của mình, và cố chuẩn bị tinh thần đón nhận những gì sắp nghe.

“Tôi nói rồi, là để nghe nốt câu chuyện của cô,” anh ta nói rất nghiêm túc.

“Đó không phải lý do duy nhất, đúng không?”

“Đúng. Đúng là không phải.” Anh ta hắng giọng lần nữa, “Cái tên James Cole có ý nghĩa gì với cô không?”

Tôi thấy bối rối. “Không. Sao thế?”

“Nó được đề xuất và tôi cần biết, thế thôi,” Reed nói. “Không sao. Tôi đoán nó không quan trọng.”

“Anh sẽ không hỏi nếu chuyện đó không quan trọng, Reed.” Anh ta đã gọi hứng thú trong tôi và tôi xoay sở ngồi dậy để có thể thấy mặt và đánh giá anh ta rõ ràng hơn. Trông anh ta giống như không ngủ nhiều ngày rồi vậy.

Reed nghiêng người tới, hai cánh tay chống trên đầu gối. “Tôi đến để cho cô biết các cáo buộc chống lại cô đã bị xóa bỏ.” Anh ta vội vàng nói, dứt khoát nhưng đầy hàm ý gì đó. “Khi cô đã được bác sĩ chẩn đoán là ổn, tôi được lệnh phải thăm vấn cô. Kí thêm một số giấy tờ là cô có thể rời khỏi đây hôm nay.”

“Cái gì?!” Tôi thốt lên, tâm trí quay cuồng. Quả một tin tức gây sốc với cơ thể tôi. Tôi vẫn chưa sẵn sàng rời đi. Tôi vẫn chưa sẵn sàng bắt đầu lại.

Tôi vẫn chưa sẵn sàng chấp nhận rằng Caleb đã đi rồi và tôi phải đơn độc đối diện với thế giới.

“Chúng tôi biết nơi buổi đấu giá sẽ diễn ra và cũng biết vài người sẽ tham dự,” anh ta nói. “Tôi ước có thể cho cô biết nhiều hơn, nhưng tôi đã được lệnh phải giữ kín thông tin. Tất cả những gì tôi có thể nói, đó là mọi chuyện kết thúc rồi, Livvie. Cô được tự do. Và cô được an toàn. Cô sẽ lấy lại được cuộc đời mình, và những nạn nhân khác cũng thế.”

Nhịp tim tôi dường như rất chậm chạp. Tôi không thể để Reed rời đi khi chưa biết hết mọi chuyện được. Tôi cần anh ta phải hiểu. Thông tin, bằng chứng là điều kiện trao đổi duy nhất của tôi. Nếu anh ta không cần nó, xem như tôi mất trắng. “L-làm sao anh biết nơi tổ chức đấu giá?” tôi điên cuồng hỏi.

Reed nhìn tôi, “Sao cô lại hỏi thế?” anh ta hỏi, nheo mắt lại, “Cô còn gì chưa kể với tôi sao?”

“Làm ơn đi, Reed. Anh phải nói cho tôi những gì anh biết. Tôi đã móc hết ruột gan của mình ra cho anh suốt một tuần rồi. Tôi vừa qua rồi. Làm ơn đừng giữ tôi trong bóng tối nữa. Tôi xứng đáng được biết mà!” Tôi đang van xin anh ta, nhưng lại không hề thấy nhục nhã.

“Vụ này phức tạp hơn nhiều so những gì người ta nghĩ, Cô Ruiz à. Ở thời điểm này, nó đã vượt khỏi tầm tay tôi rồi. Sở Điều Tra Liên Bang ở Pakistan đã chấp nhận thành lập một lực lượng đặc nhiệm chung.” Gương mặt Reed trở nên chua chát, “Ồ, nhưng tôi đã đảm bảo sự liên quan của mình sẽ được đề cập đến trong báo cáo!” Reed đứng dậy và bắt đầu đi đi lại lại. Con giận và sự chán nản của anh ta rất rõ ràng, nhưng tôi không hiểu nó đến từ đâu.

“Thế có nghĩa là sao, Reed? Chuyện gì sẽ xảy ra khi họ đã bắt được hết tất cả?” Tôi muốn xuống khỏi giường và theo chân Reed trong khi anh ta đi

đi lại lại trong căn phòng nhỏ, nhưng tôi biết việc đó sẽ chỉ khiến anh ta thấy phiền phức và anh ta có thể sẽ không chịu kể tôi nghe bất kì điều gì.

“Còn tùy,” anh ta nói qua hàm răng nghiến chặt. Anh ta đứng yên trong một phút, ngẫm nghĩ gì đó. Khi đã quay về từ trong suy tưởng, anh ta nhìn tôi và tôi thấy được sự hối tiếc trong mắt anh ta. Tim tôi gần như ngừng đập.

“Sẽ không có phiên tòa nào cả,” Reed nói. Anh ta lại bắt đầu đi lại, một nắm tay đặt lên sau gáy. “Tôi biết thế nào chuyện cũng thế này. Tôi không muốn tin, nhưng tôi biết. Tôi đã tranh cãi với sếp của mình suốt mấy giờ qua. Sẽ có...” Reed dường như rất luống cuống. “Sẽ có rất nhiều lệnh bắt giữ, tôi chắc chắn đấy. Những người bị đem đầu giá không nghi ngờ gì sẽ được đưa đến nơi trú ẩn, nhưng... sẽ không có công lý được thực thi. Không phải kiểu mà những nạn nhân đó đáng được hưởng.”

“Sao lại thế được?” Tôi nắc lên. “Sao anh có thể để chuyện đó xảy ra?”

“Rafiq là một sĩ quan cao cấp trong Quân Đội Pakistan, Livvie ạ. Chính phủ của ông ta sẽ không cho phép một vụ tai tiếng lọt ra ngoài. Họ đồng ý để cho chính phủ của ta tham gia vào cuộc đột kích với điều kiện giữ cho người của họ tránh khỏi vụ này. Khi cuộc hỗn loạn kết thúc, họ sẽ là người quyết định ai có mặt và ai không có mặt, đó là cách vận hành của các tổ chức chính trị quốc tế.”

Tôi cảm thấy như có ai đó vừa dùng đòn gối nặng đập vào ngực mình vậy. Lần thứ hai trong đời, tôi hiểu được khao khát báo thù của Caleb. Tôi có thể giết người. Tôi đã từng làm vậy và không hề cảm thấy tội tệ. Có một số người đáng phải chết.

Nước mắt không ngừng tuôn rơi, gần như thấm ướt cả người tôi. Dù vậy nhưng tôi không hề buồn. Tôi đang tràn ngập giận dữ mà lại chẳng có cách nào để xả ra. Chẳng có ai để giết, chẳng có vật gì để đâm đá và chẳng có nơi nào để đi.

“Reed,” Tôi sụt sùi, “Tôi cần phải nói cho anh nghe chuyện này. Làm ơn, xin hãy cố gắng hiểu. Tôi cần sự giúp đỡ của anh.” Hai bàn tay tôi đan chặt vào nhau, và tôi giữ chúng sát lồng ngực đến độ có cảm giác ngón cái sẽ để lại một vết bầm.

Reed vuốt mặt bằng cả hai tay, “Làm ơn đừng nói với tôi chuyện có dính tới trách nhiệm, Cô Ruiz. Hiện tại tôi không thể làm gì hết, và nếu tôi phải bắt giữ cô trở lại, thì việc đó sẽ đặt một dấu chấm hết khôn nạn cho một ngày vốn dĩ đã rất khôn nạn đấy. Tất cả những gì tôi có chỉ là sự liêm chính thôi. Đừng buộc tôi phải chọn giữa nó và cô.”

“Làm ơn mà Reed! Tôi phải kể nốt phần còn lại của câu chuyện cho anh,” tôi van vãn. Đó sẽ là phần quan trọng nhất, phần mà tôi đã giữ lại cho đến khi biết được mình có thể tin Reed. Chỉ mong là tôi đã không quá muộn.

“Tôi đã nghe hết toàn bộ những gì cần biết. công việc của tôi là điều tra các vụ việc ở biên giới. Cô đã thoát khỏi các cáo buộc. Trách nhiệm của tôi là định vị nơi đấu giá – hết chuyện. Tôi đã làm xong việc của mình. Tôi đến là để nói cho cô biết cô được tự do rời đi, và tôi sẵn sàng lắng nghe phần còn lại của câu chuyện nếu việc đó khiến cô nhẹ nhõm, nhưng nếu cô chỉ kéo thêm trách nhiệm về mình thì tôi sẽ không nghe đâu. Vì nếu nghe, tôi sẽ phải nhúng tay vào. Cô hiểu chưa?”

Reed đang giận dữ, nhưng tôi chẳng quan tâm. Caleb quá quan trọng. Anh đã hi sinh quá nhiều vì tôi, thậm chí đến độ bảo vệ tôi khỏi chính bản thân mình. Lẽ ra tôi đã đi theo anh đến bất kì đâu, làm bất kì chuyện gì anh yêu cầu, song anh lại quan tâm đủ nhiều để không cho phép tôi làm vậy. Theo những gì tôi biết, anh sẽ đến buổi đấu giá, cố giết cho được Vladek và rồi để bản thân bị giết trong quá trình đó. Đến lượt tôi cứu anh rồi.

“Làm ơn,” tôi van nài, “anh phải giúp anh ấy. Nếu anh bắt anh ấy, tôi biết anh ấy sẽ sống. Không thể biết được chuyện gì sẽ xảy ra nếu anh ấy ở

Pakistan. Chính anh đã nói mà, Rafiq nắm rất nhiều quyền lực ở đó. Làm ơn! Xin anh, Reed! Hãy giúp anh ấy.”

Reed đứng bất động như chết, nhưng lồng ngực vẫn điên cuồng nâng lên hạ xuống theo từng nhịp thở. “Cô đang nói với tôi rằng Caleb vẫn còn sống?” Reed rít lên.

Tim tôi đập như chạy đua. “Không. Vẫn chưa chắc. Nhưng nếu anh ấy còn sống? Anh có thể giúp anh ấy không?”

“Chết tiệt thật, Livvie!” Reed đá chiếc ghế, “Cô đã nói dối tôi!”

“*Có thể!* Có thể tôi đã làm thế,” tôi nài nỉ. Tôi không biết liệu nói ra mọi thứ dưới dạng giả thuyết có thay đổi được gì không, nhưng tôi phải thử. Tôi phải biết liệu Reed có thể giúp tôi không. Tôi phải biết liệu anh ta có sẽ làm hay không. “Tôi cần thời gian mà anh thì chẳng chịu cho tôi tí ti nào cả,” tôi bật khóc, “Anh bước vào đây, hỏi tôi đủ loại câu hỏi và gọi tôi là một kẻ khủng bố chết giẫm. Tôi phải làm gì đây?”

“Lẽ ra cô nên nói cho tôi sự thật! Thỏa thuận là thế mà. Cô kể sự thật cho tôi nghe và tôi giúp đỡ cô,” Reed nói và tiếp tục đi đi lại lại.

“Tôi có nói cho anh sự thật! Tôi đã kể cho anh mọi điều anh muốn biết. Tôi đã giúp anh tìm ra buổi đấu giá, nhưng giờ anh ở đây – bảo tôi rằng sẽ không có công lý! Thế thì ai mới là kẻ dối trá hả, Reed?” Tôi hét lớn.

Reed quay lại và nhìn tôi trừng trừng. Trông anh ta có đủ mọi sắc thái: giận dữ, kiệt sức và buồn bã. Cuối cùng, anh ta quay đi và ngồi sụp xuống ghế.

“Reed?” Tôi rón rén lại gần hơn.

“Tôi không làm được gì cả, Livvie. Đội đặc nhiệm đã lên đường rồi và FIA đang nắm quyền chỉ huy,” anh ta nói.

Lời anh ta nói lặp đi lặp lại trong đầu tôi cho đến khi ý nghĩa thật sự hiện ra: Tôi sẽ không bao giờ gặp lại Caleb nữa. Tôi cảm thấy trong lòng chết đi. Trống rỗng. Hư không. Bị bỏ sống.

“Phải...có cách nào đó chứ,” tôi khản giọng nói.

Reed lắc đầu.

Trong tâm trí, tôi có thể nghe tiếng mình hét lên. Tôi có thể nhìn thấy mình tự cào cào da thịt và vò đầu bứt tóc. Trong thực tại, tôi bất động, không có nước mắt, không có la hét, không có thịt da bị xé khỏi xương.

Reed lặng thinh. Anh ta không thể giúp tôi. Không ai có thể cả.

Suy nghĩ của tôi quay về với Caleb và những ngày cuối cùng ở bên nhau của chúng tôi.

Caleb đã đi nhiều giờ rồi. Tôi ngồi trên sàn nhà, bên cạnh khẩu súng của anh, chờ đợi chuyện gì đó xảy ra, bất kì chuyện gì. Rất nhiều lần tôi đã nghĩ đến việc rời khỏi phòng và đi tìm anh, song vẫn cứ cố thuyết phục bản thân từ bỏ ý định. Caleb đã bảo phải đợi. Vậy là tôi đợi.

Cảm giác sợ hãi bắt đầu trời dậy khi tôi thấy ánh sáng len lỏi qua những tấm màn. Mặt trời đang mọc mà Caleb vẫn chưa quay lại. Tôi thắc mắc không biết Celia có trở lại không, nhưng tôi ngờ rằng chuyện đó sẽ xảy ra. Cầu nối giữa chúng tôi đã bị thiêu rụi hoàn toàn rồi. Niềm an ủi duy nhất chính là biết rằng cô ấy sẽ giữ cho Felipe không tổn hại tôi.

Đột nhiên, có một tiếng “thịch” rất lớn ở cửa, rồi một tiếng nữa. Tim tôi gần như nhảy vọt lên hòng, nhưng rồi tôi nhớ ra Caleb có nói anh sẽ gõ cửa hai lần. Tôi với tay lấy súng, chỉ để đề phòng.

Tôi quan sát tay nắm cửa quay và khi cánh cửa mở toang, tôi gần như không thể tiếp nhận được điều mình đang thấy. Caleb đứng ở ngưỡng cửa.

Người anh phủ đầy bùn đất. Máu dính ở khắp nơi.

“Caleb?” tôi xoay sở thì thảo, nhưng vẫn chưa thể di chuyển.

Caleb không chịu rời khỏi ngưỡng cửa. Anh chỉ đứng đó, hai mắt nhìn đắm đắm vào một điểm xa xôi. Trông anh như vừa mới khóc xong. Đôi mắt xanh lam của anh đỏ ngầy và sưng húp. Có một vết cắt trên trán Caleb và máu đang rỉ xuống mắt anh. Anh không hề chớp mắt.

Ngay lập tức, tôi rơi lệ. Có chuyện gì đó rất khủng khiếp đã xảy ra. Điều gì đó vô cùng tồi tệ! Chầm chậm, tôi đứng lên. Chộp lấy chiếc sơ mi Caleb để lại, tôi trông nó quá đầu. Chúng tôi phải đi và chuyện toát khỏi đây phải tùy thuộc vào tôi. Tôi lục lọi tìm kiếm một chiếc quần dài, nhưng thay vào đó lại tìm thấy chiếc quần lót ống rộng của Caleb.

Caleb vẫn không hề di chuyển.

“Caleb?” tôi thì thảo và tiến lại gần hơn. Khuôn miệng anh hơi trễ xuống, như thể sắp khóc, nhưng rồi sau đó gương mặt lại anh quay trở về trạng thái như bị thôi miên. “Anh làm em sợ đấy, Caleb. Làm ơn, nói gì đi,” tôi sụt sịt.

Nước mắt rơi xuống từ đôi mắt mở to của anh.

Tôi không thể chịu nổi khi nhìn thấy anh đau đớn đến vậy mà không biết lý do tại sao. Tôi lao tới và vòng hai cánh tay quanh người anh. “Xin anh, Caleb! Tỉnh lại đi mà!”

Trọng lượng của anh đổ sụp lên tôi và chúng tôi ngã xuống. Khi tôi nằm ngửa trên sàn, Caleb kéo tôi lại gần và bật ra tiếng gào khóc đau đớn vào lồng ngực tôi. Âm thanh đó khiến tôi hoảng loạn và tôi vòng hai cánh tay quanh anh, ôm anh chặt như anh đang ôm tôi vậy. Đó là tất cả những gì tôi có thể làm. Cả người anh rung lên và chấn động với những tiếng nức nở quặn thắt ruột gan. Tôi có cảm giác như một con dao đang chôn chặt trong

ruột mình và ai đó liên tục vặn xoắn nó. Điều duy nhất tôi có thể làm để không phải thét lên đó là ôm lấy anh.

Tay tôi run run khi vuốt mái tóc anh, “Suyt, Caleb. Suyt. Không sao rồi. Dù có là chuyện gì thì cũng ổn rồi.” Tôi sụt sùi khi anh ôm tôi chặt hơn nữa và cổ vùi mình sâu hơn vào ngực tôi.

Tóc anh cứng còng và khô rang – dính đầy đất cát.

Anh đã đào đất. Người anh dính đầy máu.

“Yên nào, anh yêu,” Tôi thăm thì và tiếp tục vuốt tóc Caleb. Anh gần như không để tôi hít thở vì vòng ôm quá chặt. “Đây là máu của ai vậy?”

Tôi cảm thấy anh đang lắc đầu, nhanh và giận dữ. Anh vô tình thúc vào cằm tôi và tôi nhắm mắt. “Được rồi. Không sao. Em không cần phải biết đâu.”

Tôi bối rối không biết làm sao để hiểu được anh. Người đàn ông trong vòng tay tôi không phải Caleb, anh ấy chỉ là vỏ bọc của một con người bình thường. Tôi đã có những nghi ngờ về việc máu trên người Caleb là của ai, nhưng tôi không màng nói ra.

Anh đã giết người bạn duy nhất của mình. Vì tôi.

Lòng ngực tôi rung lên vì những tiếng nức nở cố kiềm nén. Caleb cần tôi, và tôi không thể giúp anh bằng cách suy sụp được. “Chúng ta phải đi thôi, Caleb,” tôi thì thầm. “Ở đây không an toàn cho chúng ta đâu.”

Caleb di chuyển rất nhanh. Anh nhấc người khỏi lòng ngực tôi và giam giữ tôi bằng cơ thể mình. Trông anh rất hoang dại và ngay lập tức tôi biết mình không nên kêu thét. Mắt anh rà khắp người tôi, nhanh chóng di chuyển từ mắt, đến miệng, đến cổ và cuối cùng là đến chân tôi. Tôi không chắc anh có biết tôi là ai không nữa.

Những ngón tay tôi đau nhói do bị rút khỏi tóc anh quá đột ngột. Còn rất nhiều lọn đang quấn vào tay tôi. Không hề động đậy, tôi dời mắt đến tay mình. Caleb nhìn theo mắt tôi và khi tôi chậm chậm nhấc tay lên, anh quan sát nó một cách chăm chú. Tôi đặt những ngón tay lên vết thương trên đầu anh, lau đi vết máu. Nó cần được may lại. Caleb nhắm mắt lại và để tôi chạm vào anh.

“Chúng ta phải đi. Xin anh...đi thôi,” Tôi lặp lại. Hai mắt Caleb bừng mở và tập trung vào mặt tôi. Suốt nhiều giây liền, tất cả những gì anh làm chỉ là nhìn đắm đắm.

“Của anh,” anh thì thào.

“Của anh,” tôi nói.

Caleb hạ miệng xuống miệng tôi dữ dội đến độ suýt nữa tôi đã đẩy anh ra. Thời điểm quả là tồi tệ. Mạng sống của chúng tôi đang trong vòng nguy hiểm. Nhưng Caleb cần tôi. Anh cần được ở gần và tôi sẽ trao cho anh điều đó bởi tôi mắc nợ anh.

Gạt nỗi sợ hãi sang một bên, tôi hé môi và để cho lưỡi anh xâm chiếm miệng mình. Anh rền rĩ khi tôi quấn hai cánh tay quanh người anh và kéo anh xuống bên trên mình. Tôi kéo giạt chiếc sơ-mi dính bẩn của anh và anh dứt khỏi nụ hôn chỉ vừa đủ lâu để lôi nó qua khỏi đầu. Cát và máu, tôi chắc thế, rơi xuống mặt tôi, nhưng tôi chỉ dùng mu bàn tay chùi chúng đi và tiếp tục hôn Caleb.

Đôi tay anh như ở khắp mọi chỗ cùng một lúc, chạm vào tóc tôi, kéo tôi lại gần, siết lấy hai bầu ngực tôi. Đôi gối anh len vào giữa hai gối tôi, đẩy chúng tách ra. Tôi mở chân và để cho bụng dưới của Caleb áp vào mình. Tôi có thể cảm thấy nơi nam tính của anh, bị giam giữ trong chiếc quần bò, ấn lên đùi trong của mình.

Trong lúc chúng tôi vô vấp lấy nhau, một phần tính cách hoang dã của anh đã ngấm vào tôi và trước khi kịp nhận ra, tôi đã đẩy anh sang một bên.

Anh tóm lấy áo của tôi và bật ra âm thanh mà tôi hiểu là lời cảnh báo.

“Của anh, Caleb. Em hứa,” tôi nói. Tôi nắm vạt áo sơ mi rồi kéo qua khỏi đầu, phơi bày bộ ngực của mình cho Caleb. Khuôn miệng của anh ập tới, khiến tôi phải kêu lên và ôm anh vào ngực mình. Tôi ngồi giạng chân trên hông anh, cọ xát lên người anh qua lớp vải quần áo của hai chúng tôi.

Mặc cho hành động dữ dội đầy tính thú của Caleb, anh không hề khiến tôi bị đau. Anh có thể đã làm vậy, nếu tôi cho anh một lý do, song tôi lại đang rộng mở với anh, như nước với một hòn sỏi vậy. Khi miệng anh dứt khỏi một bên nhũ hoa của tôi, tôi dang nốt cho anh bên còn lại.

“Em yêu anh,” tôi nói và vuốt ve tóc anh. Anh rên rỉ.

Caleb sẽ không bao giờ hối tiếc về sự hi sinh anh đã dành cho tôi. Tôi sẽ đảm bảo việc đó. Trong phần còn lại của cuộc đời mình, tôi sẽ trao hết cho Caleb từng phân tình yêu mà tôi dành để sẻ chia. Tôi là của anh và anh là của tôi, đó là tất cả.

Tôi đẩy vai Caleb, đẩy anh nằm xuống sàn. Rồi tôi nằm xuống theo, đặt toàn bộ sức nặng của mình lên anh. Tay anh tìm thấy cạp quần short của tôi và đẩy. Tôi với ra sau, và cùng nhau, chúng tôi đẩy lẫn vạt kia xuống khỏi chân tôi.

Tôi ghét cái cảm giác chiếc quần bò vấy bẩn của Caleb cọ xát lên da thịt trần trụi của mình. “Cởi thứ này ra đi,” tôi nói. Tôi giúp anh đẩy chiếc quần xuống mắt cá chân. Hai bàn chân anh để trần và bám đầy bụi đất, song tôi lại đang bận tâm đến việc ở gần Caleb hết mức có thể hơn.

‘Cậu nhỏ’ của Caleb bật lên giữa hai chúng tôi như một vật sống. Chúng tôi cùng lúc với tay cầm lấy nó, tay anh trên tay tôi, rồi đưa nó vào giữa hai chân tôi. Tôi vẫn còn đau rát, nhưng đã ẩm ướt, và ngọn giáo của Caleb trượt vào bên trong tôi vô cùng dễ dàng. Caleb ghì lấy hông tôi, kéo tôi xuống khi anh đẩy lên.

“Ôi, chúa ơi,” tôi kêu lên. Móng tay tôi cắm vào ngực anh, cào xước da anh, nhưng Caleb chỉ rên rỉ và ấn vào trong tôi lần nữa. Lần nữa. Rồi lần nữa.

Tôi ngã về trước, tay chống hai bên đầu Caleb. Tôi đang lênh đênh trong biển khoái cảm lẫn dục vọng đầy ám ảnh. Cong lưng lên, tôi khiêu khích Caleb bằng đầu ngực mình và anh mút nó vào khuôn miệng đói khát của mình. Tôi cảm thấy ‘cô bé’ của mình siết chặt hơn quanh mũi giáo của anh. Tôi rên rỉ khi cơn cực khoái kéo đến và Caleb giao hoan với tôi mạnh mẽ hơn nữa, mút tôi sâu hơn vào miệng mình. Tôi không còn chút hơi sức nào để kêu nữa. Cứng người lại bên trên anh, tôi để anh tiếp tục giao hoan với mình dù tôi đã lên đỉnh.

Miệng anh dứt khỏi bầu ngực tôi với một tiếng ‘póc’ rất lớn, và rồi tiếng kêu của Caleb tràn ngập cả phòng khi tinh dịch của anh lấp đầy ‘cô bé’ của tôi. Từng dòng, từng dòng chất lỏng nóng bỏng tràn ngập bên trong tôi, vậy mà tôi vẫn chưa thấy đủ. Tôi muốn Caleb ở trong mình vĩnh viễn. Tôi đổ sập bên trên anh, yêu cái cách cơ thể mình nâng lên hạ xuống theo từng nhịp thở của anh.

“Livvie?” anh thì thầm.

Tôi chống người lên bằng một bên khuỷu tay và vuốt ve mặt anh với bàn tay còn lại. “Vâng,” tôi nói. Nước mắt khiến hình ảnh anh trở nên nhòe nhoẹt, nhưng tôi có thể thấy anh đã quay trở lại, từ bất kì chỗ nào anh đã ở.

“Em ổn không? Anh làm em đau à?!” Nghe chừng anh rất hoảng hốt.

“Em ổn, Caleb. Em ổn. Em lo cho anh hơn,” tôi nói. Tôi cúi xuống và hôn lên môi anh. Khi lùi lại, tim tôi đau nhói khi thấy anh quay mặt khỏi mình.

“Đừng nhìn anh, Livvie,” anh thì thào.

“Caleb, đừng.” Tôi cố làm anh nhìn mình, nhưng bỗng nhiên anh ngồi dậy và đặt đầu tôi lên vai anh, vị trí mà tôi không thể nhìn thấy anh. Tôi có thể cảm nhận được anh trượt ra khỏi mình, và tinh dịch của anh lại càng củng cố thêm hệ quả kia.

“Anh không đối diện được với chuyện đó, được chưa? Anh –“ từ ngữ như nghẹn lại trong cổ anh.

“Được,” tôi thì thảo và ôm anh trong tay thêm vài giây nữa.

“Chúng ta phải đi thôi,” anh nói.

Chầm chậm, chúng tôi rời nhau ra. Nước mắt làm mắt tôi đau nhói, nhưng tôi sẽ không để chúng rơi xuống. Caleb cần tôi phải mạnh mẽ, và tôi quyết tâm sẽ trao cho anh mọi điều anh cần.

Lặng lẽ, chúng tôi đi quanh phòng để làm những việc cần thiết. Caleb mặc quần vào với vẻ mặt nhăn nhó và bắt đầu chặn cửa. Tôi khiến bản thân hữu dụng bằng cách tìm một chiếc túi và ném mọi thứ mà tôi nghĩ chúng tôi có thể cần đến vào: súng, quần áo, hộp sơ cứu tôi tìm thấy trong phòng tắm. Dù không nhiều nhưng cũng khá quan trọng.

Caleb bước vào phòng tắm và vặn mở vòi sen. Tôi không nghĩ chúng tôi có thời gian để tắm táp, nhưng tôi biết tốt hơn là không nên hỏi. Bằng đôi tay run rẩy, anh cởi quần và bước vào bên dưới dòng nước. Máu và bụi đất nhanh chóng phủ lên tất cả.

Tôi nghĩ đến chuyện bước vào, nhưng chỉ cần nhìn qua Caleb một lần là tôi biết anh cần được ở một mình. Nước nóng bốc khói, làm mờ cả phòng tắm. Tôi vặn quạt lên, nhưng mặt khác vẫn giữ cho sự hiện diện của mình thật kín đáo. Có lúc, tôi nghe thấy tiếng anh khóc, nhưng vẫn tiếp tục ngồi trên sàn, im lặng canh giữ.

Anh ở dưới vòng sen chưa đến mười phút trước khi hạ nhiệt độ xuống rồi bước ra. Anh lặng lẽ lấy khăn và quay vào phòng ngủ. Thời gian tắm táp

của tôi không dài đến vậy, nhưng đến khi tôi quay lại, Caleb đã trở lại là mình nhiều hơn.

“Đến lúc đi rồi, Livvie,” anh nói và trao cho tôi một nụ cười. Trông nó rất giả, nhưng tôi vẫn thấy cảm kích nỗ lực đó. Tôi cố nặn ra nụ cười thuyết phục hơn.

Dinh thự rất yên ắng, yên ắng đến lạ kì. Không Felipe. Không Celia. Không Rafiq. Caleb không đưa ra câu trả lời và tôi cũng không hỏi han gì.

Bên ngoài rất nóng, dù chỉ mới là sáng sớm. Tôi nhận ra đã rất lâu rồi mình không bước ra ngoài, ở dưới ánh mặt trời sáng chói. Tôi đang mặc quần áo. Tôi được...tự do. Bước chân tôi khựng lại khi nhận thức đó ập tới. TỰ DO!

“Xe tải ở không xa lắm, tiếp tục đi thôi,” Caleb lạnh lùng nói.

Tôi cảm thấy mình đang nghẹn ngào, tiếng cười phản kích thoát khỏi môi, “Chúng ta đang đi đâu vậy?” tôi nói với những giọt lệ sung sướng trong mắt.

“Xin em đừng hỏi. Chỉ cần đi với anh thôi.”

Tôi nhìn anh, nỗi đau trên gương mặt anh thật quá dữ dội. Giờ không phải lúc tranh cãi với anh. Dù anh có đang làm gì, thì chuyện đó cũng có vẻ rất to tát. Nó sẽ thay đổi mọi thứ giữa hai chúng tôi, nhưng anh lại đang xin tôi hãy đi với anh, và khi người đàn ông bạn yêu xin bạn hãy đi với anh ấy – bạn sẽ đi.

Chúng tôi đi bộ chưa đến một dặm, song tôi lại thấy kinh ngạc trước quy mô tổng thể tòa dinh thự của Felipe. Dù công việc làm ăn của ông ta có là gì, thì chắc hẳn nó cũng đang sinh lãi. Cuối cùng, chúng tôi cũng đến được chỗ chiếc xe tải cũ đã dùng để đến đây. Tôi thấy ngạc nhiên khi nó nổ máy ngay lập tức.

Caleb không hề nói gì nhiều, và dù anh có vẻ như đã kiểm soát được bản thân, tôi biết chuyện đã xảy ra vẫn đang đè nặng lên anh. Tôi vờ qua chỗ ngồi để nắm lấy tay anh, và ngạc nhiên thay, anh không chỉ nắm tay tôi mà còn siết chặt nó nữa. Khi chúng tôi rời khỏi dinh thự của Felipe, tôi nhìn đắm đắm con đường rải sỏi trong gương chiếu hậu mặt bên. Chuyện này thật sự đang xảy ra. Chúng tôi đang rời đi – cùng nhau. Tôi cứ quệt nước mắt liên tục trong suốt gần hai mươi phút.

Chúng tôi di chuyển nhiều giờ liền trước khi tôi buộc Caleb phải từ bỏ sự im lặng. “Em đói rồi, Caleb.” Tôi nhìn anh và xoa xoa bụng.

“Chúng ta có thể mua thức ăn và nước uống khi dừng lại đổ xăng. Hiện tại, anh muốn tiếp tục đi,” anh nói. Mắt anh không hề rời khỏi con đường, nhưng ngón cái của anh lại di chuyển tới lui trên bàn tay tôi.

“Được,” tôi nói. “Chúng ta còn...di chuyển lâu lắm không? Anh biết đấy, trước khi tới được nơi sẽ tới ấy?”

Caleb siết tay tôi và nhắm mắt lại trong một giây, “Chúng ta sẽ lái xe trong khoảng mười sáu giờ, hoặc ít hơn. Chúng ta có thể dừng chân nghỉ đêm khi đã gần đến nơi.”

Tôi không thích giọng điệu của anh. Nó quá...buồn bã và xa cách. “Đâu là nơi chúng ta -?”

“Mèo Con!” anh cảnh cáo. Rồi anh lắc đầu, “Ý anh là...Livvie. Xin em. Thôi đi.”

Nỗi lo lắng khuấy đảo dạ dày tôi. Tôi không thích chuyện này chút nào. Tôi siết lấy tay anh, “Anh không cần phải gọi em là Livvie nếu không muốn thế, Caleb. Thành thật mà nói, chuyện đó khiến em khá sợ hãi. *Anh* đang khiến em sợ hãi.”

Gương mặt Caleb dường như vỡ ra trong một giây, và tôi thoáng nhìn thấy vẻ buồn bã của anh trước khi anh thả lỏng ra. “Đừng sợ, Mèo Con.

Mọi chuyện rồi sẽ ổn thôi, anh hứa. Em sẽ không phải sợ anh nữa đâu.”

“Ý anh là sao, Caleb?” tôi thì thào.

“Ý là anh sẽ chăm sóc em,” anh đáp.

“Chúng ta sẽ chăm sóc lẫn nhau. Giờ em đã mạnh mẽ hơn rồi, Caleb. Dù bất kì chuyện gì xảy đến...bất kì chuyện gì *đã xảy ra*, chúng ta đều có thể cùng nhau giải quyết. Được chứ?”

Anh yên lặng rất lâu trước khi trả lời. “Được.”

“Em yêu anh,” tôi nói.

Im lặng.

Chúng tôi không dừng lại khi không cần thiết. Chỉ dùng nhà vệ sinh và mua thức ăn mỗi lần dừng lại đổ xăng. Khiến Caleb phải nói chuyện khá là nản lòng, nhưng dường như anh rất hứng thú với cuộc đời trước kia của tôi. Tôi tránh nói về gia đình mình – các em trai và em gái, mẹ tôi. Tôi biết mình sẽ không bao giờ gặp lại bất kì ai trong số họ nữa, và nghĩ về việc đó thật quá đau đớn để có thể nói thành lời. Giờ tôi đã có Caleb và anh cần tôi.

Tôi nói về những quyển sách và những bộ phim mình yêu thích. Tôi đề cập đến giấc mơ viết được một quyển sách mà sau đó tôi sẽ tự tay chuyển thể thành kịch bản và giữ vai trò đạo diễn. Tôi sẽ là một người giỏi ở cả ba lĩnh vực. Caleb cười và nói rằng anh thích đọc bất kì thứ gì tôi viết. Bỗng nhiên tôi thấy lạc quan hơn về tương lai của mình và Caleb, song tôi cứ liên tục nhìn thấy biển chỉ dẫn đến Laredo, Texas.

“Có gì ở Texas thế?” Tôi hỏi.

“Ngoài cao bồi ra à?” Caleb nói. Tôi giận dữ nhìn anh. “Anh có việc ở đó, Mèo Con. Được chưa?” Đột nhiên anh nghiêm túc trở lại.

“Được,” Tôi xìu xuống.

Chúng tôi đã lái xe được gần mười tiếng khi cuối cùng, sự mệt mỏi cũng thấm vào Caleb. Anh gần như không mở mắt nổi nữa, và tôi thuyết phục anh rằng chúng tôi cần phải dừng lại bởi tôi không biết lái xe. Caleb cười tôi, nhưng vẫn tấp vào một khách sạn nhỏ để nghỉ đêm. Nơi này chẳng có gì đặc sắc, và thật lòng mà nói, mấy người ở bãi đỗ xe khá là đáng sợ. Đây chắc chắn không phải một điểm đến dành cho du khách.

“Bọn họ chắc chắn sẽ đánh cắp chiếc xe tải này. Anh biết điều đó mà, phải không?” Tôi nói.

Caleb nhún vai, “Anh sẽ đánh cắp một chiếc khác vào buổi sáng.” Tôi bật cười; Caleb thì không.

Tôi muốn làm tình, nhưng Caleb đã ngủ mất trong khi tôi đi tắm. Tôi không có tâm trạng để đánh thức anh. Vào giữa đêm, anh với sang ôm lấy tôi. Tôi gần như không hề biết chuyện gì đang xảy ra cho đến khi cảm nhận được miệng anh trên ‘cô bé’ vẫn còn đau rát của mình. Tôi chống người trên hai khuỷu tay và nhìn anh liếm láp cho đến khi tôi lên đỉnh ngay trên lưỡi anh.

Đến lúc anh tiến vào, tôi đã quên sạch rằng mình đang đau rát thế nào. ‘Mũi giáo’ của Caleb lấp đầy tôi đến độ tôi chẳng còn để tâm nữa. Tôi hướng những tiếng rên rỉ sung sướng lên xà nhà, không thèm quan tâm liệu có ai nghe thấy mình không. Caleb có vẻ cũng chẳng màng điều đó khi anh lên đỉnh bên trong tôi cùng một tiếng gầm. Ý nghĩ về biện pháp an toàn lướt qua tâm trí tôi, nhưng rồi tất cả những gì tôi nghĩ đến chỉ là Caleb và những cú thúc ngắn ngủi khi anh tiến vào ‘cô bé’ của tôi để đẩy ra hết những dư chấn còn lại của cơn cực khoái.

Sau khi xoay sở tắm rửa sạch sẽ, chúng tôi chìm vào giấc ngủ với khung cửa sổ để mở. Tôi ngủ trong vòng tay anh, an toàn, bình yên và chưa đựng nhiều hơn cả sự nhẹ nhõm. Tôi không quan tâm chúng tôi đang đi đâu, chỉ cần có anh bên tôi là được.

CHƯƠNG 25

Ngày thứ nhất

Tôi mới chỉ vừa cài xong cúc áo sơ mi khi chuyện đó xảy ra. Một tiếng nổ rất lớn vang lên và có thứ gì đó đập ngay vào mặt tôi. Tôi vói lên để chạm vào má mình. Hơi thở rời bỏ tôi chỉ trong một nhịp tim. Caleb đang ở phía trên tôi, la hét, nhưng tôi không nghe được anh đang nói gì. Hình như tôi chẳng nghe thấy *bất kì điều gì cả*.

Đầu tôi đau nhói. Tôi đã va nó xuống sàn khi Caleb lao vào tôi. Gạch vụn bay tứ tung khắp nơi.

“Livvie!” Caleb vừa hét vừa lắc tôi. Nó xuyên qua sự tĩnh lặng trong đầu tôi.

BÙM! Một con lũ gạch vụn nữa bay về phía chúng tôi. Caleb nằm bên trên, che chắn mặt tôi bằng đôi tay mình trong khi vùi đầu vào gần vai tôi.

Có kẻ phải gió nào đó đang bắn chúng tôi. Hai mắt tôi lia đến cửa và tôi có thể nhìn thấy nhiều lỗ hổng rất lớn ở những chỗ vốn trước đó là mặt gỗ.

Chúng tôi lăn ra phía sau giường. Cả người tôi run lẩy bẩy và tôi không hề biết chuyện gì đang diễn ra cả. Caleb đang đẩy tôi và tôi kêu lên vì đau.

“Chui vào bồn tắm!” Anh hét lên. Rồi anh đẩy tôi lăn nữa.

Tôi xoay sở gượng dậy trên hai tay và đầu gối. Bò về phía phòng tắm, tôi loay hoay chui vào trong bồn tắm. Rồi tôi nhận ra Caleb không hề đi cùng mình.

“Caleb!” Tôi hét to. Cánh cửa phòng tắm đóng sập lại. Tôi quá sợ hãi nên không dám nhúc nhích.

“Anh ấy sẽ chết ở ngoài đó đây, đồ quỷ cái ngu ngốc! Làm gì đi chứ!”
Phân Tàn Nhẫn gào lên.

Tôi không động đậy nổi. Mẹ nó, tôi không động đậy nổi. Toàn bộ thế giới của tôi như biến thành một thước phim quay chậm, và tôi chẳng thể làm gì để khiến nó nhanh lên được. Có thứ gì đó ươn ướt trên mặt tôi. Tay tôi vớ lên và lúc rời ra thì dính đầy máu.

“Caleb!” Tôi lại hét.

Một tiếng rầm lớn làm rung chuyển cửa phòng tắm, và thế là tôi ném mình trở lại bồn. Tôi không thể ngừng la hét hay khóc lóc.

“Cô là đồ hèn nhát chết bầm, Livvie! Tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho cô,” Tàn Nhẫn nói.

Tôi áp tay lên tai, lệnh cho giọng nói kia biến đi. Tôi vẫn có thể nghe thấy cô ta la hét, cầu xin tôi hãy làm gì đó. Tôi có thể nghe thấy tiếng la hét ngay bên ngoài cửa; có đánh nhau. Cánh cửa liên tục rung lên vì bị thứ gì đó đập vào.

“Giúp anh ấy đi!”

“Cô muốn tôi phải làm gì?!” Tôi gào to thành tiếng.

“Ồ yên đó!” Tôi nghe Caleb hét.

“Giúp anh ấy đi!”

Nghe được giọng Caleb, biết rằng anh đang đấu tranh để giành sự sống chỉ cách đó vài mét đường như loại bỏ được đôi chút hoảng loạn trong tôi.

“Khẩu súng, Livvie. Khẩu súng. Nó đâu rồi?” Tàn Nhẫn nói.

Tôi hít vào nhiều hơi thật sâu, những hơi thở cuồng loạn, khi cố nhớ lại. Khẩu súng đâu rồi? Khẩu súng ở đâu? Trong túi xách.

“Tốt lắm, Livvie. Túi xách ở đâu?”

Tôi nấc lên thật lớn, “Tôi không biết.”

Một tràng la hét lớn và giận dữ xuyên qua cửa. Tôi không hiểu gì cả, nhưng tôi biết đó là tiếng Ả Rập. Bọn họ đến đây tìm chúng tôi. Rafiq đến đây để giết chúng tôi.

“Túi xách!” Tàn Nhẫn gào.

Những hình ảnh. Chúng vụt qua loang loáng trong tâm trí tôi rất nhanh: tôi đã mang cái túi vào. Tôi đặt nó lên bàn. Caleb cầm lên và mang vào phòng tắm. Anh cần được may lại vết thương trên đầu. Nó vẫn ở đó khi tôi đi tắm.

Tôi nhìn quanh phòng tắm nhưng lại không hề thấy nó.

Nó vẫn ở đó khi tôi lên giường. Tôi và Caleb đã quan hệ với nhau, sau đó anh muốn mặc quần lót mới. Cạnh bên phần giường của Caleb.

“Ra đó đi, Livvie. Đi lấy súng đi,” Tàn Nhẫn nói.

Tôi lắc đầu tới lui trong lúc nức nở. Tôi không biết có gì ở ngoài kia. Nếu mở cửa ra...

“Bọn họ đã biết cô ở trong này rồi! Cô sẽ chết. Caleb sẽ chết. Xin cô đấy!”

Tôi lồm cồm leo ra khỏi bồn tắm. Phòng tắm rất nhỏ, chân tôi vẫn còn chạm vào mép bồn khi tôi đặt tay lên cửa. Tôi vẫn có thể nghe thấy Caleb đang đánh nhau với ai đó ở phía bên kia.

“Em ra ngoài đây!” Tôi hét.

“Không!” Caleb gào lên và rồi có tiếng loảng xoảng rất lớn.

Tôi ghì siết tay nắm cửa và kéo mở nó. Giá treo quần áo ở ngay phía bên kia của phòng tắm, tạo thành một hốc vuông nhỏ nhỏ ngay cạnh phòng ngủ. Tôi có thể thấy Caleb trên sàn phòng, vật lộn với ai đó.

“Chạy đi, Livvie!”

Tôi đứng lên, cố chạy vượt qua họ và leo lên giường. Một bàn tay vươn ra tóm lấy cổ chân tôi. Tôi ngã xuống, mặt lao thẳng xuống sàn, nhưng đau đớn không bao giờ đến. Hai chân tôi quẫy đạp, không hề quan tâm mình đang tấn công cái gì hay ai. Bàn tay đó buông ra.

Tôi nhìn lại và thấy máu đỏ. Đầu Caleb gục xuống. Có tiếng thét lớn, hoảng loạn vang lên và người đang ở bên dưới Caleb kéo tóc anh để lôi ngược ra sau. Miệng Caleb há ra trong một tiếng hét và máu tuôn trào.

Những tràng la hét vẫn tiếp tục, hết đợt này đến đợt khác.

Tôi đông cứng. Tiếng hét. Tôi không chịu được tiếng hét.

Cơ thể Caleb đột nhiên bị ném về phía hốc vuông kia. Tôi không nhận ra kẻ tấn công chúng tôi. Mặt gã ta dính đầy máu và một mảng da lưng lửng trên gò má gã.

Tôi thét lên.

Gã đàn ông kia vẫn tiếp tục la hét khi ném mình lên trên Caleb. Gã đang đập đầu anh xuống nền đất.

Tôi buộc mình phải di chuyển. Lồm cồm chạy về phía giường, tôi điên cuồng mò mẫm bên dưới đó, tìm kiếm chiếc túi xách. Nó ở ngay đó! Tôi kéo nó ra và trút hết mọi thứ xuống sàn. Khẩu súng rơi ra và tôi siết lấy nó. Đạn được bắn ra. Mu bàn tay đập thẳng vào mặt tôi.

“Livvie!” Caleb hét lên. Âm thanh đó là tiếng ông ọc ảm ướt.

Tôi nhanh chóng bình tĩnh trở lại và giữ lấy khẩu súng bằng cả hai tay. Tôi lên cò súng, tay run rẩy khi chĩa vào gã đàn ông ở trên Caleb. “Xuống khỏi người anh ấy! Ngay lập tức!”

Gã quay lại nhìn tôi, mảng da lưng lửng trên mặt trong khi máu vẫn tiếp tục tuôn trào, hết đợt này tới đợt khác. Gã xông tới và tôi siết cò. Lực bắn khiến tôi ngã ngửa. Tầm nhìn của tôi mờ đi trong vài giây. Tôi loạng choạng trườn lùi lại trên hai tay, tìm kiếm khẩu súng phía sau mình.

Tôi đã bắn gã. Kẻ tấn công chúng tôi đang nằm trên mặt đất, cơ thể vặn vẹo và run rẩy. Tay gã cào cấu lồng ngực. Máu ở khắp mọi nơi.

“Tôi đã làm gì thế này?!” Tôi hét lên.

“Tôi đã làm gì thế này?!”

“Tôi đã làm gì thế này?!”

“Caleb, Livvie! Tập trung nào. Tập trung vào Caleb. Caleb đâu rồi?”
Tàn Nhẫn hỏi.

Bằng cách nào đó, tôi đã nhận thức được hoàn cảnh hiện tại. Tôi nhìn về phía phòng tắm. Caleb không hề nhúc nhích. *Không, không, không, không, không, không!* Tôi chỉ còn nhìn thấy màu đỏ. Không gì ngoài màu đỏ! Tôi tìm thấy khẩu súng và nhặt nó lên. Tôi bò tới và đặt nòng súng lên ngực kẻ tấn công. Gã cố chống cự trong lúc tôi kéo cò lên đạn, song gã lại quá yếu, còn cơn thịnh nộ lại khiến tôi mạnh mẽ hơn. Tôi hét to khi bóp cò, máu bắn lên mặt, cổ và cả người tôi. Khi mở mắt ra, tôi nhìn thẳng vào lồng ngực mở toang của gã.

“Caleb!” tôi gào. Khi anh không trả lời, tôi bò về phía anh, hoảng loạn trước điều có thể xảy ra khi đến nơi. Anh không hề nhúc nhích. Cả người anh toàn máu và anh không hề nhúc nhích! Tôi kéo đầu anh vào lòng và vỗ vỗ một bên mặt anh, “Caleb? Tỉnh dậy đi, anh yêu. Tỉnh dậy đi! Chúng ta

phải đi thôi.” Không có phản ứng nào cả. “Làm ơn. Làm ơn mà, Chúa ơi!” Tôi đặt tay lên ngực anh. Anh vẫn còn thờ.

Tôi có thể nghe thấy tiếng la hét từ bên ngoài. Có tiếng người bỏ chạy và tiếng rít của bánh xe đang rời khỏi bãi đỗ. Cảnh sát sẽ sớm đến đây. Tôi đặt đầu Caleb xuống rồi nắm áo kéo anh ngồi lên. “Tĩnh lại đi! Em xin anh!” Tôi lay anh. Đầu anh gục về trước và anh khạc máu lên quần của tôi. “Ôi! Ôi! Cảm ơn anh!” Tôi kéo anh vào ngực mình và lướt tay khắp người anh.

“Livvie,” anh nói. Và rồi anh thật sự tĩnh lại, “Livvie!” Anh lùi ra và nhìn tôi kinh ngạc. Đẩy tôi sang bên, anh nhìn ra sau tôi, rồi nhìn trở lại mặt tôi. “Em không sao chứ?” anh điên cuồng hỏi.

Tôi gật đầu, nước mắt chảy giàn giụa khắp mặt.

“Chúng ta phải đi thôi,” anh nói. “Ngay lập tức. Đứng dậy nào.” Anh đẩy tôi dậy và tôi giúp anh đứng lên. Anh tóm lấy tay tôi rồi cúi xuống để nhặt súng lên.

Tôi chạy đến đồng vật dụng cạnh giường và tìm thấy chìa khóa. Rồi tôi nhồi hết tất cả những thứ khác vào trong túi xách.

“Ra chỗ xe tải đi, Livvie,” Caleb nói. Trông anh điềm tĩnh quá thể.

Tôi chạy băng qua bãi đỗ xe, ngạc nhiên khi nhận thấy chẳng còn người nào ở bên ngoài nữa. Tôi xoay sở đút chìa khóa vào ổ và mở cửa xe. Sau khi chui vào trong, tôi đóng sập cửa lại.

Tôi nghe thấy một tiếng súng nữa vang lên và cúi người để tránh. Chẳng có gì xảy ra suốt nhiều giây liền, nhưng rồi chiếc xe tải rung lên và tôi nghe thấy một tiếng thịch rất lớn. Hai mắt tôi nhắm nghiền lại. Cửa xe mở ra.

“Là anh, Livvie. Là anh,” Caleb thì thầm. Anh tìm thấy chùm chìa khóa trong tay tôi và kéo chúng ra. Rồi anh lái xe khỏi bãi đỗ trong lúc tôi run

rẫy và khóc lóc trên ghế ngồi cạnh anh. Sau một lúc, tôi cảm thấy những ngón tay anh trong tóc mình, dịu dàng vuốt ve.

Tôi đã giết một người đàn ông. Cả người tôi dính đầy máu của gã.

Tôi phải làm điều đó. Tôi không hề hối tiếc.

Và tôi không hối tiếc thật. Tôi không hối tiếc khi gã con hoang đó đã chết. Tôi biết gã đã chết sau phát bắn đầu tiên. Không đời nào gã có thể sống sót với vết thương tôi đã “tặng” gã cả. Tôi bắn gã phát thứ hai bởi vì... tôi muốn thế. Gã đã cố giết tôi, nhưng chính việc nhìn thấy cơ thể bất động của Caleb đã khiến cơn thịnh nộ trào dâng. Caleb là của tôi. Tôi đã chịu đủ việc người ta tước đoạt mọi thứ của mình rồi.

Chúng tôi lái xe trong vài giờ. Tôi không biết chúng tôi đang ở đâu và cũng không màng. Tôi giữ đầu mình trong lòng Caleb và để anh chạm vào tôi. Mọi thứ trong thế giới của tôi đều có ý nghĩa nếu Caleb tiếp tục chạm vào tôi.

Cuối cùng, Caleb cũng dừng xe lại, nhưng anh yêu cầu tôi ngồi yên trong khi xử lý cái xác trên giường. Phát bắn cuối cùng tôi nghe thấy chính là do Caleb bắn vào mặt gã đàn ông. Anh không muốn gã bị nhận diện. Gã đàn ông đó hóa ra là em họ của Jair, Khalid.

Tôi muốn hỏi về Rafiq và những kẻ khác, nhưng rồi tôi nhớ lại vẻ mặt của Caleb lúc quay lại phòng, bàng hoàng và vô hồn. Có những điều tốt hơn là không nói ra. Caleb và tôi vẫn còn sống. Chúng tôi đang ở bên nhau. Những chuyện khác ư? Tôi không cần biết.

Caleb quay lại xe nhanh hơn tôi nghĩ. “Xong rồi,” anh nói.

“Anh chôn hẳn rồi à?” Tôi ngờ vực hỏi.

“Không cần. Đám thú có thể xử lý hẳn ta,” anh nói. Anh vờ qua chỗ ngồi và kéo trán tôi về phía môi mình. “Chính anh đã giết gã đàn ông đó,

Livvie. Em hiểu chưa?” anh thì thầm.

“Cái gì? Không.”

“Livvie! Hãy lắng nghe những gì anh sắp nói đây!” Anh nhìn thẳng vào mắt tôi. Vẻ mặt anh khắc nghiệt và lạnh lẽo. “Chính anh đã giết hắn.” Anh gật đầu cho đến khi tôi làm theo.

“Được rồi,” tôi thì thào.

“Cô gái ngoan,” anh thì thầm thì rồi hôn tôi. Thỏa thuận của chúng tôi đã được đóng dấu.

Lẽ ra tôi phải nhận thấy điều Caleb đang dự tính. Đã có rất nhiều dấu hiệu. Lẽ ra tôi nên hỏi anh nhiều hơn về chuyện đã khiến anh chấn động lúc ở dinh thự của Felipe. Lẽ ra tôi nên yêu cầu được biết rõ kế hoạch khi cứ liên tục nhìn thấy biển chỉ dẫn đi Texas. Ít nhất, tôi nên hỏi thêm về mảnh giấy mà Caleb buộc tôi phải ghi nhớ. Anh nói bất kì ai có được mã bảo mật và thông tin tài khoản đều có thể có quyền sử dụng, quan trọng đó là chỉ có tôi và anh mới biết được thông tin đó thôi. Tôi đã cảm thấy mình thật đặc biệt. Tôi tưởng anh tin tôi. Tôi cảm thấy như một điệp viên lúc đốt mảnh giấy và ném tro ra ngoài cửa sổ.

Tôi đã không hề hỏi câu nào. Tôi đã không yêu cầu câu trả lời. Thay vào đó, tôi đã bị bất ngờ khi Caleb dừng chiếc xe tải lại và đập tan toàn bộ thế giới của tôi bằng cách bảo rằng, thời gian bên nhau của chúng tôi đã kết thúc.

Cả hai chúng tôi đều yên lặng một lúc lâu. Tôi không muốn là người đầu tiên lên tiếng, tôi e mình không thể làm được. Cuối cùng, Caleb cũng hắng giọng và phá vỡ sự im lặng, “Biên giới chỉ cách con đường này khoảng vài cây số về phía trước. Anh không thể tới gần hơn nữa.” Anh chỉ tay lên cơ thể đầy máu của mình.

“Điều gì khiến anh nghĩ là *em* có thể chứ? Em đã giết -”

“Em không giết ai cả!” Anh hét lên. “Em bị bắt cóc. Em đã cố thoát thân và trong nhiều tháng liền...anh đã...anh đã giam giữ em. Anh đã cưỡng bức em,” anh nói.

Lời anh nói như một mũi dao đâm vào tim tôi, và tôi tát anh. Rất mạnh. “Đừng nói như thế! Em biết chúng ta đã bắt đầu thế nào, Caleb. Em biết chứ! Nhưng xin anh,” tôi van nài. “Em yêu anh.”

Hai mắt Caleb dâng đầy nước, nhưng anh chỉ mỉm cười và xoa xoa mặt, “Em đã tát anh,” anh bật cười. “Một lần nữa!”

“Sao anh lại làm chuyện này hả, Caleb?” Tôi hỏi với vẻ điềm tĩnh nhất có thể, nhưng họng tôi đã nghẹn lại với những tiếng nức nở đang chực thoát ra.

Anh nhìn tôi, và tôi có thể thấy được dấu vết mờ nhạt nhất của điều tương tự như nỗi đau đang hiển hiện trên mặt tôi. “Bởi vì...đây là chuyện đúng đắn nên làm.”

“Sao anh không để em tự quyết định điều gì là đúng đắn hả? Em muốn ở với anh.” Tôi nghẹn ngào nói. Tim tôi tăng nhịp, và tôi không thể kềm giữ nước mắt được nữa. Anh đang trao cho tôi cơ hội quay về nhà, quay về cuộc sống của tôi, quay về với những gì tôi đã nói là mình muốn có – nhưng tất cả những gì tôi có thể nghĩ đến đó là, chẳng có gì quan trọng nếu điều đó có nghĩa là tôi sẽ không bao giờ được gặp lại anh nữa.

Anh siết chặt bánh lái và tì trán lên đó, “Em không biết mình muốn gì đâu, Livvie, và những gì em muốn, em chỉ bị tẩy não để phải muốn chúng thôi.” Tôi lập tức hít vào, toan phản đối; anh giơ tay lên để ngăn tôi lại.

“Anh đã làm việc này lâu lắm rồi - điều khiến người khác theo ý mình. Đó là lý do em nghĩ mình yêu anh. Bởi anh đã làm em tan vỡ để rồi hàn gắn

em lại và khiến em tin như thế. Đây không phải một tai nạn. Một khi đã bỏ mọi chuyện lại phía sau...em sẽ thấy được điều đó.”

Tôi gần như không thể nhìn rõ anh qua màn sương nước mắt đang che mờ tầm nhìn. Caleb tin tưởng vào những gì anh nói. Tôi có thể nghe được điều đó trong giọng anh – nhưng anh sai rồi. Anh không hề dẫn dụ tôi yêu anh. Thật ra anh đã cố làm điều ngược lại kia.

“Ra là thế à? Anh nghĩ em chỉ là một con ngốc tin vào những điều vớ vẩn anh nói sao! Anh sai rồi! Em thật lòng yêu anh, Caleb. Em yêu sự hài hước bệnh hoạn của anh. Em yêu cái cách anh bảo vệ em. Anh đã cứu mạng em kia mà!”

“Anh chỉ đến lấy lại tài sản của anh thôi, Livvie,” anh nghiêm nghị nói.

“Em không còn là Livvie nữa! Em là của anh! Chẳng phải chính anh đã nói thế sao? Chẳng phải chính anh đã hứa hẹn à? Chúng ta đã thề thốt rồi mà!” Tôi vừa khóc vừa nói.

“Anh không muốn sở hữu em. Anh muốn em được tự do, và chừng nào em còn ở bên anh...anh sẽ luôn xem em là nô lệ của mình,” anh thì thầm.

Tôi không chịu nổi hình ảnh Caleb gục đầu vì xấu hổ. Anh là một con người vô cùng kiêu hãnh. “Em chưa bao giờ là nô lệ của anh cả, Caleb. Anh đã thử rồi, em sẽ cho anh điều đó, nhưng cả hai ta đều biết anh thuộc về em, cũng nhiều như em thuộc về anh vậy. Nếu anh thật sự đã hủy hoại được em và hàn gắn em lại, thì không ai trong hai ta ở đây hôm nay rồi. Không cần biết hoàn cảnh hỗn loạn thế nào, em thật lòng thật dạ yêu anh...và...và dù tin hay không...anh cũng yêu em nữa.”

“Mèo Con,” anh nói, “lũ quái vật không biết yêu đâu.” Anh quệt mắt, “Giờ thì, ra khỏi xe đi. Bước về phía biên giới và đừng quay nhìn lại.”

Không thể kiểm soát bản thân được nữa, tôi choàng hai cánh tay quanh người anh chặt nhất có thể. “Em yêu anh, Caleb. Em yêu anh! Nếu anh có

quan tâm đến em...làm ơn, đừng làm thế này! Làm ơn, đừng bỏ em. Em không biết sống sao nếu thiếu anh. Đừng bắt em cố quay về là con người em không còn biết đến nữa.”

Đôi tay anh dịu dàng đẩy tôi ra, và khi ánh mắt chúng tôi chạm nhau, tôi cuối cùng cũng thấy được những cảm xúc anh đã rất cố gắng che giấu, cùng sự quyết tâm khi anh lên tiếng, “Hãy sống vì anh, Mèo Con. Hãy là tất cả những điều em không thể khi ở bên anh. Hãy đến trường. Gặp một chàng trai bình thường và yêu anh ta. Quên anh đi. Đã đến lúc em phải đi rồi, Mèo Con. Đến lúc hai chúng ta phải rẽ lối rồi.”

“Anh sẽ đi đâu?”

“Tốt nhất là em không biết.”

Tim tôi chùng xuống, nhưng tôi biết mình đã thua trong cuộc tranh luận này, và sẽ chẳng có cách nào ngăn được lần chia cách này cả. Tôi đã muốn hôn anh ngay lúc đó, chỉ một nụ hôn cuối cùng để có thể nhớ về anh, nhưng tôi biết, hôn anh sẽ chỉ gây thêm đau đớn mà thôi. Tôi muốn nhớ về nụ hôn cuối cùng của chúng tôi như nỗi đam mê và sự liên kết, chứ không phải buồn bã và hối tiếc.

Tôi buông anh ra và mở cửa xe.

“Cầm lấy thứ này,” anh thì thào và đẩy khẩu súng về phía tôi. “Đây là cách em đã trốn thoát được.”

Tôi nhìn đăm đăm vào khẩu súng một lúc lâu. Thậm chí tôi còn cân nhắc việc bắt Caleb làm con tin và buộc anh phải lái xe đưa chúng tôi đến một nơi khác. Nhưng anh đã khiến tôi tổn thương. Sự cự tuyệt của anh gây đau đớn hơn bất kì ai khác, và lòng kiêu hãnh không cho phép tôi van xin anh thêm nữa.

Tôi cầm khẩu súng lên và nhìn vào dáng vẻ hoàn hảo của anh, trong khi anh chỉ ngó đăm đăm lên kính chắn gió mà không hề nhìn về phía tôi lấy

một lần. Anh đã đưa ra lựa chọn của mình, và đó không phải là tôi. Tôi bước xuống xe, đóng sầm cửa và bắt đầu hành trình tiến về biên giới.

Trong lúc bước đi, tôi có thể cảm nhận được ánh mắt của anh trên người mình, luôn luôn là ánh mắt quen thuộc đó. Nước mắt chảy tràn xuống mặt tôi, song tôi không hề có ý định lau chúng đi. Tôi đã giành được những giọt nước mắt đó, và tôi sẽ mang chúng như một biểu tượng của tất cả những gì bản thân đã trải qua. Chúng đại diện cho nỗi đau tôi đã phải chịu đựng, tình yêu tôi đã cảm nhận được, và cả đại dương của sự mất mát đang tràn qua tâm hồn tôi. Cuối cùng, tôi cũng học được cách vâng lời và không quay nhìn lại.

Cả người tôi dính đầy máu và bị thâm tím lúc đến được biên giới. Vì quá sốc với mọi chuyện đã xảy ra với Caleb, tôi không thể trả lời suôn sẻ với các sĩ quan tuần tra biên giới đang la hét và giương vũ khí về phía mình. Tôi cũng có vũ khí và sẽ không e ngại dùng đến nó đâu. Và nếu tôi chết đi? Có kẻ quái nào để tâm chứ?

Tôi chìa súng vào đầu và yêu cầu được đi qua.

Đám lính khốn kiếp đã bắn tôi.

Tôi cứ tưởng mình sẽ chết, máu tuôn trào trong lúc bọn họ vạt tôi xuống đất và còng tôi lại. Tôi đã không hề biết họ bắn mình bằng đạn cao su.

CHƯƠNG 26

Ngày thứ 14:

Matthew ngồi đối diện với Cô Olivia Ruiz của trước kia. Trông cô thật kinh khủng. Mái tóc dài tối màu của cô được vén khỏi mặt và búi thành một búi lộn xộn. Cô có quầng thâm dưới hai mắt và cũng không ăn uống gì nhiều. Việc thiếu ăn đã giữ chân cô lại bệnh viện thêm 72 tiếng nữa, song họ lại không thể giữ cô một khi cô đã quyết định muốn rời khỏi.

Đặc vụ Sloan cũng có mặt trong phòng. Những tiết lộ về vụ án cũng khá là khó nuốt với cô, và Matthew ước có cách nào đó để an ủi mà không khiến cô hiểu lầm anh đang cảm dỗ cô. Cô đã đến phòng anh sau khi ghé thăm Olivia ở bệnh viện, và tìm hiểu về cuộc trò chuyện cuối cùng của anh cùng Olivia. Họ thảo luận về vụ án một lúc, nhưng rồi cô muốn nói chuyện về cái đêm họ quan hệ với nhau, và anh phải thẳng thắn cho cô biết rằng đó chỉ là tình một đêm. Cô gọi anh là đồ hèn nhát. Anh gọi cô thậm chí còn tệ hơn.

“Đây là tờ giấy cuối cùng rồi à?” Sophia Cole hỏi.

“Phải,” Matthew nói. “Một khi đã bước ra khỏi căn phòng này, cô sẽ là Sophia Cole. Để đổi lại cho sự im lặng của cô về các sự kiện trong suốt bốn tháng qua, Cục đã xóa bỏ các cáo buộc chống lại cô và cho cô một danh tính mới. Chúng tôi sẽ thanh toán các chi phí y tế phát sinh và cô sẽ được cấp vé máy bay như đã yêu cầu. Thêm vào đó, mẹ cô sẽ nhận được tổng cộng 200,000 đô la trong vòng năm năm. Cô nên hiểu, nếu vi phạm các giới hạn trong bản thỏa thuận với Chính Phủ Mỹ, cô có thể bị xem như một phần tử khủng bố theo các điều khoản của Đạo Luật Yêu Nước và sẽ phải chịu 250,000 đô la tiền phạt cùng khả năng bị tống giam. Là một nghi can

khủng bố, cô sẽ không được liên hệ với luật sư hay bị cáo buộc chính thức. Tuy nhiên, vụ án của cô sẽ được xét lại mỗi ba năm để xác định xem liệu cô có gây ra mối đe dọa nào khác hay không. Cô có đồng ý với các giới hạn trong bản thỏa thuận này không?” anh hỏi.

“Có,” Sophia uể oải thì thầm.

“Cô có đồng ý với các giới hạn trong bản thỏa thuận này không?” Anh lại hỏi.

“Có,” Sophia nói. “Tôi đâu có lựa chọn nào khác đâu.”

Matthew thở dài nặng nề và mắt anh thoáng bắt gặp mắt Sloan. Cô lắc đầu, để anh biết rằng mình ghét việc đang diễn ra nhiều thế nào. Matthew cũng ghét nó nữa, song hai tay anh đã bị trói buộc trong vấn đề này rồi. “Chính Phủ Mỹ đã cho cô mọi thứ cô yêu cầu, ngoại trừ việc hoàn trả cho cô khẩu súng lục S&W Mẫu 29 bị tịch thu khi cô vừa bị bắt,” Matthew nói.

“Và những kẻ xấu vẫn tự do. Đừng quên chuyện đó, *Đặc vụ* Reed,” Sophia lạnh lùng nói.

Matthew cũng rất bức bối về chuyện đó, song anh chỉ làm đúng công việc của mình và đã cố khuất phục hết sức có thể. “Những kẻ tấn công cô sẽ không bao giờ được tìm thấy tại buổi đấu giá ở Karachi đâu, Cô Cole.” Thật không thuận miệng khi phải gọi cô bằng cái tên đó, nhưng đó là tên cô đã chọn và Matthew sẽ tôn trọng điều đó. “Chính Phủ Mỹ thấy không cần thiết phải phá hủy quan hệ với Pakistan chỉ dựa trên những lý luận vô căn cứ. Tuy nhiên, nó sẽ được đề cập trong bản báo cáo rằng lời khai của cô đã dẫn lực lượng đặc nhiệm chung đến được buổi đấu giá, và kết quả chính là 127 nạn nhân buôn người được giải thoát cùng 243 kẻ tình nghi buôn người bị bắt giữ.”

“Sao cũng được, Reed. Chúng ta đã xong ở đây chưa? Tôi muốn đi,” Sophia nói. Matthew không xem sự khinh thường của cô là xúc phạm. Anh biết nguyên nhân thật sự của nỗi đau buồn nơi cô và nó chẳng liên quan gì

đến thỏa thuận mà cô đang thực hiện cả – thỏa thuận do chính cô yêu cầu. Cô vẫn đang đau khổ về cái chết của Caleb – *của James*.

Matthew nghi ngờ anh ta vẫn còn sống, nhưng đối với anh, hay với Cục Điều Tra, James Cole đã chết ở Mexico do các vết thương súng bắn trong khi giúp Olivia trốn thoát. Kẻ bắn anh ta, Khalid Baloch, vẫn còn đang nhón nhơ ngoài vòng pháp luật. Matthew cũng đã khép lại vụ bắt cóc James Cole, nhưng không phải trước lúc liên hệ được với trợ lý riêng của Demetri Balk và được cho biết rằng Ngài Balk ‘không có đứa con nào còn sống’ cả. Bản thân Ngài Bark cũng không có thời gian rảnh rỗi.

“Rồi, Cô Cole, chúng ta đã xong,” Matthew nói. Anh gần như có thể cảm thấy nỗi buồn của Sophia từ phía bên kia bàn và dường như nó đang len lỏi vào tâm trí anh. Anh đã muốn mọi chuyện kết thúc khác đi. Không phải chỉ với Sophia, mà còn là với anh nữa. Anh đã mất lòng tin với tổ chức một thời gian rồi. Anh từng hi vọng khi giải quyết được vụ án này và tống đám người xấu vào tù, anh có thể sẽ khơi lại được ngọn lửa yêu nghề từng có. Thay vào đó, chiến thắng lại ngọt ngào lẫn đắng chát. Hơn một trăm phụ nữ được giải thoát khỏi kiếp nô lệ tình dục, song lại chỉ có một số nhỏ bọn buôn người biết đến ‘nội thất’ của nhà tù. Đa phần bọn chúng chỉ cần trả tiền phạt và được tự do. ‘Ngọt ngào lẫn cay đắng’ vẫn chưa mô tả đủ những gì đã xảy ra ở Pakistan.

“Đi nào, cưng,” Sloan nói với Sophia, “Tôi sẽ đưa cô ra ngoài.” Cô đứng dậy rồi thu dọn giấy tờ, cắt chúng vào cặp da của mình.

Matthew quan sát Sloan một cách kĩ lưỡng. Mái tóc đỏ của cô được thắt kiểu đuôi tôm còn gương mặt đã được gột sạch lớp trang điểm. Cô mặc bộ suit màu xám, che đi những đường cong gợi cảm. Trông cô có phần bí ẩn. Matthew tự hỏi bằng cách nào cô có thể thay đổi chóng mặt như ngày và đêm như thế. Là một nhân viên xã hội, cô dường như đầy cảm thông và hơi thiếu đi những khía cạnh thú vị trong cá tính riêng, nhưng Matthew biết, vô cùng rõ, cô sẽ thế nào khi gỡ bỏ lớp ngụy trang. Anh gần như hồi tiếc khi

đã từ chối lời đề nghị có thêm sex từ cô. Anh chưa bao giờ gặp được người phụ nữ nào đồng điệu với nhu cầu của mình đến thế. Nhưng nói đi phải nói lại, cô khiến anh thấy hơi hoang mang.

Matthew đứng lên và chìa tay về phía Olivia, “Tạm biệt, Cô Cole. Xin hãy nhớ...cô có thể liên lạc với tôi nếu cần bất kì điều gì. Cô có danh thiếp của tôi, và tôi sẽ thấy bị xúc phạm nếu cô không dùng đến nó đấy.”

Sophia mỉm cười với anh, nhưng lệ đã lóng lánh trong mắt, “Cảm ơn, Reed. Tôi biết anh đã làm hết sức rồi.” Cô bắt tay với anh.

“Cảm ơn, Cô Cole,” anh nói. Thế vẫn là chưa đủ. Chắc chắn không bao giờ là đủ cả. Matthew quay về phía Sloan và đưa tay ra, “Cảm ơn tất cả sự giúp đỡ của cô nữa, Đặc vụ Sloan.”

Sloan nhướn một bên lông mày nâu vàng lên, song vẫn bắt tay Matthew, “Không có gì, Đặc vụ Reed. Cứ cho tôi biết nếu anh cần giúp đỡ với báo cáo cuối cùng nhé. Tối mai tôi đi Virginia rồi, nhưng cho đến lúc đó...điện thoại tôi vẫn để mở.” Cô mỉm cười và Matthew cảm thấy mặt mình nóng lên.

“Tôi có đủ hết rồi, nhưng cảm ơn cô,” anh nói một cách cứng nhắc.

“Hai người nên lên giường với nhau cho xong chuyện đi,” Sophia nói mà không hề có chút hài hước nào.

“Livvie! Ý tôi là...đi thôi,” Sloan nói.

Matthew không kịp đáp gì trước khi hai người phụ nữ rời khỏi phòng. Anh mỉm cười với chính mình và lắc đầu. Chắc chắn anh sẽ rất nhớ Livvie cùng khiếu hài hước thô thiển của cô. Anh hi vọng cô sẽ tìm được sự giúp đỡ cần thiết và hoàn toàn bình phục vào một ngày không xa. Thật đáng hổ thẹn biết bao nếu một cô gái xinh đẹp, thông minh và can đảm đến thế lại đánh mất niềm tin vào tương lai.

Matthew cầm máy ghi âm lên và tắt đi. Quả là một thiết bị cở lỗ sĩ kì cục và hoàn toàn không cần thiết nếu xét đến việc mọi chuyện trong căn phòng này đều được ghi lại bằng camera quan sát, song anh thích giữ lại bằng chứng riêng cho mình hơn. Mọi thứ đều dễ thất lạc theo cách riêng của chúng. Anh đặt máy ghi âm vào cặp da cùng với các bộ hồ sơ rồi hướng ra cửa.

Trong khi bước về phía thang máy, anh thoáng thấy ‘Sophia’ đang trao một cái ôm đầy nước mắt với cho mẹ cô. Matthew không thích người phụ nữ đó lắm sau tất cả những gì đã biết được về bà, nhưng anh thấy vui khi cuối cùng bà cũng có cơ hội gặp lại con gái, và có lẽ sẽ xin lỗi vì những gì bà đã bắt cô ấy trải qua. Một phần trong thỏa thuận ghi rằng, gia đình của Sophia sẽ chuyển đến nơi ở mới, và mẹ cô sẽ được đào tạo để có việc làm. Vậy là nhiều hơn những gì bà ta xứng đáng có được rồi, theo Matthew đánh giá là thế.

Matthew sẽ quay về căn hộ trống trải ở Nam Carolina cho đến khi được phân công vụ án mới. Anh hi vọng nó sẽ hoàn toàn khác so với vụ này, khá chắc là sẽ như thế. Trong thời gian đó, anh quyết định sẽ từ bỏ việc cố liên lạc với Demitri Balk. Ông ta là một kẻ xấu xa, và mặc dù bị mọi bằng chứng chống lại, ông ta vẫn bất khả xâm phạm. Có lẽ, theo thời gian, ông ta sẽ đưa anh tới được với Muhammad Rafiq cùng đám tông phạm của gã.

James Cole xứng đáng có được công lý.

“Em không muốn trả thù, Caleb. Em không muốn có kết cục như anh, để cho một món nợ máu chết giẫm điều khiển đời mình. Em chỉ muốn tự do thôi.” – Livvie

CHƯƠNG 27

Ngày thứ 287: Kaiserslautern, Đức

Phải vô cùng khó khăn hắn mới học được rằng, sẽ chẳng có tương lai nếu tất cả những gì hắn nhìn thấy là báo thù. Thứ duy nhất báo thù từng đem lại cho hắn đó là một khắc thỏa mãn ngắn ngủi, theo sau đó là cả một vực thẳm hoang vắng. Hắn đã từ bỏ nó rồi. Hắn muốn cảm thấy được lấp đầy thay vì trống rỗng, được yêu thương, thay vì bị sợ hãi.

Tình yêu, Caleb tự nhủ với bản thân. Tình yêu chính là mục đích của tất cả chuyện này. Hắn đã mơ về giây phút này gần một năm nay rồi, nhưng giờ khi giây phút đó đến, hắn lại chần chừ. Làm vậy có đúng không? Hắn có nên nghe theo lời khuyên của mình: bỏ đi và không bao giờ nhìn lại không? Hắn không chắc nữa.

Trong vai trò một kẻ huấn luyện nô lệ, hắn đã đào tạo qua ít nhất là hai mươi cô gái. Một số thì tự nguyện, dâng hiến bản thân như một nô lệ mua vui để thoát khỏi cảnh nghèo túng, hi sinh tự do để đổi lại sự đảm bảo. Số khác là những đứa con gái của đám nông dân bản cùng, bị ép buộc phải đến tìm hắn nhằm làm nhẹ gánh cơm áo và đổi lấy món tiền hồi môn. Một số nữa là những bà vợ thứ tư hoặc thứ năm của các tộc trưởng và chủ ngân hàng, được chồng họ gửi đến để học cách thỏa mãn “khẩu vị” khác biệt của các đức lang quân. Hắn đã huấn luyện nhiều người đến độ đã quên mất tên của họ.

Giờ hắn đã biết về tất cả họ rất rõ ràng. Ojal Nath bị bán đến Thổ Nhĩ Kỳ; chủ nhân của cô đã chết và truyền lại cô cho con trai của ông ta. Caleb đã phải trả một khoảng tiền rất lớn để thả tự do cho cô. Hiện tại cô đã được an toàn bên gia đình và có đủ tiền để tự nuôi sống bản thân cùng con gái.

Hắn đã đến quá muộn để cứu Pia Kumar, cô đã chết được gần năm năm. Người vợ mới của chủ nhân cô đã đánh đập cô đến chết. Caleb đã đảm bảo chôn cả hai kẻ đó cùng nhau. Chôn sống.

Isa Nasser, Naba Mazin và Jamila Awad đã khước từ sự tự do. Ngay từ đầu, họ đã tự nguyện đến tìm hắn và đã có cuộc sống hạnh phúc bên những người chồng/chủ nhân đáng kính. Họ sợ Caleb nhiều hơn là sợ cuộc đời nô lệ của mình. Hắn đã chúc họ may mắn và thề sẽ luôn trông chừng họ.

Những năm tháng ở cùng Rafiq đã gây dựng nên danh tiếng cho hắn, và Caleb tận dụng triệt để nỗi sợ hãi đến từ cái danh ‘đệ tử trung thành’ của Rafiq đó. Rất nhiều máu đã đổ trong mười tháng qua, một phần trong đó thuộc về Caleb, nhưng nó không hề mang lại sự cứu rỗi. Caleb biết hắn không bao giờ có thể được cứu rỗi cả, và hắn thấy yên ổn với điều đó. Hắn không thể biến sai thành đúng, nhưng hắn có thể mang một tương lai tốt đẹp hơn đến cho những người hắn đã tổn hại vì sự ích kỉ của mình.

Chuyện này không hề liên quan đến báo thù. Caleb đã có đủ sự báo thù cho nhiều kiếp sống sau này rồi. Những chuyện hắn đã làm với Rafiq và Jair ở Mexico đã không mang đến cho hắn sự khuây khỏa. Chúng mang đến cho hắn những cơn ác mộng. Với Caleb, mục đích hiện tại chính là vì tình yêu. Hắn yêu Livvie. Thông qua cô, hắn đã học được tình yêu có thể khiến người ta làm những gì, và chính điều đó đã thúc đẩy hắn tiến tới. Cô đã tặng hắn một món quà, và trong khi không hề xứng đáng với nó, hắn cố đảm bảo rằng nó sẽ không bị lãng phí.

Công việc của hắn còn lâu mới kết thúc, và hắn vẫn tiếp tục đốc sức cho nhiệm vụ của mình, nhưng đường còn dài mà Caleb chỉ là con người thôi. Có một lỗ hổng trong tim hắn, và mỗi ngày nó lại lớn thêm, đe dọa sẽ kéo hắn vào vực sâu tuyệt vọng.

Caleb, từ vị trí chéo góc thuận lợi của mình bên kia đường, liếc nhìn cô gái hắn đã quan sát suốt ba mươi phút vừa ra. Tóc cô được vén khỏi mặt, miệng mím lại nặng nề trong khi cô nhìn đắm đắm vào chiếc laptop trên

bàn trước mặt. Đôi lúc cô hơi bồn chồn, để lộ ra sự lo lắng không thể che giấu. Khi nhìn vào gương mặt xinh đẹp của cô, hắn cảm thấy bản thân như vỡ òa vì hi vọng và thiêu đốt vì xấu hổ.

Sau khi rời Mexico, Caleb đã đi xa hơn nữa về phía nam, cho đến khi có thể đặt được vé đi Thụy Sĩ. Hắn thích Zürich, hắn thích sự phong phú và giàu có của nó, và hắn biết sẽ không có ai nhận ra mình ở đó cả. Hắn đã đầu tư tiền vào việc buôn bán, hiện tại, hắn đã có đủ tiền để sống theo ý muốn và có thể đi khắp thế giới để giải phóng những người phụ nữ đã bị hắn hại. Thế nhưng, theo đuổi sự khổ sở không phải bản chất của hắn, vậy nên, hắn đã đi tìm Livvie.

Ban đầu, có hằng hà sa số những thông tin. Hắn chỉ cần ngồi vào máy tính và lướt qua hàng tá những tin tức từ những tuần lễ sau khi cô được giải cứu là xong. Mọi thứ không hề dễ dàng với Livvie khi cô bước qua biên giới. Cô đã là mục tiêu tranh cãi của giới truyền thông đói tin tức. Họ bám theo từng bước chân của cô, và sự ngần ngại tiếp xúc với báo chí của cô chỉ biến cô thành một mục tiêu hấp dẫn hơn.

Gương mặt xinh đẹp của cô hiện lên màn hình vi tính của hắn, nhưng tất cả những gì hắn biết được chỉ là cô từ chối trò chuyện với bất kì ai. Trông cô rất buồn bã, và tim hắn đau đớn bởi hắn biết đó là lỗi của mình. Và rồi, một vài tuần sau khi tin tức được đưa ra, Livvie dường như đã biến mất.

Caleb đã gọi cho ngân hàng ở Mexico và được thông báo rằng, tài khoản do hắn mở đã bị đóng nhiều tháng trước rồi. Người đóng tài khoản không hề để lại tin nhắn nào cho ngân hàng cả.

Kế hoạch tiếp theo của hắn đó là tìm kiếm Livvie thông qua gia đình cô. Caleb biết FBI sẽ luôn theo dõi Livvie nên đã quyết định sẽ thuê một thám tử tư trên mạng. Gia đình Livvie đã chuyển đi và vị thám tử tư do hắn thuê không thể cung cấp cho hắn bất kì câu trả lời nào. Thay vào đó, người đó lại đề nghị được gặp trực tiếp, và thế là Caleb đã cắt đứt toàn bộ liên lạc.

Hắn gần như đã từ bỏ hi vọng tìm thấy cô cho đến khi nhớ ra cô có một người bạn tên Nicole. Caleb không biết họ của cô ta, vậy nên hắn phải tự mình đi lang thang để tìm cô ta. Cô ta hiện đang học đại học ở California. Hắn đã đi theo cô ta nhiều tuần liền, nhưng tuyệt nhiên không thấy bất kì dấu hiệu nào của Livvie cả.

Dịp may của hắn đến khi Nicole để laptop của mình không ai trông coi để tham gia chơi ném đĩa Frisbee với mấy người bạn. Caleb chỉ việc đi ngang qua chiếc bàn để đầy các vật dụng và cầm nó lên, kèm theo đó là mấy thứ có giá trị khác mà hắn chỉ mất vài giây để lấy được. Hắn muốn việc này trông giống một vụ trộm thông thường.

Không dễ gì tìm được Livvie, và ban đầu, hắn thấy khá mừng. Tuy nhiên, khi nhiều tháng trôi qua, hắn trở nên ám ảnh với việc muốn biết tình hình cô thế nào. Laptop của Nicole là cơ hội tốt nhất để hắn tìm hiểu Livvie đã sống ra sao. Hắn tự nhủ rằng mình chỉ muốn đảm bảo cô được an toàn và hạnh phúc, nhưng tận sâu trong tâm trí, hắn biết lý do thật sự mình muốn tìm lại cô.

“Em là của anh! Chẳng phải chính anh đã nói thế sao? Chẳng phải chính anh đã hứa hẹn à? Chúng ta đã thề thốt rồi!” cô khóc.

Quay trở về khách sạn, hắn mở chiếc laptop với những ngón tay run rẩy và một trái tim đập như chạy đua. Ban đầu hắn cứ nghĩ đây là một ngõ cụt khác, nhưng rồi hắn nhận ra Nicole đang cố gắng liên lạc với ai đó có tên là Sophia, được một khoảng thời gian rồi. Hắn lần theo dấu vết đó, mở từng tin nhắn Nicole đã gửi cho đến khi cuối cùng, hắn cũng thấy được một email từ Sophia.

Đến: Nicole <whitefish4568@...>

Từ: Sophia <cleverkitten89@g...>

Trả lời: Chủ đề: Cậu đang ở chỗ quái nào vậy?

23 Tháng Mười Hai, 2009

Chào cô gái, lâu rồi không nghe tin nhĩ - mình biết. Mình xin lỗi. Kể cả khi đang viết thư này, mình biết cậu có đủ mọi quyền để ấn nút xóa nó đi, nhưng mình mong ít nhất cậu sẽ chịu nghe mình nói. Đã gần Giáng Sinh rồi, và mình cô đơn lắm. Mình nhớ cậu. Mình nhớ gia đình mình (không dám nghĩ mình lại nói thế).

Mình đang đi lang thang khắp Châu Âu, nhìn thấy những thứ mà hầu hết người ta cả đời cũng không thấy được. Sự thật ư? Nó không được như lời tán tụng đâu. Người Pháp rất đáng ghét. Mình sẽ không gợi ý đến đây trừ khi cậu nói được trôi chảy tiếng Pháp, bởi vì họ thô lỗ với du khách lắm. Dù là thành phố tình yêu, nhưng nó lại cô đơn chết được. Mình đã phải đi cầu thang để lên đỉnh Tháp Eiffel, và cuối cùng khi lên đến nơi, mình nhận ra mình chẳng có ai để cùng chia sẻ khoảnh khắc đó cả. Ý mình là, ở đó rất đông đúc và người ta cứ xô đẩy suốt, quang cảnh thật sự rất tráng lệ, như lại rất trơn trượt, nó cũng chỉ là một tòa tháp cao mà thôi. Có kẻ đã trộm ví của mình, và mình đã không hề chú ý cho đến khi đi mua đồ ở cửa hàng lưu niệm.

Nước Anh rất đắt đỏ. Cậu có biết 1 bảng bằng tận 2 đô la không!? Mình không ở đó lâu lắm. Số tiền mình có rất lớn, nhưng sẽ không đủ dùng cả đời nếu mình không cẩn thận trong việc chi tiêu. Một điều tuyệt vời ở Anh đó là người ta tử tế hơn rất nhiều, nhưng mấy người đàn ông lại gợi nhắc cho mình hơi nhiều về người mà cậu biết là ai rồi đấy. Trọng âm của họ khiến mình muốn khóc.

Mình nhớ anh ấy, Nick. Mình biết như thế thật ngu ngốc, nhưng thật đấy. Mình nghĩ đó là lý do tại sao mình không thể trò chuyện với bất kì ai sau khi rời khỏi bệnh viện. Mình không nghĩ cậu sẽ hiểu được. Không phải là mình không tin cậu – mình tin chứ. Chỉ là mình yêu anh ấy, còn những người khác đều ghét anh ấy, và mình không thể chịu được chuyện đó.

Một ngày nào đó, mình sẽ sẵn sàng. Một ngày nào đó, mình sẽ hết yêu anh ấy, sẽ không còn nhìn thấy anh ấy ở mọi nơi mình đến nữa. Mình sẽ thôi nghe thấy giọng anh ấy trong đầu và mơ về những nụ hôn của anh hằng đêm. Một ngày nào đó, mình sẽ có thể nhìn nhận được mọi thứ như nó phải thế, và mình sẽ căm ghét anh ấy vì những gì anh ấy đã bắt mình trải qua – nhưng không phải hôm nay. Không phải ngày mai.

Cậu giận dữ với mình và tin mình đi, mình hiểu điều đó. Mình sẽ điên tiết lắm nếu cậu quyết định nhảy khỏi rìa trái đất và không trả lời tin nhắn của mình, nhưng mình cần thời gian. Mình vẫn cần thời gian. Nếu cậu không còn ở đó khi mình vượt qua chuyện này, mình sẽ hiểu. Chỉ cần biết rằng, mình yêu cậu và mình không bao giờ muốn mọi chuyện thành thế này giữa hai chúng ta. Nếu mình không nhận được tin từ cậu, vậy thì chúc Giáng Sinh Vui Vẻ nhé.

Ôm cậu,

Sophia

Caleb tìm kiếm trong số tin nhắn còn lại, nhưng không tìm được bất kỳ ngày tháng nào sau bức email của Livvie cả. Rõ ràng là Nicole đã bước tiếp, và Livvie đã để cô ta làm thế. Có lẽ, Caleb nghĩ, hấn cũng nên làm thế với Livvie, song, trái tim hấn đã bị lấy mất rồi. Hấn cần phải biết liệu cô có còn yêu hấn không, hay liệu hấn đã đúng, rằng mọi cảm xúc cô dành cho hấn chỉ xuất phát từ nhu cầu được sống sót mà thôi.

Hấn quẩn quại với ý nghĩ có nên tìm kiếm cô hay không. Hấn biết câu trả lời của cô có thể hủy hoại hấn, nhưng hấn cần phải biết. Hấn phải biết liệu cô có đau khổ khi thiếu hấn nhiều như hấn đau khổ khi thiếu cô hay không. Nếu cô có yêu hấn, hấn muốn dành phần đời còn lại của mình để cố gắng trở nên xứng đáng với cô. Nếu cô không yêu hấn, ít ra hấn có thể tìm được chút khuây khỏa vì biết rằng mình đã quyết định đúng khi trả tự do cho cô.

Caleb quan sát cô gái đang ngồi bên ngoài quán cà phê. Hắn có còn hiểu cô nữa không? Liệu cô có biết cuộc đời vốn dĩ của mình đang treo lơ lửng một cách bấp bênh không? Liệu cô có cảm nhận được ánh mắt đang dõi theo của hắn không? Có phải cô có giác quan thứ sáu có thể phát hiện ra lũ quái vật hay không? Ý nghĩ đó khiến hắn thấy buồn.

Hắn đã từng ở vị trí này. Hắn đã từng làm *chuyện này*. Hắn không nên theo dõi cô. Hắn không nên cân nhắc việc xông vào đời cô lần nữa. Hắn vẫn còn việc phải làm, còn nhiều phụ nữ cần phải được giải phóng khỏi kiếp nô lệ mà hắn đã đẩy họ vào.

Hắn nhìn cô gái lần cuối.

Anh yêu em, Livvie.

Hắn tra chìa khóa vào và lái xe đi.

Ngày thứ 392: Madrid, Tây Ban Nha

Chỉ là một loại cảm giác thôi, nhưng tôi cứ liên tục cảm thấy nó một khoảng thời gian rồi. Có người đang theo dõi tôi. Tôi đã liên lạc với Reed, và anh ta đã nghiêm túc cho vài người đi do thám để xem tôi có đang gặp nguy hiểm không. Lẽ ra anh ta sẽ gặp tôi trong vài ngày nữa, với danh nghĩa điều tra một vụ án giả mạo. Trong thời gian đó, anh ta muốn tôi cứ xử sự bình thường. Anh ta không muốn kẻ đang theo dõi tôi phát hiện ra tôi đã biết.

Reed bảo rằng anh ta đã nghe qua vài báo cáo về việc có người đang nhắm vào các đồng minh của Rafiq. Rafiq đã mất tích được hơn một năm và chính phủ của gã không lấy gì làm vui về chuyện đó. Họ nghĩ FBI có dính dáng đến sự biến mất của gã. Dĩ nhiên là họ không hề có bằng chứng. Dù vậy dường như Reed không quá bức bối về vấn đề đó. Thủ phạm rõ

ràng là một kẻ giấu mặt. Anh ta đã giải phóng mười tám phụ nữ khỏi kiếp nô lệ tình dục.

Ban đầu khi mới nghe tin, tôi đã lập tức nghĩ rằng đó có thể là Caleb, và tìm tôi dường như bị ai đó siết chặt lấy. Reed không hề nói ra, nhưng tôi nghĩ anh ta có thể cũng nghi ngờ là Caleb. Nó thể hiện trong cái cách anh ta hỏi rằng liệu tôi có khả năng biết kẻ đó là ai hay liệu có ai đó đã liên lạc với tôi không.

“James Cole chết rồi,” tôi đã thì thào như thế.

“Phải,” Reed đáp, “Tôi mong anh ta sẽ có đủ lý trí để giữ nguyên tình trạng đó.”

Tôi muốn đồng ý với Reed, nhưng trong tim, tôi biết điều mình thật sự muốn là gì. Tôi muốn đó là Caleb. Tôi muốn biết anh vẫn còn sống. Tôi muốn biết anh đang ở ngoài kia cố gắng sửa chữa một phần sai lầm của mình. Hơn bất kì điều gì, tôi muốn gặp lại Caleb.

Tôi đã sớm nghĩ đến việc tự sát, nhưng rồi tôi nghe thấy giọng nói Caleb bên tai, bảo tôi phải sống, vì tự sát là cách hèn nhát để chạy trốn. Vậy nên, tôi đã dùng số tiền Caleb để lại cho mình, và quyết định đi nhìn ngắm những nơi trên thế giới mà tôi từng nghe kể đến, và tưởng rằng mình không bao giờ có cơ hội được thấy.

Một năm vừa rồi trôi qua như một cơn lốc. Tôi đã đánh mất quá nhiều và chỉ có lúc này tôi mới bắt đầu lấy lại được một chút. Đến hôm nay, tôi đã nhìn thấy bốn trong số bảy kì quan, và tôi định sẽ đi xem kim tự tháp trước khi hết năm. Tôi có một công việc, trong số tất cả các công việc, tôi lại làm hầu bàn tại một quán Applebee's. Ai lại đến Barcelona để ăn một phần Applebee's chứ? Nhưng chẳng sao cả, đó là công việc và nó giúp tôi trả học phí cho các khóa học ở Đại Học Châu Âu Barcelona, nơi tôi đang theo học bộ môn sáng tác.

Tôi không thích dựa vào tiền của Caleb, vậy nên tôi đã thuê một cố vấn tài chính để giúp tôi đầu tư và trông chừng các giao dịch. Mỗi tháng, tôi sẽ nhận được một khoảng tiền lãi khá hậu hĩnh để bổ sung vào thu nhập hầu bàn của tôi.

Ban đầu mọi chuyện rất khó khăn, nhưng rồi nó trở dễ dàng hơn khi tôi xem xét và chia nhỏ phần tiền lãi ra. Tôi thức giấc mỗi sáng, đi tắm, đánh răng, mặc quần áo rồi đi làm. Tôi gặp gỡ nhiều người và thậm chí còn kết thân được vào người bạn nữa. Tôi đã gặp Claudia và Rubio khi xếp hàng đi xem công chiếu *The Rocky Horror Picture Show*. Claudia hóa trang thành Colombia, còn bạn trai cô ấy là Riff Raff. Riêng tôi chẳng hóa trang gì cả.

Họ là những người bạn tuyệt vời. Họ không hỏi han tôi về quá khứ, còn tôi cũng không đưa ra bất kì thông tin nào. Hầu như chúng tôi chỉ thích hẹn đi chơi sau giờ làm và cùng uống sangria bên ngoài *El Gallo Negro*. Bọn họ phục vụ món cơm thập cẩm Tây Ban Nha thịt gà/hải sản ngon nhất so với những nơi khác. Sau khi đã ăn và uống rượu, chúng tôi thường đi xem bộ phim mới nhất hoặc trở về nơi tôi ở để chơi trò Rock Band trên máy Play Station.

Bạn bè tôi có thể không thắc mắc về quá khứ của tôi, nhưng lại luôn hứng thú với hiện tại và tương lai. Họ thường cố gán ghép tôi với những người bạn khác của họ, nhưng tôi kiên quyết từ chối. Không phải là tôi không muốn có bạn trai, tôi muốn chứ, nhưng tôi vẫn chưa sẵn sàng.

Caleb vẫn tràn ngập trong những giấc mơ của tôi, và luôn giữ ‘vai chính’ trong những tưởng tượng đó. Tôi vẫn còn giữ bức ảnh Reed cho tôi, và vì thế, tôi vẫn có thể mừng tượng ra gương mặt anh vô cùng rõ ràng mỗi lúc tự chạm vào mình. Đôi khi nhẹ nhàng và chậm rãi, tìm kiếm một cơn cực khoái kéo dài sau một giấc ngủ ngắn tuyệt vời. Đôi khi, tôi thích nhanh và dữ dội. Tôi véo mạnh nhũ hoa và xoa sát âm vật trong khi đẩy những ngón tay vào sâu trong ‘cô bé’ của mình, thầm nhớ lại những lời Caleb từng nói trong đầu.

“Có tuyệt không, Vật Cứng?” anh hỏi.

“Có, Caleb,” tôi trả lời.

Tôi chưa bao giờ nhắc đến Caleb với Claudia hay Rubio. Những kí ức hay mộng tưởng là chuyện riêng của tôi, song tôi nghĩ Claudia đều biết mỗi khi tôi nhớ đến Caleb. Cậu ấy mỉm cười và nắm lấy tay tôi, nhắc nhở rằng tôi không còn đơn độc nữa.

Tôi nghĩ về Caleb thường xuyên hơn trong những tháng gần đây. Kể từ khi tôi cảm nhận được ánh mắt anh đang quan sát tôi vào một ngày nọ bên ngoài một quán cà phê ở Đức. Khi đó tôi đang ngồi gõ lóc cóc trên laptop. Tôi đang viết về anh.

Tôi bắt đầu viết ra câu chuyện của chúng tôi hơn một năm rồi, mọi chi tiết tôi có thể nhớ được. Tôi biết lẽ ra mình không nên công khai những gì đã xảy ra, nhưng rồi một ý nghĩ chợt lóe lên, rằng có bao nhiêu người muốn nghe câu chuyện của tôi đây. Tại sao tôi không nên kể ra? Tôi không phải là một kẻ ngốc toàn tập. Tôi đã thay đổi tất cả tên và nơi chốn. Tôi quyết định xuất bản quyển sách dưới dạng tiểu thuyết hư cấu. Và dĩ nhiên là tôi có bút danh rồi. Điều quan trọng với tôi đó là, người ta sẽ đọc nó và có lẽ sẽ hiểu lý do tại sao tôi vẫn yêu người đàn ông đã giam giữ mình như tù nhân.

Tôi biết tất cả về James Cole. Reed có thể là một tên khốn, nhưng tim của anh ta thường đặt đúng chỗ. Anh ta đã kể cho tôi nhiều nhất có thể. Phần còn lại là do tôi luận ra. Ban đầu, tôi đã đau đến thắt ruột trước mọi điều mình biết được. Tôi đã gọi Caleb là một con quái vật, song anh chỉ làm những chuyện được dạy phải làm mà thôi.

Tôi thường nhớ về cái ngày anh bước vào phòng, dính đầy bụi đất, vấy máu và gục ngã vì chuyện gì đó đã làm. Không nghi ngờ gì chính anh đã giết Rafiq. Tôi chỉ ước anh biết rằng những giọt nước mắt của anh đã bị phí hoài. Tôi tự hỏi liệu lý do Caleb đẩy tôi đi có phải là do anh thấy tội lỗi về chuyện đã làm với Rafiq để cứu tôi hay không. Có lẽ, nếu anh biết Rafiq

thực sự là một con quái vật thể nào, anh sẽ mang tôi theo thay vì ném tôi ra khỏi cuộc đời anh. Nhưng nghĩ lại, có lẽ là không.

“Cậu lại mang về mặt ‘lạc giữa không gian’ đó nữa rồi kìa,” Claudia nói khi ngồi xuống ở vị trí đối diện tôi trên bàn. “Một ngày nào đó cậu sẽ phải kể cho mình nghe đấy. Mình biết chắc đó là một cậu trai.” Cô nhướn mày lên xuống.

Tôi mỉm cười với cô, “Cậu đến muộn. Rubio đâu rồi?”

“Anh ấy tình cờ gặp lại một người bạn, Sebastian ấy. Mình nghĩ chốc nữa là họ tới thôi.”

“Claudia,” tôi cầu nhàu. “Mình phải nói với cậu bao nhiêu lần nữa đây? Mình không hứng thú với chuyện xem mắt đâu.”

“Không phải mà! Mình thề, đó hoàn toàn là tình cờ thôi. Bọn mình đang trên đường đến đây thì chạm mặt nhau ấy chứ.” Cô nhanh chóng rót cho mình một ly sangria và bắt đầu nhấp môi. Quả là một kẻ nói dối dỏ tẹt. “Thêm nữa, anh ấy tuyệt lắm. Anh ấy đang là sinh viên tại EUB và muốn trở thành nghệ sĩ. Anh ấy cũng rất giỏi nữa, Rubia và mình đã xem qua vài bức tranh của anh ấy rồi.”

“Mình phải đi đây,” tôi nói và bắt đầu thu gom vật dụng. Tôi hoàn toàn không có tâm trạng để đổi mặt với một vụ hẹn hò giấu mặt ‘tình cờ’ nữa.

Claudia đảo mắt rồi kéo tôi trở lại chỗ ngồi. “Đừng có khiếm nhã thế chứ, Sophia. Rubi không đời nào ghép đôi cậu với một tên hề đâu. Thôi mà, ở lại uống thêm một bình nữa đi.”

“Vậy, đây *đúng là* một vụ sắp xếp!” tôi quát mắt với Claudia và cô thậm chí còn không đỏ mặt.

“Phải, đúng rồi, cậu đã bắt được bọn mình. Bọn mình là một đám bạn tồi vì mong muốn cậu được hạnh phúc.” Cô vung hai tay lên một cách rất

kịch.

“Mình đang hạnh phúc, Claudia. Mình sẽ hạnh phúc hơn nữa nếu các cậu thôi ghép đôi cho mình đi.” Tôi khoanh tay trước ngực nhưng biết mình không thể giận lâu được.

“Xin lỗi, Sophia,” người bồi bàn cắt ngang. Tên anh ta là Marco và anh ta biết khá rõ nhóm nhỏ của tôi. Anh ta có mời tôi đi chơi vài lần, nhưng tôi luôn từ chối.

“Gì thế, Polo?” Tôi mỉm cười nói. Anh ta rất ghét biệt danh của mình.

“Vui ghê nhỉ. Có người bảo anh đưa cho em cái này,” anh ta nói và đưa tôi một mảnh giấy.

“Ồôô, một người hâm mộ bí mật!” Claudia nói. Cả Marco và tôi cùng đỏ mặt, nhưng chỉ có Marco có được đặc quyền quay lưng khỏi những tình huống kì cục thôi.

“Cậu là một kẻ đáng ghét, cậu biết không?” Tôi nói với Claudia, nhưng cô chỉ mỉm cười.

Tôi giở mảnh giấy ra và chỉ cần đọc qua dòng đầu tiên là biết được do ai gửi.

Anh không thể tưởng tượng được em nghĩ về anh thế nào...

Tôi đứng dậy nhanh đến độ hất đổ cả bình sangria, và nó vỡ nát trên sàn. Tim tôi đập rộn theo một nhịp điệu điên cuồng nhưng quen thuộc. Claudia nhồm dậy, cố lôi kéo sự chú ý của tôi, nhưng tôi lại đang quá mải miếng lướt mắt qua đám đông để tìm kiếm anh. Anh đang ở đâu đó quanh đây. Anh đang ở đây! Tôi không thấy được anh và chỉ muốn hét lên. Tôi không thể mất anh lần nữa. Tôi không thể! Nước mắt đã dâng lên ằng ặc trong mắt tôi. Tôi nhìn xuống mảnh giấy:

Và anh không mong em sẽ tha thứ cho anh. Thế nhưng, vì lòng ích kỉ, anh vẫn phải hỏi rằng, em có thấy mừng khi anh đã buộc em ra khỏi xe không? Anh đã đúng phải không? Có phải những gì em cảm nhận về anh đều do anh điều khiển không? Nếu phải, xin hãy biết rằng anh vô cùng xin lỗi. Rằng anh sẽ KHÔNG BAO GIỜ làm phiền em nữa – anh thề em sẽ không bao giờ có lý do để phải sợ anh. Nhưng nếu anh sai, nếu em vẫn còn quan tâm đến anh – gặp anh nhé? Paseo de Colon, tháp San Sebastia, tám giờ tối nay.

-

C

“Mình phải đi rồi, Claudia,” tôi nói.

“Chờ đã! Có chuyện gì thế? Nói với mình đi, Sophia,” Claudia hét với theo sau tôi.

Tôi đã đi được nửa dãy phố rồi. Trong khi chạy, tôi nhìn quanh mình. Anh có đang quan sát tôi không? Tôi có nên gọi cho Reed không? Đây có thể là một cái bẫy, nhưng tôi không nghĩ thế. Chỉ có Caleb mới biết được cuộc trò chuyện cuối cùng của chúng tôi thôi. Chính là anh rồi. Tôi biết điều đó từ tận trong xương tủy của mình.

Khi về đến nhà, mặt tôi đã đầy nước mắt. Tôi nhìn lên đồng hồ. Chỉ mới bốn giờ thôi. Tôi còn phải đợi đến tận bốn tiếng nữa. Tôi đã đợi suốt một năm trời rồi, song bốn tiếng cuối cùng này sẽ là một sự tra tấn.

PHẦN KẾT

James nặng nhọc nuốt xuống khi nhìn đắm đắm vào màn hình.

Trong lúc bước đi, tôi có thể cảm nhận được ánh mắt của anh trên người mình, luôn luôn là ánh mắt quen thuộc đó. Nước mắt chảy tràn xuống mặt tôi, song tôi không hề có ý định lau chúng đi. Tôi đã giành được những giọt nước mắt đó, và tôi sẽ mang chúng như một biểu tượng của tất cả những gì bản thân đã trải qua. Chúng đại diện cho nỗi đau tôi đã phải chịu đựng, tình yêu tôi đã cảm nhận được, và cả đại dương của sự mất mát đang tràn qua tâm hồn tôi. Cuối cùng, tôi cũng học được cách vâng lời và không quay nhìn lại.

Hết

Sophia đã viết ra một câu chuyện tình vô cùng bi thảm, song nó vẫn là một câu chuyện tình. Cô đã rất rộng lượng với anh, đã vẽ nên một hình ảnh tốt đẹp hơn tên đàn ông anh đã từng là. Cô đã làm việc suốt nhiều tuần rồi, nhốt mình trong gian phòng nhỏ trên lầu. Anh không được phép vào đó, và dù rất không thích, nhưng anh tôn trọng ý muốn của Sophia. Những ngày này, anh đều tôn trọng mọi ý muốn của cô.

Nhiều giờ trước, cô đã lả lướt vào nhà bếp và vòng hai cánh tay quanh anh.

“Sao em lại cười hả, Mèo Con? Cuối cùng em cũng xong rồi à?” James hỏi.

“Vâng! Em xong rồi,” cô nói và sau đó khẽ nhún nhảy. Ngay lập tức, cô kéo anh lên lầu rồi đẩy anh ngồi vào trước màn hình laptop để anh bắt đầu

đọc. Không còn chiếc ghế nào khác, thế nên cô quỳ xuống và gối đầu lên một bên gối của anh.

Trong lúc đọc, anh vuốt ve tóc cô. James đã từng rất sợ phải đọc mọi thứ từ góc nhìn của Sophia, nhưng anh thấy mừng vì đã vượt qua được và nhận ra Sophia đã nhớ hết mọi chuyện thế nào. Cô yêu anh, anh chắc chắn thế, và tuy nghĩ rằng bản thân không xứng đáng với tình yêu đó, anh vẫn thấy hạnh phúc.

Một lần nữa, anh lại nhìn vào hình dáng say ngủ của cô, không thể ngăn mình vén tóc cô khỏi mặt và ra phía sau tai. Miệng cô hơi hé ra, và anh dám chắc cô đã chảy dãi lên người anh, song việc đó không quan trọng. Cô chính là tạo vật đẹp đẽ nhất anh từng thấy. Anh không thể ngăn mình vuốt ve cô. Anh yêu những âm thanh khe khẽ cô tạo ra khi anh làm thế. Anh không xứng với cô. Chưa bao giờ.

Cô đã ở bên anh được hơn một năm rồi, và tận sâu trong lòng, anh cứ luôn nghĩ rồi cô sẽ chán anh và quyết định ra đi. Cô rất thường nói cô yêu anh, và mỗi lần như thế, tâm khảm anh lại rung động. Anh không xứng với tình yêu của cô. Anh không thể bắt bản thân vờ vịt là mình xứng đáng được.

Khi biết cô đang viết ra câu chuyện của họ, anh đã giúp cô bằng mọi cách có thể. Đó chính là lối thoát của anh cũng như của cô. Anh cần nhìn thấy mọi thứ trong hai màu đen trắng, nỗi đau anh đã bắt cô trải qua, con quái vật anh đã từng là. Anh không bao giờ muốn quên đi thứ mà anh không cho phép bản thân trở thành một lần nữa.

Kể từ cái đêm Sophia gặp anh ở *Paseo*, cái đêm anh quyết định bỏ lại tất cả ở phía sau và hòa mình vào xã hội, rất nhiều điều ở anh đã thay đổi. Thoát khỏi nỗi kinh hoàng của thời niên thiếu, thoát khỏi máu và báo thù, anh chỉ còn là – James.

Ban đầu, anh không biết phải làm gì với chính mình. Xung quanh anh, cuộc sống thực tại đang diễn ra, và anh là một khán giả. Anh biết gì về việc

gặp gỡ người khác trong những quán cà phê? Về việc mua sắm nhu yếu phẩm?

Nhưng vào ban đêm, trong bóng tối, khi anh nhận ra mình không thể ngủ vì cảm giác thế giới đột nhiên trở nên quá to lớn – Sophia đã ở đó.

Mỗi khi anh nghĩ về việc bỏ đi và quay về với cuộc đời mà mình biết, anh lại nhớ về cái ngày anh gửi cho cô mảnh giấy. Cô đã bật khóc và bỏ chạy khỏi quán cà phê. Anh cứ nghĩ cô sẽ gọi cho FBI và đã chuẩn bị sẵn sàng để đi tù nếu họ là người gặp anh ở *Paseo*.

Thay vì vậy, cô đã đến gặp anh. Cô đứng đó, trông như một nữ thần ở giữa những thường dân. Mái tóc cô là những lọn mềm mại thả dài xuống lưng, thỉnh thoảng lại bị lay động bởi gió đêm. Cô mặc một chiếc đầm đen có dây quàng qua cổ, nó ôm lấy hai bầu ngực cô và để hở ra phần lưng. Cô còn mang cả một đôi cao gót cực kì cao nữa. Chúng rất nguy hiểm nếu phải đi trên những con đường rải sỏi. Cô muốn anh biết cô đã là một phụ nữ trưởng thành và không còn sợ hãi anh nữa.

Anh tiến tới chỗ cô từ bên kia quảng trường. Anh rất hoang mang. Anh mặc quần bò và áo len dài tay màu đen. Phần tay áo được xắn cao lên cẳng tay. Anh muốn cô biết anh đã thay đổi. Anh không còn muốn tổn hại cô nữa.

Cô đang đứng quay lưng về phía anh lúc anh tiến tới, nhưng rồi gió chợt lặng xuống và cô xoay người lại khi nghe thấy tiếng bước chân anh.

Chẳng có lời nào được nói ra cả. Anh chỉ đơn giản đứng đó trước mặt cô, hai tay đút vào túi. Hơi thở cô nghẹn lại và trong một lúc lâu, cô chỉ nhìn đắm đắm vào anh. Cô bước đến gần hơn và suýt nữa anh đã lui lại, nhưng anh đã không làm thế. Đột nhiên, cô ở quá gần và anh không thể ngăn mình hít vào mùi hương của cô rồi nhắm mắt lại. Cô chạm vào áo anh và kéo anh xuống. Đầu óc anh quay cuồng. Rồi cô hôn anh, và đó là tất cả những gì cần nói ra.

Anh đã chuyển tới Barcelona để cô có thể tiếp tục học đại học. Họ không bao giờ nói về quá khứ. Khi có người hỏi họ đã gặp nhau thế nào, cô sẽ nhanh chóng chặn lại và trả lời. Rằng họ gặp nhau ở *Paseo de Colon*.

Khi họ làm tình, anh ngạc nhiên khi khám phá ra ‘khẩu vị’ của Sophia đã thay đổi. Cô muốn anh đét mông cô. Cô muốn muốn anh trói tay cô lại. Ban đầu, việc đó khiến anh thấy muốn bệnh. Những khuynh hướng này của cô là lỗi của anh. Ấy thế nhưng, trò chơi của họ vẫn khiến anh khuấy động đến độ đau đớn.

Anh thấy thật xấu xa, nhưng chuyện gì qua cũng đã qua rồi, và hiện tại, anh sẽ làm mọi thứ có thể để cho cô những gì cô muốn. Anh nợ cô rất nhiều. Hơn nữa, họ cũng không phải lúc nào cũng dữ dội. Đôi khi chuyện đó cũng rất ngọt ngào – và anh thích thế.

Một cách cẩn thận, James bế Sophia lên và đưa cô về phòng ngủ của họ. Anh đặt cô nằm xuống giường, mỉm cười khi cô vịn vẹo tìm tư thế thoải mái. Anh cởi đồ rồi vào giường với cô. Chỉ cần chạm vào cô thôi là anh đã cứng lên. Anh nợ cô quá nhiều.

Đột nhiên thấy choáng ngợp, anh ôm cô chặt đến khó tin. Cô thút thít và rên rỉ đến khi hai mắt mở ra và cô ngược nhìn lên mặt anh. “Ôi chúa ơi, có chuyện gì vậy anh?” cô hỏi và vuốt ve gương mặt khô sở của anh.

“Anh yêu em,” anh thì thầm.

“Em cũng yêu anh,” cô đáp. Lệ dâng lên trong mắt Sophia và cô nghiêng đầu về phía anh.

Cô hôn anh thật nồng nàn, thật ngọt ngào, đến độ James nghĩ rằng nếu cô không bao giờ hôn anh nữa, đây sẽ là nụ hôn anh luôn muốn nhớ về.

Hết

4 tháng Bảy, 2012

6:53pm

